

Ông Xã Anh Là Ai

Contents

Ông Xã Anh Là Ai	2
1. Phần Dẫn	2
2. Chương 1	7
3. Chương 2	10
4. Chương 3	13
5. Chương 4	17
6. Chương 5	21
7. Chương 6	25
8. Chương 7	28
9. Chương 8	32
10. Chương 9	35
11. Chương 10	38
12. Chương 11	42
13. Chương 12	45
14. Chương 13	49
15. Chương 14	52
16. Chương 15	55
17. Chương 16	59
18. Chương 17	63
19. Chương 18	67
20. Chương 19	71
21. Chương 20	75
22. Chương 21	78
23. Chương 22	82
24. Chương 23	85
25. Chương 24	89
26. Chương 25	92
27. Chương 26	96
28. Chương 27	100
29. Chương 28	103
30. Chương 29	107
31. Chương 30	111
32. Chương 31	115
33. Chương 32	118
34. Chương 33	123
35. Chương 34	127
36. Chương 35	130
37. Chương 36	134
38. Chương 37	138
39. Chương 38	142
40. Chương 39	146
41. Chương 40	149

42. Chương 41	153
43. Chương 42	156
44. Chương 43	160
45. Chương 44	164
46. Chương 45	168
47. Chương 46	171
48. Chương 47	175
49. Chương 48	179
50. Chương 49	182
51. Chương 50	187
52. Chương 51	190
53. Chương 52	193
54. Chương 53	196
55. Chương 54	200
56. Chương 55	203
57. Chương 56	206
58. Chương 57	210
59. Chương 58 End	213

Ông Xã Anh Là Ai

Giới thiệu

Mãi mê theo đuổi những thứ mơ hồ ở phía trước, Hạ Thu chẳng ngờ hạnh phúc đang ở kề ngay bên c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-anh-la-ai>

1. Phần Dẫn

Gửi tặng người tình tương lai của em,

Chào anh, khi anh đọc được lá thư này, không biết sẽ nở nụ cười như thế nào nhỉ?

Có lẽ là ngọt ngào, có lẽ là buồn thương, hoặc thôi thì là trong veo rung động lòng người? Không biết em lúc đó, có phải cũng e thẹn giấu mình lại như bây giờ, chỉ sợ trái tim sẽ bị anh trộm mất.

Phần dẫn

Từ khi khai sinh ra tiểu thuyết xuyên không, thời điểm và không gian này... hình như cô đã xuyên không thật rồi.

Cách – mí mắt trái bị vạch ra, một luồng sáng rọi vào.

“Đồng tử co lại bình thường.”

Cách – mí mắt phải lại bị vạch ra, đèn pin sáng đến nỗi cô thấy mọi thứ trước mắt đều trắng toát.

“Mắt phải bình thường.”

“Hạ Thiên Thụ, thu dọn đồ đạc của cô, ra viện.” Giọng lạnh lùng và cứng nhắc, đập vào sàn phòng bệnh ngoại khoa, vang vọng. Người đeo cặp kính không gọng, mặc áo blouse trắng, vẻ mặt lạnh lùng rất ngầu – chính là nữ bác sĩ điều trị chính của cô – đã ném lại cho cô một câu cứng nhắc thế đấy rồi cầm bút lên, viết chữ rồng bay phượng múa kết thúc vào bệnh án của cô.

Hạ Thiên Thụ co người trên giường bệnh, hai tay yếu ớt túm chặt drap trải giường trắng trông không khác gì một con thỏ bị thương. “Bác sĩ, tôi không muốn ra viện, tôi chưa hồi phục hoàn toàn mà.”

“Ồ, thế hả? Vậy cô đau ở đâu? Khó chịu ở chỗ nào? Xuất huyết trong ở đâu?” Nữ bác sĩ lạnh lùng, “Y tá trưởng, đưa cô ấy đi tập vật lý trị liệu, cầm theo bảy chai muối sinh lý để truyền.”

Soạt...

Hạ Thiên Thụ suýt thì ngã xuống đất.

Bảy chai muối sinh lý, tưởng cô là heo con chờ chết hay sao mà trước khi mổ còn phải bơm nước vào chứ.

Bạn Thiên Thụ run rẩy túm drap trải giường. “Không phải đau về sinh lý, mà là về tâm lý...”

“Tâm lý?” Ánh mắt lạnh lẽo phóng ra dưới cặp kính của nữ bác sĩ. “Y tá trưởng, đưa cô ấy đến trung tâm trị liệu tâm lý, một trăm tệ một giờ.”

Một trăm tệ một giờ?!

Hạ Thiên Thụ sém chút hét lên, vì bản tính keo kiệt mà suýt nữa cô đã túm lấy tay áo nữ bác sĩ liều mạng rồi. Cũng may có cơ hội kéo áo blouse của cô ta lại, bạn Thiên Thụ thì thầm về bí ẩn, “Thực ra, tôi... đã xuyên không đấy!”

Bác sĩ vẫn tỏ ra lạnh lùng, ánh mắt sắc lạnh như lưỡi dao sát phạt cô từ trên xuống dưới. “Linh hồn xuyên không hay thể xác xuyên không?”

Choáng, nữ bác sĩ này cũng đỉnh quá đi! Chẳng lẽ ở đây ngày nào cũng tiếp nhận bệnh nhân xuyên không?

Hạ Thiên Thụ đau khổ cắn môi cắn răng. “Tôi cũng đang suy nghĩ đây.”

Nữ bác sĩ nhìn cô đang chống cằm, khẽ cười. “Cô họ Hạ, tên Thiên Thụ phải không?”

Thiên Thụ gật đầu. “Vâng.”

Hình như từ lúc cô quần tã không còn tè dầm nữa thì luôn được gọi bằng cái tên này.

Nữ bác sĩ lạnh lùng lấy ra một cái gương con từ sau lưng. “Đây là cơ thịt của cô đúng chứ?”

Toát mồ hôi, cơ thịt á?

Bác sĩ nói chuyện đều trần trụi thế sao?

Trong gương phản chiếu một gương mặt tròn như quả táo, đỏ hồng, không có gì thay đổi ngoài việc có thêm chút nếp nhăn.

Thiên Thụ sờ má mình. “Hình như tôi già đi thì phải.”

Nữ bác sĩ lạnh lùng quăng gương ra sau. “Linh hồn xuyên không.”

Kết luận xong, lại cầm bút lên khua khoắng trong bệnh án của cô, Bệnh nhân linh hồn xuyên không.

Hạ Thiên Thụ liếc thấy, suýt thì toát mồ hôi lạnh, xem ra bệnh nhân xuyên không trong bệnh viện này cũng nhiều quá, đến cả tên bệnh như thế cũng ghi vào cho được.

“Được, xong rồi, ra viện.” Nữ bác sĩ ném bệnh án cho cô, vắn kết luận lạnh tanh như vậy.

Bạn Thiên Thụ càng run bắn lên. “Chẳng lẽ tôi không cần điều trị tiếp sao? Bác sĩ, tôi không muốn biến thành hai mươi tám tuổi đầu, tôi rõ ràng mới hai mươi tư, tháng sau mới hai mươi lăm tuổi mà.”

Đúng thế, cô xuyên không rồi, bệnh linh hồn xuyên không.

Nhưng linh hồn xuyên không như người ta thì đều xuyên về cổ đại, làm vương hầu binh tướng gì đó, cùng lắm thì đầu thai về hồi bé, với trí tuệ hiện thời sống lại thêm lần nữa, không chừng còn có thể níu kéo người thâm yêu lúc nhỏ. Còn cô sau khi tỉnh dậy chỉ thấy gương mặt đỏ ửng như quả táo, nhưng thực tế lúc nào cũng bị người ta cười đùa là đít khỉ, nếp nhăn còn tăng thêm mấy phần thế này?

Chẳng lẽ cô xuyên không thật rồi?

Hoảng loạn túm lấy điện thoại di động, đồng hồ, máy tính, tivi, từ điển điện tử và thêm PSP, cô kinh hoàng nhận ra đúng là mình xuyên không thật rồi.

Hôm qua cô vẫn là một cô gái hai mươi tư tuổi xinh đẹp như hoa, sao mới nhắm mắt “soạt” một cái đã vọt hơn ba tuổi, từ cuối hai tư biến thành hai mươi tám rồi?

Mẹ ơi, cô xuyên không thật rồi, hơn nữa không phải biến thành phi tử hoàng hậu khuynh thế khuynh thành được vương gia hoàng đế tranh giành nhau tới tót đầu chảy máu, cũng không phải một con búp bê tuyệt sắc tài mạo song toàn, cho dù vẫn nằm trong bụng mẹ cũng đã được yêu tới mức chết đi sống lại, cô bị thảm nhận ra cô đã xuyên không, nhưng xuyên không vào chính bản thân mình, nói chính xác là chính cô ba năm sau.

Tháng sau mới là tuổi hai mươi lăm xinh đẹp như hoa, trong chớp mắt đã biến thành một đóa hoa héo hai mươi tám tuổi.

“Haizzz...”

Bạn có nghe thấy tiếng thở dài vang vọng đất trời của bạn Hạ Thiên Thụ sau khi chắc chắn rằng mình đã xuyên không không? Đó mới gọi là bi trời thảm đât, cho dù người bị bệnh thiếu năng đi ngang qua cũng phải rơi nước mắt xót thương.

Bình thường thời gian toàn đẩy người ta lọt về quá khứ, thế mà mi lại đẩy ta lên tương lai, chẳng lẽ đang trừng phạt ta bình thường không đủ thành khẩn ư?

Chuyện quái quỷ gì thế này?

“Bác sĩ, tôi yêu cầu được điều trị thêm vài ngày.” Thiên Thụ gơ tay.

“Được.” Vẻ mặt của nữ bác sĩ vẫn lạnh lẽo. “Kéo dài điều trị sẽ tăng phí giường nằm, phí điều trị, phí thuốc men. Y tá trưởng, làm hóa đơn một ngày một ngàn tệ cho cô ấy.”

Bạn Thiên Thụ nhảy phắt xuống giường, hi ha hi hục thu dọn đồ đạc, không đợi bác sĩ phụ trách kiểm tra phòng xong đã “vèo” một tiếng, chạy vút ra cổng bệnh viện.

Y tá trưởng đứng cạnh bác sĩ điều trị chính, cười đến nổi híp cả mắt. “Bác sĩ Viên, cô cũng ác với cô ấy quá đấy.”

“Đối với kiểu người xuyên không này phải ra tay ác một chút mới có tác dụng.” Cặp mắt kính của nữ bác sĩ lóe lên lạnh nhạt. “Xuyên thì cũng xuyên rồi, chẳng lẽ còn muốn dựa dẫm kẻ khác hay sao?”

Hạ Thiên Thụ ôm túi đứng trước cổng bệnh viện, ngọn gió lạnh lẽo thổi đến khiến cô cứ run cầm cập.

Không phải cô muốn nằm lỳ trong bệnh viện, chỉ là không biết phải đối mặt với chuyện thoát cái đã biến thành hai mươi tám tuổi thế nào mà thôi. Cô nhớ rõ lúc vừa mở mắt, cửa phòng bệnh kêu “lạch cạch” một tiếng, có bóng dáng cao to bỏ đi mà cô chỉ nhìn thấy trong tích tắc, lúc đó cô y tá Liêm tung tăng vào phòng, cười híp mắt với cô nói, “Ái chà, chồng cô đẹp trai quá.”

Chồng?!

Hạ Thiên Thụ không kịp bơm máu lên não, trong giây lát tí nữa thì ngất xỉu chết rồi.

Người ta thì xuyên không thành quý phi hoàng hậu, mà cô thì xuyên tới ba năm sau đã đủ khiến cô muốn nôn ra máu chết đi sống lại rồi, kết quả bây giờ còn tuyên bố cô có chồng nữa?! Bà nó chứ, đừng nói xuyên không rồi thì bá quan văn võ đều yêu tôi, cho dù có tình nhân để tán tỉnh nhau cũng không thể, cô chỉ cần làm thế thôi thì chẳng phải đã trở thành kẻ lãng nhăng rồi hay sao?

Cô quá đau buồn, bị xuyên không kiểu này thà có mất một trăm tệ còn hơn, cô chỉ còn một tháng nữa là hai mươi lăm tuổi, còn chưa yêu đương gì mà lại xuyên không tới đây, ngay cả cơ hội yêu ai cũng không có, thế mà đã bị tuyên bố là phụ nữ đã có chồng? Vận mệnh này đúng là tồi tệ quá thể.

Nhưng cũng may anh chồng đẹp trai kia chưa kịp nhìn đã mất tăm mất dạng kia cũng một đi không trở lại, cô ở bệnh viện lẫn lộn gần một tuần, cuối cùng bị người ta đuổi đi. Không phải cô không muốn ra viện để hằng ngày hít mùi thuốc sát trùng, thực sự là cô không biết phải đối diện với quãng thời gian và không gian xa lạ, thân phận xa lạ, gia đình xa lạ và người đàn ông xa lạ này thế nào mà thôi.

Hạ Thiên Thụ – đã kết hôn thật rồi?

Khi Hạ Thiên Thụ đứng trước cổng bệnh viện, run rẩy bầy trong gió lạnh và ngẫm nghĩ xem rốt cuộc cô phải sống ở đâu, hay là cứ ngồi tàu hỏa về quê ăn bám mẹ, bỗng không biết từ đâu một cô nàng “bánh trai”, khoác một cái áo cánh dơi Bohemian to đùng, lao bổ về phía cô như một con dơi, “Thiên Thụ! Bảo bố tâm can của tớ!”

Thiên Thụ giật bắn mình, suýt nữa thì ngồi bệt xuống quầy bán hoa quả, bánh chiên ngay trước cổng bệnh viện.

Trái tim bé nhỏ của cô vốn đã sợ hãi khủng khiếp, đương nhiên cũng không chịu nổi nhiệt độ tắm vì sắt nóng hừng hực để chiên bánh.

Cũng may, khi cô ta ôm chầm lấy cô, Thiên Thụ mới phản ứng kịp. “Đồng... Tiểu Vi?”

“Ô, tốt quá! Bảo bố yêu quý vẫn còn nhớ mình!” Đồng Tiểu Vi toàn thân toát ra khí chất nghệ sĩ ôm chặt cô, kích động giống hệt một con heo con cuống quýt đòi sữa uống. “Sao, ở bệnh viện có quen không? Tớ nghe nói cậu không muốn ra viện à?”

Thiên Thụ vạch đen đầy mặt, cái mùi thuốc sát trùng kinh dị đó ai mà quen được. Nhưng đột nhiên thấy gương mặt của bạn thân, cô cảm khái muôn phần.

Bạn Đồng Tiểu Vi xem ra không thay đổi gì nhiều, vẫn ăn mặc rách rưới, vẫn rất “nổi bật”, lại thêm áo khoác dài sọc kia, cứ như mới từ châu Phi về vậy.

Nhưng Thiên Thụ thích phong cách đó.

Tiểu Vi vẫn ăn mặc thế này, rõ ràng cho dù cô đã xuyên không ba năm thì tình bạn của họ vẫn không có gì thay đổi.

“Được rồi, cậu ra viện thì tốt, chúng ta đi thôi.” Đồng Tiểu Vi đón lấy túi xách của cô, đưa tay ngoắc taxi.

Thiên Thụ bắt giắc hỏi, “Về chung cư của chúng ta sao?”

Đồng Tiểu Vi trợn mắt như gặp ma, đồng tử sắp to ra bằng khuyên tai của cô nàng. “Đồng chí à, cậu giỡn chơi hả? Cậu lấy chồng gần ba năm rồi, còn chung cư của chúng ta cái gì? Phải nói là phòng tân hôn của cậu và chồng cậu mới đúng.”

Đùng...

Thiên Thụ vừa nghe câu nói đó, lập tức cảm thấy máu dâng cao, suýt thì quay lưng bỏ chạy vào bệnh viện ngay tức khắc.

Ông chồng từ trên trời rơi xuống đúng là căn bệnh trầm kha của cô, hễ ai nhắc tới là đảm bảo cô sẽ lên máu, đầu choáng mắt hoa, thiếu điều nôn mửa nữa thôi.

Cũng may Đồng Tiểu Vi thấy sắc mặt trắng bệch của cô thì vỗ vai cô tỏ vẻ thương hại. “Đừng căng thẳng, tớ biết cậu vừa thoát khỏi vụ tai nạn xe, không hiểu gì về tình trạng hiện nay. Chúng ta tạm thời không về nhà cậu, hôm nay sắp biết cậu ra viện, bảo tớ đến đón cậu về công ty trước, sắp nói có việc cần bàn với cậu.”

Phù...

Thiên Thụ thở phào nhẹ nhõm.

May quá may quá, không về nhà ngay, bỏ mặc một mình cô đối diện với “ông xã” xa lạ. Trong cái công ty gì đó, có bao nhiêu nhân viên, chắc tình hình sẽ tốt hơn nhiều chứ?

Tiểu Vi ngoắc taxi, Thiên Thụ vừa chui vào xe vừa hỏi, “Tiểu Vi cậu nhảy việc rồi hả? Tớ nhớ chúng ta trước kia làm chung ở tòa soạn báo ‘Phụ nữ online’ mà?”

Tiểu Vi chui vào trong, sau khi báo địa chỉ với tài xế thì cười híp mắt quay sang, “Đâu có, tớ vẫn làm ở tòa soạn. Nhưng công ty của chồng cậu ấy mà, cũng có quan hệ với tòa soạn của chúng ta. Đừng hỏi nữa, cứ về đó trước đã.”

Taxi “vèo” một cái phóng thẳng ra con đường lớn, nhanh chóng đến công ty mà Tiểu Vi nói.

Khi Hạ Thiên Thụ đứng trong thang máy lên tầng ba mươi tám, mặt cô vẫn đầy vạch đen.

Cô đã túm được một anh chồng lắm tiền như thế từ bao giờ, lại có cả một công ty cao ngất thế này? Mèo mù vớ cá rán chẳng? Hay là cô đang nằm mơ? Không lẽ ông trời nghe thấy tiếng gào thét từ đáy lòng cô nên bắt cô xuyên không rồi mà vẫn chưa hết xui xẻo thế này?

Thiên Thụ vẫn mù mờ thì thang máy đã mở toang.

Đồng Tiểu Vi lúi thủng cô đến cửa có chữ “Tổng giám đốc” to tướng.

Cửa chưa gõ mà đã mở.

Ủa, chẳng lẽ tổng giám đốc đại nhân tan sở rồi?

Bạn Thiên Thụ tò mò thò đầu nhìn vào trong, lúc này đã chạng vạng, trong ánh hoàng hôn, ráng chiều ngoài cửa sổ nhuộm vàng óng văn phòng. Cô vừa thò đầu vào nhìn một cái...

“Hạ, Thiên, Thụ...”

Bỗng từ trong văn phòng vẳng đến một tiếng nói vô cùng rõ ràng, vô cùng xúc động, vô cùng quyến rũ, đẹp và huyền ảo như âm trầm nhất của cây đàn cello vậy.

Thiên Thụ giật bắn người, hóa ra vẫn có người trong phòng?

Cô chớp mắt, kinh ngạc nhìn văn phòng hình bán nguyệt, trước ô cửa kính to chạm đất, có một cái ghế xoay bằng da đang từ từ quay lại.

Tịch dương, rạng ngời như một thỏi vàng lấp lánh.

Chiếu lên gương mặt người đàn ông đó, càng tỏa ra một thứ ánh sáng óng ánh rực rỡ muôn phần.

Kiểu xuất hiện này vừa chấn động vừa mang lại hiệu quả thị giác vô cùng kinh ngạc. Gương mặt nhìn nghiêng anh tuấn, sống mũi cao thẳng, đôi lông mày rậm và hơi nhướng lên khi nhìn cô, lộ ra đôi mắt đen và sắc như một thanh kiếm bén nhọn!

Anh ngồi sau bàn làm việc, khoác lên ánh vàng lấp lánh.

Òa òa òa, đây là đàn ông sao? Là người sao? Là cái gì đó sao?

Kinh động tới độ Hạ Thiên Thụ miệng khô lưỡi đắng, trái tim bé nhỏ đập bùm bụp, ngón tay run rẩy, đôi môi khô ran, và đầu óc thì trống rỗng, chỉ còn lại mấy chữ lớn đang xoay vòng vòng trong đầu – người đàn ông này, chính là ông xã – của cô – trong truyền thuyết.

Cô không dám nhìn anh, sao lại đẹp trai đến mức đó?! Đẹp trai vượt xa sức tưởng tượng của cô! Nếu anh giống ông tổng biên tập đầu hói bụng phệ hết con ếch xanh thì cô còn dám đối mặt, nhưng bây giờ, đúng là bốp trúng điểm yếu nhất, mềm nhất, nhạy cảm nhất trong tim cô rồi, hại cô sắp nhũn cả ra đến mất mặt luôn đây.

Mà anh lại còn khê nhếch đôi môi mỏng lên.

Thiên Thụ vừa nghĩ đến chuyện từ đôi môi ấy làm sao thốt ra tên cô một cách rõ ràng, thì cô đã rã rời chân tay rồi.

Nhưng anh lại chậm rãi mở miệng, đó lại là câu nói suýt thì đánh văng Thiên Thụ ra ngoài. “Đến đây ký tên, chúng ta ly hôn.”

2. Chương 1

Chương 1

Thế là, cô mới vừa xuyên không, thì đã biến thành gái ly dị?

Sột... Sột...

Hạ Thiên Thụ hút trà sữa, viên trân châu cuối cùng kẹt trong ống, hút mãi không vào.

Đồng Tiểu Vi ngồi cạnh cô, kéo ống tay áo cô quẹt nước mắt nước mũi, “Thiên Thụ, cậu không được ly hôn! Cậu không bao giờ được nhận lời sắp nghe chưa?! Nếu không tòa soạn báo của chúng ta tiêu mất! Hơn trăm người trong tòa soạn đều trông đợi ở cậu đó, nhất định nhất định không được ly hôn!”

Sột... Hạ Thiên Thụ tiếp tục hút.

“Tớ ly hôn hay không thì liên quan gì đến tòa soạn?”

Cô cũng không nói rõ được cảm giác hiện giờ là gì, xuyên không vào chính mình ba năm sau, chưa nói được câu nào với ông chồng trong truyền thuyết thì đã bị người ta túm lấy đòi ký tên ly dị. Cô đứng trước cửa văn phòng người đàn ông ấy, cảm giác hết như con cún bị bỏ rơi đá ra ngoài cửa, bảo không cần là không cần. Nếu không phát hiện cô vẫn còn làm việc trong tòa soạn thì có lẽ thật sự cô đã lao đến trước mặt tên đó, ký xoẹt vào đơn ly dị cho xong rồi.

“Bạn Hạ Thiên Thụ à, cậu gặp tai nạn xe, không nhớ gì nữa, nhưng cậu không thể chộc giận chồng cậu được!” Ngồi trên chiếc xe chạy đến tòa soạn, bạn Đồng Tiểu Vi lại quẹt nước mắt nước mũi gào lên. “Liên quan gì à, chỉ cần cậu xuống xe là biết ngay!”

Chồng... Hạ Thiên Thụ vừa nghe từ đó đã thấy toàn thân mọc gai tê rần.

“Tớ có chộc giận anh ta đâu chứ, không phải cậu dắt tớ đến đó hay sao?”, Hạ Thiên Thụ cắn ống hút.

Chỉ còn viên trân châu cuối cùng thôi, thế mà không chịu ngoan ngoãn chạy vào miệng cô.

Bạn Đồng Tiểu Vi hối hận đến mức chỉ muốn đập đầu vào cửa kính xe, vừa hay chiếc xe dừng lại, Tiểu Vi mở cửa, lẳng Thiên Thụ ra ngoài, “Đừng nói gì hết, tự cậu nhìn đi!”

Thiên Thụ bị Tiểu Vi đá ra khỏi xe.

“Chào tổng biên tập!”

“Tổng biên tập vất vả quá!”

“Hoan nghênh tổng biên tập về nhà!”

Bóp bóp bóp! Bóp bóp bóp!

Hả? Giật mình!!!

Hạ Thiên Thụ kinh sợ đến độ phát sắc, suýt thì đưa móng trúnng mặt Tiểu Vi lúc đó đang chui ra khỏi xe sau cô.

Viên trân châu bướng bỉnh mắc kẹt trong ống hút cũng “sột” một tiếng, bị cô hút vào trong miệng, chưa kịp nhắm nháp thì nó đã chui ngay vào khí quản, suýt nữa thì bạn Thiên Thụ đã bị sặc chết.

Đây... Đây... Là tình huống gì thế này? Trợn thế gì đây? Bất ngờ gì vậy?

Trước mặt Hạ Thiên Thụ, trên những bậc cầu thang dẫn vào tòa soạn tạp chí “Phụ nữ online” trải thảm đỏ tươi thật dài, hai bên thảm đứng đầy hai hàng người, ai cũng hùng hực sức sống, tâm trạng tươi tỉnh, trên gương mặt là những nụ cười kích động và rạng rỡ, lòng bàn tay vỗ vào nhau kịch liệt đến độ đỏ lên. Có mấy người đứng phía trước, trong tay ôm những bó hoa tươi, khóe mắt lại còn long lanh nước, còn cả hai bạn nhỏ một nam một nữ trông có vẻ là học sinh tiểu học đang chạy rầm rập tới, cũng đứng chào kiểu đội Thiếu niên Tiền phong với Thiên Thụ, một em dâng bó hoa tươi đầy ấp thâm tình, một em còn đeo khăn quàng đỏ cho cô.

Hai em nhỏ cùng đồng thanh nói với vẻ xúc động, “Dì Thiên Thụ, dì vất vả quá!”

Phụt...

Hạ Thiên Thụ suýt nữa là ngất xỉu.

Cái gì thế này?!

Đồng Tiểu Vi theo sau lại không kìm được gật gù, “Nhìn đi, Thiên Thụ, mọi người nhớ cậu biết bao nhiêu, cử hành nghi thức đón tiếp cậu trình trọng thể này, cậu còn mặt mũi nào lỳ hôn hả?”

Liên quan gì tới chuyện ly hôn chứ.

Hạ Thiên Thụ cố gắng chiến đấu với viên trân châu trong cổ, khó khăn lắm mới thều thào một câu, “Chuyện gì đây? Mọi người tại sao lại thế này?”

Tiểu Vi chưa trả lời thì hai bà chị khá lớn tuổi đứng đầu hàng đã nắm chặt lấy tay Thiên Thụ.

“Tổng biên tập Hạ, cô nhất định không được rời xa chúng tôi.”

“Tổng biên tập Hạ, tương lai của chúng tôi đều trông chờ vào cô cả đấy.”

Tổng biên tập... Hạ?!

Miệng cô sắp không khép được rồi.

Quay lại định nhìn Đồng Tiểu Vi, tên đó lập tức hiểu ý, “À, Thiên Thụ, sau tai nạn xe cậu không nhớ gì đúng không? Thực ra cậu đã là tổng biên tập tạp chí ‘Phụ nữ online’ của bọn này từ lâu rồi, không tin cậu nhìn đây...”

Đồng Tiểu Vi kéo Hạ Thiên Thụ lao âm âm trên tấm thảm đỏ, “vèo” một cái chui vào tòa nhà làm bằng gỗ kiểu cũ của tạp chí “Phụ nữ online”, chạy rầm rập lên cầu thang, thoáng cái đã đứng trước cánh cửa màu đỏ trên tầng ba.

Đây là địa bàn của một mình tổng biên tập, trước kia khi Hạ Thiên Thụ còn là một biên tập viên quen ở tầng một, không được gọi thì chưa bao giờ dám lên nữa bước. Nhưng bây giờ Đồng Tiểu Vi kéo cô thẳng một mạch đến trước cánh cửa to màu đỏ này, Hạ Thiên Thụ đã nhìn thấy tấm biển vàng chói sáng trên cửa.

Phòng Tổng biên tập Hạ Thiên Thụ.

Oa...

Mắt Thiên Thụ sắp rớt ra ngoài.

Từ khi tốt nghiệp đại học rồi vào tòa soạn dở sống dở chết này, cô cứ mơ có ngày được làm tổng biên tập, thực sự là vì tổng biên tập bụng bự, mắt kính đen, vừa trắng vừa mập lại thấp như cây nấm trước đó quá đáng ghét, lúc nào cũng bắt Thiên Thụ viết những bài “kích thích”, lúc nào cũng bắt cô tặng ca mai, lại còn bắt cô làm osin chạy đi mua cơm hộp, đưa đón con ông ta đi học, tan học. Cô là người giúp việc hay sao?

Nhưng... Nhưng...

Cô vừa nhắm mắt xuyên không một lúc, khi mở mắt ra liền phát hiện – mộng đẹp đã thành sự thật! Tự cô đã trở thành tổng biên tập tạp chí “Phụ nữ online” rồi!

Tổng biên tập Hạ!

Ha ha ha! Danh xưng này thật khiến cô hơi bay bổng lên tiên mất!

Thấy Hạ Thiên Thụ đứng trước cửa phòng tổng biên tập, nhìn biển đề lấp lánh vàng mà sắp chảy cả nước miếng, bạn Đồng Tiểu Vi túm ngay lấy cơ hội để nịnh bợ ton hót y như gian thần thời xưa, “Tổng biên tập Hạ, lần này cậu tin rồi chứ? Nhất định không được ly hôn nhé?”

Suýt – Hạ Thiên Thụ hút một hơi... lần này hút vào là nước miếng, “Tớ làm tổng biên tập thì có liên quan gì tới ly hôn?”

Đồng Tiểu Vi nhìn Hạ Thiên Thụ, vẻ mặt ngưỡng mộ như ăn được mật ong, “Vì... Tòa soạn tạp chí ‘Phụ nữ online’ là do chồng cậu mua về tặng cho cậu.”

Vù vù vù...

Có quạ bay qua...

Suýt nữa là bay vào cái miệng đang há to của Hạ Thiên Thụ.

Có nhầm lẫn gì không vậy? Người đàn ông đó mua cả tòa soạn “Phụ nữ online” sao? Cô biết anh là đại gia, nhưng cũng không cần phải giàu tới mức đó chứ? Năm ấy cô làm việc ở đây, lương một tháng không quá một ngàn tệ, mà anh lại mua cả tòa soạn... tặng cô?!

Hạ Thiên Thụ cảm thấy khói xanh bốc thẳng trên đầu.

Lúc này trong văn phòng còn lạnh lùng bảo cô ký vào đơn ly hôn, nhưng lại mua cả tòa soạn tặng cho cô? Hơn nữa còn cho cô làm tổng biên tập? Sao nghe kiểu gì cũng giống một người chồng yêu chiều vợ, tìm thú vui cho vợ, nên bỏ tiền ra mua cả tòa soạn để làm vợ vui lòng.

Chẳng phải tình cảm của họ không tốt ư?

Thiên Thụ câm nín.

Hai người phụ nữ còn đang đứng do dự thì tài xế đưa họ đến đã lên tầng ba, “Phu nhân, phu nhân đã lấy đồ ra chưa? Má Trương ở nhà vừa gọi điện bảo bà ấy đưa tiểu thư ra ngoài mua tã lót không thấm, nhờ tôi đưa về ở gần đây. Tổng giám đốc cũng về rồi, phu nhân có muốn cùng về không?”

Phu nhân... ông chủ... Thiên Thụ cảm giác mình ù ù cạc cạc chẳng hiểu gì hết.

Hôm qua không ai quan tâm, suốt ngày chen chúc xe bus, ăn cơm hộp, là giai cấp vô sản tự mình dọn dẹp, tự mình nấu cơm, chỉ trong chớp mắt đã từ nhân viên quen nhảy lên tổng biên tập, từ một con côn trùng không ai quan tâm trở thành phu nhân tổng giám đốc?

Thực ra nghĩ lại thì xuyên không kiểu này cũng không tồi, chí ít đã khiến giấc mơ của cô thành sự thực, lại cộng thêm một anh chồng vừa lắm tiền vừa bảnh trai.

Nhưng... Đợi đã!

Trong đầu Thiên Thụ một dấu chấm than nhá lên!

“Tiểu thư... Tã không thấm?!”

“Vâng”, tài xế gật đầu, “Phu nhân bị xe đâm nên không nhớ sao? Bấy tháng trước cô đã tặng cho tổng giám đốc một cô bé xinh đẹp.”

Rầm!

Thiên Thụ ngã nhào xuống đất, vạch đen đầy mặt.

Mẹ ơi, chuyện xấu nào cô cũng không làm, mà lại sinh cả con ra rồi! Lỡ rồi lỡ rồi lỡ to rồi, rõ ràng tháng sau cô mới tròn hai mươi tuổi, cả đời này ngoài mối tình đơn phương oanh liệt ra, cả bàn tay đàn ông cô còn chưa sờ tới. Lần này lỡ to rồi, cô không chỉ bỏ lỡ mối tình đầu, nư hôn đầu, vòng tay đầu, thậm chí chuyện ấy lần đầu của mình cô cũng bỏ qua rồi! Thời gian cho cô nhảy luôn tới năm sau, cô vừa mở mắt đã là mẹ của người ta rồi!

Óa, một sớm thức dậy biến thành mẹ rồi!

Bi thảm!

Có đại thần nào tới cứu cô, đưa cô ngược về lại với, cho dù một chút cũng được, cô vẫn muốn biết mùi vị đàn ông mà.

Thiên Thụ đang lăn lộn trên đất thì không biết từ đâu văng đến một tiếng “Y da...” nho nhỏ.

Một bàn tay mềm mại, mồm mím như bánh bao vừa được hấp chín tới, nhéo vào mặt cô.

Thiên Thụ mở choàng mắt.

Một đôi mắt đen nhánh, sáng rõ như pha lê đang mở to nhìn cô.

Oa oa, một em bé quá đáng yêu, quá xinh đẹp như búp bê ấy!

Thiên Thụ từ nhỏ đã cực yêu thích các em bé xinh xắn đáng yêu, bây giờ bỗng nhìn thấy một bé bò đến, môi chúm chím, chảy nước bọt, nhưng lại vô cùng hiếu kỳ với cô, thì trong tích tắc thấy yêu thích đến độ tim như chảy cả nước ra...

Toi rồi toi rồi, lúc này còn đang vật vã la hét, vừa nhìn thấy đứa bé như búp bê sao lại lập tức muốn đưa tay đầu hàng rồi?

Xuyên không kiểu này, đúng là giấc mơ thành sự thật, hai mươi tư chưa nở hoa, hai mươi tám đã biến thành mẹ của em bé, rốt cuộc là phúc hay là họa của cô đây?

3. Chương 2

Chương 2

Em bé giống búp bê nhắm mắt lại, ngủ ngon lành.

Hạ Thiên Thụ tựa bên nôi gỗ, chảy nước dãi ngấm cô bé đáng yêu.

Đó là con gái cô thật sao? Sao lại có thể đáng yêu thế này, mềm mịn thế này, xinh đẹp thế này, tinh nghịch thế này? Gương mặt phúng phính, mềm mại trắng mịn như bánh bao, lại hồng hồng như quả táo vậy. Rèm mi vừa dài vừa cong... A a a, hóa ra cô có thể sinh ra một đứa con gái đẹp đến thế.

Có lẽ... là do gene của bố nó quá tốt chăng?

Hạ Thiên Thụ vừa nghĩ đến điều đó, lập tức thấy lông tóc dựng ngược.

Phải biết là cô còn chưa sờ soạng gì đàn ông cả, mà ngay cả con gái cũng sinh ra rồi! Đúng là lỗ to mà!!!

Nhưng, khoan đã, để cô nghĩ xem, rốt cuộc cô đã xuyên không thế nào? Cô nhớ sáng hôm đó, trời rất trong, cô đang ở trong tòa soạn “Phụ nữ online”, nghe tổng biên tập Éch Xanh lên lớp...

“Hạ, Thiên, Thụ!”

Giọng như vệt đục oang oang, vang vang khắp phòng tổng biên tập.

“Bài thế này mà cô cũng dám nộp hả? ‘Tặng người tình tương lai’?! Sao cô không tặng chồng tương lai? Không tặng vợ tương lai? Không tặng bà nội tương lai? Bài này không có nội dung, không kích thích, cô mấy tuổi rồi mà còn than thở hả? Tòa soạn mỗi ngày cho cô ăn trưa miễn phí không phải để cô viết ra mở bài không thấy khoái cảm kiểu này! Nhìn Đan Lâm người ta đi, bài viết lần nào cũng thu hút đủ lượt xem, không biết đã kiếm cho tòa soạn thêm bao nhiêu đơn đặt hàng! Mang về viết lại! Còn không viết được thì tháng này trừ hết tiền thưởng!”

Vèo vèo vèo! Bộp!

Bản thảo bay trúng đầu Hạ Thiên Thụ, cánh cửa đóng sầm lại suýt nữa thì “hôn” lên sống mũi cô. Thiên Thụ vô cùng tức tối, nắm tay siết chặt lại, dám nói bản thảo cô vất vả viết ra như thế, dám nói cô Hạ ‘bán than’, không có nội dung, không kích thích... Hồ mà không ra oai, ông ta lại tưởng cô là Hello Kitty!

Thiên Thụ đứng trước cửa phòng tổng biên tập hít hơi... vận khí... vận khí... hít hơi... hết năm phút, cuối cùng gơ tay lên, cảm phần lâu bầu nói, “Được, bốn tiểu thư lần này tha cho người.”

Có người từ phía sau thò đầu ra, thì thầm, “Cậu đã tha cho ông ta chín chín tám mươi một lần rồi.”

Bị vạch trần, Thiên Thụ thở dài bất lực, “Tiểu Vi!”

Đồng Tiểu Vi cầm ly nước giả vờ làm người qua đường, “Thiên Thụ, cậu cũng phải có khí phách lên đi chứ? Lần nào cũng chỉ biết nói ở nơi người ta không nghe thấy.”

Thiên Thụ nắm chặt bản thảo trong tay, nhích về phía bàn làm việc, “Đây không phải là không có khí phách, mà gọi là ‘vu hồi đả kích pháp’”

Phụt...

Đồng Tiểu Vi suýt nữa phun trà.

“Vu hồi đả kích pháp, bạn Thiên Thụ ạ, cũng chỉ có cậu mới nghĩ ra cách đánh chả ra gì này. Tớ thấy chút tổn thương người ta cũng không chịu nổi ấy chứ, còn cậu thì AQ lợi hại quá.”

Thiên Thụ chớp mắt, “AQ có gì là không tốt, có lợi cho tâm hồn lẫn cơ thể.”

Lật bản thảo trong tay, bên trên viết mấy chữ rõ to:

Tặng người tình tương lai của em.

Chủ đề lãng mạn thế còn gì! Khiến người ta thừa sức phát huy trí tưởng tượng! Ai mà không muốn biết người yêu mình sau này là thế nào? Nếu bây giờ viết một bức thư gửi cho anh ấy, thì khi thật sự gặp nhau lấy ra cho anh xem, đó là một việc rất lãng mạn mà! Tiếc là con Éch Xanh kia chẳng có mắt nhìn gì cả. Bất cô viết sao cho kích thích, lẽ nào phải viết “tiết lộ mười chàng trai kim cương đắt giá nhất tuần này”?

Tiểu Vi thấy vẻ mặt cảm phần của Thiên Thụ thì lấy bút máy gõ gõ, xem như an ủi, “Thôi nào, cậu cũng đừng tỏ vẻ thế nữa. Cùng lắm thì Éch Xanh bảo cậu viết gì thì cậu viết cái đó đi.”

Thiên Thụ tức tối siết chặt nắm đấm, “Sẽ có ngày tớ đuổi cổ tổng biên tập Éch Xanh kia, tự mình ngồi vào ghế của ông ta! Đến khi tớ là tổng biên tập thì nhất định sẽ mở hai chuyên mục, một là “xe tốc hành lãng mạn”, hai là “lãng mạn xe tốc hành”!”

Phụt...

Đồng Tiểu Vi cười đến muốn té lăn ra bàn.

Nói đến đó, Đồng Tiểu Vi lại nhớ ra một chuyện thú vị, “Thiên Thụ, hôm qua tớ online tìm thấy một trò chơi trắc nghiệm vui lắm, có muốn thử không?”

“Trò chơi trắc nghiệm?”, Thiên Thụ xếp lại đồng bản thảo lung tung của mình, vạch đen đầy mặt, “Lại là phù thủy phương Đông bói toán phương Tây chứ gì? Bạn Đồng à, cậu là biên tập viên xinh đẹp, không phải phù thủy đâu nhé!”

“Đó gọi là tiên tri, không phải phù thủy!”, Tiểu Vi lấy bút gõ lên đầu cô, “Dù sao trắc nghiệm thử cũng không có gì là không tốt. Đồng chí à, cho tớ biết ngày giờ sinh, cung hoàng đạo, số chứng minh nhân dân, địa chỉ nhà, gia đình có mấy người, một đầu người mấy mẫu đất mấy con trâu...”

“Đồng Tiểu Vi, hít thở!”, Thiên Thụ nhắc, “Kiểu tiên tri làm mình hụt hơi mà chết thì tớ chưa thấy bao giờ!”

“Bớt nhảm đi, nói mau”, Tiểu Vi nóng ruột gõ cô thêm cái nữa.

Thiên Thụ hôm nay xui xẻo đến mức đỉnh đầu sắp bốc khói xanh rồi, lại bị bạn Đồng gõ hai cái thật mạnh, có vẻ bức bối nói hết “tư liệu” về mình ra. Bên này bản thảo còn chưa chỉnh sửa xong, cách một khoảng làm việc, bên kia bạn Đồng đã hú lên như điên.

“Thiên Thụ, cậu gặp may to rồi!”, bạn Đồng gào lên đến mức Éch Xanh cũng sắp nghe thấy đến nơi.

Hạ Thiên Thụ thực sự không mấy quan tâm đến trò tiên tri vớ vẩn kia, nhưng để tránh Éch Xanh gọi cả cô và Đồng Tiểu Vi vào giáo huấn, cô đành thò đầu sang.

Trên màn hình dày đặc những chữ, Tiểu Vi đang cao giọng hét lên, “Đây là số điểm trắc nghiệm cao nhất từ khi tổ chơi trò này đó! Bạn Thiên Thụ à, tương lai của cậu – hôn nhân thuận lợi, ông xã đẹp trai, con gái ngoan ngoãn, con trai hiếu thảo, gia đình giàu có nứt đổ đổ vách, mua cả mặt trời còn được. Tương lai cậu đúng là có số may mắn của mỹ nhân!”

Phì...

Lần này đến lượt Thiên Thụ cười như điên, suýt thì phun cả nước miếng lên mặt Tiểu Vi.

“Cậu đang chơi trò chơi tiên tri à? Tổ thấy là trò chơi điên khùng thì có? Tổ mà có số mỹ nhân á? Lại còn ông xã đẹp trai, con trai con gái có đủ? Này bạn Đồng, bạn có biết tiền trọ tháng này tớ chưa trả, hôm nay đang tắm giữa chừng thì hết gas không? Lại còn ông xã... Cậu biết tuần này tớ đã đi xem mắt bao lần không? Hai bàn tay thêm bàn chân còn đếm không đủ nữa là! Mẹ tớ sắp dán mác ‘con gái gả không ra’ lên mặt tớ luôn đây này, mà cậu còn nói hôn nhân thuận lợi? Cảm ơn cậu nhé, Đồng đại thần.”

Không phải Thiên Thụ kém cỏi, mà những thứ trên đó viết quá nhảm nhí vớ vẩn! Đối với một người hai mươi tư tuổi, có kinh nghiệm đi xem mắt 249 lần mà nói, nếu cô có thể gả đi được trong vòng ba năm thì đúng là mặt trời không xuống núi nữa rồi, mà lại còn trai gái có đủ, có tiền lại có quyền? Thôi nằm mơ quách cho xong.

Đồng Tiểu Vi lại tỏ ra nghiêm túc, “Thiên Thụ, cậu đừng nghi ngờ, bọn này lúc này rất nhiều người chơi thử, đều chuẩn cả, sao đến lượt cậu lại không đúng được? Cậu phải tin là, thế gian này... có kỳ tích xảy ra.”

“Ừ, cái kỳ tích này phải đợi khi tớ già yếu mắt mũi tèm nhèm, mua được cả mặt trời đi”, Thiên Thụ rụt người lại về khoang làm việc.

Chưa dứt lời, điện thoại của Thiên Thụ đã reo vang. Cô không nghĩ gì mà bắt máy, vừa mở nắp điện thoại, giọng thái hoàng thái hậu đã oang oang, “Hạ, Thiên, Thụ!”

Đấy, ai cũng mở đầu như vậy với cô.

“Hạ Thiên Thụ, mày làm sao thế hả?! Bây giờ mẹ mày nói gì cũng vô ích phải không? Hôm nay dì Hai nhà mày khó khăn lắm mới giới thiệu ột cậu thanh niên tốt, đã hẹn mười một giờ rưỡi gặp nhau ở tòa nhà Hối Tinh, bây giờ mấy giờ rồi mà mày chưa xuất hiện? Mẹ thấy mày lại ngứa da muốn ăn đòn phải không? Cả đời này không muốn lấy chồng hả? Hạ Thiên Thụ, mày có còn mười tám tuổi nữa đâu, năm nay hai mươi tư rồi, tháng sau là hai mươi lăm đấy!”

Rầm!

Thiên Thụ đổ ập xuống bàn làm việc, cô bị Éch Xanh mắng cho tối tăm mặt mũi, nào có nhớ chuyện xem mắt? Nhưng không thể nói thế với thái hoàng thái hậu, nếu không thái hậu chắc chắn sẽ bắt xe đến túm lấy cô ngay. Đưa tay lên xem, đúng là đã mười hai giờ năm phút rồi, thái hậu gào lên bên kia đầu dây, “Mày... nhanh cái chân lên! Có mặt trong vòng năm phút!”

“Dạ dạ dạ, vâng vâng vâng, con đi ngay đi ngay”, Thiên Thụ cuống quýt đáp, bỏ điện thoại xuống bừa bãi, “Hối Tinh cách chỗ này mười vạn tám nghìn dặm, buổi trưa kẹt xe, nửa tiếng con tới được là may.”

Đồng Tiểu Vi cười ngặt nghẽo ngồi kế bên ra hiệu “250”[1] với Thiên Thụ, Thiên Thụ gật gù rồi xách túi lao ra ngoài.

[1] 250, chỉ những người ngốc nghếch, nói năng không đàng hoàng, làm việc không nghiêm túc, tùy tiện, qua loa cho có, đồng thời trong chuyện cũng chỉ số lần nữ chính đi xem mắt.

Tốn hai mươi lăm tệ năm hào bắt taxi, cuối cùng cũng đến được nhà hàng trông có vẻ hào nhoáng nhưng thực tế món ăn rất khó nuốt, nhìn cao quý nhưng không đáng tiền chút nào. Xem đồng hồ trên tay, đã là mười hai giờ ba mươi lăm phút!

Trễ mất một tiếng đồng hồ, xem ra hôm nay cũng không cần trang điểm, giả vờ làm thực nữ gì cả. Dù sao kết cục cũng chỉ còn một người, chuẩn bị lần thứ 251 thôi.

Thế là Hạ Thiên Thụ tiểu thư ngay cả son môi cũng không thoa, tiến thẳng vào đại sảnh tòa Hối Tinh, căn cứ vào sổ bàn mà thái hoàng thái hậu đã đặt mà lao đến, ngay cả người đàn ông ngồi đối diện đáng vẻ thế nào cũng không nhìn kỹ, mở miệng giới thiệu luôn, “Chào anh, tôi là Hạ Thiên Thụ, nữ, hai mươi lăm tuổi, đến nay vẫn chưa kết hôn. Đây là lần thứ 250 tôi xem mắt, tôi đang...”

Những lời này cô nói rất lưu loát, rành mạch, nhưng hôm nay lại có một sự cố nhỏ, cô vẫn chưa đọc thuộc lòng xong thì bỗng phía bên tay phải, cô nhìn thấy một cặp nam nữ đang ngồi dưới khung cửa sổ.

Họ không ngồi đối diện nhau mà ngồi sát ở một góc bàn. Người đàn ông mặc áo vest màu bạc, cà vạt xám nhạt, vai thẳng trông vừa rộng vừa vững chãi. Người phụ nữ cạnh anh ta buông xõa mái tóc xoăn lộn nhỏ, lúc cười, khoe môi còn có hai lúm đồng tiền nho nhỏ.

Lúc này cô ta đang cười, nên Thiên Thụ thấy rất rõ. Ngay cả bàn tay được người đàn ông nắm lấy, lồng vào đó chiếc nhẫn kim cương lấp lánh cô cũng nhìn rõ mồn một.

Hạ Thiên Thụ đứng bật dậy.

Đi thẳng ra ngoài không quay đầu lại.

Mùa hạ nóng bức, ánh mặt trời độc đến nỗi có thể hun chảy mặt đường, nhưng cô lại thấy lạnh như một con cá bị nhốt trong tủ đá.

Người đàn ông cầm chiếc nhẫn ấy, chính là Đàm Thiên Ân mà cô đã yêu thầm suốt bảy năm.

Từ cấp hai, đến cấp ba, đến đại học, đến khi đi làm.

Cô luôn đứng cạnh anh, nhìn anh thay bạn gái từng người một, nhìn anh chơi bởi hết lần này đến lần khác. Cô ngỡ đến lúc nào đó anh sẽ ỉnh một cơ hội, nào ngờ hôm nay anh cũng đeo nhẫn kim cương cho ai đó rồi.

Không có lời nào để diễn tả tâm trạng cô lúc này, không phải bi phẫn, không phải đau lòng, không phải tuyệt vọng, không phải khổ sở, chỉ là chút lạnh lùng bị thương.

Người như Đàm Thiên Ân mà cũng kết hôn... Mặt trời ơi, hôm nay mi thật sự không định xuống núi hay sao?

Bạn Thiên Thụ tức giận tuyệt vọng đứng bên đường, đang định giơ nắm đấm lên kháng nghị với mặt trời, thì bỗng nghe thấy có tiếng xe thắng lại chói tai, sau đó mắt hoa lên, rồi “rầm” một tiếng...

Cảm giác như đi tàu lượn siêu tốc.

Thiên Thụ siết chặt nắm tay, câu cuối cùng phần nộ là, “Không xui xẻo thế chứ? Cả tai nạn giao thông cũng có? Thôi cho tôi xuyên không luôn cho rồi!!!”

4. Chương 3

Chương 3

Ly dị, không ly dị, ly dị, không ly dị...

Tổng biên tập Hạ Thiên Thụ đang ngồi rút thăm trong văn phòng chói lóa sắc vàng, hào quang vạn trượng của mình. Đừng trách cô lại đem việc quan trọng thế này ra rút thăm, phải biết trong cuộc đời có nhiều việc may mắn đóng vai trò rất quan trọng. Chẳng hạn cô vừa nhắm mắt lại đã xuyên không tới đây, mở mắt ra phát hiện giấc mộng đẹp phần đầu trong ba mươi năm là chồng con đầy đủ đã thành hiện thực, đó không phải là vận may chó cắn thì còn là gì?

Huống hồ con gái cô lại đẹp như vậy, như búp bê Barbie đắt giá, cho dù sờ một tí đã thấy mềm mại lắm rồi, thơm lắm rồi, chỉ muốn nâng niu trong tay, hôn thật đã, lại cắn một cái. Choáng, sao càng nói càng cảm giác giống bánh bao vậy.

Chỉ vì con gái đáng yêu thế này, cô cũng không muốn ly hôn. Nhưng...

“Tổng biên tập, luật sư Quang ở phòng pháp vụ công ty Vân Thượng gọi điện đến tìm chị”, trợ lý tổng biên tập nói máy cho cô.

Hạ Thiên Thụ nghịch hai xấp giấy trong tay, nhấc máy, “Chào anh, tôi là Hạ Thiên Thụ.”

Trong điện thoại nói rất rõ ràng, “Chào cô, tôi là luật sư Quang Quang ở phòng pháp vụ công ty Vân Thượng, được sự ủy thác của tổng giám đốc Viên Dã, tôi gọi đến để bàn bạc với cô về đơn ly hôn. Tổng biên tập Hạ, hôm qua cô nói về tòa soạn lấy con dấu, đến giờ vẫn chưa thấy quay lại, xin hỏi, có phải cô không muốn ly hôn không? Ừm, thực ra tôi rất hiểu, rất nhiều người phụ nữ đều không nỡ xa người đàn ông như tổng giám đốc Viên...”

Cụp!

Thiên Thụ ném điện thoại xuống, lấy con dấu rồi đứng bật dậy.

Cô ghét nhất là ai khinh thường cô! Cái gì mà không nỡ? Cô chẳng qua là mới gặp người đàn ông đó một lần, có gì mà không nỡ? Chẳng lẽ vì anh ta hơi đẹp trai thì tất cả phụ nữ đều phải quỳ gối dưới gấu quần tây của anh ta hay sao? Hừ, Hạ Thiên Thụ cô phải cho anh ta nhìn rõ, thế nào gọi là mỹ nữ thời đại mới, thế nào gọi là tổng biên tập Hạ tác phong nhanh nhẹn!

“Vèo” một cái phóng ra ngoài, Đồng Tiểu Vi đứng ngoài nghe ngóng lập tức hét lên, “Không hay rồi, tổng biên tập sắp ly hôn rồi!”

Rầm rập...

Không biết từ đâu xuất hiện một đám phụ nữ, lập tức vây quanh Hạ Thiên Thụ.

Giống như lúc nãy cô về tòa soạn, họ đứng thành hai hàng, mấy bà cô nước mắt lưng tròng, tỏ ra tủ thân vô cùng.

“Tổng biên tập, cô không thể ly hôn được! Cô ly hôn rồi tòa soạn của chúng ta sẽ sập tiệm mất!”

“Tổng biên tập, cô ly hôn rồi tổng giám đốc sẽ thu hồi tòa soạn, cả trăm người chúng tôi sắp hít không khí mà sống mất thôi!”

“Tổng biên tập, chúng tôi trên có mẹ già dưới có con nhỏ, cô không thể nhẫn tâm thế được!”

Khiến Hạ Thiên Thụ sợ hãi lùi lại một bước, suýt nữa thì lún xuống cầu thang.

Khoa trương hơn nữa là hai cô cậu bé lần trước tặng hoa cho cô, nước mắt nước mũi đầm đìa lem nhem, gào rõ to với Thiên Thụ, “Di Thiên Thụ, bọn con đói!”

Vù...

Hạ Thiên Thụ như bị châm hỏa tiễn vào mông, luồn một mạch ra khỏi vòng vây của dân chúng. Trễ chút nữa là cô sẽ bị chết đuối trong biển nước mắt nước mũi của chúng mất! Lại còn hết “bọn con đói” nữa chứ, choáng, cô thành nhà tư bản lột da hay sao? Nhưng Thiên Thụ ghét nhất bị người ta xem thường, không lẽ cô ly hôn với tổng giám đốc Viên kia thì không sống nổi thật ư?

Giữ quyết tâm ly hôn, Thiên Thụ phóng thẳng đến công ty Vân Thượng.

Đừng thấy cô chỉ biết “Vu hời đả kích pháp”, cô vẫn còn dũng khí làm việc nghĩa đó. Không thể để bọn họ núp trong khe cửa xem thường cô được!

Vào đại sảnh, cô nàng tiếp tân lập tức ngọt ngào chào cô, “Chào cô, hoan nghênh đến công ty Vân Thượng. Xin hỏi cô tìm ai?”

“Chào cô, tôi tìm luật sư Quang Quang phòng pháp vụ.”

“Luật sư Quang Quang đúng không ạ? Xin hỏi quý danh và nghề nghiệp của cô, cô là khách quen về nghiệp vụ của công ty phải không?”, cô tiếp tân thái độ rất thân thiết.

Thiên Thụ cũng mỉm cười đáp, “Ồ, tôi là Hạ Thiên Thụ ở tòa soạn tạp chí ‘Phụ nữ online’, luật sư Quang Quang nói có việc cần bàn với tôi.”

“‘Phụ nữ online’? Hạ, Thiên, Thụ?!”, cô tiếp tục nghe tên này thì lập tức vẻ mặt thay đổi.

Thiên Thụ gật đầu, “Đúng.”

Vẻ mặt cô nàng không còn ngọt ngào mà phức tạp như thể gặp ma, lén lút nhìn cô rồi chỉ bên cạnh, “Luật sư Quang Quang họp ở tầng 27, cô lên tìm anh ấy đi.”

“Được, cảm ơn”, Thiên Thụ gật đầu.

Vừa đi mấy bước đã nghe phía sau xì xầm, “... Thật đó thật đó, tớ gạt các cậu làm gì, chính là cô ta... đúng thể mà! Tổng giám đốc thật không có mắt nhìn! Cô ta đến đó rồi... Thế à thế à? Có kịch hay xem rồi...”

Thiên Thụ quay phắt lại, cô nàng tiếp tục gác máy điện thoại ngay tức khắc.

Ha ha ha, nói xấu sau lưng cô à? Nhớ năm nào cô và Đồng Tiểu Vi là chuyên gia bàn tán sau lưng thế này. Nhưng hiện giờ cô không rảnh đấu với cô tiếp viên kia, mau chóng lên tầng 27 thôi.

Tầng 27 yên lặng đến mức như muốn chảy cả nước ra.

Hạ Thiên Thụ giẫm trên tấm thảm dài, cảm thấy mình như bước vào một thế giới không có âm thanh. Có cần khoa trương thế không? Cũng may, tấm biển lớn bằng đồng màu vàng đề phòng họp tầng 27 đã ở phía trước, rực rỡ chói lọi thế kia thì mù cũng nhìn thấy. Thiên Thụ bước thẳng tới đó.

Cửa phòng khép hờ.

Bên trong đang họp? Hay kết thúc rồi?

Thiên Thụ tò mò định thò đầu vào trong nhìn.

Trong tích tắc, chờ người.

Dưới ánh sáng, người đàn ông đó đang ngồi trên chiếc ghế da lưng tựa àu đen.

Sắc đen của chiếc ghế da và ánh sáng trắng rực rỡ bên ngoài giao hòa, làm nổi bật bóng dáng cao ráo đó. Tuy anh chỉ ngồi thẳng lưng ở đó, bộ âu phục màu xám bạc được cắt may khéo léo tôn lên vóc dáng cao lớn khỏe mạnh của anh, mái tóc đen nhánh như ngọc đen, gương mặt nhìn nghiêng tuyệt mỹ, hàng lông mày rậm, và cả rèm mi dài khê lay động như chiếc quạt lông vũ trong ánh sáng. Chóp mũi anh rất thẳng, khi anh khê mím đôi môi mỏng...

Hạ Thiên Thụ rất kém cỏi nuốt ực nước bọt.

Con gái đẹp như thế, chính là vì bộ gene trước mặt đây! Gene siêu nhân! Hạ Thiên Thụ hoàn toàn bị người đàn ông đó phóng điện đứng hình, đứng trước cửa phòng họp quên hết mọi thứ, vừa định cố gắng nhớ lại vì sao mình tới đây thì trong phòng bỗng vang lên một giọng nói vô cùng quyến rũ.

“Tổng giám đốc, chúng ta nên cắt giảm số tiền vô tác dụng kia, đầu tư số vốn có hạn vào nơi có thể mang lại lãi vô hạn”, một giọng đẹp và quyến rũ, “Như thế Vân Thượng của chúng ta mới có thể cùng phát triển, chứ không biến thành cơ cấu từ thiện trong mắt một số người. Anh nói xem có phải không, tổng giám đốc?”

Tiếng gọi “tổng giám đốc” cuối cùng, âm điệu cao lên, ngọt ngào gợi cảm, lượng đường trong đó vượt quá mức cho phép, nếu ai dám nuốt xuống thì bảo đảm ngày mai sẽ mắc bệnh tiểu đường giai đoạn cuối.

Oa, lẽ nào... lẽ nào cô gặp may, bắt quả tang gian tình công sở?

Thiên Thụ bỗng thấy đèn trong đầu sáng bừng, không kìm được len lén bước vào đứng trước cửa phòng họp một cách rất tiểu nhân.

Quá thể!

Bộ đầm màu đỏ tươi, ôm trọn những đường cong quyến rũ và đầy đặn, cặp đùi trắng nõn, mịn màng tới nỗi giồng đậu phụ mới ra lò, trên bàn chân là đôi giày cao gót mười phân, gót giày nhọn có thể xiên được cả

thịt, mái tóc xoắn dài, tôn lên bóng dáng đẹp dễ nhất. Đúng là kiểu trang điểm ăn vận của một cô nàng hư hỏng tiêu chuẩn!

Thiên Thụ đứng ngoài, trong lòng không kìm được thở dài.

Khi vai phụ không chuyên nghiệp thì cũng phí thật, từ xưa tới nay tiểu thuyết Đài Loan trong các tạp chí có bao nhiêu nữ phụ có tạo hình như vậy, lẽ nào cô không thể bỏ công sức làm cho khác đi một chút được à? Chẳng hạn tạo hình đáng yêu, chỉ ít làm nam chính “đứng hình” rồi lại cho anh ta bất ngờ? Thế thì chưa biết chừng anh ta còn có thể động lòng, rồi cứ thế mà “đóng phim” với nhau, chẳng trách hiện giờ cho dù có cởi sạch thì đối với anh ta mà nói, cũng chẳng qua là một tảng đậu phụ trắng bóc mà thôi!

Nguồn ebooks: .luv-ebook

Quả nhiên đại mỹ nữ quyền rũ gõ đôi giày cao gót ông ẹo tiến tới, muốn tạo một đường cong chữ “S” với tổng giám đốc. Boss Viên đang cúi đầu xem văn kiện cũng không thèm nhếch mi mắt lên, từ trong kẽ răng phát ra hai chữ, “Đứng yên.”

Cạch!

Đại mỹ nữ lập tức một chân trước, một chân sau, một chân còn đứng trên mười phân, chân kia vẫn còn lơ lửng trong không trung.

Boss Viên nhẹ nhàng gấp văn kiện trong tay, vô cùng nho nhã đẩy ghế của mình ra, sau đó bước đến cạnh Lâm mỹ nữ đang tung tẩy một chiếc giày cao gót, dùng đôi mắt sắc lạnh có chút cười cợt lướt qua gương mặt xinh đẹp vô cùng của cô ta, tiếp đó hơi chồm đến bằng một tư thế vô cùng thanh lịch...

Mặt anh kề sát mặt cô ta.

Chóp mũi của anh sắp chạm vào mũi cô ta, đôi môi anh sắp đụng vào đôi môi đỏ của cô ta!

Hạ Thiên Thụ bên ngoài siết chặt nắm tay.

Gian tình ơi gian tình! Hóa ra đây gọi là gian tình nơi công sở! Cô chỉ nhìn thấy Đan Lâm viết trong tạp chí, hôm nay khó khăn lắm mới thấy truyền hình trực tiếp, đúng là may mắn! Tiếc rằng cô không mang theo máy ảnh chuyên nghiệp, nếu không nhất định sẽ chụp lại tư thế gian tình tiêu chuẩn, mang về làm hình minh họa cho Đan Lâm, nhất định là siêu chuẩn!

Máy ảnh không có, nhưng điện thoại di động thì có!

Tổng biên tập Hạ nhà ta vô cùng chuyên nghiệp móc ngay điện thoại trong túi áo ra, sẵn sàng chụp ảnh mà không hề nhớ đối tượng gian tình đó rõ ràng là chồng của mình, ôi trời.

Đang chuẩn bị rình hai người họ hôn nhau thì sẽ bấm nút ngay, đại mỹ nữ trong phòng họp cũng căng thẳng tới mức tim như sắp ngừng đập, nhìn gương mặt Boss Viên càng lúc càng áp sát, đại mỹ nữ định nhắm mắt, đón nhận nụ hôn mê đắm...

Soạt...

Môi Boss Viên sượt qua tóc cô ta, biến mất. Bằng một tư thế rất tao nhã, từ bên chân cô ta gơ lên, nhặt một tờ giấy A4 trắng tinh lên, búng một cái nhẹ nhàng, giọng lạnh nhạt, “Đừng lãng phí tài sản của công ty.”

Rầm!

Đại mỹ nữ ngã xuống.

Rầm rầm!

Hạ Thiên Thụ cầm điện thoại di động đứng ngoài cửa cũng đâm sầm vào cánh cửa phòng họp.

Boss Viên ơi là Boss Viên, anh đúng là điển hình tiết kiệm tiêu chuẩn! Tại sao giải thưởng Lao Động 1-5 không dành cho anh? Lúc này mà lại trách lãng phí tài sản, anh phải hôn đi chứ! Ôi trời, mắt công cô cầm điện thoại này giờ, tay tê nhức hết rồi.

Tổng biên tập Hạ Thiên Thụ vẫy vẫy cánh tay bằng một tư thế vô cùng oán hận, ai ngờ điện thoại nhỏ màu trắng đó rất trơn, nhẹ nhàng văng đi! Cách...

Với một đường cong đẹp vô cùng, như mang theo đôi cánh quyến rũ, giống một ngôi sao bắn, giống một thiên thần, như một con bướm tao nhã, bay vào trong phòng họp...

Cách...

Rơi ngay xuống trước mặt Boss Viên, tan tành.

Bạn Hạ nhà ta hít một hơi lạnh.

Đứng lên, xoạc căng, chuẩn bị chạy.

Cửa phòng họp lập tức vang lên một giọng nói, giọng nói dễ nghe ấy đang gọi tên cô rõ ràng, “Hạ, Thiên, Thụ. Đứng lại!”.

5. Chương 4

Chương 4

Boss Viên ngồi đối diện với cô.

Trên bàn là chiếc điện thoại màu trắng nhỏ giờ đã trở thành “thi thể”.

Tuy nằm đó một cách đáng thương, nhưng vì sao màn hình lại hiển hiện rõ tấm hình cuối cùng cô chụp???

Thế là, Boss Viên làm mặt lạnh, trừng mắt nhìn cô, “...”

Bạn Thiên Thụ rất muốn cười nịnh nọt, “...”

Phát hiện ra cười còn xấu hơn khóc.

Boss Viên vẫn lạnh lùng nhìn cô, “...”

Bạn Thiên Thụ tiếp tục gồng mình, “...”

“...”

“...”

“!”

“!!!”

“.....”

Khí thể nhỏ bé của Thiên Thụ dưới ánh mắt nóng rát mạnh mẽ của Boss, dần dần nguội đi, chết dần, dần, dần...

Nhưng đừng quên đòn “vu hồi đả kích pháp” của Thiên Thụ, trên sân khấu không dám nói gì với Boss đại nhân, nhưng dưới dân chúng, cô sẽ không buông tha anh! Trong tay không biết đã tìm được tờ tài liệu gì đó trên bàn anh, cô bóp cô vò cô ra sức dằn vặt, hừ, xem anh còn dám nhìn tôi thù địch thế không, xem anh còn dám bắt nạt tôi, xem anh còn dám...

Cửa phòng họp của Boss Viên có tiếng động, một người đàn ông cao gầy mang kính không gọng bước vào, “Xin lỗi tổng giám đốc, tôi đến muộn.”

Viên Dã nhìn anh ta, gật nhẹ đầu, “Bắt đầu đi.”

“Vâng”, luật sư Quang Quang đứng cạnh Viên Dã, cũng lạnh lùng cất tiếng hét như Đại Boss, “Tổng biên tập Hạ, hôm nay mời cô đến Vân Thượng vẫn là về chuyện ly hôn mà tổng giám đốc Viên đã ủy thác cho tôi toàn quyền xử lý. Đây là đơn ly hôn vừa lập, xin cô xem qua... Ủa, đơn tôi mới gõ đâu rồi?”

Bạn Thiên Thụ chỉ thấy ngón tay run lên, cái tờ giấy mỏng đó, vừa bị ngón tay chọc thủng.

Ánh mắt hai người đàn ông cùng chiếu vào cô.

Bạn Thiên Thụ cười lúng túng, run run nhấc bàn tay dưới gầm bàn lên, tờ giấy bị vo viên nhàu nát và thủng một lỗ ấy mở ra trong lòng bàn tay cô.

ĐƠN XIN LY HÔN

Chữ lớn, vàng lấp lánh, và cả lỗ thủng cũng lấp lánh.

“Ồi... Tổng biên tập Hạ...”, luật sư Quang Quang cau mày đẩy kính.

Ánh mắt lạnh lùng của Boss Viên lướt qua đồng giấy trong tay cô, rồi lại nhìn lòng bàn tay cô, rồi lại lướt qua gương mặt cô, sau đó là đôi mắt đang chớp lia lịa của cô, cuối cùng hơi quay mặt đi.

Cơ bản là trong lòng đã xem cô như không tồn tại rồi.

Phịch!

Hạ Thiên Thụ cảm giác như mình sắp đổ gục xuống bàn của anh. Boss à, anh kỳ thị người ta thì cũng đừng kỳ thị một cách nghệ thuật như thế chứ?

Luật sư Quang Quang nhìn viên giấy, đành nói, “Thôi được chúng ta bàn những chi tiết về việc ly hôn trước, còn bìa chính thì để tôi làm lại.”

Thiên Thụ nghe câu này xong, ngẩng phắt đầu lên khỏi bàn của Boss.

Luật sư Quang Quang cầm đơn ly hôn trong tay, bắt đầu đọc, “Anh Viên Dã và cô Hạ Thiên Thụ đồng ý những nguyên tắc trong ly hôn với những điều kiện như sau, điều một, anh Viên Dã đồng ý cấp năm mươi vạn tệ cho cô Hạ Thiên Thụ, xem như là vì duyên phận hôn nhân ba năm qua; điều hai, đối với tài sản sau khi kết hôn của đôi bên...”

Hạ Thiên Thụ bỗng nhớ tới đám bà cô bà dì cùng lũ trẻ mắt lưng tròng trong tòa soạn, cuối cùng cướp lời như thể lương tâm lên tiếng, “Nếu sau ly hôn, có phải tòa soạn ‘Phụ nữ online’ cũng bị thu hồi không?”

Luật sư Quang Quang đẩy kính, “Vâng, nói đúng ra thì ‘Phụ nữ online’ là một tòa soạn mà công ty Vân Thượng đầu tư. Vốn dĩ là nơi chỉ có đầu tư không có lãi, nên chắc chắn sẽ thu hồi.”

Đỉnh đầu Thiên Thụ bốc khói.

Mấy bà cô bà dì và bọn trẻ nhất định sẽ cắn chết cô.

Thiên Thụ bỗng nhớ tới bé con đáng yêu, “Thế còn con gái?”

Luật sư Quang Quang trả lời, “Về luật thì trẻ sơ sinh không nên rời xa mẹ ruột, nhưng do tổng biên tập Hạ sau tai nạn không thể nuôi dưỡng, đồng thời đứa bé đã cai sữa, vì suy nghĩ cho bé, quyền nuôi bé sẽ thuộc về Viên tiên sinh.”

Cai, sữa!

Thiên Thụ gần như muốn đưa móng vuốt lên, chặn trước ngực mình.

Hai tên đàn ông này đang nghĩ gì vậy, đó mà cũng có thể là lý do ly hôn được hả?

Thiên Thụ thật sự có chút không nổi, con bé xinh đẹp như thế. Cô do dự nhìn luật sư Quang Quang, “Vây ý hai người là, nếu tôi ký đơn ly hôn thì công việc, con cái sẽ không còn nữa?”

Luật sư Quang Quang đẩy kính, “Cũng không thể nói vậy. Chỉ là công việc của tổng biên tập Hạ liên quan tới công ty Vân Thượng, và ý của tổng giám đốc Viên là, mong rằng hai người sau khi ly hôn sẽ không còn vướng bận gì. Nên tổng giám đốc Viên đã sắp xếp rất tỉ mỉ cho cô, tương lai...”

Luật sư Quang Quang khiến Thiên Thụ không nhịn được quay sang nhìn Boss Viên.

Anh ngồi sau bàn làm việc.

Tư thế thanh lịch nhưng điềm tĩnh.

Bộ vest xám bạc thẳng thớm trên người, sạch sẽ đến mức không một nếp nhăn.

Thấy ánh mắt cô, đôi mắt sắc nhọn của anh không trốn tránh mà thẳng thắn đón nhận, đôi mắt đen nhánh, sáng đến mức gần như có thể đốt bỏng cô.

Thiên Thụ bỗng thấy chần chừ.

Cô có chút sợ anh, nhưng lại muốn nhìn anh. Cô muốn nhìn đôi mắt sáng rực sắc bén của anh, có phải là thực sự ghét cô đến thế, tuyệt tình đến thế... muốn ly hôn với cô đến thế? Từ đây sẽ không bao giờ vướng bận?

Nhưng đôi mắt Boss Viên quá sáng quá sáng, cô mới nhìn một chút đã thấy hàng lông mày rậm của anh nhướng lên!

Thiên Thụ trong tích tắc trở nên thật bé nhỏ.

Luật sư Quang Quang vẫn thao thao, "... Sau khi ly hôn, cuộc sống của tổng biên tập Hạ hoàn toàn không thành vấn đề, mà hy vọng cô có thể tìm thấy hạnh phúc mới..."

"Hạnh phúc cái đầu quỷ ấy!", Thiên Thụ bĩu môi, lầm bầm. "Anh thấy người phụ nữ nào không có con, ly hôn mà còn hạnh phúc không? Hóa ra luật sư đúng là loại mở mắt nói nhảm, nói dối không cần biên soạn trước..."

"Tổng biên tập Hạ, cô nói gì thế?", luật sư Quang Quang thấy miệng cô mấp máy nhưng không nghe thấy gì.

Hạ Thiên Thụ lập tức bật dậy, "Không có, không có, tôi chẳng nói gì cả, anh tiếp tục", tặng thêm một nụ cười rạng rỡ cực kỳ.

Viên Dã ngồi sau bàn, ánh mắt bỗng thoáng một nét lạnh lùng.

Đôi môi mỏng mím chặt nãy giờ như khe nhếch lên.

Luật sư Quang Quang lại đẩy kính, "Thế thì, tổng biên tập Hạ còn có ý kiến gì khác về đơn ly hôn này không? Nếu không chúng ta có thể ký tên làm thủ tục trước chứ? Thời gian của tổng giám đốc rất quý báu, mong rằng hôm nay chúng ta có thể giải quyết chuyện này suôn sẻ."

Thiên Thụ dờ người.

Thực ra cô không ngờ lại nhanh như vậy. Nói là không lưu luyến thì đúng là có chút dối trá. Em bé đáng yêu đến thế, những bà cô và đám trẻ trong tòa soạn, lại thêm cô tuy vừa xuyên không nhưng người đối diện đúng là ông xã siêu đẹp trai mà cô ngày đêm mơ tưởng...

Thiên Thụ đưa ánh mắt sang Boss Viên.

Lẽ nào, anh thật sự đã quyết tâm ly hôn ư...

Boss Viên lúc này lại hơi quay đầu đi.

Ánh nắng rơi vào góc nghiêng hoàn mỹ trên gương mặt. Đôi mắt sắc bén, hàng lông mày đen rậm, vẻ mặt bình thản, đôi môi luôn luôn tỏ ra lạnh nhạt. Và cả chiếc điện thoại trắng cô vừa chụp hình, trên điện thoại là khoảnh khắc anh và đại mỹ nữ xinh đẹp kia lướt qua nhau...

Luật sư Quang Quang nhìn ánh mắt chăm chú chiếu vào Boss Viên của Hạ Thiên Thụ, đẩy kính nói một cách vô tình, "Tổng biên tập Hạ, cô còn yêu cầu gì không? Hay là như tôi đã hỏi trong điện thoại, có phải cô không nữa..."

Rầm!

Hạ Thiên Thụ nhảy nhồm lên!

Ném con dấu của mình lên bàn Boss Viên đánh “cạch” một tiếng, gầm lên với hào khí từ khi sinh ra đời tới nay chưa từng có, “Được! Ly hôn!”

Hàng mày rậm của Viên Dã nhếch cao.

Luật sư Quang Quang cười toe toét, lập tức vỗ tay, “Được, tôi sẽ đi in ngay một bản đơn ly hôn. Tổng biên tập Hạ, cô đừng đi đâu, cứ ở đây chờ tôi, ba phút sau tôi về ngay, chúng ta lập tức sẽ đi làm thủ tục!”

Luật sư Quang Quang “vù” một tiếng phóng ra ngoài.

Thiên Thụ ấn lên con dấu, tay run run.

Cô mãi mãi phải chịu sự châm chích từ kẻ khác như vậy, tên luật sư trọc đầu đáng ghét kia mới nói một tiếng, cô đã lập tức vỗ bàn dững mãnh lao lên. Nhưng tên luật sư Quang Quang[1] kia vừa đi ra ngoài thì cô liền trở nên kém cỏi, rất kém cỏi...

[1] Quang, còn có nghĩa là trọc đầu

Viên Dã nhìn người phụ nữ vẻ mặt biến hóa như thể bảng pha màu, hơi cau mày.

Anh mím môi, đang định nói gì thì cửa văn phòng có tiếng động, thư ký thân cận của anh bước vào, “Tổng giám đốc, mấy vị giám đốc bên công ty Huy Hoàng đã đến, anh có thời gian gặp họ chưa ạ?”

Boss Viên nhú mày, giọng nói lạnh lùng nhưng rất quyến rũ, “Mời họ vào.”

Hạ Thiên Thụ vẫn đứng trước mặt anh.

Nhưng giọng điệu lạnh nhạt của anh, chỉ hơi liếc mắt về phía cô, Thiên Thụ hiểu ngay, rụt đầu lại, “Tôi... tôi... ra ngoài trước...”

Haizzz, đúng là chẳng ra gì ời là chẳng ra gì!

Hạ Thiên Thụ ra khỏi văn phòng hình bán nguyệt của Boss Viên, suýt thì tát ỉnh một cái. Rốt cuộc cô đang sợ gì chứ, dù sao cũng sắp ly hôn với anh rồi, cô còn lưu luyến nỗi gì, tuy thật sự rất không muốn xa đứa con xinh đẹp, nhưng cô cũng không muốn bị anh xem thường, cái gì mà giống những người phụ nữ khác, lẽ nào cho rằng Hạ Thiên Thụ cô không có anh thì không sống nổi hay sao? Nếu anh ta đã lạnh nhạt như thế, nhả tâm ly hôn như thế, tại sao cô còn làm kẹo mạch nha dai nhách khiến người ta chán ghét chứ?

“Ừ, Hạ Thiên Thụ, mày phải cố lên, phải cố gắng, mày phải ly hôn!”, Thiên Thụ giờ nắm đấm cổ vũ bản thân.

“Ừa, cô này nhìn quen quá...”

Bỗng phía trước có một tiếng gọi rất kỳ quặc.

Thiên Thụ hoang mang ngẩng đầu.

Trước mặt là một người đàn ông cao gầy, đang bước về phía cô. Vẫn là bộ dạng nho nhã nhưng đẹp trai, bước chân nhanh nhẹn, thần thái phóng khoáng. Gọng kính vàng tinh tế che giấu đôi mắt biết cười, sống mũi cao thẳng, đôi môi hồng nhạt như hoa anh đào hé nở.

Anh ta bước đến trước mặt Thiên Thụ, khẽ chớp mắt.

Khóe môi nở rộ rạng rỡ, trong nụ cười lóe lên ánh đèn cợt sâu xa, “Hóa ra đúng là em Hạ Thiên Thụ. Lâu quá không gặp, em vẫn khỏe chứ? Nghe nói em đã gả cho tổng giám đốc Viên của công ty Vân Thượng, bây giờ hẳn rất hạnh phúc nhỉ?”

Anh ta chìa tay ra với cô.

Một chiếc nhẫn kim cương long lánh gần như làm hoa mắt Thiên Thụ.

Hạ Thiên Thụ bỗng sực nhớ trước khi xuyên không, chiếc nhẫn kim cương anh ta lồng vào ngón tay cô gái đó. Chết tiệt, cô và chiếc nhẫn kia vốn không hợp nhau, lần trước thì xuyên không, còn lần này cô sẽ bị sao đây?

Tại sao anh ta lại nhìn cô cười? Tại sao anh ta lại khoe khoang chiếc nhẫn của mình? Tại sao lại hỏi chuyện hôn nhân của cô và Boss Viên? Tại sao anh ta lại nói với giọng đùa cợt như vậy? Chẳng lẽ anh ta cho rằng cô yêu thầm anh ta bấy năm, nên anh ta có quyền đạp lên chân cô cả đời?

Đàm Thiên Ân, anh thật sự cho là tôi sẽ mãi mãi yêu anh sao?!

Hạ Thiên Thụ bỗng như chiếc xe bốn ngựa kéo tràn đầy năng lượng.

“Vèo” một tiếng phóng đến trước cửa văn phòng, “ầm” một tiếng mở toang cửa phòng Boss Viên, cũng bất chấp mấy người đang đứng bên trong, cô hùng hổ anh dũng gầm lên với Boss Viên, “Xin lỗi! Tôi hối hận! Boss Viên, tôi, quyết, không, ly, hôn!”

6. Chương 5

Chương 5

Đình linh linh... đình linh linh...

Tiếng chuông báo thức chói tai vang lên.

Hạ Thiên Thụ trằm chằm co lại như một con tôm luộc từ từ thò tay ra khỏi chăn, tắt đồng hồ.

Lát sau.

Đình linh đình linh... đình linh đình linh...

Tiếng chuông báo thức to hơn réo ầm ỉ!

Thiên Thụ thò tay ra tiếp tục tắt.

Đình linh đình linh... đình linh đình linh...

Tiếng chuông càng to, hơn nữa từ bốn phương tám hướng ập đến chỗ cô, còn mang theo tiếng kêu của chim cu, giọng của Crayon Shin-chan[1], “Dậy đi thôi, mẹ mông to!”

[1] Một nhân vật hoạt hình nổi tiếng của Nhật Bản.

Đình đang...

Thiên Thụ giật mình nhảy nhồm lên.

Chớp đôi mắt tèm nhèm nhìn tứ phía, ôi trời, vây quanh giường cô là ba mươi mấy cái đồng hồ báo thức, bây giờ toàn bộ đều đã chỉ đúng sáu giờ, réo vang long trời lở đất, chỉ thiếu điều lật tung cả nóc nhà.

Nơi đây là đâu? Cô đang làm gì? Sao lại có nhiều đồng hồ báo thức thế này?

Thiên Thụ ngủ mơ mơ màng màng, cào mái tóc rối bù, vẫn chưa tỉnh hẳn.

Điện thoại đặt trên tủ đầu giường bỗng đổ chuông, cô túm lấy, bên trong vang ra giọng nói trầm trầm, “Hạ Thiên Thụ, mười phút sau tôi về tới nhà, mong là em đã chuẩn bị xong bữa sáng.”

©STENT: .luv-ebook

Oa...

Trong tích tắc Thiên Thụ tỉnh hẳn khi nghe tiếng nói đó!

Cô nhớ ra rồi, cô xuyên không! Thế là biến thành vợ của người khác, mẹ của người khác! Khủng hoảng hơn là, chồng cô hạ quyết tâm đòi ly hôn với cô, còn cô tỏ rõ bản thân sẽ trân trọng tình cảm này, đối xử tốt với gia đình này, sẽ là mẹ hiền vợ đảm!

Thế là, buổi sáng này đã bắt đầu rồi?

Thiên Thụ hít vào một hơi, ném điện thoại đi, đi tắt, xoa mặt qua loa như một con mèo rồi chạy ù vào nhà bếp.

Nhà bếp của Boss được trang bị đầy đủ, tất cả đều là màu trắng. Tủ trắng, bồn rửa trắng, máy hút khói trắng, cả máy thái rau cũng là màu trắng. Màu trắng tập thể này khiến đầu óc cũng trắng tinh, cô không dám bước vào, vì biết rằng để cô cầm dao thì màu trắng xinh đẹp này trong tương lai không xa sẽ biến thành năm màu sáu sắc.

Nhưng mặc kệ, cô phải biểu hiện cái sự “mẹ hiền vợ đảm” của mình.

Không thể cứ “mẹ rảnh vợ rỗi” được...

Bữa sáng... ừm, bữa sáng của Boss phải ăn gì nhỉ? Cháo? Không được, phải nấu quá lâu; cơm trứng chiên? Không được, dầu mỡ quá; mì? Ồ ồ, vậy Boss há chẳng phải không có gu ăn uống hay sao? A, đúng rồi, hay là bữa sáng theo kiểu Tây? Vừa nhanh vừa tốc độ lại không dầu mỡ!

“Vợ rỗi” Thiên Thụ lập tức cười tít mắt vỗ tay quyết định.

Cũng may nhà bếp của Boss Viên đồ điện nào cũng có, muốn làm gì cũng không thành vấn đề.

Bạn Thiên Thụ mở tủ lạnh hai cửa ra, vác hết đồ ăn bên trong ra ngoài. Bánh mì trắng, bánh mì đen, bánh mì ngũ cốc, bánh mì thịt xông khói... Anh thích ăn loại nào nhỉ? Thôi, cứ mỗi loại một miếng vậy.

Mứt hoa quả, anh thích loại nào? Đào? Dâu? Việt quất? Hay là Boss Viên có sở thích đặc biệt, chọn vị táo tàu sữa chua? Bạn Thiên Thụ không nhận được khoét một miếng... Ối ời, chua quá đi mất! Thôi, cứ múc ra hết vậy.

Bữa sáng nên uống gì? Sữa? Nước hoa quả? Sô-cô-la nóng? Có cần cho thêm đường không? Có cần hâm lại không? Thôi kệ, cứ mỗi thứ rót cho anh một chút vậy!

Xem bạn Thiên Thụ chuyên tâm thế nào, đối xử với Boss tốt biết bao, sao anh lại nhần tâm dằn vặt bạn Thiên Thụ “vợ rỗi” của chúng ta nữa, đúng không?

Thiên Thụ đang bận trong bếp thì cửa lớn có tiếng động.

Thiên Thụ khoác tạp dề hoa, tay cầm nôi, thò đầu ra.

“Anh về rồi à?”

Boss Viên bị cô làm cho giật bắn người.

Thấy mái tóc rối tinh rối bù, anh gật đầu, “Ừ.”

Ồ ha ha, Boss Viên trả lời kìa, xem ra tạo hình “vợ rỗi” của cô quả nhiên được lòng anh. Điều khiến Thiên Thụ ngạc nhiên nhất là Boss Viên buổi sáng lại có tạo hình này, đồ thể thao màu xanh nhạt, giày trắng, thêm mái tóc ướt đầm vì chạy bộ về, trong tích tắc đã bớt đi phần nào sự lạnh lùng oai nghiêm trong công ty, thêm một chút ấm áp của người đàn ông trụ cột của gia đình.

“Bữa sáng sắp xong ngay đây”, Thiên Thụ chớp đôi mắt to ngấm Boss Viên, ngay cả trong bộ quần áo thể thao cũng đẹp trai kinh khủng.

“Ừ”, Viên Dã gật đầu, “Tôi đi tắm.”

Ồ ồ ồ! Thiên Thụ rút đầu lại vào bếp, suýt thì máu mũi phun ra thành dòng. Sao câu này nghe cứ mờ ám thế nhỉ, Boss Viên lại còn thản nhiên như thế. Nhưng cảm giác này cũng hay, giống như... giống như cô kết hôn thật vậy.

Máu sôi sục trào dâng, bạn Thiên Thụ tiếp tục ra sức chiến đấu với bữa điểm tâm.

Năm phút sau, Viên Dã ra khỏi nhà tắm, trong nhà bếp vẫn không ngớt tiếng động, bữa sáng của Thiên Thụ vẫn chưa mang lên. Anh nhìn vào nhà bếp rồi bước đến bên bàn ăn, cầm tờ báo buổi sáng lên, mở ra đọc.

Đình!

Máy nướng bánh mì báo hiệu!

Lách cách, hai miếng bánh mì nướng cháy bật lên.

Đinh đang!

Lò vi sóng gọi mời.

Ai đó mở cửa lò, đưa tay cầm ly sữa, “Ồi! Nóng quá!”

Loảng xoảng rơi xuống vỡ tan.

Trứng chiên ơi!

Vèo vèo, được, ột quả trứng Thiên Thần Bay!

Ai đó làm động tác hất chảo rất chuyên nghiệp...

Soạt!

Ai đó đứng trước bếp, ra sức chớp mắt.

Boss Viên ngồi bên bàn, lặng lẽ nắm chặt tờ báo trong tay...

Trong nhà bếp lặng phắc.

Ba phút sau, ai đó khóc không ra nước mắt thò đầu ra ngoài, “Boss Viên, xin hỏi... ở đây có thang không...”

Bữa sáng đúng 7 giờ.

Ánh nắng ban mai xuyên qua lớp màn cửa mỏng màu trắng, từ ngoài cửa sổ chiếu vào rực rỡ.

Viên Dã đã đọc hết báo ba lần, lại bắt đầu đọc bản tin kinh tế lần thứ tư.

Ủy ban cải cách phát triển quốc gia hôm qua ra thông báo, do tình hình tăng giá chóng mặt của dầu thô thế giới, nên giá dầu khí trong nước sắp tới sẽ tăng theo quốc tế, đề ra những điều chỉnh cụ thể...

Boss Viên gần như sắp đọc lâu lâu mấy dòng tin tức này.

Anh có vẻ sốt ruột, rung rung tờ báo.

Đúng lúc đó, bỗng có người từ nhà bếp lao ra, tay cầm một đĩa gì đó, dùng một tư thế nhanh như ăn cướp, sầm đánh không kịp bít tai mà chạy đến trước bàn ăn, “rầm” một tiếng “ném” đĩa lên bàn, quay lưng chạy lung tung tứ phía.

Boss Viên gạt tờ báo đang chặn trước mặt ra, hỏi rõ ràng, “Đây là thứ gì?”

Thiên Thụ đang định bỏ trốn, chân vẫn đưa lên lưng chừng, giọng run run đáp, “Điểm tâm... theo... kiểu Tây...”

Boss Viên không thèm nhìn cô lấy một cái, tiếp tục hỏi, “Đây là thứ gì?”

“Điểm... điểm tâm...”, chân Thiên Thụ sắp bị chuột rút rồi.

“Hạ, Thiên, Thụ!”

Lại... lại lại lại gọi cả họ lẫn tên của cô rồi.

Thiên Thụ khóc không ra nước mắt, quay lại.

“Đây, là, thứ, gì?!” Boss Viên trừng mắt nhìn cô, lạnh lùng hỏi lại lần nữa.

“Điểm... Điểm...”, Thiên Thụ vẫn muốn giằng co trước lúc chết.

Ánh mắt sắc lẹm của Boss Viên phóng đến như điện như kiếm.

Chữ “tâm” tan chảy trong miệng bạn Thiên Thụ, bay biến mất tằm.

Boss Viên đứng phắt dậy.

Thiên Thụ nhanh chóng ôm đầu, “Xin lỗi xin lỗi, em không có ý tàn phá lương thực, đây là lần đầu tiên em làm bữa sáng, sau này em sẽ cố gắng, em sẽ học hỏi, được không?”

Boss Viên không thèm đếm xỉa tới cô, sai những bước dài đi thẳng vào nhà bếp.

Hai mắt bạn Thiên Thụ phát sáng.

Chẳng lẽ Boss không thể chịu được khi thấy cô vật vã thế này, quyết định làm bữa sáng cho cô ăn? Yeah! Gặp trùng vận may rồi!

Thiên Thụ đang định hoan hô thì lại nhìn thấy Boss Viên điềm tĩnh băng qua sàn nhà bị cô hành hạ cho thê thảm, xuyên qua đám mùt và bánh mì đầy trên sàn, rất trấn tĩnh đứng trước tủ lạnh hai cửa cỡ lớn, từ túi móc ra một cây bút, đánh một dấu “X” thật to lên tờ giấy dán trên tủ lạnh.

Này, đó là gì?

Thiên Thụ lúc này chỉ lo bận rộn, không nhìn thấy tờ giấy đó.

Cô cũng bước tới theo dấu chân của Boss, chòm sát lại để đọc.

Tích tắc hóa đá.

Trên tờ A4 là một bảng biểu đã được in rõ ràng, bên trên viết chữ lớn màu đen in đậm:

BẢNG TIÊU CHUẨN MẸ HIỀN VỢ ĐẢM.

Điều đầu tiên nổi bật nhất ở trong đó là, Vào được nhà bếp.

Phía sau là chữ “X” siêu to, nét bút bi màu đen. Sóng động như thể vẽ mặt của Thiên Thụ lúc này.

“Boss Viên, anh không thể nhẫn tâm như thế được...” Thiên Thụ yếu ớt nhìn Boss.

Boss chỉ lấy bút gỗ gõ tờ giấy trắng, nói với vẻ suy tư, “Không biết gần đây sữa đậu nành và quẩy của tiệm nào bán ngon nhỉ?”

“Gần tòa soạn bọn em!” Thiên Thụ gần như không nghĩ gì, buột miệng.

Boss Viên quay sang liếc xéo cô.

“Hạ, Thiên, Thụ.”

Anh gọi họ tên cô từng chữ thế này, cô biết ngay có chuyện chẳng lành mà.

“Đừng, lãng phí, thức ăn”, Boss Viên khi nói, giọng rất lôi cuốn, vô cùng rõ ràng.

“Vâng ạ...” Thiên Thụ lí nhí, suýt nữa thì ngã xuống đất không dậy nổi.

Boss nhét cây bút vào túi áo, cầm áo khoác, sai những bước rất nhẹ nhàng vượt qua đám dầu mỡ mùt hoa quả... trên sàn.

Thiên Thụ về lại bàn ăn.

Bánh mì cháy đen, cứng như đá.

Mút dính vào với nhau, màu sắc kỳ quặc đến đáng sợ.

Sữa thêm café thêm nước hoa quả thêm hồng trà, đặt trong ly thủy tinh cao cao, phân tầng như thể cocktail.

Món trứng chiên đã du hành lên trần nhà, vì cho nhầm đường và muối mà xuất hiện màu vàng đất khiến người ta liên tưởng đến thứ gì đó không đẹp cho lắm.

Thiên Thụ đứng trước bàn im lặng khoảng một phút.

Sau đó túm lấy áo khoác, “Ừm, em đã ăn chúng trong đầu em rồi. Boss, em không lãng phí thức ăn. Nên em đi làm đây!”

Ọt ọt...

Bụng bạn Thiên Thụ rất phối hợp kêu lên một tiếng, khoác áo rồi ra ngoài.

7. Chương 6

Chương 6

Xuyên không ba năm, phong cách của “Phụ nữ online” thay đổi không ít. Năm đó, chủ biên Ếch Xanh lúc nào cũng la mắng cô, ra sức nâng niu o bế “tiểu siêu nhân tiết lộ bí mật” Đan Lâm, cả tòa soạn cứ lật ra là “Tiết lộ bí mật người phụ nữ sau lưng người đàn ông thành công”, “Bảy năm sau khi kết hôn gặp được tình yêu”, “Chiến đấu vì tình yêu chân chính”,... Choáng tới độ mỗi lần cô tới sạp báo góc phố đều phải bịt khẩu trang che mặt, sợ người ta nhận ra mình là biên tập viên tạp chí đó.

Bây giờ, phong cách của “Phụ nữ online” thay đổi chóng mặt! Thời trang, phụ nữ, tâm sự... chủ đề mới mẻ, tình yêu ngọt ngào. Nhìn trang bìa số sau in cô người mẫu quảng cáo xinh đẹp có lúm đồng tiền, Thiên Thụ cảm thấy thật là khoan khoái.

Lại lật ra xem...

Ồ ồ ồ?

Thiên Thụ kinh ngạc bịt miệng, “Xe tốc hành lãng mạn”, “Lãng mạn xe tốc hành”?!

Trời ơi, mơ ước của cô, cuối cùng thành hiện thực! Mở hai mục mới, trở thành tổng biên tập “Phụ nữ online”, hóa ra mơ ước dễ dàng thực hiện đến thế, chỉ cần khẽ nhắm mắt lại, chớp mắt xuyên không! He he... bạn Thiên Thụ cười tới nỗi không khép được miệng.

Ôt ôt...

Chỉ là cái bụng lép kẹp bắt đầu kháng nghị, cho dù trong lòng vui như hoa nở, nhưng cái bụng đói tới nỗi chỉ có nước trà vẫn không thể nở ra đóa hoa hạnh phúc được.

Thiên Thụ ngẩng lên nhìn đồng hồ treo tường.

11,59 phút.

Thời gian ăn cơm trưa ở tòa soạn là 12 giờ đúng!

Cô đã hỏi đầu bếp nhà ăn, bữa trưa nay có món cơm đùi gà sốt nấm hương cô thích nhất. Cứ nghĩ đến chất lượng của món nấm hương, cắn phập vào đùi gà... nước dãi như muốn tuôn ra hết cả.

Được! Thiên Thụ đứng phắt dậy khỏi bàn làm việc, xắn tay áo, thắt dây giày. Sáng sớm nay cô đã phải ăn bằng não rồi, bây giờ phải ăn bù một bữa mới được!

Cách!

Đồng hồ chỉ đúng 12 giờ.

Nhắm chuẩn cánh cửa đồ phòng tổng biên tập, được, chuẩn bị, chạy...

Ầm!

Cánh cửa đồ bỗng bật mở!

“Tổng biên tập Hạ! 12 giờ công ty Vân Thượng có cuộc họp nhỏ, tổng giám đốc bảo chúng tôi tới đón cô... Tổng biên tập Hạ? Tổng biên tập Hạ?”

“Tôi... Tôi ở... đây...”

Sau cánh cửa đồ, một cánh tay đang run lấy bẫy giờ lên, vẫy vẫy.

Hai cô trợ lý được Boss phái tới lôi Thiên Thụ ra, “Tổng biên tập Hạ, sao chị lại chơi trò trốn tìm với chúng em? Mau đi thôi, tổng giám đốc đang chờ chúng ta.”

Mặt Thiên Thụ vừa đỏ vừa sưng hột đít khí, “Xin lỗi, tôi sai rồi, tôi không nên đứng sau cánh cửa.”

“Không sao, chúng em tha thứ cho chị. Tổng biên tập Hạ, chúng ta đi thôi”, cô trợ lý thật phóng khoáng, dễ dàng tha thứ cho cô, sau đó không nói không rằng, bên trái bên phải một cô, cấp lấy Thiên Thụ ra ngoài.

Vừa hay đi ngang qua nhà ăn ở tầng hai, đùi gà sốt nấm hương vừa ra lò đang tỏa hương thơm nức, Thiên Thụ lại bị hai cô trợ lý kè kè hai bên, cứ thế mà mở trừng mắt “ngắm đùi gà mà không ăn được”... Nước dãi... Không, nước mắt, nước mắt đầm đìa chảy trên mặt Thiên Thụ.

Bịch!

Bạn Thiên Thụ đã bị nhét vào xe một cách nhẫn tâm, vĩnh biệt món đùi gà!

Lại đến công ty Vân Thượng, hai cô trợ lý chẳng nói chẳng rằng kéo tuột Thiên Thụ lên phòng nghỉ tầng 15, rồi lại im lặng mà lột quần áo của cô ra.

“Này, làm gì thế? Ăn cơm mà phải khỏa thân sao?”, bạn Thiên Thụ túm áo hét toáng lên, xem ra không phải là giúp cô ăn, mà là ăn cô thì có!

Hai cô trợ lý giữ chặt tay cô, “Tổng biên tập Hạ, đừng kêu la, tổng giám đốc đang ở bên ngoài, chúng em chỉ giúp chị thay quần áo thôi, đừng căng thẳng!”

Thay quần áo hả... Sao không nói sớm!

Thiên Thụ sắp toát cả mồ hôi. Cô nhớ sau khi giải phóng đã không thịnh hành ăn thịt người nữa, đúng không?

Sau khi “giải quyết” suôn sẻ, hai cô trợ lý mặc cho Thiên Thụ một bộ váy dài ngực trễ màu trắng, vạt váy có thêu chỉ vàng lấp lánh, trông rất cao sang quý phái. Nhưng vì Thiên Thụ thực sự đã nhịn đói quá lâu, bộ quần áo này lại hơi lớn nên phần eo cứ rộng thùng thình, không làm cách nào được.

Một cô nói, “Lấy kim ghim lại, nếu không sẽ tuột mất.”

Cô trợ lý kia đang thoa son cho Thiên Thụ, gạt đầu, “Ừ, ghim lại một chút đi.”

Thiên Thụ bị hai cô nàng làm ất hết tự nhiên, đang định đứng thẳng lên nhưng lại không biết cô trợ lý sau lưng kia đang cầm kim chích vào eo cô...

“Á...”

Thiên Thụ hóa đá trong tích tắc.

Cô trợ lý sau lưng, giơ lên một cây kim rướm máu.

Cô trợ lý phía trước trợn mắt nhìn cây son chỉ còn lại một nửa, còn để lại cả dấu răng.

“Ồ ha ha ha, ha ha ha... Phu nhân sếp tổng... Dáng người chị đẹp quá!”

“Ha ha ha, ha ha ha, ha ha ha... Phu nhân sếp tổng... Màu son này hợp với chị quá!”

Họ còn cười được nữa hả! Tuy hiện giờ họ cười còn xấu hơn cả khóc!

Nếu sếp tổng biết cô ta cầm kim đâm phu nhân... Nếu sếp tổng biết cô kia bắt phu nhân nuốt nửa cây son... Nhưng, cây son này là hàng hiệu nổi tiếng thế giới đó...

“Được rồi, tổng biên tập Hạ, mời chị tham gia bữa tiệc thôi!”

Hai cô trợ lý hiểu ý nhau đứng lên cùng lúc, người bên trái kẻ bên phải kẹp Hạ Thiên Thụ đang cứng đơ, mở cửa ném thẳng cô ra ngoài!

Hội trường nhỏ của công ty Vân Thượng trên tầng 15 nằm sát nhà ăn nhân viên công ty, nên những bữa tiệc trong nội bộ công ty đều được tổ chức tại đây. Thiên Thụ bị ném ra khỏi phòng nghỉ, nhìn thấy ngay băng-rôn màu đỏ treo trong hội trường, bên trên viết “Chào mừng các vị lãnh đạo đến từ các công ty thành viên”.

Hóa ra là Boss nhỏ đến gặp Boss lớn, nên kéo cô đến chung vui? Nhưng cô chẳng quen ai, điều duy nhất khiến mắt cô sáng lên chính là dãy bàn tiệc buffet rất dài. Ôi... đói quá... ác quá...

Cô vừa mới nuốt một miếng son, trơn tuột từ cổ họng trôi xuống, cứ như ăn phải một miếng mỡ heo chưa tan chảy vậy... Phim và tiểu thuyết còn nói đàn ông rất thích ăn son môi trên miệng phụ nữ... Để họ

nuốt một miếng dài như vậy xem? Nghe nói trong son có hàm lượng chì rất cao... Trời ơi! Liệu có biến thành một miếng chì trong bụng, rồi chết toi không?!

Thiên Thụ ôm bụng đói meo, nhưng lại thấy buồn nôn, đang tính toán xem nên lặng lẽ di chuyển tới dãy bàn ăn kia như thế nào, thì bỗng có người nhảy đến trước mặt cô, kêu to một tiếng.

“À! Vị này chính là phu nhân tổng giám đốc! Oa, cô thon thả quá, đáng người quá đẹp!”, là một bà bác mập mạp, bộ lễ phục bó sát cơ thể mỡ màng.

“Phải đó phải đó, tôi đã từng xem qua hình của phu nhân tổng giám đốc, chính là cô phải không, ôi trời ơi xinh đẹp quá!”, có mấy cô nàng cũng chạy đến nhìn nọt.

Cơ mặt Thiên Thụ cứng đờ, cô cũng không quen người thân của các lãnh đạo cấp cao ở các công ty con, người ta lại đang khen cô, cô không biết nên nói gì, đành cười gượng, cười gượng và cười gượng.

Khoa trương hơn là có một cô nàng lao đến cạnh cô, vừa nhìn thấy đôi môi vì ăn phải son mà càng đỏ mọng hơn của cô, kích động nắm chặt tay cô, “Hóa ra phu nhân tổng giám đốc cũng thích son PT ạ, thế nào, cảm giác tuyệt vời chứ ạ?”

Thiên Thụ hóa đá trong tích tắc.

“Cảm giác... tuyệt. Mùi vị... rất ngon”, thế giới này đúng là kỳ tích nào cũng có, còn có người có sở thích thế đấy.

“Thế ạ?”, cô nàng chủ quản đó nhìn môi của cô, “Vậy là mùi chị dùng không đúng rồi, lần sau chị thử dùng mùi đào xem, bảo đảm thơm hơn nhiều!”

“À, hà hà... được... lần sau...” Thiên Thụ gần như muốn xỉu. Ăn một lần còn không đủ, lại còn bắt cô ăn lần thứ hai. Chưa cười dứt thì bụng bỗng dưng rất mất mặt, kêu “ột ột” một tiếng thật to.

Người thân của mấy vị lãnh đạo cấp cao vây quanh cô nhìn nhau, sau đó cười khà khà rồi tản ra.

Thiên Thụ bối rối tới độ muốn biến thành đà điểu cho rồi, cũng may không có Boss Viên ở đây để làm mất mặt anh, nếu không thì xấu hổ tới mức cô sẽ cướp đường mà bỏ chạy mất. Bây giờ vẫn nên an ủi cái bụng đang kêu gào đã, còn để đói nữa thì ngay cả thỏ son như miếng mỡ heo trong bụng sẽ tan chảy ra à xem.

Thiên Thụ cuối cùng đã bò đến trước dãy bàn ăn mong ngóng này giờ, đang nghĩ mình vừa ăn một mẩu chì vào bụng, phải ăn bù đắp nên Thiên Thụ lấy đây một đĩa. Ngồi bên cạnh bàn, đang ăn sung sướng, da bụng đang chùng bỗng căng lên từng chút một, thì đột nhiên có người hét lên, “Sếp tổng đến rồi.”

Mọi người lập tức lễ phép đứng dậy.

Thiên Thụ cũng thấy không tiện ngồi đó ăn tiếp nên lập tức làm theo mọi người.

Nhưng, xin tha thứ cho bạn Thiên Thụ đang rất đói, buổi sáng ăn bằng nào, vừa nuốt son môi, cuộc đời thảm như vậy, cho nên ăn nhiều một chút cũng không sao nhỉ? Nhưng, bộ váy trên người cô thì có sao! Bộ váy trắng trẻ ngực, để bóp eo trợ lý đã giúp cô kẹp lại bằng ghim, bây giờ cô ăn uống no say, động tác đứng dậy lại quá mạnh mẽ...

Roẹt...

Trong hội trường yên ắng đợi Boss Viên, bỗng vang lên tiếng rách vải rất vui tai.

Ánh mắt mọi người trong phút chốc đang nhìn sếp tổng đều chuyển hướng sang phu nhân sếp tổng đáng người siêu chuẩn!

Xoẹt!

Thiên Thụ chỉ thấy sau lưng mát lạnh, rồi ngồi phịch xuống ghế của mình.

Phiền, phức, rồi!

Thiên Thụ ngồi đó, chỉ thấy trên đỉnh đầu có ba chữ đó, không ngừng vắn vẹo. Chỉ tại hai cô trợ lý kia, cứ đòi phải ghim váy lại cho cô, giờ thì chết chắc rồi, chết chắc rồi!

“Hạ, Thiên, Thụ!”

Trong tích tắc, có người gọi cô từng chữ trên đầu.

“Dạ?”, Thiên Thụ ngược lên, nước mắt lưng tròng.

“Đứng lên!”, mặt Boss Viên có giọng nói rất hay kia lạnh tanh.

“Không...”, Thiên Thụ lí nhí phản đối, chỉ thấy ánh mắt mọi người đang nhìn về phía cô. Nếu bây giờ cô đứng dậy, nhất định sẽ xấu mặt lắm!

“Đứng, lên, ngay!”, Boss Viên hạ lệnh từng chữ, gương mặt viết rõ ràng, em dám phản đối sẽ chết ngay tại đây!

Thiên Thụ khóc không ra nước mắt.

Tốt thôi, phản đối cũng là chết, dù sao chết trong tay Boss cũng là chết, chết trong ánh mắt đám nhân viên của anh cũng là chết, vậy thì chết cho vui vẻ đi!

Thiên Thụ đứng phắt dậy.

Áo vest màu xám bạc rất to, có chút hơi ấm cơ thể anh, đột ngột choàng lên người cô.

8. Chương 7

Chương 7

Tòa soạn đã hoàn thành xong bản thảo cho số sau, nên tan sở sớm.

Thiên Thụ về đến nhà là chui vào nhà bếp.

Đứng trước tủ lạnh, thở vắn than dài.

Tưởng rằng cô đau đầu về việc buổi tối nên ăn gì ư? No no, chẳng lẽ đã quên “bảng tiêu chuẩn mẹ hiền vợ đảm” rồi sao? Bạn Thiên Thụ đang vì dấu X to tướng sau điều thứ hai “Ra được phòng khách” mà phiền não.

Trên cái bảng chẳng có mấy chữ mà cô đã “thắng” được hai dấu “X” rồi, chẳng lẽ đây không phải chuyện vô cùng tồi tệ hay sao?

Đang buồn bực thì cửa nhà có tiếng động, Thiên Thụ vội thò đầu ra nhìn.

Boss Viên bước vào, trên cánh tay to lớn để lộ một cái mông nhẵn nhụi bé xíu, là em bé mềm mại như con mèo đang gục trên vai anh ngủ say sưa. Boss Viên một tay bế nó, một tay đẩy xe nôi từ ngoài cửa vào.

Thiên Thụ vội bước tới giúp, “Sao anh lại bế con về? Không phải dì Trương đưa nó ra ngoài phơi nắng sao?”

Boss Viên một tay bế con gái, tay kia đẩy xe nôi một cách nhẹ nhàng, mặt không đỏ hơi thở không dồn dập, bình thản nói, “Dì Trương xin nghỉ phép rồi.”

“Sao cơ?”, Thiên Thụ dờ người.

Dì Trương là cô trông trẻ Boss thuê, chuyên giúp họ trông nom đứa bé, nên sau khi Thiên Thụ xuyên không, tuy cô không biết chăm con cũng hoàn toàn yên tâm bởi mọi thứ về đứa bé đều có dì Trương lo liệu ổn thỏa. Nhưng chiều nay, đúng là sét đánh ngang tai!

Dì Trương xin nghỉ phép!

Có nghĩa là, tối nay, con gái sẽ do cô chăm sóc!!!

Thiên Thụ bỗng dưng có cảm giác tê liệt.

Boss Viên nhướng mày, hơi nghiêng người về bình thần, “Em bế con vào giường cho nó ngủ đi!”

Thiên Thụ giật thót mình, đành đưa tay bế con gái.

Nghe đồn bạn Thiên Thụ từ khi sinh ra vẫn chưa bao giờ đụng đến đứa bé nhỏ xíu thế này, cho dù là mèo con mới đẻ bên nhà hàng xóm, cô cũng không dám đụng tới. Nhưng giờ đây, cô lại là mẹ của người ta, phải chăm sóc đứa trẻ mới có bảy tháng!

Đón lấy đứa bé đang ngủ ngon lành từ trên người Boss, tay Thiên Thụ sắp đỡ cả ra.

Sao nó mềm thế này? Sao nó nhỏ thế này? Mặt nhỏ miệng nhỏ tay nhỏ chân nhỏ, mềm như một cây kẹo bông vậy. Thiên Thụ không dám bế, giống như em bé lúc nào cũng có thể hóa mềm hóa nhỏ, co lại và biến thành một cây kẹo bông rồi tan biến mất... hại Thiên Thụ dang hai tay, cứng đờ đờ bế đứa bé.

Boss Viên thấy động tác kỳ cục của cô, lại nhìn con bé trong tay cô, hỏi với vẻ lo âu, “Em làm được không?”

“Em làm được!”, Thiên Thụ vì bảng tiêu chuẩn mẹ hiền vợ đảm, lập tức dùng cảm ưỡn ngực, “Đương nhiên là được, chỉ là chăm sóc đứa bé thôi mà.”

Boss Viên đảo mắt, gật nhẹ đầu, “OK, mẹ chăm sóc con gái là chuyện thường ngày ở huyện.”

Vù... Gió lạnh thổi qua, bạn Thiên Thụ hai chân lảo đảo, suýt thì ngã nhào.

Mẹ... Con gái...

Từ này nghe quen thuộc, nhưng cũng xa lạ quá. Cảm giác một sớm mai thức dậy trở thành mẹ, đúng là có chút gì đó không nói rõ được.

“Em bế nó vào ngủ đây”, Thiên Thụ không dám nói dối trước mặt Boss Viên, vội vàng “bưng” con gái chạy vào phòng.

Phòng của đứa bé là một gian nhỏ, ngoài nôi, thậm chí đồ chơi... bày bên ngoài thì còn có một gian phòng ngủ, bình thường, dì Trương ngủ ở đó, hoặc chịu khó chật, ngủ chung với con bé. Thiên Thụ loạng choạng bế con gái vào phòng, đặt nó lên nôi rồi đắp chăn lại thật kỹ.

Con bé miệng ngậm ti, ngủ ngon lành.

Đúng là một đứa trẻ xinh xắn, mái tóc mềm mượt đen bóng, chiếc mũi hơi hếch, đôi môi không cần thoa son cũng đỏ mọng. Càng đáng yêu hơn là gò má phúng phính, làn da mềm mại, trắng mịn và hồng hào, sao càng nhìn càng thấy giống quả đào màu hồng vừa chín tới, căng mọng đến độ chỉ muốn cắn ột cái...

Cô bé giờ đang ngủ ngon, hàng mi đen dài khẽ động đậy như một chiếc quạt lông vũ... Ôi chao, sao có thể xinh đẹp thế này, sao mà đáng yêu thế này, khiến người ta động lòng thế này, chỉ muốn nâng niu trên tay mà thôi...

Thiên Thụ bò ra bên nôi, tham lam ngắm gương mặt say ngủ của con gái.

Thực ra ông trời vẫn công bằng với cô. Tuy xuyên không tới đây, mất đi ba năm, bỏ qua rất nhiều chuyện trong ba năm đó, nhưng đổi lại là tất cả lúc này. Sự nghiệp thành công, ông xã đẹp trai lắm tiền, gia đình yên bình hạnh phúc, càng đáng quý hơn là đứa con gái xinh như búp bê Barbie này!

Quá đáng yêu, nó là thiên thần mà ông trời đã tặng cho họ!

Họ?

Thiên Thụ không biết sao mình lại nghĩ tới từ này, đột nhiên gò má đỏ ửng.

Không rõ bao lâu sau, Thiên Thụ cũng ngủ thiếp đi cạnh nôi con gái.

Trong lúc mơ màng, có người đẩy cửa vào.

Thiên Thụ theo quán tính gọi “Dì Trương...”

Chưa gọi xong, bỗng nhớ ra hôm nay dì Trương xin nghỉ, mở choàng mắt, quả nhiên! Boss Viên mặc quần áo ở nhà màu trắng, đứng trước mặt cô.

Bộ quần áo này không giống bộ thể thao xanh nhạt anh mặc để đi chạy lúc sáng, bộ kia trông đẹp trai trẻ trung, như khoác lên mình ánh nắng mà chạy về vậy; còn bộ này thoải mái sạch sẽ, nhìn một cái là thấy gương mặt tuần tú của Boss được tôn lên càng đẹp, càng trắng hơn.

Boss Viên thấy mắt cô đảo khắp mặt mình, cũng không trừng mắt với cô mà chỉ bình thản nói, “Tám giờ rồi, con gái phải, bú, sữa, rồi.”

Hả?!

Trong tích tắc, Thiên Thụ từ trạng thái mơ mơ hồ hồ bình tĩnh, lùi lại ba bước, đồng thời hai cánh tay bắt chéo hình chữ thập che trước ngực! Không sai, có lẽ con gái là con của cô và anh, nhưng cô xuyên không tới đây, ngay cả lông đàn ông còn chưa sờ mó gì, sữa... ở đâu mà ra?!

Boss Viên thấy cô tỏ ra cảnh giác như nhìn thấy ma thì lẳng lẳng đưa tay chỉ bên cạnh.

Thiên Thụ đề phòng quay sang.

Trên chiếc tủ kê cạnh tường, bày đầy những thứ như sữa bột, ti, bình sữa và tã lót.

Phù... Hóa ra là uống sữa bột, Boss Viên à, sao anh không nói sớm, hại cô ba hồn bảy vía mất sạch rồi đây này.

“Con gái mười phút nữa là tỉnh, em chuẩn bị đi”, Boss Viên ra lệnh.

“Ồ ồ, vâng vâng, em đi đây”, Thiên Thụ lập tức vui vẻ chạy đến bên bàn.

Chỉ cần không bắt cô “cho bú sữa mẹ” thì có pha một ngàn bình sữa, cô cũng cam lòng.

Rầm!

Hộp sữa bột văng khỏi tay cô, “cạch” một tiếng bay tứ tung như tiên nữ rắc hoa.

Bạn Thiên Thụ bị rắc đầy bột trên đầu trên mặt, y hệt bà phù thủy tóc bạc trong truyện cổ tích.

Boss Viên đứng dậy cạnh nôi em bé, trừng mắt nhìn Hạ Thiên Thụ gây họa.

Thiên Thụ cười gượng, “A ha ha... ha ha... cái đó... hộp sữa bột thật là đáng yêu... đúng không? Nó không ngoan ngoãn để em mở... để em...”

Boss Viên không chút cảm xúc đến cạnh cô, nhắc hộp sữa bột lên, mở lớp băng keo dán bên ngoài ra, sau đó vụn nhẹ, đưa cho cô.

Thiên Thụ không biết mình nên khóc hay nên cười nữa.

Cô đành cười khan mấy tiếng rồi cầm bình sữa lên.

“Dùng bình thủy tinh”, người đàn ông sau lưng ra lệnh.

Ồ ồ ồ, phải phải phải. Thiên Thụ vội vàng đặt bình sữa bằng nhựa xuống.

Định khuấy bột thì...

“Phải cho nước vào trước”, anh lại lạnh lùng ra lệnh.

Ồ ồ ồ, phải phải phải! Thiên Thụ lập tức rót nước sôi.

“Phải dùng nước ấm.”

Á? Thế à? Thiên Thụ vội rót thêm ít nước lạnh.

“Nhiều nước quá.”

Hả? Thế cần bao nhiêu nước? Thiên Thụ vội đổ đi một ít.

“Ít nước quá.”

©STENT

Hả? Thế à? Thiên Thụ lại thêm vào một ít.

“Nóng quá.”

Ồ à à, được thôi, thêm ít nước lạnh.

“Lạnh quá rồi.”

Thiên Thụ ở trong tình trạng sắp suy sụp đến nơi.

Cũng may trước khi cô phát điên đã thành công đổ sữa bột vào khuấy. Chụp lấy núm ti đẩy lên.

“Dùng sai núm ti rồi.”

Hả hả? Lại sai? Chẳng phải đều như nhau cả sao?

“Cái đó là để uống nước trái cây.”

Thiên Thụ gần như muốn điên lên, không tìm được bầu theo kiểu “vu hồi đả kích pháp”, “Một đứa bé thôi mà, sao phiền toái thế cơ chứ!”

Boss Viên bước tới, đưa tay giật lấy bình sữa, nhanh nhẹn đổi núm ti khác, thản nhiên nói, “Đứa trẻ nuôi bằng sữa bột đương nhiên sẽ phiền phức hơn cho bú sữa mẹ!”

Sữa mẹ sữa mẹ sữa mẹ! Những dòng chữ lớn bay vèo vèo trong đầu cô, mỗi một chữ như một cái chuông cổ đại, suýt nữa thì đập cho cô choáng váng ngất xỉu.

Bên này Thiên Thụ đang lao đảo, bên kia em bé đã tỉnh giấc bỗng “oa” một tiếng, khóc to.

Boss Viên nhướng mày, “Em đi dỗ con đi.”

Thiên Thụ lập tức cảm thấy như tiến vào khu vực giải phóng, vui vẻ nhào đến bên nôi ôm lấy em bé, “Con gái tỉnh rồi sao? Con gái ngoan nào, con gái ngoan nhất nhĩ?!”

“Oa... Oa...”

Bảo bối đầu thềm nghe lời cô, nhắm tịt mắt ngoác miệng ra khóc!

“Con gái, con gái ngoan nào, đừng khóc nhé, mẹ lấy món ngon cho con ăn nhé”, Thiên Thụ ôm đứa bé.

“Oa... Oa...”, đình tai như ốc.

“Con gái, con gái ngoan ngoan xinh đẹp của mẹ...” Thiên Thụ thấy không khác gì đang ôm một củ khoai tây nóng bỏng tay vậy.

“Oa oa...”, miệng nhệch ra, mắt nhắm tịt, tiếp tục khóc.

“Bảo bối, tâm can của mẹ, ngoan nào, con gái...” Thiên Thụ sắp khóc theo nó rồi.

Ông bố đẹp trai nào đó cuối cùng không chịu nổi, quay lại, liếc nhìn bà mẹ rất không đủ chuẩn bằng ánh mắt kỳ thị, sau đó bực bội nói, “Tã, không, thấm!”

Ồ, đúng rồi! Bóng đèn trong đầu Thiên Thụ sáng lên, trước kia thái hậu trong nhà chẳng phải đã bảo trẻ con khóc mãi thì một là đói hai là tè ướt còn gì. Sao cô ngay cả điều này cũng không nhớ nhĩ.

Tâm trạng bạn Thiên Thụ liền trở nên tươi tỉnh, cô đặt con gái xuống giường, vừa ngân nga bài hát vừa gỡ chăn của nó ra, để lộ đôi chân núng nính và cặp mông tròn nhẵn, nói với con gái bằng giọng tràn đầy tình mẹ, “Ng ngoan nhé bảo bối, để mẹ xem nào, có phải con tè rồi không...”

Bạn Thiên Thụ vốn có bản năng tiết kiệm, rất chuyên nghiệp cởi tã ra một nửa, sau đó thò tay vào trong...

Ừ. Ướt, ẩm, mềm...

Cảm giác này... Ừm... Rút ngón tay ra, vàng khè, sáng loáng!

Thiên Thụ khóc không ra nước mắt.

“Boss ơi...”, giọng như sắp khóc, “Con gái... ị đùn!”

9. Chương 8

Chương 8

“Oáp...”

Thiên Thụ há to miệng, định ngáp một cái thật đã. Mới há được một nửa...

“Ồ...”

Thiên Thụ trong tích tắc bịt chặt miệng mình!

Chuyện gì thế này? Sao ngáp đến nỗi lại có cả tiếng bò kêu? Cho dù dì Trương xin nghỉ hai ngày, làm trong nhà gà bay chó chạy con khóc Boss hét khiến Thiên Thụ đau hết cả đầu, cũng không tới nỗi bỗng dưng có tiếng bò kêu từ bụng cô chứ?

“Này, cô Hạ!”, sau lưng bỗng có người thân mật gọi cô.

Thiên Thụ quay phắt lại.

Phát hiện đó là một ông chú có ngoại hình như bác nông dân với đầu đội mũ cối, mặc áo ba lỗ, thêm một cái quần màu đậm và một đôi giày đi mưa màu đen, đang cười híp mắt bước tới chỗ cô, ông vừa nhiệt tình chào cô vừa hứng chí lắc sợi dây thừng trong tay. Thế là ánh mắt Thiên Thụ cứ đảo qua đảo lại nhìn theo sợi dây thừng đó...

Hóa đá.

Đó không phải là ác mộng sáng chủ nhật đấy chứ? Tại sao cô lại nhìn thấy một... con bò sữa cao lớn mạnh khỏe, sáng bóng, hai màu đen trắng, rất thân thiện, hòa nhã?!

Có một bóng người bước ra từ sau lưng cô.

Bác nông dân lập tức cười tít mắt, “A, Tiểu Dã, cậu cũng tới rồi à.”

“Vâng, chú Đạt.” Bóng người nhanh chóng vượt qua Thiên Thụ, lao thẳng đến con bò đốm kia.

“Thực ra Tiểu Dã à, cậu không cần tuần nào cũng đích thân tới đây, A Hoa có sữa là tôi mang đến chỗ cậu ngay, xa xôi quá mà tuần nào cũng lái xe tới đây. Làm tôi thấy ngại quá.” Bác nông dân vừa vui vừa xấu hổ chà xát hai tay, “Tiểu Dã, cậu đầu tư làm bãi chăn nuôi cho thôn chúng tôi đã rất tốt rồi, bây giờ thu nhập mỗi tháng của chúng tôi đã đạt đến bốn con số rồi đấy.”

Bốn ngón tay dính đất vàng khè lắc lắc trước mặt Boss Viên.

Viên Dã gạt nhẹ đầu, “Mọi người khá giả hơn một chút là tốt rồi.”

Bãi chăn nuôi là do công ty Vân Thượng đầu tư xây dựng, gia súc trong bãi đều giao cho các hộ tự nuôi lấy. Mỗi năm nộp cho công ty ít tiền thuê bãi tượng trưng, thu nhập còn lại đều do nông dân trong thôn tự do chia nhau. Rất nhiều hộ nông dân ở đây đều yêu quý Boss Viên, thường xuyên thân mật gọi anh là “Tiểu Dã” giống bác nông dân này.

Viên Dã cũng rất thân thiện với họ. Đến cạnh A Hoa, anh đưa tay vỗ lưng nó. A Hoa thở phì phò đằng mũi, rồi vẫy vẫy đuôi như chào mừng anh.

Thiên Thụ vẫn đứng đó Cos[1] bức tượng.

[1] Cos hay cosplay nghĩa là đóng vai nhân vật.

Nhưng giờ phút ấy, trong lòng cô đang đấu tranh mạnh mẽ. Bạn tưởng cô ấy đang đấu tranh xem nên nói chuyện với họ thế nào ư? Hoặc buổi tối ăn gì? No no, tổng biên tập Thiên Thụ của chúng ta sao lại có thể hiền lành như thế. Điều mà cô nàng đang đấu tranh kịch liệt chính là, với cảnh tượng siêu “hot” được phát hiện bởi ánh mắt nhạy cảm của tổng biên tập Hạ cô đây, rốt cuộc phải chạy về xe với tốc độ hỏa tiễn để lấy mấy ảnh kỹ thuật số, hay là dùng điện thoại nhái hàng hiệu trong túi để chụp đây?

Bạn hỏi là cảnh tượng gì à?

Ồ, núi xanh trùng điệp, nước biếc trong veo, trai đẹp có một, bò đốm một con, chụp ảnh người bò, cả hai đều đẹp!

Thiên Thụ nhìn anh chàng siêu đẹp trai trước mặt, vận một bộ quần áo nhẹ nhàng màu kem, đứng cạnh con bò sữa đốm to, sao mà hài hòa, sao mà kỳ diệu, sao mà buồn cười thế!

Nếu chụp cảnh này lại, đưa thẳng vào tờ “Phong Vân Tài Kinh” cách “Phụ nữ” hai con đường, nhất định sẽ được lên trang bìa! Đề mục cô đã nghĩ ra rồi, Tổng giám đốc thân thiện nhất, thân với nông dân, yêu thương súc vật – Viên Dã!

Ô ha ha ha! Bạn Thiên Thụ sướng đến nỗi muốn nội thương rồi.

Boss Viên đang hài hòa đứng cạnh con bò bỗng quay đầu lại, lạnh lùng quét mắt qua Thiên Thụ, “Đến đây!”

Ngôn từ ngắn gọn, nhưng lại ép cho nụ cười sảng khoái của Thiên Thụ tắt ngấm.

Thiên Thụ không dám kháng cự, vội phóng đến.

Boss Viên gật đầu với bác nông dân, “Hôm nay giao cho cô ấy.”

“Ôi, hôm nay cô ấy đến đây lần đầu, có làm được không? Một cô gái xinh đẹp thế này... Tiểu Dã, cậu nên đưa cô ấy đến cho chúng tôi biết sớm hơn.” Ánh mắt bác nông dân nhìn cô như thể nhìn con dâu, khiến Thiên Thụ nổi cả da gà. Chưa kịp trốn đi thì sợi dây thừng trong tay bác đã nhét vào tay Thiên Thụ, “Những người mà Tiểu Dã ưng ý, nhất định là xuất sắc như Tiểu Dã rồi. Tới đây, cô nường.”

Tới... Tới... Tới cái gì mà tới?

Thiên Thụ cầm sợi dây, đang định quay lại hỏi...

“Hò...”, bò sữa A Hoa rất nhiệt tình chào cô, luồng hơi nóng từ mũi nó phả ra suýt thì làm Thiên Thụ choáng váng.

Trời ơi, bắt cô chăm sóc con bò đốm này sao?

Bác nông dân cười tít mắt kéo Thiên Thụ và A Hoa tới phía trước, “Cô Hạ yên tâm, A Hoa rất ngoan, chưa bao giờ đá ai, cũng không cắn cô đâu. Tiểu Dã mỗi tuần đều tới thăm nó, tắm, chải lông và vắt sữa cho nó. Con gái của Tiểu Dã rất thích uống sữa của A Hoa, mỗi lần đều mang một thùng lớn về.”

Thiên Thụ nghe mà trên đầu cứ bốc khói ngùn ngụt.

Tắm rửa chải lông vắt sữa... tức là bắt cô toàn quyền hầu hạ con bò sữa này? Boss Viên buổi sáng bảo cô phải lo chuyện nhà, nhưng đây là bò của anh mà!

“Được rồi, ở đây nhé!”, bác nông dân dẫn Thiên Thụ và A Hoa đến bãi vắt sữa, còn đưa một chiếc tạp dề và một cái thùng nhỏ đặt cạnh cô. “Giao cho cô đấy, cô Hạ.”

Thiên Thụ đầu váng mắt hoa.

Sao lại giao cho cô chứ, cô đâu biết vắt sữa, ngay cả sữa người cô còn chưa vắt, đừng nói là sữa bò... Nhưng cứ nhớ tới bằng tiêu chuẩn mẹ hiền vợ đảm đã đánh ba dấu X liên tiếp là cô lại tự cổ vũ tinh thần, mặc tạp dề vào, nhấc thùng lên, ra sức siết chặt nắm đầm!

“Được! Hôm nay sẽ biểu hiện cho anh thấy!”

Cô không tin không đạt chuẩn được điều nào. A Hoa ngoan nào, tới đây, để chị vắt sữa cho cưng nhé.

“Ồ...”, Thiên Thụ chưa tới gần, bò A Hoa bỗng rống to, suýt nữa thì nhấc chân đá cho Thiên Thụ một cái. Thiên Thụ sợ hết hồn hết vía, cầm thùng sữa nhảy lùi ra xa ba mét.

Bác nông dân vội nói, “Đừng sợ, cô Hạ. Tôi quên nói cô biết là trước khi vắt sữa A Hoa phải mát-xa cho nó trước, cô mát-xa toàn thân cho nó xem như vun đắp tình cảm đi.”

Thiên Thụ nước mắt bay bay.

Có ai xui xẻo như cô không cơ chứ, ngày chủ nhật tươi đẹp không hưởng thụ, chạy tới bãi chăn bán mạng thế này, mà lại còn phải mát-xa cho con bò nữa chứ, tăng tình cảm cái gì!!! Thiên Thụ giơ tay, vừa mát-gần cho con bò, vừa nước mắt đầm đìa.

“Ồ... ồ...”, được, cuối cùng mát-xa cho nó thoải mái rồi, Thiên Thụ được cho phép, cầm thùng ngồi xuống cạnh A Hoa.

Bác nông dân dạy cô cách vắt sữa A Hoa, Thiên Thụ đưa tay ra sờ, suýt nữa thì hét lên! Oa ha ha, cái đồ của con bò... to quá! Nóng quá, mềm quá... À... kỳ quái quá! Bóp chặt cái món mềm mại đó, mặt Thiên Thụ sắp phát sốt cả ra. Đừng trách người ta trong sáng, người ta thực sự cảm thấy... cái đó ấy mà.

Hả, sao vắt không ra? Bác đã nói dùng sức thế này mà, chẳng lẽ A Hoa lại xấu tính, không cho cô vắt?

“Cực căng A Hoa, căng ngoan cho chị vắt, vắt xong chị về nhà ngủ một giấc, nếu không đại Boss ấy lại bắt chị vẽ X... Á!”, Thiên Thụ vừa nói vừa cúi đầu nhìn, chưa nói xong thì “xì” một tiếng, một món trong tay cô vọt ra một tia... sữa, vừa nóng vừa tanh vừa nồng!

Thiên Thụ ngả nhào ra đất.

Bác nông dân vội đỡ cô dậy, “Cô Hạ, cô Hạ không sao chứ? Ôi, tôi đã nói với Tiểu Dã là cô không làm được chuyện này đâu, cậu ấy còn nói nhất định bảo cô làm. Cậu ấy nói phụ nữ nhà cậu ấy phải quản được chuyện nhà...”

“Vù” một tiếng, Thiên Thụ bắn trở lại ghế ngồi.

Phụ nữ nhà cậu ấy... phải quản được chuyện nhà... Ồ ồ ồ, câu này nghe sao mà mờ ám thế, có điều, cô không muốn bị đánh dấu X nữa. Cũng may dưới sự chỉ đạo của bác nông dân, Thiên Thụ cuối cùng đã nắm được vấn đề, một lên một xuống, một bóp một thả, lần này lần khác, dòng sữa trắng phun phì phì vào thùng nhỏ bên chân cô.

Thiên Thụ nhìn sữa càng lúc càng nhiều thì cũng càng lúc càng vui sướng, không kìm được vừa vắt sữa, vừa liến thoắng với bác, “Bãi chăn này là do Boss Viên đầu tư ă?”

“Ừ, gia súc, nhà cửa, cỏ trồng ở đây đều do Tiểu Dã đầu tư. Tiểu Dã là đứa trẻ tốt, đối xử với chúng tôi rất tốt, chắc cũng rất tốt với cô nhĩ”, bác nông dân trông có vẻ rất thích cô.

A... đối tốt với cô? Thiên Thụờ ra. Ngoài mỗi ngày đứng trước tủ lạnh đánh dấu X ra, cô không cảm thấy anh có điểm nào tốt với cô cả.

Nhưng Boss Viên cũng thật kỳ quặc, người ta đầu tư bãi chăn đều trồng chút hoa thơm cỏ lạ, hoặc không thì nuôi mấy con chó đất tiền, hoặc là làm thành một dạng thảo cầm viên quy mô nhỏ, còn Boss Viên sao lại nổi hứng làm một bãi chăn bò sữa thế này? Hại cô bị bắt tới đây thay anh “lo việc nhà”, còn phải tắm rửa chải lông mát-gần cho A Hoa, đúng là thiệt thòi quá thể.

“A, Tiểu Dã tới rồi”, bác nông dân bỗng kêu lên.

Thiên Thụ vừa vắt sữa vừa quay lại.

Từ xa, sau ngọn đồi nhỏ, có một bóng người cao ráo đẹp đẽ đang từ từ xuất hiện. Cùng với đó là tiếng móng ngựa gõ lộp cộp, áo màu xanh da trời, quần kỵ mã màu trắng, lại thêm đôi boots cao cổ sáng bóng, anh ngồi trên một con ngựa to màu nâu đỏ, càng toát ra vẻ anh tuấn rạng ngời, uy vũ phi phàm.

Cầm Thiên Thụ sắp rớt xuống.

Boss Viên... đẹp trai quá!

Ngoài câu nói quê mùa đó ra, Thiên Thụ không nghĩ nổi câu nào khác để hình dung về anh. Thực ra có hình dung thế nào cũng vẫn là hư ảo, chỉ có cảnh tượng trước mắt là thật, thật đấy! Đây mới là Boss Viên đến để nghỉ dưỡng, tuần mã và trai đẹp, nước biếc và trời xanh!

Tại sao anh lại đẹp trai đến thế chứ? Tại sao động tác cưỡi ngựa cũng y hệt hoàng tử vậy? Tại sao cô lại mê trai? Hình như không phải xuyên không đến năm hai mươi tám tuổi, mà là ngược trở về năm mười tám tuổi rồi thì phải?

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc...

©STENT: .luv-ebook

Móng ngựa gõ đều đặn, con ngựa nâu đỏ phi đến. Người đàn ông trên đó phong độ đẹp trai hoàn hảo, làm Thiên Thụ ngồi dưới vắt sữa nhìn đến há mồm trợn mắt.

Bác nông dân vẫy tay với anh, “Chào, Tiểu Dã!”

Boss Viên khi phi ngựa đến cũng nhướn môi cười với họ.

Thiên Thụ bỗng đứng phắt dậy.

Boss vừa... cười!

Tên đó lại biết cười!

Bác nông dân kêu thảm, “Cô Hạ! Thùng sữa đổ rồi!”

10. Chương 9

Chương 9

Trong văn phòng ánh vàng lấp lánh của tổng biên tập Hạ, có hai cặp mắt gấu trúc thâm xì rất không tương xứng đang đảo qua đảo lại như hồn ma.

Đồng Tiểu Vi bưng ly café thơm nồng, vừa đẩy cửa ra đã giật mình. “Trời đất, đang làm trò gì đó?”

Gấu trúc Hạ Thiên Thụ đang quắp chặt cầu thang bằng gỗ dùng để trèo lên lấy đồ trên kệ sách cao không khác gì gấu Koala.

“Tớ đang thử cảm giác gấu lười ôm cây ngủ là thế nào”, gấu trúc Hạ hai tay ôm thang, hai chân quắp lấy bậc thang, có cái mõng tròn lẳn thì không biết đặt chỗ nào, nếu cứ giữ tư thế đó không biết liệu có thể ngủ được không?”

“Lại chuyển sang gấu lười? Hôm nay cậu Cos gấu trúc mà?”, Đồng Tiểu Vi đặt ly café xuống bàn của Hạ Thiên Thụ.

Thiên Thụ nhảy xuống khỏi thang gỗ, “Oa, café đen! Tốt quá, bạn Đồng à, vẫn là cậu tốt nhất, cậu có biết là tớ buồn ngủ sắp chết đến nơi rồi không? Chỉ cần ngồi lên cái bàn này là sẽ ngủ ngay.”

“Không phải chứ?”, Tiểu Vi ngồi xuống đối diện bàn làm việc, “Buổi tối cậu mệt thế cơ à?”

“Ừ, mệt chết đi được. Mỗi tối đều không ngủ ngon giấc, sáng nào cũng phải dậy đi làm, cứ vài ngày như thế, tớ không phải Cos gấu trúc, mà là Cos luôn bia mộ ấy chứ.” Thiên Thụ cầm ly café lên, thổi một hơi.

“Hả, thảm thế, hai người một đêm mấy lần?”, bạn Đồng giả bộ hỏi vu vơ.

“Bốn lần!”, Thiên Thụ giơ bốn ngón tay lên.

Bạn Đồng lập tức há miệng thành hình chữ “O”, “Không phải chứ, Boss Viên mạnh thế cơ à?”

Tuy hình như không bằng mấy cậu nhóc hai mươi “một đêm bảy lần”, nhưng đối với đại Boss đã ba mươi tuổi, sự nghiệp thành công, gương mặt đẹp dễ, dáng người đạt chuẩn mà nói, con số “một đêm bốn lần” đó cũng khiến người ta vô cùng kinh ngạc và khâm phục tinh lực của người đàn ông bạn rợn đến thế rồi.

“Đúng vậy”, bạn Thiên Thụ nhìn chằm chằm ly café, “Ngày nào tớ cũng mệt muốn chết, mà anh ấy cứ khỏe như vâm, có lúc làm luôn hai tiếng không biết mệt...”

!!!

Chữ “O” không diễn tả nổi khuôn miệng bạn Đồng nữa, hiện giờ cô nàng kinh ngạc tới độ một quả trứng gà to dùng cũng có thể nuốt được!

Một đêm bốn lần!

Một lần hai tiếng!

Boss Viên, anh là Boss trong Boss, siêu nhân trong siêu nhân, siêu đàn ông trong đàn ông! Không ngờ người có cơ thể ba mươi tuổi như anh, gương mặt đẹp trai tựa ngôi sao điện ảnh, thân phận cao quý bận rộn, mà lại có tinh lực đáng để kiêu ngạo trong thiên hạ, khiến tất cả đàn ông phải giơ tay đầu hàng, đành phải cúi đầu khuất phục ma lực của anh! Chẳng trách quầng mắt của Thiên Thụ càng lúc càng thâm, chẳng trách da dẻ cô nàng càng lúc càng căng mịn... Hóa ra là mỗi ngày anh đều “cần cù” làm việc, mới có thể khiến càn củ khô Thiên Thụ nở được cả hoa rực rỡ! Ôi ôi ôi, Boss Viên, em sùng bái anh! Em phục anh sát đất!

“Hạ, Thiên, Thụ!”, Đồng Tiểu Vi gọi tên bạn với vẻ ngưỡng mộ xen lẫn cả ảm ức, “Tở ghen tỵ chết đi được! Có thể nào giao lưu với nhau không, hôm nào đó dẫn Boss Viên đến gặp mặt với cái tên nhà tớ, ăn một bữa cơm chẳng hạn?”

“Hử? Cậu ghen tỵ cái gì?”, Thiên Thụ cuối cùng cũng thối lui ly café, “Sao phải gặp chồng cậu? Boss Viên bận lắm.”

“Dù có bận mấy cũng phải gặp bọn này!”, lửa ghen tỵ cuối cùng đã khiến bạn Đồng Tiểu Vi nóng bừng bừng, “Hơn nữa, nhất định phải thật nhanh!”

“Tại sao?”, Thiên Thụ cuối cùng cũng được uống, hào hứng nâng ly café lên.

“Bối, vì”, bạn Đồng tỏ vẻ oán hận, “Cái tên nhà tớ, đừng nói là một đêm bốn lần, bốn đêm một lần là tớ cũng đã thỏa mãn lắm rồi, chứ đừng nói là một lần hai tiếng, chỉ cần hai lần một tiếng thôi thì tớ có chết cũng nhắm mắt! Thiên Thụ, để Boss Viên truyền thụ tuyệt chiêu giường chiếu của anh ấy cho tên kia nhà tớ đi, để tớ cũng hạnh phúc với chứ...”

Phụt...

Bạn Đồng còn chưa kịp nói hết thì café đã như cái vòi phun dấy lên mặt cô bạn. Đồng Tiểu Vi nhắm nghiền mắt, những dòng café rơi xuống từng dòng từng dòng trên gương mặt trát phấn của cô. Nhìn đi, oán phụ mãi mãi xui xẻo như thế đấy.

Thiên Thụ hoảng hốt rút khăn giấy ra, “Xin lỗi xin lỗi, Tiểu Vi, tớ không cố ý. Café này đắng quá, cậu không bỏ đường vào cho tớ hả?”

“Rõ ràng là cậu đòi café đậm đặc mà”, bạn Đồng ngồi bất động, mặc cho những giọt “nước mắt café” rơi lã chã từng hồi.

“Tớ nói là đậm đặc, chứ không bảo là đắng”, Thiên Thụ giúp Tiểu Vi lau café trên mặt, “Có điều, lúc này cậu nói gì? Cái gì mà tuyệt chiêu giường chiếu... Cậu nghĩ tớ và anh ấy...”

Đồng Tiểu Vi mặt mày lem luốc gật đầu nghiêm túc.

“Chả phải cậu bảo Boss Viên một đêm bốn lần à? Lại còn một lần hai tiếng? Chẳng trách cậu Cos gấu trúc, nếu như hai người nửa đêm bắt đầu lãng mạn, bạn Thiên Thụ à, thì ngay cả đi làm còn trễ giờ nữa, hướng hồ là ngủ.” Đồng Tiểu Vi bỗng vô cùng nhiệt tình nắm chặt tay Thiên Thụ, “A, sếp hảo tâm của tớ ơi, bạn Thiên Thụ xinh đẹp ơi, hãy cứu vớt người bạn đáng thương này với. Đừng có no rồi không thèm thấy kẻ đói khát này đấy nhé.”

Phụt...

Thiên Thụ suýt nữa là nôn ra máu.

“Đừng nói vậy!”, Thiên Thụ vội hất tay Tiểu Vi ra, “Căn bản không như cậu tưởng! Tớ nói một đêm bốn lần, là một đêm phải chăm sóc con gái bốn lần! Bây giờ nó còn nhỏ, buổi tối bình quân cứ hai giờ là thức một lần, lúc tè, lúc đòi bú, ăn xong lại phải dỗ cho ngủ; trước kia đều giao hết cho dì giúp việc, nhưng tuần này dì Trương có người thân qua đời, nên dì ấy xin nghỉ mấy ngày, thế là cứ đến tối tớ với Boss Viên cùng chăm sóc con gái. Nên không như cậu nghĩ đâu!”

Đồng Tiểu Vi đứng đờ ra như cây cột điện, chớp chớp mắt, “Chỉ thế thôi hả?”

“Chỉ thế thôi!”, Thiên Thụ thực sự đầu hàng cô bạn, nghĩ đi đâu thế không biết. “Nếu không cậu nghĩ thế nào?”

Đồng Tiểu Vi chớp mắt, có vẻ nửa tin nửa ngờ nửa buồn cười, cuối cùng vẫn lầu bàu, “Cười cũng cười rồi, con gái cũng sinh ra rồi, còn chơi trò ngây thơ gì nữa? Chẳng bằng tình cảm kích thích của những kẻ chưa kết hôn bọn tớ. Cứ tưởng Boss Viên lợi hại lắm, hóa ra là hiền như vậy... Thiên Thụ còn không làm được...”

“Cậu nói gì đấy?”, Thiên Thụ đồng tai.

“À không, không có gì”, Đồng Tiểu Vi lập tức giơ hai tay lên, giả bộ làm tỏ trắng ngây thơ.

Thiên Thụ đặt ly café xuống, thở dài thường thượt, “Cậu không biết Boss Viên lợi hại thế nào đâu, bây giờ tớ đang liều mạng vì cả tòa soạn đây này. Cậu không biết cái “bảng tiêu chuẩn mẹ hiền vợ đảm” của anh ấy nó biến thái thế nào đâu, trên đó tớ đã bị anh ấy đánh bao nhiêu dấu X rồi! Còn đánh dấu nữa thì tớ sẽ không đạt tiêu chuẩn, không đạt thì phải ly hôn, ly hôn thì tòa soạn này sẽ bị Văn Thượng tịch thu, bị Văn Thượng tịch thu là mọi người thất nghiệp, họa sĩ Đồng à, cậu tốt nhất là cuốn gói về nhà tự đem bản thân ra gặm đi thôi...”

“Ôi, lạy Chúa!” Đồng Tiểu Vi hét lên, nhảy ra sau lưng Thiên Thụ vỗ rất nịnh nọt, đưa tay xoa nắn vai cô, rất chăm chỉ mát-xa cho cô. “Không ngờ tổng biên tập Hạ lại vất vả đến thế. Thế này đã thoải mái chưa? Có cần mạnh hơn chút không?”

“Ồ ờ... Ừ ừ... Được, bên phải một chút... Lên trên một chút... Ồ, chỗ đó...”, thái hậu Thiên Thụ được mát-xa, toàn thân thả lỏng.

Đồng Tiểu Vi cúi xuống, thì thầm vào tai Thiên Thụ, “Thực ra ấy, tổng biên tập Hạ, cậu không cần vất vả vậy đâu. Cái gì mà bảng tiêu chuẩn mẹ hiền vợ đảm, cậu không cần quan tâm. Tớ nói cho biết nhé, muốn nắm bắt đàn ông, chỉ cần một điều là đủ rồi.”

“Gì cơ?”, Thiên Thụ quay lại.

Có cách phá giải tốt như thế mà không nói sớm cho cô biết, hại cô trước mặt Boss Viên cứ phải xoay vòng vòng, bẽ con pha sữa lật nôi đá ly...

Bạn Đồng Tiểu Vi hạ giọng, ra vẻ bí ẩn, “Ra được phòng khách xuống được phòng bếp đều không bằng... lên được giường ngủ.”

Hả... Giật mình?!

Bạn Thiên Thụ kinh ngạc trợn mắt, nhìn Đồng Tiểu Vi như người ngoài hành tinh, “Cậu... cậu... Đồng Tiểu Vi, không phải chứ? Cậu thật sự định dâng tặng tớ đó hả?”

Đồng Tiểu Vi ấn chặt vai Thiên Thụ, “Sao gọi là dâng tặng được. Thiên Thụ à, cậu phải tin sự hấp dẫn của người phụ nữ không chỉ ở việc nháy mắt rồi nũng nịu gọi tên người ta là có thể nắm giữ được trái tim đàn ông. Chỉ đến lúc đó, da thịt cả hai áp vào nhau, hơi thở quyện vào nhau, nhịp tim của anh ấy và của cậu giao hòa với nhau, sau đó nghe thấy hơi thở hỗn hển của anh ấy, tiếng rên rỉ của cậu... Giống như lúc này tớ mát-xa cho cậu í... A... Ôi ôi... Boss Viên...”

Chát!

Một cú đánh đập ngay vào miệng của Tiểu Vi.

“Đừng nói nữa!”, Thiên Thụ mặt đỏ bừng bừng.

Đồng Tiểu Vi hất tay Thiên Thụ, “Này, không phải chứ, sinh con rồi còn giả bộ ngây thơ hả? Tuy cậu bị mất trí nhớ, nhưng cậu không cảm thấy như thế càng kích thích hơn sao? Cứ như quay về đêm đầu tiên của hai người... Cậu còn nhớ mùi vị anh ấy không?”

Trời, càng nói càng bậy bạ, không thể nghe nổi nữa!

Thiên Thụ túm lấy Tiểu Vi, “Được rồi được rồi, họa sĩ Đồng Tiểu Vi à, bây giờ là giờ làm việc, cậu về chỗ ngay cho tớ nhớ! Không thì tháng này tớ trừ tiền thưởng!”

“Cậu trừ đi, tổng biên tập Hạ, chỉ cần cậu có thể hiến tặng thể xác, giữ lại tòa soạn thì cho dù trừ hết tiền thưởng tớ cũng cam lòng.” Đồng Tiểu Vi không hề muốn buông tha, “Không còn nhớ gì về đêm đầu tiên của hai người nữa phải không? Ôi, tớ ngưỡng mộ cậu quá, Thiên Thụ à, thế là cậu lại có thêm một lần lãng mạn nữa rồi... Có cần tớ dạy chi tiết không? Có cần tớ giúp cậu cung cấp công cụ không? Có cần tớ mua giúp cậu thuốc thang bồi bổ...”

Rầm!

Cánh cửa đổ đóng sập lại, suýt nữa cắt mất nửa mũi Tiểu Vi.

Ai kia không bỏ cuộc vẫn cố gắng hét lên sau cánh cửa, “Thiên Thụ, phải luôn nhớ, tiếng rên rỉ quyến rũ của cậu đó... Cậu rên càng dữ dội thì anh ấy càng yêu sâu đậm!”

Rầm!

Trong phòng tổng biên tập không biết có gì đó đập mạnh vào sau lưng cánh cửa.

Đến tối, tổng biên tập Hạ Thiên Thụ về nhà tắm rửa.

Soi gương nhe răng há miệng, phát hiện ra cục u trên đầu càng lúc càng sưng tấy. Tại Đồng Tiểu Vi háo sắc hết, người ta là thiếu nữ trong sáng, sao hiểu được mấy chuyện riêng tư đó chứ? Lại còn rên càng dữ thì càng yêu... Cứ nhớ tới cái gì đó dưới thân người đàn ông trần trụi, cô đã... lông lá toàn thân dựng lên hết rồi.

Vết sưng đỏ trên trán cũng sáng lập lờ luôn.

Thiên Thụ ra khỏi phòng, đến gian phòng lớn nhất, cô nhớ dì Trương thường cất hộp thuốc trong gian phòng đó. Nhưng bây giờ dì đang ngủ với con gái cô, cô không biết có tìm thấy không. Kéo mấy ngăn kéo, lại lục tìm mấy cái tủ, cũng vẫn không thấy hộp thuốc đâu.

Thiên Thụ cúi xuống, đang định kéo ngăn kéo thấp nhất thì phía sau vang đến tiếng bước chân, cô không nghĩ gì mà buột miệng hỏi, “Ngăn kéo này sao không mở được thế? Hộp thuốc đặt ở đâu nhỉ?”

Có một bóng đen bỗng bước đến từ sau lưng cô. Khi cô còn chưa phản ứng kịp thì anh đã cúi xuống, từ phía sau bao bọc lấy cơ thể bé nhỏ của cô. Cánh tay vòng qua vòng eo thon mảnh, kéo ngăn tủ ra, giống như ôm trọn lấy cô vậy.

“Hộp thuốc, ở đây”, giọng anh trầm ấm mà rất quyến rũ.

Cô ngửi thấy mùi bạc hà ẩm ướt nhưng mát lạnh của anh.

11. Chương 10

Chương 10

Anh vừa tắm xong.

Cô ngửi thấy. Vì hôm đó cô chạy vào nhà tắm, phát hiện đồ dùng sinh hoạt của anh và của cô đều tách bạch. Những thứ trước kia cô dùng đều là nước hoa, sữa tắm mùi hoa cỏ v.v..., còn của anh là bạc hà và chanh, khi ngửi sẽ thấy mát lạnh quyến rũ.

Bây giờ anh đang có mùi đó, còn hơi ẩm ướt, hơi thở nóng bỏng phả lên tai cô, ngứa ngứa như thể có gì đó đang gãi vào nơi mềm nhũn trong tim.

“Hộp thuốc, ở đây.”

Mà giọng anh lại cứ trầm trầm quyến rũ, như tiếng đàn khê rung trong đêm, thoảng cái đã khiến người ta mê đắm.

“Ồ, ồ...” Thiên Thụ túm lấy hộp thuốc định bỏ chạy.

Anh thực sự tạo cho cô quá nhiều áp lực khi cứ đứng sau lưng cô, cơ thể áp sát, giống như bao bọc lấy cô vậy.

Ngón tay chưa kịp đụng đến tay cầm của hộp thuốc, thì bỗng một bàn tay to khác đã cầm lấy trước.

Tay Thiên Thụ rút phắt lại.

Nguy hiểm quá nguy hiểm quá, suýt nữa móng vuốt túm lấy tay Boss rồi.

“Bị thương à?”, giọng Boss vang lên sau tai, trầm trầm, lại còn hơi thở ẩm ướt nóng hổi, phả vào khiến cô chỉ muốn rút cổ lại.

“Không... Không có”, Thiên Thụ vội lắc đầu, nếu Boss Viên biết cô bị Đồng Tiểu Vi chọc cho đập đầu xuống đất, trên trán mới sưng hai cục u to dùng thế này, không biết Boss Viên có cười tới nội thương không đây? Vốn dĩ là nghĩ cho Boss, nên cô cũng không định để Boss nhìn thấy.

“Quay lại đây”, Boss ở phía sau cô lập tức hạ lệnh.

Tuy giọng điệu dịu dàng hơn mấy hôm trước, nhưng vẫn mang chút quán tính như cũ.

“A, hả? Không cần đâu, thật sự không cần mà. Em chỉ bắt cần một chút, bôi tí thuốc là khỏi ngay. Boss, anh nghỉ sớm đi nhé, chúc ngủ ngon!”, Thiên Thụ chụp lấy hộp thuốc định trốn chạy.

Một bàn tay bỗng đặt lên vai cô, sau đó xoay mạnh cô lại.

Á!

Không kịp che cục u, sưng vù nổi bật đập thẳng vào đôi mắt sắc nhọn của Boss.

Thiên Thụ lập tức hít vào một hơi lạnh.

Hóa ra Boss lúc nào cũng hạ lệnh lạnh lùng với cô, mà lần này lại ra tay trực tiếp, xem ra hậu quả của việc dám chống cự mệnh lệnh của anh thật sự rất đáng sợ, không biết bước tiếp theo anh có bóp cổ cô, để diễn tả cho vẻ mặt “kẻ kháng cự sẽ chết” rõ ràng này hay không?

Boss Viên trừng mắt nhìn cô.

Thiên Thụ lúng túng nhìn lại.

Boss Viên tiếp tục tiến lên nửa bước.

Thiên Thụ lập tức lùi lại nửa bước.

Boss hơi cúi xuống.

Thiên Thụ lập tức ngửa người ra sau.

Ánh mắt Boss Viên và nửa người trên ập xuống.

Thiên Thụ đã ngã người chín mươi độ, nửa thân trên sắp bốn vó chống lên trời đến nơi, còn nửa thân dưới vẫn kiên cường đứng thẳng.

Boss trừng mắt nhìn cô. Nhìn cô. Nhìn cô.

Trùng đến độ Thiên Thụ nghiêng răng run lấy bầy...

“Em lạnh à?”, anh lại còn hỏi cô từ trên cao.

Thiên Thụ nước mắt đầm đìa lắc đầu.

“Em sợ tôi à?”

Bạn Thiên Thụ nước mắt thành dòng.

“Vậy em run cái gì?”, Boss đại nhân hỏi từng câu.

Thiên Thụ “oạch” một tiếng đổ nhào về phía trước, “Em... Em đau lưng...”

Anh cứ ngã người chín mươi độ thử xem có run không? Huống hồ sau lưng còn bị góc tủ chèn cứng ngắc, cô chỉ có thể run run run, thực sự suýt nữa mất cái mạng già này rồi! Trời ơi...

Boss đại nhân thấy cô đổ nhào về phía trước, vì nghĩ cho cái cảm thân yêu, nên cơ thể anh nhanh chóng né sang bên, Thiên Thụ cứ thế lao xuống sàn nhà, Boss đại nhân khi thấy cô sắp hôn nhau đắm đuối với tấm thảm dày thì nhanh chóng tóm cổ áo ngủ cô, xách ngược về phía sau...

Phù... Được cứu rồi.

Nếu không sau cú vồ ếch này không gãy mũi mới là lạ.

“Cảm ơn Boss”, Thiên Thụ cảm kích sờ mũi mình, cảm ơn rồi rút.

Boss Viên chỉ nhướn mày.

Ánh mắt sắc bén lướt qua cục sưng trên trán cô, ném ra một câu rất kinh hoàng, “Đập đầu vào cửa là rất không sáng suốt...”

Rầm rầm!

Thiên Thụ suýt nữa lại đập đầu vào tường.

Boss à, anh là cái máy X-quang trong bệnh viện hay sao, nhìn một cái đã biết cô đập đầu vào cửa? Tuy hiện giờ anh tỏ ra rất nghiêm túc, nhưng kỳ thực trong lòng chắc đang cười thầm, không chừng còn cười tới nội thương rồi, chắc chưa từng thấy ai ngốc nghếch như cô chẳng, ngốc tới mức bị Đồng Tiểu Vi chọc tức rồi đập đầu vào cửa.

“Em không...”, Thiên Thụ lúng búng đáp, “Thực ra là bất cẩn.”

Boss Viên không đếm xỉa tới lời lều thêu bào chữa của cô, xách hộp thuốc tới ngồi xuống sofa, ra lệnh, “Tới đây.”

A? Tới đó làm gì?

“Cùng một câu, đừng để tôi nói lần thứ hai”, Boss Viên sầm mặt, lạnh lẽo nói.

Thiên Thụ thấy vẻ mặt anh thì im thin thít, lập tức ngoan ngoãn nhảy đến ngồi cạnh anh.

Bảng tiêu chuẩn mẹ hiền vợ đảm đã có n chữ “X” rồi, cô không muốn tiếp tục bị anh đánh dấu thêm nữa.

“Nằm xuống”, mệnh lệnh của Boss cực kỳ ngắn gọn.

“A... Hả?”, Thiên Thụ đầu bốc khói.

Không... Không phải chứ? Nằm... Nằm xuống? Ở... Ở đây? Không thể nào, lẽ nào Boss Viên muốn “thực hành chính pháp” ngay tại đây? Di Trương và con gái còn đang ở trong phòng, hơn nữa... hơn nữa cô vẫn chưa sẵn sàng... Tuy đã sinh con rồi, nhưng người ta vừa mới xuyên không tới mà, không có kinh nghiệm chuyện đó, làm cái đó ở đây... liệu có quá là hơi... hơn nữa sofa... sofa...

Cô bối rối siết chặt cổ áo ngủ, khuôn mặt quả táo đỏ bừng hệt như ớt khi.

“Boss, cái đó... cái đó... ở đây... có phải là... À ờ... người ta hình như không tiện lắm...”

“Cái gì không tiện?”, Boss Viên quay sang nhìn cô, hàng mày rậm nhướn lên, “Em chần chừ cái gì? Bôi thuốc có gì mà không tiện?”

Hả? Bôi thuốc à?

Thiên Thụ suýt nữa giật giật khóe môi.

Boss Viên nheo mắt, “Không thì em nghĩ là gì?”

Ồ ha ha!

Thiên Thụ bị ánh mắt ấy làm cho hồn phi phách tán, lập tức ngoan ngoãn nằm ngửa ra.

Boss Viên cầm bông gòn để bôi thuốc, giúp cô nhẹ nhàng lau qua vết thương chói mắt trên trán. Cảm giác ẩm ướt lành lạnh tản ra trên trán cô.

Thiên Thụ chớp chớp mắt, nhìn anh hơi nghiêng người, chậm rãi bôi thuốc cho cô.

Anh thực sự rất đẹp.

Gương mặt góc cạnh rõ ràng, nhưng lại không quá cứng nhắc, cằm hơi nhọn, đôi môi thường xuyên mím lại lạnh lùng, trông có vẻ rất kiên nghị. Sống mũi vừa cao vừa thẳng, hàng lông mày vừa đậm vừa rậm, đôi mắt rất mảnh rất dài, khi trừng mắt với ai đồng tử sẽ trở nên lạnh lùng và sắc bén, nhưng khi hơi nheo lại như lúc này thì lại thành một sự cảm dỗ bí ẩn khó đoán khiến người ta mê đắm. Khi cô nằm đây nhìn lên, rèm mi dài của anh như cánh quạt, hơi rung rung, ngay cả phụ nữ như cô cũng thắm thở dài không ngớt, sức cảm dỗ và mê hoặc đó, chỉ dùng một chữ “đẹp” là không thể miêu tả rõ được.

Nhưng người đàn ông này, lại là ông xã của cô!

Cô cứ nhớ tới hai chữ này là thấy toàn thân tê dại, năm hai mươi tư tuổi vẫn bị thái hậu bắt đi xem mắt, hai mươi tám tuổi lại công thành danh toại, gia đình mỹ mãn, gả ột anh chồng đẹp trai đại gia, có một cô con gái xinh đẹp như búp bê. Cô gần như bị trò chơi đoán vận mệnh của cô nàng phù thủy họ Đồng kia đoán trúng, tốt số tới nỗi cả ông trời cũng ghen tỵ chẳng?

Không lẽ thật sự là kẻ ngốc có cái phúc của kẻ ngốc, đi trên đường cũng gặp được trai đẹp?

Thiên Thụ chớp mắt nhìn anh, ngắm gương mặt tuần tú, mái tóc đen ẩm ướt, và những giọt nước lã lã rơi xuống từ những sợi tóc, lăn qua gương mặt đẹp trai, lăn qua phần cổ trắng, sau đó đi qua lồng ngực hé mở của anh, rồi lướt qua xương quai xanh quyến rũ, cuối cùng hân hoan nhảy vào...

Ừc...

Thiên Thụ nuốt nước bọt. Âm thanh đó giống như tiếng gừ gừ sung sướng của con mèo nhỏ nhà bác Hai hàng xóm lúc nó nằm ườn ra phơi nắng.

“Tiếng rên rỉ của cậu càng to, thì anh ấy yêu cậu càng sâu đậm!”

Giọng bạn Đồng lại văng vẳng bên tai. Nếu đổi lại là Tiểu Vi nằm đây, đối diện với hàng mi dài rậm của Boss, với gương mặt đẹp trai đó, có lẽ cô nàng sẽ hét lên, rồi lao thẳng vào anh cũng nên! Như thế liệu Boss có bị đề nghị không? Sau khi ngã, liệu anh có rên rỉ? Cái đó... Cô lại nghĩ linh tinh gì thế này?

Thiên Thụ bật người dậy.

Boss đang cầm bông gòn giúp cô bôi thuốc, khó mà tránh khỏi cú bật người này của cô! Cầm bị cô đập trúng, thấy cô sắp lăn xuống đất, Boss theo bản năng kéo cô lại, Thiên Thụ cũng theo bản năng vươn tay ra bắt lấy anh!

Roẹt... Có thứ gì đó trượt qua ngón tay Thiên Thụ, mềm mại ẩm áp, nhưng vẫn không ngăn được quá trình rơi xuống đất vinh quang của cô!

Phịch! Ngã xuống tấm thảm trải dưới sàn, tan thành từng mảnh.

Boss thật chẳng có lương tâm, thấy cô té ngã cũng không cứu cô... Trong tay là gì thế này? Mềm mềm trơn trơn?

Bạn Thiên Thụ ngược đôi mắt gấu trúc lên.

Oa...

Đai áo ngủ... màu xanh!

Hình như... Hình như... áo ngủ của Boss cũng là màu xanh...

“He he... He he he... He he he he...”, bạn Thiên Thụ cười ngượng ngập, hoàn toàn – chắc chắn – và tuyệt đối không dám ngẩng đầu lên nhìn Boss lấy một cái, “He he... Cái đó... Boss à, không biết anh có từng nghe người ta bảo đồ CK rất khó mặc cách điệu chưa? Nhưng trên người anh thì thật là... Ha ha ha... Rất có cảm giác cách điệu đó mà!”

Thiên Thụ hoàn toàn không biết mình đang nói bậy bạ lung tung cái gì, chỉ biết bộ đồ tắm của Boss hiện giờ đang hé mở, để lộ ánh vàng lấp lánh.

Boss Viên đột ngột đứng dậy.

Thiên Thụ lập tức lấy tay che mặt, “Xin lỗi xin lỗi, Boss chúng em đã hứa, đánh người không đánh vào mặt...”

Boss Viên xé một miếng băng dính ra.

Sa sầm mặt, “chát” một tiếng, đập vào trán của Thiên Thụ.

“Á...”

Từ phòng vắng ra một tiếng kêu thảm thiết.

Hại cái chân của con gái bé nhỏ đang ngủ say trong phòng bỗng giật lên một cái.

12. Chương 11

Chương 11

XXXX

Bốn đầu gạch rất to, rất đen, rất thô, rất tiêu chuẩn, rất rỗng bay phượng múa, đúng như bốn ngọn núi lớn đè xuống đầu Thiên Thụ. Tuy cô biết Boss Viên oánh đầu X trông rất đẹp trai, nhưng cầm tờ giấy đầy chữ “X” đó, cô vẫn rất muốn OOX.

“Nào nào, mau đến thử xem, món bánh bao thịt của nhà này là vô địch thiên hạ, tớ phải xếp hàng nửa tiếng đồng hồ đó”, Đồng Tiểu Vi bùng mầm tiến đến chỗ Thiên Thụ, những cái bánh bao nhỏ tròn trong veo trên đĩa tỏa ra hương thơm ngào ngạt.

“Haizzz”, Thiên Thụ thở dài với món bánh bao vỏ mỏng thịt nhiều, nước thịt đang chảy ra trong xù.

“Sao lại làm cái vẻ mặt ép người ta chết thế hả?”, Đồng Tiểu Vi thảnh thơi, thò đũa ra cẩn thận gấp một cái bánh bao.

Thiên Thụ gấp tờ giấy XXXX, hai tay khoanh lại, “Đồng Tiểu Vi, tớ thấy cậu sắp phải về nhà lôi bản thân ra gặm rồi.”

Sột!

Đũa trong tay bạn Đồng lập tức chọc thủng vỏ bánh bao, nước thịt trong đó liền chảy ra.

Hạ Thiên Thụ ngồi đối diện nhắm phắt mắt lại, họ đã quen với cái thứ cứ phun tới phun lui thế này rồi.

Đồng Tiểu Vi ném đũa đi, “ầm” một cái bắn đến cạnh Thiên Thụ, hai bộ móng vuốt đặt mạnh lên vai cô, bắt đầu lay lắc cật lực, “Tại sao tại sao tại sao tại sao tại sao lại bắt tớ về nhà lôi bản thân ra gặm? Hạ Thiên Thụ, cậu lại đòi ly hôn phải không? Có lương tâm một chút đi chứ, dù sao tớ cũng theo cậu ba năm rồi, cậu có cần nhấm tâm bỏ mặc tớ thế này không? Cậu cứ thế mà không cần người ta, người ta sau này làm sao sống nổi?!”

Tiểu Vi “ca” một bài lâm li bi đát, cứ gọi là thống thiết bi thảm, đầu ngón tay đặt trên vai Thiên Thụ sắp đâm phập vào trong áo len của cô rồi, lay lắc cô mạnh như đang đánh trống, bữa tối sắp nôn ra hết cả. Đáng sợ nhất là cái miệng the thé của cô nàng lại thêm vẻ mặt oán phụ bi thảm, khiến tất cả mọi người trong quán ăn cũ kỹ ồn ào này đều quay sang nhìn hai người họ.

Xem hai cô gái trẻ kia kìa, làm gì không làm, lại đi chơi trò GL[1]! Xong rồi phải không, đá rồi phải không, không thềm nữa chứ gì?

[1] GL: viết tắt của Girl's Love, đồng tính nữ.

Thiên Thụ cầm khăn giấy lau trán, đúng là sắp đứng hình với cô nàng Tiểu Vi này mất. “Không phải tớ đòi ly hôn, mà là bằng tiêu chuẩn mẹ hiền vợ đảm của Boss Viên, tớ đều bị gạch X hết!”

“Ồ”, Đồng Tiểu Vi nghe câu này xong, lập tức “vèo” một tiếng ngồi trở lại ghế, vui vẻ gấp bánh bao lên cho vào miệng.

“Này, cậu còn ăn nổi hả?”, Thiên Thụ trừng mắt.

“Tại sao tớ ăn không nổi?”, Tiểu Vi ăn đến nổi miệng đầy dầu mỡ, “Chỉ cần cậu không đòi ly hôn thì Boss Viên sẽ không bỏ rơi cậu đâu.”

Hả?

Thiên Thụ trợn to mắt, “Ý gì đó? Bằng tiêu chuẩn của tớ không đạt, anh ấy đã nói với tớ là nếu không đạt thì sẽ cái đó đó.”

“Cái đó nào?”, Đồng Tiểu Vi ăn càng sung sức, “Hôm đó chẳng phải tớ đã bảo dù có sai lầm cách mấy cũng không nhằm nhò còn gì, chỉ cần ‘vợ rảnh’ là cậu gì gì đó trên giường, là mọi thứ sẽ OK hết. Sao nào, đã nếm thử mùi vị của Boss chưa? Ngon không?”

Thiên Thụ choáng váng. Mặt trái táo hồng hào lập tức biến thành đít khỉ.

Xem Boss Viên là bánh bao thịt hay sao, lại còn ngon hay không, chẳng lẽ còn thè lưỡi ra liếm nước thịt mới được?

Đồng Tiểu Vi ngồi đối diện đang ăn sung sướng, đúng là đang thè lưỡi ra liếm nước thịt chảy ra trên tay.

Ồi... Liếm như thế hình như càng háo sắc hơn thì phải? Thiên Thụ lập tức cảm thấy trước mắt như có một luồng sáng chói quét qua.

Bạn Đồng vừa nhìn thấy vẻ mặt của cô đã biết hết, “Thiên Thụ à, rốt cuộc là cậu vô dụng hay Boss nhà cậu vô dụng vậy? Còn e dè nổi gì, cứ lột hết ra rồi nhào vào nhau là được ngay, đúng là cái đó...”

Phụt... Thiên Thụ suýt nữa nôn ra máu, bạn Đồng à, cậu tưởng thế gian này mọi người đàn ông đều giống cái tên của nhà cậu chắc, chỉ cần nhào vào là ngoan ngoãn, là xong việc hả? Cô cứ nhìn thấy Boss là run lấy bầy, còn cái đó nổi gì...

Không thể tiếp tục nói chuyện với cô nàng này nữa, Thiên Thụ đứng lên.

Tiểu Vi cắn bánh bao, hỏi, “Đi đâu đấy?”

“Nhà vệ sinh.”

“Quý nhân đúng là nhiều XX, ăn cái bánh bao cũng phải rửa...”

“Tớ đi rửa tay!”, Thiên Thụ tức giận siết nắm đấm.

“Ồ”, Tiểu Vi bị giáo huấn, lập tức cúi đầu.

Ồi cái thời thế này, quan to hơn một cấp thì đè bẹp dân chúng. Để không phải về nhà lôi bản thân ra gặm qua ngày, cô nàng vẫn nên ngoan ngoãn làm động tác “mời” với Thiên Thụ, đồng thời dặn dò, “Thuận buồn xuôi gió nhé, mau về sớm đấy.”

“Thuận cái đầu cậu!”, Thiên Thụ bị Tiểu Vi làm ặt đầy vạch đen, chẳng qua là đi nhà vệ sinh, chứ có phải xuyên không đến trước công nguyên đâu.

Nhưng cô vừa đứng lên, trong tích tắc đã cứng đờ.

Ba giây sau, lại “phịch” một cái ngồi xuống, cướp lấy thìa bạc nhỏ sáng lấp lánh trước mặt Tiểu Vi, rồi áp ngay lên mắt mình, biến thân thành người sắt.

Bạn Đồng đang ăn bánh bao say sưa, trong phút chốc giật bản mình, “Cái gì thế này? Sao chưa đi vệ sinh mà lại biến thành siêu nhân thế kia?”

Thiên Thụ ấn vào mắt mình, ra sức cúi đầu thật thấp, vừa cúi vừa thì thầm, “Suyt... Suyt...”

“Suyt chớ hả?”, bạn Đồng đứng là không biết linh hội là gì.

Quay đầu lại.

Cách một lối đi, bàn ở hàng thứ ba.

Có một người đàn ông cao gầy, đeo kính gọng vàng thanh lịch, tóc đen, thần thái phóng khoáng. Mặt mày mang vẻ phong lưu thanh tú, nét bình thản và tao nhã ánh lên trong nụ cười.

Trước mặt anh ta bày một xứng bánh bao bốc hơi nghi ngút, còn anh ta cũng đang ăn cần gấp bánh bao vào đĩa của cô gái đối diện.

Ánh nắng chiếu vào từ khung cửa sổ cạnh họ, viên kim cương trên ngón tay đó đang lấp lánh sáng.

Khỉ thật, chẳng trách Thiên Thụ lại biến thân như vậy, viên kim cương to thế kia, ai mà không thấy chói mắt chứ, chắc chắn là khoe khoang hay là diễn trò ân ái đây? Bạn Đàm Thiên Ân, giám đốc vàng của công ty quảng cáo Huy Hoàng à, tại sao bạn cứ phải xuất hiện trước mặt Thiên Thụ thế hả?

Đồng Tiểu Vi quay lại đưa tay kéo cái thìa trên mắt Thiên Thụ xuống, “Này, bỏ xuống đi!”

“Đừng mà!” Thiên Thụ ra sức ấn thìa chặt hơn.

“Hạ Thiên Thụ, cậu kiêu lên một tí có được không? Năm đó rõ ràng là hần ta có lỗi với cậu, cậu tránh cái khi gì? Hơn nữa bây giờ là lúc nào rồi, trai đã có vợ gái đã có chồng, sợ hần cái gì?”, Đồng Tiểu Vi đưa tay kéo Thiên Thụ.

“Không phải là sợ, mà là không muốn nhìn”, Thiên Thụ ra sức ấn cái thìa lên mắt.

Đồng Tiểu Vi tức đến nổi sắp phát điên, kéo mạnh tay cô ra, “Được rồi, Hạ Thiên Thụ cậu đã hai mươi tám rồi chứ đâu phải mười tám, đừng chơi trò ngốc nghếch tự bịt mắt mình như vậy nữa có được không? Chẳng phải chỉ là yêu đơn phương bảy năm thôi sao, có cần đến mức như vậy không? Tự cậu chẳng phải đã gả cho người khác rồi còn gì?”

Thiên Thụ nghe câu cuối cùng, trái tim bỗng nhảy thót lên.

Phải rồi, sao cô lại quên chuyện đó? Cô từ ba năm trước xuyên không đến đây, vẫn cứ cảm thấy mình đang hai mươi tư tuổi nở hoa rực rỡ, trai chưa vợ gái chưa chồng, trong lòng vẫn đang yêu đơn phương ai đó. Thực ra giờ đây... Anh ta đã sớm trở thành chồng của người khác, cô cũng là vợ của người khác, chẳng phải thế sao?

Cảm thấy thìa ấn lên mắt rất đau, vừa buông xuống thì mắt đã hoa cả lên, cái gì cũng không nhìn rõ được.

Thiên Thụ đưa tay lên dụi mắt.

Đồng Tiểu Vi vừa nhìn thấy thế đã vội chụp lấy tay cô, “Đi với tớ!”

“Hả? Gì thế?”, Thiên Thụ giật bản mình.

Đồng Tiểu Vi chẳng nói chẳng rằng, kéo Thiên Thụ đến bàn Đàm Thiên Ân rồi đẩy mạnh, “Diễn cảnh ân ái này!”

Hả?!

Thiên Thụ vốn định lén lút chuồn ra ngoài bằng cửa sau, lại bị Đồng Tiểu Vi kéo tới đẩy mạnh vào bàn của Đàm Thiên Ân.

Vợ chồng Đàm Thiên Ân đang ăn thì giật thót người bởi hai cô gái xuất hiện đột ngột, Đồng Tiểu Vi cười híp mắt đập mạnh bánh bao trong tay xuống bàn, “Hi, giám đốc Đàm, trùng hợp quá, anh cũng tới ăn bánh bao à! Ôi trời vẫn là giám đốc Đàm sống thật tốt nhỉ, bọn này chỉ ăn bánh bao nhân tôm, mà anh lại ăn bánh bao thịt cua, không ngại nếu ngồi chung chứ?”

Đồng Tiểu Vi không chút khách sáo, ngoáy mông ngồi chen vào ghế dài đối diện Đàm Thiên Ân, tiện tay đẩy Thiên Thụ về phía anh ta.

Thiên Thụ bối rối. Không biết cô Đồng này lại làm bậy gì đây.

Người đẹp tóc xoăn bị Đồng Tiểu Vi chen vào nửa cái mâm thì càng không vui, “Thiên Ân, họ là ai vậy?”

Thiên Thụ đỏ mặt, đầu càng cúi thấp hơn nữa.

Thật không ngờ da mặt bạn Đồng lại dày đến thế, vợ chồng người ta đang ân ái cũng không ngại chen vào diễn cùng. Tuy cô biết Tiểu Vi đang giúp cô nhìn thẳng vào sự thật, đối diện với mối tình đơn phương bấy năm, kẻ cuối cùng lại lạng lẽ cười người khác.

Đàm Thiên Ân nhìn hai cô gái chen vào, cười thản nhiên, “Là hai học muội trước kia của anh.”

Học muội?

Tay đặt dưới gầm bàn của Thiên Thụ siết lại.

Đồng Tiểu Vi thì không còn khách sáo, đưa tay gấp bánh bao cua trong đĩa của họ, “Ui chao, mọi người không biết chứ bánh bao của quán này là nhất đấy, hơn nữa ăn cũng không thể tao nhã như hai người được, Thiên Thụ, cậu biểu diễn thử đi, phải ăn thế nào.”

“Hả?”, Thiên Thụ bỗng bị điểm danh, lập tức giật bắn người.

Đồng Tiểu Vi nhét đĩa vào tay cô, “Bánh bao vỏ mỏng nước thịt nhiều, muốn ăn ngon ấy à, phải cẩn thận gấp lấy... Đúng thế đúng thế, Thiên Thụ, cẩn đi!”

Thiên Thụ vạch đen đầy mặt.

Sao cứ cảm thấy mình là con rối bị Đồng Tiểu Vi giật dây, tự dưng lại biểu diễn ăn bánh bao trước mặt Đàm Thiên Ân... Mới định lên tiếng cự tuyệt thì ăn một đệp dưới gầm bàn.

Thiên Thụ lập tức kêu thảm, “A...”

Một cái bánh bao lập tức nhét vào miệng cô.

“Oái, nóng quá!”, bị nước thịt làm bỏng miệng, Thiên Thụ hét lên, bất chấp hình tượng thọc tay lôi nửa cái bánh bao ra, suýt thì nhảy chồm nhồm. Nước thịt lập tức chảy ra theo kẽ ngón tay cô... Thiên Thụ theo bản năng đưa tay lên liếm... Nước thịt trong nửa cái bánh bao thế là...

“Á á...”

Thực ra bên cạnh tám bảng vàng của quán này, có một lời nhắc nhở rất hữu nghị:

Bánh bao rất nóng, xin đừng đưa cao lên cắn.

Mỹ nữ càng phải nhớ lấy.

13. Chương 12

Chương 12

Ngoài cửa sổ taxi, đèn đường ảm đạm nhưng nhảy nhót nghịch ngợm.

Hạ Thiên Thụ giữ lấy cánh tay, cô đơn nhìn những ánh đèn lấp lánh trải dài bên ngoài. Ánh sáng đó giống như viên kim cương trên tay anh ta, mãi mãi rực rỡ, mãi mãi nổi bật, chích vào tim đau nhói.

Còn nhớ mùa hè đó lúc chia tay, anh vuốt mái tóc dài của cô, mỉm cười như lúc này, nói với cô, “Anh sẽ quay về nhanh thôi.”

Cái “nhanh thôi” đó, nhanh đến rất lâu rất lâu.

Lâu đến mức cô gần như đã không nhìn thấy bóng anh, đến khi... anh cầm chiếc nhẫn đính viên kim cương, lồng vào tay người con gái khác.

Ánh đèn đường, bỗng có chút không nhìn rõ nữa.

Chết tiệt, mắt bị thứ gì đó bay vào thế? Sao hơi đau rát thế này.

“Cô à, rốt cuộc cô muốn đi đâu?”, tài xế taxi bối rối nhìn ghế sau, có cô gái lặng lẽ mở cửa bước lên, rồi lại lặng lẽ ngồi thẩn thờ lơ đãng như thế mười mấy phút.

“Ồ, tôi xuống đây thôi”, Thiên Thụ cuối cùng tỉnh lại, rút một tờ giấy trong túi ra đưa cho ông ta, sau đó nhảy xuống xe.

“Này, cô à... Cô à!”, tài xế taxi cầm tờ giấy, choáng váng muốn chết.

Cô à, cô không đưa tiền cũng chẳng sao, vì tui cũng chưa khởi động xe; cô cho tui tiền giả cũng chẳng sao, tui lái xe mười mấy năm, tiền giả nào cũng thấy hết rồi; nhưng cô có thể chuyên nghiệp hơn chút được không, đưa tui tiền giả cũng không cần đưa tờ tiền dùng bút vẽ, ít ra cũng phải là tờ tiền in chứ; không có tiền in thì tui cũng không so đo, nhưng cô có thể đừng nhét vào tay tui tờ giấy vẽ “XXXX”, rồi giả bộ là tiền có được hay không?

Thiên Thụ đi giày cao gót, tìm một bậc thang ngồi xuống.

Cô không biết đây là đâu, chỉ cảm thấy dạ dày rất khó chịu. Bữa tối cô không ăn được mấy, trong tim cứ đau nhói, lần này sức đi bộ cũng chẳng có, đành vào trong vườn hoa ở con đường này, ủ rũ ngồi xuống.

Đêm mùa thu, lạnh lẽo như nước.

Cái lạnh này không giống cái lạnh của mùa đông, cái lạnh đêm đông xộc thẳng vào mặt, trong tích tắc đông cứng đến độ bạn chỉ muốn chui vào cái ổ ấm áp của mình. Cái lạnh đêm thu, gió nhẹ run rẩy, thổi xuyên vào áo quần bạn, xuyên vào xương tủy bạn, cái lạnh đó như thấm vào trong tim, lạnh vào trong xương.

Cô kéo chặt áo len dày trên người, nhưng gió lạnh vẫn xuyên vào từ mọi phía, dạ dày đau đến mức cuộn lại, hành hạ cô đến mức cô cũng sắp rúm ró người. Lúc này, nếu có một ly sô-cô-la nóng, thêm hai viên thuốc đau dạ dày... Không, hoặc cho cô chút gì đó ăn là được, cô cũng sẽ không khó chịu thế này, sẽ không...

Lại nhớ tới bảy năm đó.

Thiên Thụ co người lại.

Bỗng nghe phía trước có tiếng chân, cô nhích sang bên, tưởng là người qua đường nào đó. Kết quả tiếng chân kia không di chuyển, ngược lại còn thở “phù phù” hai luồng hơi nóng hổi vào cô.

Thiên Thụ sợ hết hồn, không lẽ cô “may mắn” đến thế, gặp quái nam nửa đêm, biến thái háo sắc?

Cô rụt ngay tay lại, ngẩng đầu lên, “Tôi đã nói tôi không phải dễ chọc...”

Chữ “đâu” cuối cùng nghẹn lại trong cổ.

Vì... Vì... Trước mặt cô là một bộ mặt tam giác dài hẹp, một gương mặt đầy lông trắng muốt, đôi mắt hạnh nhân nhỏ, lại thêm ánh mắt xanh lè! Hàm răng sắc nhọn lộ ra ngoài cái mõm to, lưỡi đỏ dài thè ra định liếm ngón tay Thiên Thụ!

Á... Sói! Sói... Tuyệt đối là sói, háo, sắc!

Thiên Thụ nên hét lên.

Nhưng chữ “á” tắc nghẹn trong cổ không thoát ra nổi.

Cô kinh hoàng chờ đợi nhìn “sinh vật” đó, chờ đợi chớp mắt.

“Sinh vật” cực lớn kia cũng đứng trước mặt cô, há cái mõm to, chờ đợi nhìn cô chớp mắt.

Cô và nó lại nhìn nhau chờ đợi như thế, phải đến nửa phút.

“Oái... Cứu tôi với!”, cuối cùng một tiếng sói tru sắc nhọn xé toạc bầu trời đêm tịch mịch!

Thiên Thụ sợ đến nỗi mất cả hồn vía, liều hết sức mình, chỉ biết quay người chạy! Giày cao gót trên chân không biết đá văng đâu mất, chỉ chân trần chạy như điên!

Thái hậu ơi, ban đầu sao mẹ không cho con thêm mấy cái chân để bây giờ con chạy chậm thế này! Thiên Thụ khóc không ra nước mắt.

Từ năm bảy tuổi cô bị một con cún đáng yêu ngoạm một cái, thành ra đáng thương đến nỗi ngay cả cún Chihuahua cũng có thể gầm gừ với cô, bắt nạt cô phải nhảy chồm chồm lên vì sợ. Chứ đừng nói là giống sinh vật to lớn đằng sau, lúc cô ngồi đó nhìn nó, nó to đến mức có thể cắn cô chết ngay chỉ với một cú ngoạm! Đó... Đó không phải chó nhỉ? Đó... Đó là...

“Cứu tôi với! Có sói! Có sói!”, Thiên Thụ kêu thảm, kêu thảm. Không, phải gọi là tru thảm!

Vừa la hét vừa co chân bỏ chạy như điên, bao nhiêu thứ lúc này nào là đau khổ, cô đơn này... tất cả đều bay tới chân trời nào rồi, bây giờ cô chỉ nghĩ phải chạy thật mau, tìm người cứu mạng! Nếu không cô nhất định sẽ chết tại đây, nhất định sẽ bị cái con kia cắn chết! Cứu với cứu với!

Thiên Thụ chạy như điên qua bậc thang bằng đá dài dằng dặc bằng tốc độ chín giây một trăm mét, vượt qua đám vạn niên thanh[1] với tư thế vượt rào một trăm mét của bạn Lưu Tường[2]. Đột nhiên cô nhìn thấy ở chính giữa vườn hoa có một ngọn đèn đường màu trắng, bên dưới ngọn đèn có một cái ghế dài màu trắng, mà may mắn là, trên ghế có một người đang ngồi, anh ta cầm một quyển sách, chăm chú đọc với vẻ rất hứng thú.

[1] Một loại cây cảnh.

[2] Vận động viên chạy vượt rào nổi tiếng của Trung Quốc.

Được cứu rồi được cứu rồi, có người là được cứu rồi!

Bạn Thiên Thụ chưa từng cảm kích ông trời như thế này, nếu không ngày mai trên tờ Thiên Báo sẽ có một tin giật gân “Tổng biên tập nữ của một tạp chí nào đó bỏ mạng nửa đêm, điều tra sơ bộ cho thấy là bị sói cắn chết.”

“Cứu với, cứu với!”, bạn Thiên Thụ hét lên, chạy như điên về phía người đó.

Kỳ quặc là, tiếng hét lạnh lạnh chói tai của cô vang vang như thế, người ta vẫn say sưa mê mẩn ngồi đó cầm sách đọc.

Choáng.

Không lẽ đang xem thư tình của bạn gái? Hay là truyện sex? Thường thì Đồng Tiểu Vi khi xem những truyện như kiểu “Kim Bình Mai” thì cũng sẽ mê mẩn đắm đuối quên ngủ quên ăn như thế.

Thiên Thụ vừa thắc mắc, vừa quay lại nhìn.

Lần này còn căng hơn, hoá ra sinh vật khổng lồ kia căn bản không hề biến mất, mà nó lại thông thả ung dung theo sau Thiên Thụ. Đúng lúc Thiên Thụ quay lại nhìn, nó lại ngoác cái mõm to ra, cười đắc thắng với Thiên Thụ. Về mặt nó như đang nói rằng: Ha ha, không chạy thoát chứ gì, bữa ăn đêm của ta!

Ôi, lạ Chúa!

Thiên Thụ mất luôn phần hồn cuối cùng trong nụ cười “khuyh thành” đó, cô hét lên một tiếng quái lạ, thoáng cái bay vút đến cạnh người cứu mạng kia!

“A, cứu với! Có...”

Bình!

Ngón chân cái bồng đá phải cái gì đó, đau buốt tận tim! Thiên Thụ không còn hơi đâu gào thét nữa, cơ thể như bay tới, lao vèo tới người đang ngồi trên băng ghế kia!

Ầm...

Bụi bay mù mịt.

Bạn Thiên Thụ biến thân thành quả pháo của kẻ ái quốc, lao chính xác vào người chàng trai đang ngồi xem sách, sau đó cả hai người theo quán tính lăn một vòng xinh đẹp khỏi cái ghế, xa tận hơn ba mét, lăn vào một bụi cây, thành hình dạng chiếc bánh bay của Ấn Độ.

Á... Toi rồi.

Thiên Thụ rên rỉ trong lòng.

Cô chỉ muốn van xin anh ta cứu mạng, không phải muốn hắt văng anh ta đi. Hơn nữa người kia chẳng chút phòng bị, cô như một quả pháo văng đến, làm anh ta ngã chổng vó lên trời, còn cô thì chẳng thấy đau đớn gì cả, ngược lại còn đề người ta xuống dưới nữa chứ! Người ta chẳng rên câu nào, cũng chẳng hét lên nữa, chắc không phải là... có án mạng rồi chứ?

Thiên Thụ dè dặt mở mắt ra.

“Xin... Xin lỗi... Anh...”

Cô định xin lỗi nhưng lại chớp chớp mắt, ngồi ngây ra.

Bị cô đề xuống là một anh chàng trông có vẻ rất trẻ, gương mặt trắng trẻo, mái tóc nâu hạt dẻ. Sống mũi cậu ta cao thẳng nhưng lại không có đường nét góc cạnh rõ ràng của người đàn ông chín chắn như Boss Viên. Gương mặt cậu ta vẫn mang hơi hướm trẻ con, song lại sở hữu nét thanh tú và quyến rũ mà người đàn ông chừng chạc không thể có. Cậu ta mở to mắt, lặng lẽ nhìn cô.

Đôi mắt ấy, cứ như sông núi thanh tao trong quốc họa, đôi đồng tử đen trắng phân minh, trong veo có thể thấy tận đáy.

Thấy cô cúi xuống nhìn, cậu ta cũng chớp chớp mắt giống cô.

Rèm mi dài và dày như cánh quạt, thêm hàng lông mày mảnh mai, đôi mắt trong vắt, đẹp đến khó tả.

Thiên Thụ ngẩn ngơ mãi, mới mở miệng ấp úng, “Xin... Xin lỗi... Cậu không sao chứ? Tôi không cố ý lao đến, là do lúc này bất cẩn vấp phải cục đá, kết quả chân tôi đau quá nên... chân... chân tôi quên mang giày rồi...”

Thiên Thụ lắp bắp, không biết mình đang nói gì.

Chàng trai trẻ tuổi im lặng, nhưng lại đưa tay vỗ vỗ vai cô, ra hiệu cô tránh ra.

Cô vội bò dậy, vừa bò vừa nói, “Thật sự xin lỗi, tôi thật sự không cố ý, thực ra tôi vừa mới lao đến...”

Lúc này tại sao cô lại lao đến chứ? Sao cô không nhớ gì nữa? Vừa nhìn thấy trai đẹp là đã mê trai rồi, thoáng cái liền quên hết mọi thứ. A, đúng rồi!

Thiên Thụ bỗng thấy trong đầu lóe lên.

Cô vừa này lao đến là để cầu cứu cậu ta! Vì ở đây có sói! Có sói đang đuổi theo cô!

Thiên Thụ tỉnh ra, vỗ mạnh tay, “A, đúng rồi! Lúc này tôi chạy tới là vì...”

Nói đến đây, Thiên Thụ quay lại.

Oái!

Trong màn đêm đen kịt, bỗng có một sinh vật khổng lồ lông trắng, với tốc độ và tư thế nhanh như chớp lao đến hướng của họ, “soạt” một tiếng nhảy vọt lên cái ghế cao, nó vui vẻ “hú hú...” lên một tiếng, rồi lại dùng tư thế “nhất phi xung thiên” của chị Hằng Nga, hững hờ xoay bốn móng vuốt, “xoạch” một tiếng chồm đến chỗ Thiên Thụ.

“A... Đừng mà!”, Thiên Thụ hét lên.

“Vù” một tiếng, bị con sói lông trắng cực lớn kia làm cho đập mạnh vào người chàng trai trẻ kia lần nữa.

Bụi bay mù mịt.

Một kiểu nam – nữ – thú kiểu mới đã xuất hiện!

14. Chương 13

Chương 13

Gió nhẹ vi vu.

Thiên Thụ quỳ cạnh ghế, không dám nhúc nhích.

Cái tên toàn thân trắng muốt, hai mắt phát ra ánh sáng xanh lè, răng vuốt sắc nhọn lại còn há mồm ra tru “a hu...” một tiếng với cô, rồi đẩy cái chậu nhỏ trước mặt về phía cô.

Thiên Thụ sợ chết khiếp tiếng tru đó, toàn thân run bắn, nhưng vẫn lấy bầy khoát tay, “Cảm ơn, cảm ơn... He... Tôi... Chị không ăn đâu, em cứ tự nhiên.”

Một chậu thức ăn khô Hoàng Gia, tuy nó rất nhiệt tình muốn chia sẻ với cô, Thiên Thụ cũng tự nhận mình không có phúc phần đó.

“Gừ... Gâu!”, hình như nó giận, bồng sủa một tiếng.

Thiên Thụ nước mắt nước mũi chực rơi, chắc cô là người duy nhất dưới gầm trời này bị con chó dọa cho thành ra nông nổi đó mất thôi. Trong ánh mắt xanh lè chăm chú đó, cô suýt thì ầm ục nhệch miệng ra tiếp nhận sự “ban tặng” của nó, “Được, chị ăn...”

Bỗng có người bước tới, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu con chó trắng, sau đó đổ một túi sữa nóng vào chậu ăn của nó, thế là con chó trắng vô cùng sung sướng vẫy đuôi, rồi nhiệt tình nhào đến liếm sữa.

A... Được cứu rồi.

Thiên Thụ thở phào, đưa tay chùi nước mắt trên mặt.

Cũng may còn có người xuất hiện, nếu không cô thực sự đã trở thành người đầu tiên bị chó cưỡng ép bắt ăn thức ăn Hoàng Gia ngon tuyệt dành cho chó rồi.

Một túi sữa sô-cô-la nóng hổi đưa đến trước mặt cô.

“Ồ, cảm ơn”, Thiên Thụ vội nhận lấy.

Chàng trai trước mặt khẽ lắc đầu.

Cuối cùng Thiên Thụ đứng lên, nhìn rõ chàng trai mày mắt như tranh vẽ kia.

Cậu ta rất trẻ, hình như vừa thành niên, trên gương mặt có một vẻ thanh xuân rạng rỡ mà chỉ ở tuổi đó mới có, lúc nào cũng lấp lánh ánh sáng. Da cậu ta lại rất trắng, môi có màu của cánh hoa, cứ như nam chính bước ra từ truyện tranh thiếu nữ, thanh tú đẹp trai và còn có chút phóng khoáng, đáng yêu.

Chàng trai như vậy, trong trường nhất định là được các cô gái hâm mộ la hét nhỉ.

Cậu ta nhìn Thiên Thụ, chỉ mỉm cười khoát tay, sau đó cúi xuống, thân thiết vỗ đầu con sói trắng, cười tươi nhìn nó liếm sữa say mê.

Nhận ra là vì sao rồi chứ?

Cậu ta... Không nói được.

Đúng lúc Thiên Thụ bị con chó trắng lao vào thành tư thế bánh mì kẹp thịt, cậu ta vẫn không nói gì, chỉ vỗ vỗ cô, ra hiệu cô đứng lên. Thiên Thụ thắc mắc đứng dậy, lại nhìn thấy cậu ta lấy quyển sổ mang theo bên người, ghi lên đó một dòng chữ, đưa cho cô xem:

Xin đừng sợ, nó là con chó tôi nuôi, tên là Bạch Lang. Nó không tấn công người, nó chỉ rất thích chị thôi.

“Thích tôi? Thích tôi mà còn lao...” Thiên Thụ chớp mắt, tò mò nhìn chàng trai xinh đẹp đó.

Cậu ta cười, lại viết một dòng chữ, đưa cho cô xem: Tôi có vấn đề về thính lực, nên không nói được.

Trời xanh đỏ kỳ hồng nhan.

Thiên Thụ lúc đó chỉ có sáu chữ hiện lên trong đầu.

Chàng trai xinh đẹp, ngây thơ, lại thanh tú thế này, mà lại là một người câm điếc! Thế gian này có bao nhiêu âm thanh diệu kỳ cậu không nghe thấy, bao tiếng hát rung động lòng người cậu không nghe thấy, thế giới của cậu mãi mãi im lặng vô thanh, chỉ có nhịp tim đập lặng lẽ của một mình cậu.

Trái tim Thiên Thụ bỗng có chút chua xót, mềm lòng.

Nhìn chàng trai trẻ cúi đầu đùa nghịch con chó trắng, cô thở dài khe khẽ, “Thực ra cuộc đời này còn rất nhiều người bất hạnh. So với thế giới không có âm thanh của cậu, thì mỗi tình đơn phương bảy năm gì đó có là gì chứ? Chẳng qua chỉ là anh ta đào hoa, yêu người khác lại không nỡ bỏ tôi, nên lúc nhớ tôi thì về vỗ về tôi, khi ở bên cạnh người khác thì quên mất tôi. Trong tim anh ta, tôi và con Bạch Lang này có gì khác nhau đâu? Nhưng nó vẫn may mắn hơn tôi nhiều, có thể gặp được người chủ yêu thương nó như vậy, đến bao giờ tôi mới có thể tìm thấy người thật sự yêu thương tôi từ tận đáy lòng đây?”

Cậu bỗng ngẩng đầu lên, mỉm cười với Thiên Thụ.

Thiên Thụ ngẩn ngơ, cũng vội vàng cười với cậu.

Nụ cười chàng trai rất đẹp, khiến người ta nhìn mà thấy tâm hồn lâng lâng thoải mái. Cậu cúi đầu, thuận tay sửa lại quyển sách bị Thiên Thụ đè bẹp. Thiên Thụ nhanh mắt nhìn thấy ở trang đầu có đề tên cậu, Tiểu Mặc.

Ha, cái tên này cũng rất hợp với cậu.

Vừa hay em chó Bạch Lang vừa ăn xong thức ăn của nó, lại ngắm ghĩa ly sô-cô-la nóng trên tay Thiên Thụ, thè lưỡi ra, định tru một tiếng rồi lao đến chỗ cô.

Thiên Thụ bỗng sợ tới mức lông toàn thân dựng đứng.

Tiểu Mặc vươn tay kéo Bạch Lang lại. Cậu đưa một ngón tay ra với nó, khe lắc, con chó siêu cấp khổng lồ, ngồi xổm xuống còn cao bằng nửa thân người lại ngoan ngoãn nghe lời ngừng bước, chậm rãi quỳ xuống.

Tiểu Mặc nheo mắt cười khe, đưa tay ve vuốt lông trên đầu nó với vẻ yêu chiều.

Cậu quay lại, cười với Thiên Thụ, viết chữ cho cô đọc:

Chị đừng sợ, thực ra nó rất ngoan. Chị uống sô-cô-la nhanh một chút, như vậy mới không bị đau dạ dày.

“Ồ... Ồ...” Thiên Thụ vội gật đầu, mỉm cười với cậu.

Chàng trai này khi cười thật sự rất đẹp, hàng lông mày mảnh, mắt cong cong, nụ cười như vàng trắng non có một sức hấp dẫn kỳ lạ, tuy cậu không nói được nhưng nhìn nụ cười đó, bạn sẽ cảm thấy thế giới này hoá ra vẫn ấm áp như vậy.

Cậu cười như thế, sau đó vỗ vỗ đầu Bạch Lang, cầm sách lên rồi đi ra khỏi vườn hoa.

Thiên Thụ đứng cạnh ghế, có vẻ chờ đợi nhìn theo bóng cậu.

Bỗng cậu đi được vài bước lại quay lại. Từ túi áo móc ra một túi nhựa nhỏ có đề “siêu thị XX”, đưa đến tay cô.

Thiên Thụ ngớ người, “Đây là gì thế?”

Đương nhiên cậu không trả lời, chỉ chỉ vào chân cô, sau đó kéo Bạch Lang quay người đi mất.

Thiên Thụ ngạc nhiên mở túi ra, thò tay vào trong – một cảm giác mềm mại, dày dặn, ấm áp – cô móc thứ trong túi ra, là một đôi vớ nữ trắng, làm bằng chất liệu cotton.

Cúi đầu nhìn, lúc cô bị Bạch Lang hù cho chết khiếp phải bỏ chạy, quả thực đã bất cẩn làm văng mất đôi cao gót, trên đôi chân trần đã dính đầy bụi đất, còn không cẩn thận vấp phải cục đá khiến ngón chân rướm máu.

Ồ, đúng là một cậu bé chu đáo tinh tế.

Quả nhiên như một chân lý, Thượng Đế đóng một cánh cửa trước mặt bạn, nhất định sẽ mở một cánh cửa khác cho bạn.

Đôi vớ trắng sạch sẽ mềm mại cầm trong tay có cảm giác ấm áp...

Nhưng...

Gương mặt Thiên Thụ co giật méo mó, cô vẫn phải tìm thật nhanh giày của mình thôi. Cho dù là thất tình gì đó cũng không thể làm mất giày, lỡ Boss Viên trông thấy bộ dạng chân trần thê thảm của cô, thì “bảng tiêu chuẩn mẹ hiền vợ đảm” tuyệt đối sẽ bị âm điểm mất!

Tìm nhanh lên, tìm rồi còn về nhà.

Thiên Thụ đi chân trần, ôm đôi vớ trắng cứ thế đi tìm theo dấu vết Bạch Lang đuổi theo cô đã để lại.

Mẹ ơi, hoá ra cô lại chạy xa đến thế, đúng là tốc độ vô địch thế giới chín giây chạy một trăm mét nhĩ. Xem ra hôm nào đó toà soạn tổ chức hội thao, đảm bảo cô có thể đoạt giải quán quân chạy trăm mét.

A ha, cái đó là giày của cô đúng không?

Thiên Thụ phát hiện trong bụi cây um tùm, có một cái bóng đen mờ mờ.

Cô lập tức hưng phấn lao tới, thò tay vào trong đó...

Chưa sờ tới thì thứ đó đã “soạt” một tiếng, biến mất.

“Oái!”, Thiên Thụ giật bản mình, “Quả nhân sâm hay sao, sao chưa kịp sờ đã biến mất rồi.”

Không lẽ cô tưởng con mèo hoang nào đó là đôi giày?

Thiên Thụ phúi tay, tiếp tục tìm.

Nghị lực của cô rất đáng kinh ngạc, thứ đã đánh mất nhất định phải tìm lại. Cúi người suốt đoạn đường, đến khi đến nơi cô nhảy vượt rào như Lưu Tường, bụi cây cao cao đã cản tầm nhìn của cô, thế là cô quỳ xuống, thò đầu vào trong bụi tìm kiếm...

A a a! Có rồi!

Thiên Thụ cuối cùng phát hiện ra vật đang lấp lánh phát sáng, lập tức hưng phấn vô cùng thò tay sờ.

Quả nhiên!

Mềm mại, bóng nhẵn, trơn trượt, chính là giày da!

Cô đưa tay kéo mạnh ra, nhưng, sao không kéo được? Hơn nữa còn mềm mềm, ấm ấm... Ấm ấm?! Như giày đang được đi trên chân ai đó.

Thiên Thụ ngẩng phắt đầu lên.

Cách bụi cây, một bóng dáng màu đen cao lớn, che mất ánh đèn trắng sau lưng, hiệu quả hình ảnh tuyệt đối chấn động mỗi khi nam chính xuất hiện trong manga[1]. Chỉ thiếu chưa tỏa hào quang như trong truyện tranh nữa thôi.

[1] Truyện tranh Nhật Bản.

Về mặt Thiên Thụ lập tức cứng đơ.

Cô quỳ dưới đất, chớp chớp mắt nhìn anh đứng phía trước.

Anh cũng đứng bất động ở đó, để mặc tay cô vẫn đang sờ sờ giày mình.

Thiên Thụ khóc không ra nước mắt, mà lại muốn nặn một nụ cười với anh.

Nhưng nụ cười cố ép thế nào cũng rất khó coi...

“Trùng... Trùng hợp quá... Boss à, anh cũng đến đây dạo... dạo bộ sau bữa ăn ư?”, Thiên Thụ lắp bắp.

Tay Viên Dã chấp sau lưng, hàng lông mày rậm khê nhướng.

“Em đang tìm gì đấy?”

“A? Không... Không có gì...”, Thiên Thụ run rẩy, muốn giấu đôi chân trần của mình kỹ hơn.

Boss viên vẫn nhướn mày, càng lạnh lùng hỏi, “Em, đang, tìm, cái, gì?!”

Thiên Thụ muốn chảy nước mũi, “Tìm... Tìm... Em đang tìm có...”

Boss Viên đứng đó, ánh mắt sáng rực.

Con đường sau lưng, ngựa xe như nước.

Ánh đèn sáng trắng chiếu vào đôi tay giấu sau lưng của Boss. Một đôi giày cao gót màu trắng, đựng đưa trong tay anh.

15. Chương 14

Chương 14

Boss Viên đích thân lái xe “đưa tiễn” cô về.

Hạ Thiên Thụ ngồi trong chiếc xe đưa màu trắng mà Boss đại nhân thường không dễ dàng lái, vẻ mặt co rúm nhìn Boss Viên ngồi bên cạnh.

Ừm, vẻ mặt rất lạnh lùng, như gió thu ngoài cửa sổ; ánh mắt rất lãnh đạm, mãi mãi không nhìn ra; môi mím rất chặt, mỏng như một đường thẳng kiên nghị, đáng sợ nhất chính là bàn tay ôm vô-lăng, những ngón tay thon dài trắng trẻo nắm chặt một cách mạnh mẽ, gần như có sắc xanh tái, hình như đã nói rõ sự phần nộ Boss Viên cố gắng đè nén nhưng vẫn không thể che giấu trong lòng.

Boss bỗng giờ tay lên.

Thiên Thụ lập tức né sang bên cạnh, “Xin lỗi xin lỗi, em không nên muộn như thế mà chưa về nhà... Thực ra, thực ra cái đó cũng có nguyên do...”

Tay Boss Viên rơi xuống.

Ấn lên nút bấm loa trên xe.

Một đoạn nhạc lập tức văng ra.

Thiên Thụ thở phào, hoá ra Boss Viên muốn nghe đài, cô cứ tưởng lần này anh không nhin được, định hạ thủ bóp chết cô chứ.

Trong đài, một giọng nữ tươi cười nói, “Hoan nghênh mọi người lắng nghe chương trình Tâm Hồn Nửa Đêm, tôi là phát thanh viên Mễ Mễ. Hôm nay chúng ta sẽ đọc lá thư của một thánh giả, xem cô ấy có tâm sự gì để kể chúng ta nghe nhé?”

Nữ phát thanh viên mở thư, đọc một cách xúc động, “Mễ Mễ thân mến, hôm nay tôi rất buồn, vì tôi vừa bị người ta đánh ột trận vào mông. Ồ, hoá ra là một bạn nhỏ. Thực ra nguyên nhân rất nhỏ, chỉ là tôi cảm của ông ấy hai mươi tệ để lên mạng. Ồ ồ, trẻ con bây giờ đều phạm lỗi như thế. Tôi biết ông ấy rất giận, hôm qua khi tôi và ông ấy hun nhau ông ấy đã nói tuyệt đối không cho tôi lên mạng. Hun? Cha con tình cảm tốt quá. Tôi vừa vào quán net là quên mất ông ấy, vì hôm nay là ngày kết hôn của tôi và chồng trên mạng... Hà, gần đây kiểu trò chơi kết hôn trên mạng này hình như rất thịnh hành. Ông ấy rất giận, nửa đêm đến quán net bắt tôi, sau đó đe dọa sẽ không cho tôi ăn cơm, không cho tôi vào nhà, không cho tôi lên giường, sau đó đánh tôi một trận rất đau, rồi đòi ly hôn với tôi! Mễ Mễ, tôi buồn lắm...”

Vù vù vù... Trong đài có đàn qụa bay qua.

Nữ phát thanh viên mãi lúc sau không nói gì, cũng may có người bật âm nhạc lên, MC khó khăn lắm mới nói, “Thế là, đây là một câu chuyện ngoại tình ư... Tốt thôi, chúng ta hãy nghe bài hát “Nửa đêm em vẫn chưa về nhà” nhé...”

Tiếng nhạc lập tức vang lên trong xe. Ồ, nửa đêm em vẫn chưa về nhà, nguyên nhân là em lại gặp anh ta, anh ta và anh ấy không giống nhau, em không biết em yêu anh nào nhiều hơn?

Đây đây đây... là đài phát thanh ư? Tâm Hồn Nửa Đêm? Có mà là hồi chuông tử thần nửa đêm thì có! Thiên Thụ nghe nhạc, không tìm được cùi đầu thấp hơn... thấp hơn... thấp hơn nữa...

Thực ra Boss Viên nào có đang nghe đài, rõ ràng là đang ám chỉ cô thì có? Lẽ nào anh nhìn thấy cậu bé tên Tiểu Mặc lúc này? Câu chuyện yêu đương ngoài hôn nhân... Chắc anh không hiểu lắm rồi chứ? Cô phát thanh viên đài này cũng thật biết phối hợp, lại còn mở bài “Nửa đêm em vẫn chưa về nhà” nữa. Được thôi, cô thừa nhận là cô sai, đến nửa đêm vẫn chưa về nhà...

“Boss...”, Thiên Thụ quyết định nhận lỗi trước là tốt nhất, với khí chất mạnh mẽ của Boss, cho dù anh không mở miệng hỏi thì trong lòng cô cũng cảm thấy hổ thẹn vô cùng.

“Boss Viên, thật ra... Em muốn nói là, thực ra bây giờ em vẫn chưa về nhà là vì...”

Boss Viên bỗng quay đầu lại, mày rậm mắt sắc nhìn thẳng cô. “Vì cái gì?”

Thiên Thụ bỗng thấy khí thế tụt xuống còn một nửa.

“Vì... vì...”

Vì gặp người yêu cũ nên cô mới đau lòng, thành ra đi lang thang để phát triển khí chất nữ nghệ sĩ trong cô rồi bất cẩn gặp phải một chàng trai trẻ xinh đẹp, thế là đắm sầm vào người ta nên đánh mất giày... Câu trả lời như vậy không biết Boss liệu có hài lòng không nhỉ?

Thiên Thụ dè dặt liếc nhìn về phía Boss Viên.

Boss Viên bỗng đạp thắng xe, chiếc xe “kétttt” một tiếng chói tai, ngừng ngay lại.

Thiên Thụ sợ tới nỗi trái tim đập “thùm thụp”, lập tức liền thoáng, “Không vì gì cả, là em không đúng, em không nên về nhà muộn, xin lỗi.”

Boss Viên hai tay đặt trên vô-lăng, đôi mắt sắc nhọn nhìn thẳng về phía trước.

Tuy anh không nhìn cô, nhưng sự lạnh nhạt trong đó rõ ràng đã dội đi nhiều.

Thiên Thụ hai tay túm gấu áo nhìn Boss Viên, thật sự sợ rằng anh sẽ lôi xềnh xệch cô ra tét mông một trận giống người đàn ông trong cái chương trình “hồi chuông tử thần nửa đêm” vừa này. Từ sau khi lên tiểu học thì cô chưa từng bị đánh nữa đó.

Cũng may Boss Viên chỉ hơi nhíu mày, rồi mở cửa xe, ra ngoài.

Phù...

Thiên Thụ thở phào.

Cũng may, giữ được mông rồi.

Quay đầu lại, hoá ra đã đến bên ngoài căn nhà Hoa Viên Dương của Boss rồi. Nhìn Boss Viên đặt chân lên bậc thang phía trước, cô vội mở cửa, nhảy xuống theo.

Nhảy xuống mới cảm thấy chân lạnh ngắt, hoá ra giày vẫn chưa tìm ra.

Thiên Thụ nghiêng răng hít hà một hơi, “Xiì... cũng không biết tìm cho người ta một đôi giày, chỉ biết giả bộ làm mặt lạnh lùng...”

Boss Viên bỗng quay lại.

Thiên Thụ suýt thì cắn lưỡi.

Được rồi được rồi, cô rất kém cỏi, cô chỉ dám “vu hồi đả kích pháp” sau lưng người ta thôi. Nhưng Boss Viên này, tai anh cũng nhạy quá rồi đó!

Thấy Boss Viên bước từng bước về phía mình, Thiên Thụ sợ tới nỗi chỉ muốn đập đầu xuống đất.

Boss Viên vụt giờ tay lên.

Thiên Thụ bắt giác rụt cổ ôm mặt, “Mẹ em nói rồi, đánh người đừng đánh vào mặt...”

Ngón tay Boss Viên lướt qua mái tóc dài hơi rối của cô, từ những sợi tóc, anh chậm rãi gỡ xuống một phiến lá khô. Đôi mắt đen như mực lặng lẽ nhìn gương mặt hơi tái của cô, giọng nói trầm thấp rơi trong bóng đêm, “Sau này dù xảy ra chuyện gì cũng phải nhớ về nhà. Nhà mới là nơi ấm áp nhất, cho dù bên ngoài có gió mưa và khó khăn đến đâu, trong nhà đều có người thân của em... và anh.”

Anh chỉ nói một câu như thế.

Sau đó lập tức xoay người, đi vào nhà.

Thiên Thụ chờ đến đứng tại đó.

Cô... hình như... nghe Boss nói câu cuối cùng là, trong nhà có anh ư? Anh có ý gì? Anh vẫn luôn đợi cô? Vẫn luôn lo lắng? Hay là, sau này dù bất cứ chuyện gì xảy ra, anh đều giúp cô giải quyết? Nên nếu cô buồn bã, nếu cô khó chịu, người nghĩ đến đầu tiên nên là anh?

A, câu này nghĩ thế nào cũng thấy mờ ám, rõ ràng phải là vợ chồng rất rất yêu nhau mới nói đúng không nhỉ? Người đàn ông khiến người ta có cảm giác nương tựa như vậy... Nhưng, chẳng phải tình cảm của họ không tốt hay sao? Chẳng phải Boss Viên vẫn đòi ly hôn với cô sao? Nếu phát hiện cô ngoại tình, chắc sẽ đuổi cổ cô ra ngoài? Nhưng lại nói với cô một, câu, như, thế...

Thiên Thụ ngoẹo đầu đứng trên bậc thang, thần thờ.

Boss Viên đã đi vào vườn, quay đầu lại nhìn cô, sau đó thuận tay đóng cửa chính lại.

Bình!

“A! Đợi em với! Em chưa vào nhà mà, oái, lạnh quá lạnh quá...”, Thiên Thụ nhảy lò cò đến cửa, vừa hét vừa đập cửa rầm rầm.

Khó khăn lắm mới được cho vào phòng, Thiên Thụ lập tức tắm nước nóng, lại tìm một đôi dép bông dùng trong mùa đông mới làm ấm được đôi chân lạnh băng của cô. Ngẩng lên nhìn đồng hồ, đã hai giờ đêm. Cả ngày hôm nay vất vả, đúng là sức cùng lực kiệt.

Cô bò lên giường, đổ ập người xuống, rồi ngủ say sưa.

Trong mơ có một số cảnh bát nháo. Kim cương lấp lánh, bánh bao nóng hổi, nước trong bánh bao làm phồng lưng cô, hại cô kêu oai oái; nửa đêm dạ dày đau, con chó Bạch Lang to lớn trắng muốt, và cả chàng trai trẻ khi cười có vẻ rụt rè, nhưng lại rất xinh đẹp; cuối cùng là bóng dáng lạnh lùng của Boss Viên, nhưng khi anh quay lại vuốt mái tóc cô, chút ấm áp dịu dàng ấy...

Thiên Thụ ngủ không ngon, cau mày, vặn vẹo, chần chập nhàu nhĩ trên người.

Cửa phòng bị ai đó khê khàng đẩy ra.

Có một bóng người từ từ đến cạnh giường cô, nhẹ nhàng đặt đôi giày cao gót màu trắng sạch sẽ xuống đất.

Sau đó chậm rãi, ngồi xuống giường cô.

Ngọn đèn nhỏ tỏa vàng một phòng.

Cô đang nằm mơ, túm chặt gấu áo, nghiêng răng nghiêng lợi. Vẻ mặt rất buồn khổ và dằn vặt, như luôn có nỗi đau thương, không xóa nhòa, không tan biến.

Không hiểu vì sao, luôn có chút cảm giác thương xót.

Muốn đưa tay giúp cô vuốt ve xóa bỏ nỗi ưu tư đó, nhưng lại biết vết thương kia mắc kẹt trong sâu thẳm trái tim cô, có lẽ chỉ dùng tay anh thì không thể xóa nhòa.

Chạng vạng, Đồng Tiểu Vi đã gào trong điện thoại, vang vang bên tai anh, “Boss, bọn em gặp Đàm Thiên Ân, Thiên Thụ rất buồn. Tuy cô ấy ra sức che giấu nhưng mọi người đều nhận ra. Để chọc cười, cô ấy còn làm mình bị phỏng... Boss, anh hãy cứu cô ấy thêm lần nữa đi.”

Anh nhẹ nhàng kéo mép chăn cho cô.

Thiên Thụ mặc một cái áo rộng thùng thình thay cho áo ngủ, vô tình để lộ làn da trắng muốt trên lưng.

Nhưng dưới gáy, có một vết đỏ đỏ sưng sưng, như bị cái gì đó làm phỏng. Vết máu lấm tẩm trên làn da, khiến người ta trông thấy không khỏi thương xót.

Anh lấy một tuýp thuốc bôi, dùng đầu ngón tay chấm một ít, sau đó chậm rãi bôi lên vết thương của cô, rồi nhẹ nhàng, nhẹ nhàng dùng ngón tay xoa rộng...

“Ôi...” cô rên rỉ một tiếng trong mơ.

Có một cảm giác mát lạnh từ lưng chạy dọc lên.

Cô bắt giác khẽ vận vẹo thân người, nơi bị phỏng càng mát lạnh hơn. Là mẹ ư? Hay là Thiên Ân? Năm đó cô bắt cần đá phải bình nước nóng, lúc bị phỏng, Thiên Ân đã dùng tay anh, chậm rãi xoa lên vết thương của cô... Lúc đó, cũng dễ chịu thế này, mát lạnh thế này...

Viên Dã thấy cô vận vẹo người, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ thoải mái như mèo được người cưng nựng. Sóng lưng trắng muốt lướt dưới bàn tay anh, như một miếng lụa đã dệt xong, từ đầu ngón tay anh, trượt qua trái tim anh...

Trong lòng bỗng có một luồng khí nóng dâng lên.

“Thiên Ân... Đừng rời xa em... Thiên Ân...”, trong cổ họng cô, bỗng phát ra một tiếng lẩm bẩm.

Tay anh khựng lại.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Ánh sao lạnh lẽo.

16. Chương 15

Chương 15

Buổi sáng, tổng biên tập Hạ vác hai quăng thâm hết gấu trúc bước vào văn phòng ánh vàng lấp lánh thì Boss Viên gọi điện cho cô.

“Bảng tổng kết tháng này đã được đưa tới chỗ anh.”

“Ồ”, tổng biên tập Hạ vẫn chưa tỉnh ngủ.

“Lượng tiêu thụ của toà soạn em tụt mười lăm phần trăm.”

“Ồ”, tổng biên tập Hạ dụi mắt.

“Cho em hai tháng, nếu lượng tiêu thụ không thể trở về thành tích ban đầu, công ty sẽ suy nghĩ đổi chủ biên, thay đổi phong cách tạp chí.”

“Vâng”, tổng biên tập Hạ vẫn mơ mơ màng màng.

Boss Viên cúp máy “rụp” một tiếng.

Tổng biên tập Hạ cầm điện thoại, vẫn còn lờ lờ với Đồng Tiểu Vi đứng trước mặt, “Này, đại Boss của Vân Thượng nói lượng tiêu thụ của chúng ta bị sụt giảm, nếu trong hai tháng không nâng cao lượng tiêu thụ trở về mức bình thường, anh ấy sẽ thay đổi phong cách tạp chí và thay đổi chủ biên... Thay đổi chủ biên?!”

Tổng biên tập Hạ “phịch” một tiếng từ sao Hoả rơi trở về Trái Đất.

Đồng Tiểu Vi đối diện cũng trợn to mắt nhìn cô.

“Hú...”, trong văn phòng tổng biên tập, văng ra tiếng sói tru.

Sét – giữa – trời – quang!

Thế là trong phòng họp, tập hợp tất cả các biên tập.

Tổng biên tập Hạ ủ rũ nằm bò ra bàn, “Bên Vân Thượng nói...”

“Trời ơi, cái áo khoác mới này chị mới mua hả? Bao tiền thế? Trông chất liệu đẹp ghê.”

“Hôm qua tôi mua ở Yến Sa, một ngàn năm trăm tệ, đương nhiên là đẹp rồi.”

“Ôi ôi, giàu thế!”

Hai cô nàng biên tập xinh đẹp cứ thế buôn chuyện sôi nổi.

“Tiểu Minh nhà tôi không chịu đi mẫu giáo, lần nào cũng ôm cổ tôi khóc nức nở, thương chết đi được.”

“Ban đầu nên đưa đi học sớm, bây giờ lớn tuổi rồi, ở nhà mãi thành quen thì không thích đi học đâu.”

“Đúng thế đúng thế.”

Hai bà mẹ biên tập cứ thế thảo luận kinh nghiệm làm mẹ.

“Trời ạ, đây là do mẹ chồng tương lai mua cho cậu hả? Lớn quá đi mất.” Kim cương cứ gọi là sáng lấp lánh.

“Ừ, còn lớn hơn cả viên mà chồng tớ mua cho chứ?”

“Hê hê, bà ấy đang mua chuộc cậu đó. Sau này cậu chết chắc rồi.”

“Hừ, tưởng tớ không biết hả? Viên kim cương này mà mua được cả đời tớ chắc? Đừng mơ, bà già ấy đấu với tớ thì vẫn còn thua đấy.” Vừa nói vừa lắc tay về dương dương đắc ý.

Xung quanh toàn những lời xì xầm trò chuyện, rất sôi động.

Thiên Thụ vẫn nằm bò ở đó lảm nhảm. “... Nên chúng ta kỳ sau... Chuyện đó...”

Bla bla bla... bla bla bla...

Trong phòng họp như có một bầu kiến cánh bay vù vù, căn bản chẳng ai nghe cô nói.

Tổng biên tập Hạ nổi giận, đứng phắt dậy, hung hăng đập bàn!

“Này, đừng nói chuyện nữa!”

Im...

Cả phòng họp giật bắn mình.

Mọi người đều quay lại nhìn Hạ Thiên Thụ đang nổi giận.

Ba giây sau...

“Bên Yến Sa còn màu khác, có muốn đi thử không?”

“Này, tôi nghe nói có một cách có thể khiến bọn trẻ được gửi gắm suôn sẻ...”

“Ai thua ai thắng, phải đợi cưới đã rồi mới biết...”

Ừ ù ù ù...

Các bà tám tiếp tục buôn chuyện, chẳng ai coi tổng biên tập Hạ ra cái thá gì.

Thiên Thụ vạch đen đầy mặt, bắt lực ngồi phịch xuống.

Ôi chủ biên là cô, chẳng chút oai nghiêm mà cũng không được tín nhiệm, càng không được lạnh lùng cứng rắn như Boss Viên, uy nghiêm oai vệ vô cùng. Các biên tập viên chẳng ai sợ cô, suốt ngày buôn chuyện vô tư, ai làm việc người nấy, trong phòng biên tập loạn cào cào như thế, lượng tiêu thụ của tạp chí làm sao không có lý do giám sát cho được?

Tổng biên tập Hạ đau buồn vẽ vòng tròn trên bàn. “Các người đều không nghe tôi nói, được thôi được thôi, tôi cũng mặc kệ, tôi sẽ giao toà soạn lại cho Boss Viên, để anh ấy đổi một chủ biên khác lợi hại hơn, hoặc anh ấy điên lên, sẽ đuổi hết các người...”

“Đừng mà, tổng biên tập!”

“Đừng! Tổng biên tập Hạ!”

Ha, lần này còn dị khẩu đồng thanh cùng quay đầu lại, nhìn cô bằng ánh mắt cháy bỏng nữa chứ.

Mấy cô nàng biên tập viên lưỡi biếng này, cô lớn tiếng đập bàn thì không nghe, vừa vẽ vòng tròn là tai đã thính tới mức đó rồi ư?

Thiên Thụ bò dậy, trừng mắt nhìn họ, “Kêu đừng mà các cô không nghe tôi nói à? Boss đã ra lệnh rồi, nếu còn không nâng cao lượng tiêu thụ bằng mức cũ thì toà soạn chúng ta thật sự sẽ... Cạch!”

Làm động tác chém đầu.

Các cô biên tập nhìn Thiên Thụ, nhưng vẻ mặt chẳng tí lo lắng. Sau khi trao đổi ánh mắt với nhau, lại cùng đồng thanh. “Đừng lo, chủ biên! Chỉ cần chị thì thầm vài câu bên gối, tất cả đều OK!”

Rầm...

Hạ Thiên Thụ “ầm” một tiếng, gục xuống bàn.

Bên gối... Thì thầm... OK? Các chị các dì các thím à, mọi người... mọi người... làm tôi rợn da gà quá! Lại còn bảo tôi đi làm chuyện đó... Lại còn bắt một chủ biên đang hoàng tử tể như tôi... làm cái chuyện bên gối gì đó...

Bạn Thiên Thụ nằm bò ra bàn, buồn bực đến nỗi muốn ngất đi cho xong.

Mấy người này! Đúng là “bán chủ cầu vinh”! Tưởng rằng ném cô đến cạnh Boss Viên thì thầm bên gối, Vân Thượng sẽ không khai đao với đám lưỡi biếng hưởng lương bọn họ hay sao? Giọng điệu của Boss Viên nói rõ rồi, họ sẽ không nuôi miễn phí đám mọt gạo này, muốn giữ toà soạn lại thì nhất định phải tìm cách tăng lượng tiêu thụ!

Thiên Thụ lại tiếp tục buồn bã vẽ vòng tròn. “... Các người phải nghĩ cách đi, chúng ta phải làm sao để tăng lượng tiêu thụ lên như cũ...”

“Thực ra bên tập đoàn Vân Thượng có yêu cầu gì cũng chẳng sao, chỉ cần giữ được cuộc sống hài hoà đoàn kết ổn định bình yên của chúng ta như thế này là được rồi.” Một bà chị vẫn còn lương tâm lên tiếng. “Cho dù đổi chủ biên, đổi phong cách tạp chí cũng chẳng sao. Chúng ta đều OK mà.”

“Đúng thế đúng thế, làm mãi một phong cách thì đúng là chán nản thật, chỉ bằng chúng ta đổi kiểu hoạt bát sống động hơn đi.” Lại còn có người phụ họa! Lại còn nói đổi chủ biên cũng OK! Được, câu bình luận “có lương tâm” xin được phép rút lại.

“Đúng, chúng ta cứ làm thể loại lãng mạn màu hồng, chỉ bằng lần này cải cách đi, làm dạng ‘đen tối’ thì thế nào? Mỗi tình mê đắm của nữ hoàng và quý hút máu?”

“Ôi cái đó cũ rích rồi! Nếu là tôi thì sẽ là anh chàng đẹp trai nam tính và anh chàng nữ tính, bây giờ đam mỹ[1] thịnh hành lắm! Tạo ra mấy anh GAY thật đẹp ấy... Hê hê hê hê...”

[1] Đam mỹ, tiểu thuyết viết về tình yêu nam – nam.

Các chị các cô cười rất mờ ám.

“Nghe này...”, Thiên Thụ chống cự.

“Đúng rồi, thực ra làm dạng tạp chí cho trẻ em cũng hay, càng trẻ càng vui càng tốt, bây giờ phụ huynh rất thích mua dạng tạp chí như vậy cho bọn trẻ đọc.”

“Đúng đó, phụ huynh rất thích tiêu tiền cho con mình mà! CCTV[2] chẳng phải có một tiết mục tên là Đại Phong Xa đó sao, chúng ta sửa lại thành Đại Thủy Xa đi.”

[2] CCTV, đài truyền hình trung ương Trung Quốc.

“Đại Thủy Xa? Tôi thấy hay là Đại Thủy Ngư đi!”

Rầm!

Bạn Thiên Thụ tử vong tại chỗ.

Đại Thủy Ngư? Các đồng chí à, thế mà đầu óc các bà mẹ cũng nghĩ ra được! Thôi sửa luôn thành A Hoa Ngư luôn đi, đó là con thú cưng của Boss Viên đó, không chừng anh sẽ thích. Huhuhu... Nghĩ vậy, sửa thành thế này, tạp chí bán được mới là lạ!

Thiên Thụ thực sự chịu không nổi, tủi thân rút điện thoại ra cầu cứu Đồng Tiểu Vi đang ở bên ngoài. Bạn Đồng thân mến, bốn cung đã tử vong, mau về cứu giá...

Các cô nàng biên tập xinh đẹp càng nói càng hăng, chẳng ai để tâm đến bạn Hạ đáng thương cả.

“Các người im hết cho tôi!”

Bỗng nhiên, cửa phòng họp “rầm” một tiếng mở tung, một bóng dáng kiều diễm xinh đẹp với mái tóc ngắn, bộ đầm ngắn hợp vóc dáng, giày cao gót nhọn, ánh mắt sắc bén trông rất hùng dũng bỗng xông vào phòng họp. Sau đó đập mạnh lên bàn một cái, thái độ cứng rắn, ánh mắt sắc sảo.

“Im miệng hết cho tôi! Không nghe thấy chủ biên đang nói gì hả? Lượng tiêu thụ của tạp chí giảm sút là sự thực không thể chối cãi, thế mà các người còn tâm trạng bàn luận quần áo, kim cương! Vân Thượng đầu tư chỗ này không phải để nuôi cơm miễn phí cho các người, không trông thấy hiệu quả và thành tích thì dù tổng biên tập là phu nhân tổng giám đốc Vân Thượng cũng vô ích! Vân Thượng nếu thật sự rút vốn lại, tổng biên tập có tổng giám đốc nuôi, còn các người ai về nhà nấy tự lo bản thân ra gặm qua ngày đi! Lên tinh thần ngay cho tôi, không kéo nổi lượng tiêu thụ ‘Phụ nữ online’ thì tiền lương các người trừ hết nửa, tiền thưởng trừ hết!”

Mọi phụ nữ trong phòng họp đều sững sờ há mồm trợn mắt, khí thế hùng hục như vậy khiến tất cả đều không dám nói gì hơn.

Đan Lâm bỗng quay lại, chỉ thẳng ngón tay sơn móng đỏ vào Thiên Thụ. “Đặc biệt là chị! Có thể giải giang hơn tí được không!”

Bộp!

Thiên Thụ đang gửi tin nhắn bị ngón tay ngọc ngà của cô ta chỉ vào, giật mình đánh rơi điện thoại NXX hàng nhái xuống đất.

Đan Lâm từ khiẾch Xanh còn là chủ biên thì đã là trưởng phòng biên tập, tất cả các nữ biên tập dưới quyền đều nghe theo sự sắp xếp của cô ta. Tuy lúc đó được mệnh danh “Nữ siêu nhân chuyên tiết lộ bí mật”, thu hút vô số cặp mắt tò mò từ những bài báo thực tế và hấp dẫn, song đương nhiên cũng có được một loạt những thành tựu huy hoàng. Đó là Hoa Đan trong mắt chủ biênẾch Xanh, vũ khí bí mật độc quyền trong việc nâng cao lượng tiêu thụ tạp chí.

Nhưng lần này sau khi Thiên Thụ xuyên không, trong tòa soạn mãi không thấy cô ta đâu, nghe tin tình báo từ Đồng Tiểu Vi thì Đan Lâm đã đi châu Âu khảo sát một số tạp chí thời trang nổi tiếng của nước ngoài; thực ra rất có khả năng là cô nàng đang theo đuổi một người mẫu đẹp trai nào đó, nhưng nghe giang hồ đồn đại là anh chàng người mẫu đó hình như không mấy hứng thú với mỹ nữ họ Đan, mà lại trúng tình yêu sét đánh với... anh trai của mỹ nữ.

Bi kịch! Bi kịch của Đan mỹ nữ! Thiên Thụ nghĩ lúc cô ta biết tình cảm của anh chàng người mẫu đó, nhất định sẽ nôn tới mức đập đầu xuống đất, không còn mặt mũi nào quay về nữa chứ.

Nhưng hôm nay, người ta lại xuất hiện rồi!

Mà lại oai hùng hoành tráng đến thế, khí thế hùng hục mà quay về! Quả nhiên tư tưởng người bình thường không thể phán đoán trước về mỹ nữ hung bạo được!

Đan Lâm giậm đôi giày cao gót một cái, móng tay đỏ tươi quét một lượt, “Các người, về ngay phòng biên tập cho tôi. Trước năm giờ tan sở, mỗi người nộp một bản kế hoạch nâng cao lượng tiêu thụ tạp chí! Không nộp được thì tiền thưởng tháng này trừ hết, viết bậy bạ thì tiền thưởng quý này mất hết nghe chưa! Còn chờ ra đó làm gì, đi... Ngay!”

Tiếng hét của mỹ nữ họ Đan vừa thoát ra, các cô nàng biên tập lập tức rầm rầm chạy biến, về lại chỗ ngồi của mình.

Ghê thật, chỉ còn tiếng rười rũ là tan sở, không hoàn thành được thì tiền thưởng tháng này coi như toi!

Thiên Thụ mở to mắt nhìn đám biên tập viên xinh đẹp này giờ không thèm đếm xỉa đến cô, mà lại bị mỹ nữ họ Đan khuất phục hết, bất giác lắp bắp, “Đan Lâm, tôi...”

“Cô... Cũng về chỗ ngay cho tôi! Viết tổng kết công việc ba ngàn chữ, trước khi tan sở nộp cho tôi! Một tòa soạn tốt thế mà bị cô làm ra nông nổi này, cô còn mặt mũi nào ngồi đây nữa hả?” Mỹ nữ không chút nương tình.

Bạn Thiên Thụ bị bắt nạt đã quen, lập tức cúi đầu chuồn ra ngoài. “Phải phải phải, tôi viết ngay.”

Vừa chạy ra ngoài vừa thầm tính toán xem nên viết báo cáo này thế nào, bỗng ngẩng phắt đầu lên mới sực nhớ ra, rõ ràng là cô xuyên không rồi mà! Rõ ràng cô mới là tổng biên của tòa soạn này mà! Đan Lâm không còn là cấp trên trực tiếp của cô nữa, thế mà cô lại còn phải viết báo cáo cho Đan Lâm xem?!

Thiên Thụ “thắng” kết lại, quay về đập cửa phòng họp, “Này, Đan Lâm, tôi mới là tổng biên tập của tòa soạn này chứ? Nếu trừ tiền thì cũng phải là tôi trừ của cô chứ!”

“Rầm!”

Trong phòng họp văng ra tiếng ghế bị đẩy ngã.

Một lát sau, mỹ nữ họ Đan quần áo tề chỉnh ngẩng cao đầu bước ra, mũi hếch lên trời nhìn từ trên xuống quan sát Hạ Thiên Thụ, sau đó dậm chân về lạnh lùng và cao ngạo, “Tôi biết cô là chủ biên, hừ!”

Khí thế của Thiên Thụ lập tức bị chèn ép mất dạng.

Tuy rằng hình như cô cũng chẳng có khí thế gì cả.

Mỹ nữ họ Đan tiếp tục sừng sộ. “Tổng biên có gì hay ho, tòa soạn khác mời tôi, tôi còn không thèm nữa kìa! Tôi chỉ không chịu nổi cô làm nát ‘Phụ nữ online’, nên tôi mới về đây cứu cô! Còn chờ ra đó làm gì, chưa ăn thịt heo mà cũng chưa thấy heo chạy hay sao? Không thấy tòa soạn thời trang nổi tiếng nước ngoài của người ta làm thế nào à? Mau đi liên lạc với người mẫu và ngôi sao nổi tiếng, mời họ đến tòa soạn chúng ta chụp ảnh bìa, phỏng vấn độc quyền! Thế giới này mà cô không có tiếng thì sống sao được? Còn tổng biên tập hả... Cả đời cô cứ ẩn dật vậy đi nhé!”

17. Chương 16

Chương 16

Thế là, tổng biên tập Hạ Thiên Thụ đã từng ăn thịt heo nhưng lại chưa trông thấy heo chạy bỗng dưng nhìn thấy rất nhiều “heo” trong tòa soạn.

Lách cách lách cách.

Đèn chụp hình nhấp nháy.

Các bạn “heo” bày ra đủ kiểu tạo hình, đám nhiếp ảnh điên cuồng bấm chụp như thể không cần tiền vậy.

Tổng biên tập Hạ Thiên Thụ đang ngậm ống hút ly trà sữa đến studio kiểm tra, ai ngờ vừa vào cửa thì suýt phun cả trà sữa ra.

Mấy... mấy người này là người phát ngôn cho “Phụ nữ online” thật sao? Lên trang nhất tạp chí, trang bìa tạp chí? Đây... Có mà đuổi độc giả chạy hết thì có! Chí ít thì phong cách trước kia của tạp chí là lãng mạn ngọt ngào, không lừa nổi dân văn phòng thời trang, nhưng lừa đám nữ sinh mới lớn thì vẫn không thành vấn đề. Còn mấy người này là gì vậy?!

Mắt tô đen, lông mày cạo mỏng, môi tím bầm, móng tay xanh! Quái dị nhất là trên cơ thể nhỏ bé còn vận bộ váy nữ sinh Nhật ngắn cũn cỡn... Thiên Thụ nhìn sang chỉ thấy giống bóng ma nửa đêm hay một cô nàng yêu nhảm quỷ hút máu mà chết thê thảm. Kinh dị hơn nữa là người mẫu nam chụp chung, phía trên mặc áo sơ mi thùng lỗ chỗ, vẻ mặt cứ như sắp bị đóng đinh trên thập tự giá vậy. Cô suýt nữa thì ói cả ra.

“Này, mọi người!”, Thiên Thụ đặt trà sữa xuống. “Dừng lại cho tôi! Cái gì thế này, Đan Lâm! Đan Lâm! Cô giải thích tôi nghe xem, chụp hình kiểu gì thế hả?”

Đám người mẫu ngừng lại, Đan Lâm mặc bộ vest văn phòng yếu điệu bước ra từ phòng nghỉ kế bên studio, vừa vuốt mái tóc ngắn của mình vừa khinh khỉnh nhìn Thiên Thụ. “Phi chủ lưu[1], hiểu không?”

[1] Phi chủ lưu, tiếng Anh là non-mainstream hoặc subculture, chỉ những điều mà mọi người không thể chấp nhận, coi đó là dị thường hoặc là đặc biệt một cách thái quá.

“Phi chủ lưu?”, Thiên Thụ cau mày.

“Bây giờ là thời đại nào rồi? Những thứ lãng mạn màu hồng gì đó của cô đã lạc hậu lắm rồi! Một bây giờ là nét đẹp giới tính, là vẻ đẹp kỳ dị! Nhất định phải rúng động, phải thu hút mọi người!”, bạn Đan Lâm hất cao đầu.

Thiên Thụ nhú mày, cô chỉ có thể nhìn thấy chóp mũi nhọn của cô ta. “Phi chủ lưu... Phi Trư Lưu hả? Công nhận nhiều heo!”

Oạch! Mỹ nữ họ Đan suýt thì trượt chân té ngã. Lại lần nữa vô cùng cao ngạo hừ một tiếng lạnh lùng với Thiên Thụ.

Thiên Thụ chìa tay, “Được rồi, tôi chỉ làm nóng không khí thôi mà. Thực ra tôi biết, phi chủ lưu gì đó chẳng qua là sở thích của đám trẻ 9x thôi. Kỳ thực hai cô bé con nhà bà hàng xóm của tôi, mỗi ngày đều vẽ mặt mình thành Phù Dung tỷ tỷ rồi nói đây là phi chủ lưu.”

Phi... Mỹ nữ họ Đan lại suýt trượt ngã. Thế là lại hừ lạnh, “Hừ, nông cạn. Cô đi đi, ở đây mình tôi phụ trách là được, bảo đảm sẽ có một quyển tạp chí tuyệt cú mèo xuất bản cho xem!”

Mỹ nữ họ Đan ra lệnh với Thiên Thụ xong liền hất mái tóc ngắn, giẫm đôi giày cao gót “lộp cộp” bỏ đi.

Thiên Thụ nhìn đôi giày cao gót đến mười phân của cô ta, thầm nghĩ nếu bây giờ cô ta té ngã thì liệu có gãy thành hai mảnh không nhỉ? Sau đó cô đặt trà sữa xuống bàn bên cạnh, chống nạnh nói, “Đan Lâm, cô lại quên rồi, tôi mới là tổng biên tập.”

Nhưng mỹ nữ họ Đan không hề tức giận, quay lại vẫn cao ngạo hỏi, “Thì sao?”

Thế là bạn Thiên Thụ vẫn chỉ có thể nhìn thấy mũi cô ta. Tại sao lúc nào khí thế của cô cũng kém hơn người ta nhiều như thế chứ?! Thiên Thụ cố gắng ngẩng cao đầu, cũng hểnh mũi lên. “Chỉ bằng chúng ta tìm người nào đó nhận xét xem bức hình thế này có thể nâng cao lượng tiêu thụ của tạp chí không?”

“Được!”, mỹ nữ họ Đan cũng trả lời rất nhanh chóng.

Thế là Thiên Thụ cầm tấm hình mỹ nữ họ Đan chụp, đến thẳng phòng biên tập, tìm một cái máy tính để đăng lên mạng. Cô nghĩ ngợi xem nên gửi cho ai? Đúng rồi, lần trước ở máy tính trong phòng làm việc ở nhà, cô có nhìn thấy địa chỉ email của Boss Viên, tuy biết anh rất ư bận rộn, nhưng về tòa soạn mà Văn Thượng đầu tư, chắc cũng được xem là việc công chứ?

Thiên Thụ viết:

Boss à, “Phụ nữ online” đã xem xét ý kiến của Văn Thượng về lượng tiêu thụ giảm sút, nên quyết định tiến hành thay đổi toàn bộ phong cách. Đây là file bìa tạp chí, xin anh xem qua.

Tổng biên tập Hạ Thiên Thụ.

A ha, đủ chuyên nghiệp, đủ nghiêm túc rồi nhỉ? Cô không vì mối quan hệ kỳ lạ giữa cô và anh, mà viết quá cầu thả được.

Đính kèm hình xong, Thiên Thụ vẽ mặt trịnh trọng bấm nút gửi.

Biên tập viên trong phòng đều tò mò vây quanh, mọi người đều nhìn những tấm hình đó, nhưng vì ngại có mỹ nữ kia đứng cạnh nên tất cả đều ngậm miệng không nói gì.

Hai phút sau, máy tính “tít tít” một tiếng, có email.

Boss Viên phê chuẩn thật nhanh, quả nhiên rất ra dáng Boss lớn.

Bạn Thiên Thụ hứng chí bấm mở email, tất cả biên tập và mỹ nữ họ Đan đều túm tụm lại rất hồi hộp.

Email mở ra.

Mọi người lập tức hoá đá.

Ngay bên dưới email nghiêm túc mà Thiên Thụ viết, chỉ có hai chữ cái rất to, rất to, rất chói mắt:

N, O.

N, O, N, O, NO...Ồ ha ha, đúng là phong cách của Boss Viên, không nói thừa chữ nào. Hai chữ cái này thực sự kỳ diệu, thực sự chuyên nghiệp, thực sự là kinh điển của việc chỉ hiểu được mà không diễn tả được đây mà!

Thiên Thụ ngồi trước máy tính, miệng toét ra cười.

Cô chưa từng như giờ phút này, yêu cái việc ít nói kiệm lời của Boss Viên chết đi được!

“Này, kết quả cô thấy rồi đấy!”

Mỹ nữ họ Đan sắc mặt vụt tái nhợt, cảm hận giậm đôi giày cao gót. “Hừ, tôi không tin!”

Cô nàng kiêu căng đó phẫn nộ lôi ra một cái USB, cắm vào máy tính, “Gửi cái này đi! Đây là thời trang thịnh hành nhất Âu Mỹ, cho dù chúng ta không làm phi chủ lưu thì cũng nhất định phải làm cái này!”

Ôi trời, đúng là tinh thần bất khuất!

Thiên Thụ mở những tấm hình đó ra xem...

Ánh vàng rực rỡ chói cả mắt!

Tóc vàng kim, mắt đánh màu vàng kim, móng tay vàng kim lại thêm bộ váy áo vàng kim. Đây là thời trang thịnh hành nhất, mới nhất ở nước ngoài? Lừa gạt người ta hả, đây rõ ràng là Hoàng Kim Giáp mà!

Bạn Thiên Thụ nhếch miệng ra nhìn mỹ nhân kia.

Mỹ nhân lại giậm chân, kiêu ngạo nói, “Gửi!”

Được!

Thiên Thụ cũng không chùn tay, rất hào sảng nhấn nút gửi.

“Tít tít”.

Chưa bao lâu sau, email lại tới.

Thiên Thụ mở email.

Lần này càng khiến mọi người bất ngờ hơn, đó không phải thư trả lời cho thư của Hạ Thiên Thụ, mà là email mới, trên màn hình chỉ có hai chữ thật lớn:

XX

Chỉ có cô biết rõ hàm nghĩa của hai chữ XX này, XX của Boss Viên thể hiện sự bài trừ quyết liệt ở mức độ cao nhất đối với việc nào đó, chẳng hạn “bảng tiêu chuẩn mẹ hiền vợ đảm” mà anh đưa cho cô. Phải biết

khi Boss Viên viết đầy XX lên đó là đã mang tâm trạng bi phẫn đến nhường nào, đến độ viết rách cả giấy cơ mà!

Mọi biên tập viên đều nhìn nhau.

Mỹ nữ họ Đan cảm nhận được vẻ bất mãn của Boss Viên, lại nhìn thấy cái mặt toe toét cười của Thiên Thụ đang ngoẹo đầu nhìn cô ta thì lửa giận phùng phùng, đạt đến đỉnh điểm.

“Hừ, tôi không tin đấy!” Cô ta giận dữ, liền quay về studio, lấy tác phẩm đoạt giải cao nhất của nhiếp ảnh gia, lại ném cho Thiên Thụ. “Gửi!”

Ô hô! Quả nhiên là siêu nhân chuyên tiết lộ đời tư, càng chiến đấu càng anh dũng! Nhưng kiểu chiến đấu liều mạng này, thật sự là phải xem xem đối phương là ai mới được. Boss Viên đó mà, mỹ nữ họ Đan chưa từng lĩnh giáo sự lợi hại của Boss Viên rồi!

Thiên Thụ nhìn bức hình mỹ nữ áo lụa đứng dưới trăng trên sa mạc không khác gì đang thấy mỹ nữ anh dũng chiến đấu mà bấm nút gửi.

Lần này không tới hai phút.

Mới một phút, di động của cô bỗng đổ chuông.

Thiên Thụ vội cầm lên, vừa nghe vừa nhìn máy tính.

Trong điện thoại văng ra một giọng nữ rất dễ nghe. “Thưa tổng biên tập Hạ, tôi là trợ lý đặc biệt của văn phòng tổng giám đốc Vân Thượng, tôi họ Phương. Lần trước chị đến tiệc tối... Khụ... Cái đó, vừa này tổng giám đốc dùng điện thoại nội bộ ra lệnh cho tôi...”

“Hử? Lệnh gì?”, Thiên Thụ có chút tò mò. Chuyện cũ không cần nhắc tới, điều cô tò mò là tại sao Boss Viên không gọi cho cô mà lại là trợ lý đặc biệt của anh gọi tới?

Trợ lý Phương rất khó xử, cứ ấp úng trong điện thoại, “Cái đó... Tổng giám đốc vừa nói với tôi... Đợi khi kỳ báo mới của chị phát hành... Bảo tôi thay mặt công ty Vân Thượng tặng một... một... Ủm, tặng một thanh bảo kiếm cho chị.”

“Hả? Bảo kiếm?”, Thiên Thụ lần này chẳng hiểu mô tê gì. “Bảo kiếm gì? Thượng phương bảo kiếm của công ty Vân Thượng?”

Trợ lý Phương bên kia vạch đen đầy mặt, khó xử vận khí những ba lần rồi mới lấy hết sức, nói, “Tổng giám đốc nói tặng bảo kiếm có nghĩa là đợi khi kỳ báo mới tậ hại của các chị phát hành rồi thì chị tự chém bay luôn đi ạ. Amen!”

Cạch tút tút tút tút...

Thiên Thụ giơ điện thoại lên.

Trên đầu bay qua vô số những sinh viên kêu “quạ quạ”.

Phòng biên tập ngưng đọng trong mười giây.

Tổng biên tập Hạ Thiên Thụ quay sang nhìn đám biên tập đang vây quanh...

Mọi người lập tức đứng dậy.

“Bản thảo chị vừa nói phải thêm yếu tố xxx vào, phải không?”

“Đúng rồi đúng rồi, tác giả kia viết không hay lắm, cô sửa lại lần nữa đi.”

“Tranh minh hoạ lát nữa là xong, phòng mỹ thuật của chúng ta vẫn đang sửa...”

“Được rồi được rồi, chúng tôi có thể đợi mà.”

...

Rồi giả bộ bận rộn bỏ đi hết.

Thiên Thụ cầm điện thoại, nhìn đại mỹ nữ Đan Lâm gần như cứng đờ.

Mỹ nữ kia vẻ mặt như sáp, nhưng trong đôi mắt đen nhánh là ngọn lửa giận dữ đang bùng cháy.

Bạn Thiên Thụ nhìn cô ta, giữ tư thế cầm điện thoại. “Đại mỹ nữ à, cô đừng mang vẻ mặt như thế. Thật ra, du học từ Châu Phi về cũng không phải chuyện mất mặt gì đâu. Tôi hiểu được mà. Amen!”

Mỹ nữ họ Đan tức phát ngất.

Tổng biên tập Thiên Thụ sướng tới muốn nội thương, hóa ra chọc tức người khác lại vui đến thế, chẳng trách Boss Viên cứ thích chọc tức cô. Nhìn mỹ nữ kia cau đến nỗi muốn nhảy nhồm cả lên, lại không cách nào phát điên với cô, thực sự là quá sướng!

Nhìn cười, Thiên Thụ định tắt máy tính. Vô tình nhìn thấy trong usb mỹ nữ họ Đan mang tới, có một tấm hình rất đẹp.

Trên đỉnh núi, cây xanh, tháp trắng, chim thiên đường màu xanh lục đậu trên vai cô gái mặc áo đỏ hồng.

Ý, cảnh này, cách chụp này, tấm hình này, thật sự là đẹp xuất sắc. Như thể khiến người ta có một cảm xúc lâng lâng bay bổng, kiểu cây xanh tháp trắng này dường như hoàn toàn ở trong một không gian yên tĩnh ngưng đọng.

Chụp đẹp quá.

Thiên Thụ nhìn thấy bên dưới có một cái tên mờ mờ, liền cúi sát nhìn...

Tiểu Mặc.

Trong phòng biên tập đang ồn ào, bỗng nghe có một biên tập viên đứng ở cửa gọi to. “Cậu tìm ai? Cậu đang chỉ trở gì thế? Tôi không hiểu.”

Thiên Thụ ngược lên, nhìn thấy một chàng trai trẻ và rất thanh tú, đang đứng ở cửa phòng biên tập.

Áo khoác xanh nhạt, mái tóc nâu hạt dẻ. Đôi mắt trong veo sáng rõ như bầu trời xanh ngọc bích.

Thiên Thụ đứng phắt dậy. “Tiểu Mặc?!”

18. Chương 17

Chương 17

Thiên Thụ lần đầu bước vào phòng làm việc của Tiểu Mặc.

Cửa sổ lớn chạm đất, ánh nắng rực rỡ, ánh sáng màu vàng kim trong suốt chiếu vào khung cửa sổ lớn bằng một vách tường, khiến cả gian phòng rực sáng và trong veo.

Nếu trước kia cứ ngỡ tâm lý của những người khuyết tật sẽ có chút khác người, thậm chí có vài người thích che giấu bản thân, ẩn mình vào trong thế giới đen tối để tỏ rõ bản thân không giống người bình thường. Thiên Thụ cứ tưởng Tiểu Mặc sống trong thế giới vô thanh đó cũng sẽ là người như vậy. Nhưng, cô đã sai.

Cậu sống rất tuyệt vời, rất rực rỡ, rất sáng sủa và trong veo.

Nhìn studio tên “Mặc” này, trên bệ làm việc hình bán nguyệt bày đầy máy vi tính, trên bức tường lớn đóng dày đặc những tác phẩm nhiếp ảnh đủ thể loại, có một bức tranh chữ tự tay viết bằng bút lông vắt ngang trên mọi tấm hình.

“Im lặng, nhưng không cô tịch.”

Thiên Thụ chợt có phần cảm thán. “Cái đó, là cậu viết à?”

Cô chỉ bức thư pháp, ra dấu tay với cậu.

Tiểu Mặc nhìn, rồi cười gật đầu.

Thiên Thụ giơ ngón cái lên, “Cậu đúng là lợi hại quá!”

Cứ ngỡ chàng trai không thể nghe cũng không thể nói, sẽ rất im lặng mà sống trong thế giới này, nhưng bỗng phát hiện hóa ra cậu vẫn có bầu trời của riêng mình. Máy ảnh trong tay chính là công cụ cậu dùng để diễn tả tâm trạng của bản thân, nói ra những lời trong đáy lòng mình. Tuy phải nhờ nhiếp ảnh gia được Đan Lâm mời tới để mở studio này, nhưng hiện giờ cậu đã hoàn toàn thoát ly khỏi sự chăm sóc của sư huynh, có thể độc lập hoàn thành tác phẩm của mình. Đồng thời dù cậu sống giữa không gian vô thanh, nhưng lại có sự nhạy cảm đặc biệt về màu sắc và thế giới. Tác phẩm cậu chụp ra đã đoạt được vô số giải thưởng lớn, hơn nữa mỗi lần đi nhận giải, người ta mới biết những tấm hình này được chụp bởi bàn tay của một chàng trai mất thính lực. Bằng khen và giải thưởng đã phủ đầy cả giá sách và bàn làm việc của cậu.

Tiểu Mạc thấy cô khen mình thì không kìm được mà híp mắt cười.

Cậu vồ vồ bệ làm việc của mình, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Thiên Thụ nhìn căn phòng, ánh mắt di chuyển.

Tiểu Mạc lấy giấy viết:

Hôm nay cuối tuần, đồng nghiệp nghỉ rồi.

Thiên Thụ vội khoát tay. “Không phải tôi tìm đồng nghiệp của cậu, tôi tìm...”

Tiểu Mạc mở to mắt nhìn cô.

Thiên Thụ toét miệng cười với cậu.

Chắc không thể chứ? Đây là phòng làm việc của Tiểu Mạc, Bạch Lang chắc sẽ không sống ở đây? Cho dù thân thiết đến mấy với chủ nhân thì cũng không thể đưa nó đi làm chung được, phải không?

Bạn Thiên Thụ không những biết “vu hồi đả kích pháp”, mà tự an ủi cũng rất chuyên nghiệp.

Tiểu Mạc nhìn cô cười, đưa tay mở máy tính. Cậu còn viết lên giấy một hàng chữ cho cô đọc:

Không biết tòa soạn của chị cần hình ảnh theo phong cách nào?

Thiên Thụ nhìn đôi tay nhanh nhẹn của cậu, hơi mím môi. “Thực ra chỉ cần bình thường một chút, ấm áp một chút, lãng mạn một chút, nhưng phải có cá tính một chút, không giống hình chân dung của các tạp chí kia, phải hấp dẫn một chút nữa.”

Cô vừa nói vừa viết lên giấy, sợ Tiểu Mạc không hiểu kiểu ra hiệu tay của cô.

Tiểu Mạc hơi mỉm cười, mở tập tin trong máy tính ra như đã nắm được ý cô.

Trên màn hình lập tức xuất hiện đủ mọi tác phẩm nhiếp ảnh.

Thiên Thụ nhìn màn hình, bắt giác miệng chữ “A” mất chữ “O”.

Có người nói, Thượng Đế đóng một cánh cửa thì nhất định sẽ mở một cánh cửa khác cho bạn. Câu này nếu vận dụng với Tiểu Mạc thì quả thực là không ngoa tí nào. Nhìn những bức hình chạy liên tục trên màn hình, Thiên Thụ mới biết Tiểu Mạc tài hoa nhường nào.

Những tấm hình cậu chụp rất mới mẻ táo bạo, không giống với các chiêu thức cố định của các nhiếp ảnh chuyên nghiệp. Trong ống kính của cậu lúc nào cũng có thể nhận ra điểm đặc biệt nhất ở người mẫu, khiến họ có được tư thế tự nhiên nhất, bắt được góc độ đẹp nhất của họ. Giống như tấm hình mà sư huynh của cậu giữ lại, có lẽ để nhiếp ảnh gia khác chụp thì người mẫu sẽ trở nên nổi bật nhất, thành tiêu điểm trong khung cảnh thiên nhiên. Nhưng Tiểu Mạc lại tập trung vào khung cảnh phía xa, để cô người mẫu trở thành nhân vật phụ giữa thước hình tuyệt đẹp, áo lụa xinh đẹp trên người và khung cảnh tự nhiên đã hòa vào nhau một cách kỳ diệu, đặc biệt là con chim đậu trên vai cô ấy càng đưa tấm ảnh hòa vào khung cảnh thân tiên bay bổng.

Còn những tấm hình trong máy tính này lại càng có một sức hấp dẫn đáng kinh ngạc.

Tổng biên tập Hạ xem mà hoa cả mắt, chim bay loạn xạ.

“Thế nào?”, Tiểu Mạc đứng cạnh ra dấu tay hỏi cô.

Thiên Thụ quay lại, chớp mắt. “Rất đẹp, nhưng tạp chí của bọn chị không phù hợp với phong cách này. Có tấm nào thành thị hóa một chút, mộc mạc đơn sơ gần với hiện thực một chút không...”

Tiểu Mạc nhìn cô, hơi suy nghĩ.

Sau đó đứng dậy, bước lên trên lầu. Lát sau cậu bê một chồng tài liệu xuống, đẩy chúng đến trước mặt Thiên Thụ.

Thiên Thụ mở to mắt.

Tiểu Mạc mỉm cười mở ra, vừa dùng bút vừa dùng dấu tay nói cho cô biết đây là hình ảnh minh họa ột số tạp chí mà trước đây cậu từng chụp. Cậu đã sắp xếp lại, nếu cô thích phong cách nào thì cậu có thể tiếp tục chụp theo phong cách đó. Hơn nữa còn có một số tư liệu người mẫu mà studio của cậu hợp tác, có thể đưa cho cô chọn lựa.

Điều đó khiến Thiên Thụ vui mừng khôn xiết.

Cô cũng học theo Tiểu Mạc, lật xem những tư liệu đó.

Tuy trong studio rất yên tĩnh, chỉ có tiếng “soạt soạt” khi cậu lật giở tư liệu, Thiên Thụ lại cảm thấy nhịp tim “thình thịch thình thịch” càng đập rõ rệt hơn. Chỉ vì ngón tay đặt trên tập tài liệu rất dài và thon mảnh, móng tay cắt ngắn sạch sẽ, cùng đốt ngón tay dài, ngón tay ấy như bạch ngọc trắng trong, thon dài sáng bóng và còn toả ra chút ánh sáng nữa.

Gương mặt trẻ trung của chàng trai càng giống ngọc dương chỉ, trong màu hồng toát lên màu đỏ; rèm mi dài cong xinh đẹp như cánh quạt; đôi mắt ẩn dưới hàng mi dài rất giống ánh vàng đầy ắp trong phòng, mãi mãi toát lên một vẻ trong veo, ngây thơ, chút gì đó tao nhã và sáng rõ không thuộc về thế giới này.

Nhìn cậu ngồi cạnh mình, lật từng trang từng trang tài liệu, tuy không nói gì nhưng ánh nắng như tơ, bỗng dừng cảm thấy từng sợi óng ánh như trói một thứ gì đó lại. Trái tim đang đập loạn nhịp trong lồng ngực, có chút gì đó như mất đi kiểm soát.

Không phải chứ?

Bạn Thiên Thụ ấn chặt tim mình, chắc cô không bị bệnh tim chứ?

Đang nghĩ ngợi lung tung, bỗng cảm thấy phía sau như có gió “ù ù”, tiếng “hực hực” vô cùng quen thuộc lại văng tới.

Thiên Thụ bỗng thấy lông tơ dựng đứng.

Cô dè dặt, cẩn thận, rất e dè chậm chạp quay người lại, khoé mắt liếc nhìn ra phía sau...

Một bạn nào đó rất thích quan sát cô và Tiểu Mạc đang ngoác cái mồm to ra, để lộ hàm răng trắng sáng lóa, nheo mắt cười “lạc cả hồn”.

Oái...

Thiên Thụ bỗng chốc bắn người lên cao.

Tốc độ của cái bạn đang đứng quan sát cô càng nhanh hơn, vừa thấy Thiên Thụ đứng lên đã lập tức tru một tiếng “a hu...”, nhanh chóng lao đến chỗ Thiên Thụ, tiếp sau đó là dang rộng tứ chi ra, nhảy cái vèo...

“Á! Cứu tôi với!”

Thiên Thụ hét lên thảm thiết, “xoạch” một tiếng lù phất ra phía sau.

Cứu với cứu với cứu với!

Sao Đại Bạch Lang lại ở đây? Lẽ nào lầu hai của studio là nơi sinh hoạt của Tiểu Mạc? Thế nên Bạch Nhân Lang cũng nhân lúc Tiểu Mạc lên lầu lấy tài liệu mà len lén theo xuống? Thế là khi nhìn thấy “bữa khuya” mà lần trước nó chưa được thưởng thức, lại lần nữa lao đến với một nhiệt tình đói khát kinh khủng?

Tiểu Mạc không nghe thấy động tĩnh phía sau. Cậu chỉ nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Thiên Thụ, mới sực phát hiện ra là chuyện gì.

Mới định quay lại nhìn thì đã không kịp nữa!

Hạ Thiên Thụ lùi nhanh ra sau bắt cần đựng vào kệ làm việc khác, trên đó bày đầy nước rửa hình, hơn nữa còn là đựng trong chai thủy tinh! Nước đó còn có tác dụng phân huỷ rất nhanh, nếu văng lên người cô thì toi!

Thiên Thụ cũng nhận ra mình đựng phải thứ gì, quay lại định chụp lấy.

Tiểu Mạc cũng lao đến.

Đinh!

Một âm thanh lớn.

Thiên Thụ khóc môi giật giật.

Cậu chàng đẹp trai Tiểu Mạc cắn phải môi.

Hai người gần như cùng ngã ra đất, lại cùng lúc cứu chai thuốc rửa hình, kết quả nhớ cái này mà quên cái khác, thế là rất dũng mãnh mà... đập trán vào nhau!

Thiên Thụ chỉ thấy màu vàng kim chớp lóe. Á, chụp được là bao nhiêu tiền chứ chẳng chơi!

Tiểu Mạc cảm giác trán đau kinh khủng, haizzz, hóa ra đầu phụ nữ cũng cứng đến thế.

Tách tách!

Bỗng trong tích tắc, ánh đèn flash lóe lên!

Hai người rất lạ lòng trợn to mắt.

Bạn Bạch Tiểu Lang đang đứng cạnh một cái máy ảnh đặt trên sàn nhà ở phía xa, móng vuốt nhọn ấn lên nút chụp nhanh! Vừa thấy hai người ngạc nhiên trợn mắt nhìn, nó lại còn cười gian một tiếng rồi “soạt” một cái chạy biến.

Thiên Thụ và Tiểu Mạc hoàn toàn đờ người.

Vẫn là Tiểu Mạc bò dậy trước, nhặt cái máy ảnh đó lên.

Đây là máy ảnh mà trước khi đi, cậu đã nằm bò trên đất chụp tĩnh vật ột đoạn quảng cáo nào đó rồi đặt ở đây luôn, và rồi quên cả đóng ống kính. Bạch Tiểu Lang lại phát hiện ra, hơn nữa còn bấm nút chụp nhanh!

Tiểu Mạc bấm mấy cái, nhìn thấy tấm hình đó, không nhịn được cười.

Thiên Thụ tò mò cũng vội vàng bò dậy, chồm lại. “Em cười gì thế?”

Một buổi sáng đẹp trời mười ngày sau đó, trong văn phòng tổng giám đốc công ty Vân Thượng, trợ lý Phương đang đưa tài liệu mà Boss Viên cần xem hôm nay. Cô đặt một chồng tài liệu xếp ngay ngắn trật tự trên bàn làm việc của anh. Trong đó kỳ mới nhất của “Phụ nữ online” nằm ở trên cùng.

Trợ lý Phương cúi nhìn.

Bìa rất hấp dẫn.

Một đôi nam nữ bị ngã, vẻ mặt vô cùng tự nhiên cùng giành một cái chai đang đổ, không may bị va trán vào nhau, gương mặt vừa đau vừa buồn cười, chụp rất tự nhiên và mới lạ. Bên dưới hình bìa còn có một cái tên rất đặc biệt rất cuốn hút người đọc, nhiếp ảnh gia lại tên là Bạch Tiểu Lang.

Đúng lúc này, cửa văn phòng có tiếng động nhẹ, Boss Viên đẹp trai mặt lạnh từ ngoài bước vào. Anh ngồi vào bàn, ánh mắt lập tức rơi trên cuốn tạp chí đặt trên bàn làm việc màu đen của mình.

Trợ lý Phương che mặt chuồn ra khỏi văn phòng.

Cô biết, không cần đến mười phút, mặt tổng giám đốc chắc chắn còn đen hơn cả bàn làm việc nữa.

19. Chương 18

Chương 18

Tan sở, tổng biên tập Thiên Thụ đang dọn dẹp bản mẫu của kỳ báo mới thì điện thoại bỗng đổ chuông. Với tâm trạng rất vui vẻ, cô vừa nhắc máy nghe thì bên trong bỗng vang ra một giọng nói trầm trầm mà rất ngọt ngào. “Anh đã đặt chỗ trong khách sạn mấy sao. Bây giờ gấp.”

“Khách sạn mấy sao? Bây giờ gấp? Đây đây em...” Thiên Thụ cầm điện thoại, vẻ mặt khó hiểu.

Giọng nói này... Cô không nghe nhầm chứ? Cuốn hút như thế, quyến rũ như thế, lượng đường gấp cả chục lần, mà lại là Boss Viên? Trước kia anh chưa từng nói thế với cô, mà anh nói gì mà khách sạn mấy sao mấy giờ gấp... Lẽ nào... Lẽ nào là... Boss Viên đang hẹn hò với cô?! Hẹn cô đến khách sạn mấy sao cùng ăn bữa tối?! Không thể nào!

Cạch. Tút tut tut...

Boss Viên đã cúp máy trước.

Đúng là rất có phong cách của Boss.

Thiên Thụ cầm điện thoại trong tay, ngỡ ngàng một hồi, rồi chụp lấy túi xách, chạy vù một mạch ra khỏi tòa soạn. Đến khách sạn mấy sao là vừa đúng bảy giờ.

Đây là lần đầu tiên hẹn hò với Boss Viên sau khi cô xuyên không. Bình thường cô đều ở nhà chăm con xem tivi, thỉnh thoảng anh bận việc không về thì sẽ chiếm máy tính của anh để lên mạng. Boss Viên rất ít nói, cũng hiếm khi nhắc chuyện trước kia với cô, tuy cô cũng muốn hỏi nhưng hễ nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của anh thì lại không dám mở lời. Nhưng không thể phủ nhận là người đàn ông của cô thật sự rất đẹp trai, làm việc hay nói chuyện lúc nào cũng có một vẻ rất “ngầu”, cho dù là người nào gặp anh lần đầu cũng bất giác bị anh thần phục. Không biết hẹn hò với dạng người này sẽ có cảm giác thế nào nhỉ? Trước kia lúc yêu nhau liệu họ có những buổi hẹn hò đẹp đẽ thế này không?

Cô tiếp tục đưa cô đến phòng mà Boss đã đặt trước, mở cửa ra mới thấy ngoài anh ra còn có dì Trương và con gái.

Thiên Thụ hơi thất vọng.

Nhưng dù sao cũng là bữa ăn gia đình, con gái đáng yêu như thế, thấy cô vào là lập tức chu mỏ, vươn hai tay đòi cô bế.

Thiên Thụ lập tức mềm lòng, liền ném cởi áo khoác rồi đến bế con gái đáng yêu. Con bé cũng tươi cười giơ hai tay mũm mĩm ra, túm chặt áo của cô. Giống hệt một con ỉn nhỏ thấy mẹ, cứ rúc vào lòng cô, miệng đầy nước bọt, sắp làm ướt cả khoảng áo trước ngực cô.

Dì Trương vội cười. “Để tôi bế cho, nó đói”

Choáng.

Thiên Thụ suýt thì ngã, lẽ nào trong lòng con gái bảo bối, cô giống với “bò sữa” sao? Hay là đất A Hoa trong nông trại của Boss Viên đến đây?

Boss Viên ngồi đối diện bàn ăn, nhìn vẻ mặt choáng váng của Thiên Thụ, anh nhướn khóe môi hiểm hằm lắm mới được chứng kiến, nói với phục vụ, “Dọn món đi.”

Bữa này đúng là đại tiệc.

Boss Viên tự chọn món, không chỉ chạy măn có đủ mà còn Trung Tây hợp bích, ngay cả con gái ăn bánh kem sô-cô-la cũng lem nhem cả mặt mũi, rồi uống canh trứng cà chua mà mặt mũi nhăn nhó rất đáng yêu.

Thiên Thụ thấy bộ dạng dễ thương của con thì không kìm được đưa tay ra nhéo má con. “Con gái, có chua không? Ngon không?”

Con bé trong miệng toàn vị chua, gương mặt giống cái bánh bao, “a a” mấy tiếng xem như kháng nghị món canh đã làm nó nhăn mặt.

Thiên Thụ cười lẫn lộn, con bé thật quá đáng yêu.

Dì Trương cũng không nhịn được cười, vừa giúp con bé lau miệng vừa dỗ dành. “Ngoan nào, cục cưng, chúng ta ăn no rồi, nhỉ?”

Bữa ăn này rất thoải mái và lãng mạn, cả nhà vui vẻ bên nhau, so với thế giới chỉ có hai người thì còn có thêm cảm giác ấm áp khôn cùng.

Boss Viên đứng lên. “Chúng ta đi thôi.”

Mọi người vội ra khỏi phòng.

Thiên Thụ đùa với con gái, chuẩn bị cả nhà ra về. Boss Viên đứng cạnh bỗng bất ngờ ra lệnh, “Dì Trương à, dì đưa con bé về trước, tài xế đang đứng ngoài đợi dì.”

“Vâng, được.” Dì Trương bế con gái nhìn Boss Viên và Thiên Thụ một cái, cười vừa mờ ám vừa thú vị rồi quay người đi.

Thiên Thụ có phần không hiểu. “Chúng ta không đi cùng sao?”

Boss Viên quay sang nhìn Thiên Thụ, gương mặt luôn có nụ cười nhẹ nhàng thoáng ẩn thoáng hiện, giọng nói cũng có chút gì đó khác biệt so với bình thường. “Chúng ta còn có việc khác phải làm.”

Hử? Việc khác? Thiên Thụ hơi tò mò mở to mắt.

Boss Viên quay đi. “Theo anh.”

Thiên Thụ thật sự tò mò, không biết Boss Viên đang lập lờ cái gì, nhưng thấy anh đi thật nhanh, cô cũng vội vàng đi như chạy theo.

Họ lên mãi đến tầng 28 của khách sạn bảy sao.

Khách sạn bảy sao thực ra không đạt tới tiêu chuẩn siêu bảy sao, khách sạn bảy sao duy nhất trên thế giới nằm ở bờ biển Dubai, khách sạn bảy sao này đang cất lực học tập khách sạn siêu bảy sao đó, vì trang trí hoa lệ nên đại sảnh hào nhoáng đầy ắp sự lãng mạn xa xỉ.

Nhưng đến tầng 28 của khách sạn thì lại có một bức tường kính rất to để ngắm cảnh, và còn cả mấy giếng trời đang mở khiến gió đêm nhẹ nhàng thổi vào.

Thiên Thụ lần đầu đến đây, kinh ngạc mở to mắt.

“Ôi, đẹp quá!”

Xuyên qua bức tường kính, cả thành phố đều thu vào tầm mắt.

Ánh đèn như con rồng lửa uốn éo, lượn theo từng con đường, từng ngôi nhà, kéo vào tận góc ngách. Trên bầu trời đen thẫm là ánh sao lấp lánh, hòa cùng với biển đèn dưới kia, có một vẻ đẹp cuốn hút khó tả. Gió đêm hơi lạnh phả lên mặt, cảm giác thoải mái và lãng mạn ấy thật sự có một ma lực khiến người ta khó thể chối từ.

“Sao anh phát hiện ra nơi này thế? Đẹp thật, chúng ta...” Thiên Thụ hứng chí áp mặt vào cửa kính, ngạc nhiên nhìn cảnh đêm rực rỡ bên dưới.

Bất thần, bỗng có người phía sau tiến sát lại gần, mang theo hơi ấm bao bọc lấy cô.

“Anh biết chắc em sẽ thích chỗ này.” Giọng anh trầm trầm, quyến rũ và cuốn hút.

Thiên Thụ cứng đờ người.

Cùng là cơ thể áp sát nhưng không giống lần trước ở nhà, tuy có thể cảm nhận thấy nhiệt độ của anh song khoảng cách rất gần nên nóng bỏng vô cùng. Gò má anh ngay sát sau gáy cô, như thể chỉ cần anh mở miệng thì môi sẽ nhẹ nhàng lướt qua tai cô, hơi thở ấm áp ấy đủ xuyên qua cổ áo cô, thấm vào cơ thể cô.

Thiên Thụ trong tích tắc thấy người nóng bừng.

“Boss... Viên...”

“Đừng gọi anh là Boss gì cả”, anh nhẹ nhàng thì thầm bên tai cô. “Trước kia khi chúng ta ở bên nhau, em thích gọi anh là Tiểu Dã.”

Tiểu Tiểu Tiểu... Dã?

Trong đầu Thiên Thụ bỗng hiện ra hình ảnh anh cười tươi khi bác nông dân gọi anh, lẽ nào cô cũng gọi anh như thế? Hơn nữa là khi họ ở bên nhau?

“Hoặc khi cao trào, em sẽ gọi anh là Dã...”, tay Boss Viên vòng ôm eo cô, ôm chặt cô vào lòng.

Thiên Thụ hoàn toàn đứng hình.

Cao... Cao cao cao... trào?! Lẽ nào Boss Viên đang ám chỉ... chuyện đó chuyện đó chuyện đó?!

Anh phớt lờ trạng thái cứng đơ toàn tập của cô, đưa tay ra nắm tay cô, kéo sang bên.

Thiên Thụ đang ở trạng thái hóa đá, cứ thế bị anh kéo đi. Boss Viên kéo cô thẳng đến trước cửa phòng khách sạn, lấy thẻ ra quẹt nhẹ. Thẻ phòng “cách” một tiếng mở ra, Boss Viên kéo tay cô, nhẹ nhàng đưa cô vào bên trong...

Thiên Thụ trong tích tắc dần mặt ra.

Anh, anh, anh đang làm gì thế? Lại cùng cô... thuê phòng khách sạn? Không lẽ Boss Viên vừa nói họ còn việc để “làm”... Ồi... Gian quá, cái gì đó “... dăng” quá, đen tối quá!

Gương mặt Thiên Thụ đỏ bừng bừng, nóng hổi, cô quay sang định đánh trống lảng, “Viên... Dã... Cái đó, chúng ta...”

Boss Viên dựa vào cửa phòng, cựa vạt nói lỏng, nút áo trên sơ mi đã cởi hai cái, hé lộ lồng ngực chắc khỏe, hàng lông mày nhướng lên, đôi mắt khê nheo, đôi môi mỏng cong lên thành một đường rất đẹp, vẻ mặt thích thú và thoải mái. Sao nhìn kiểu gì cũng giống như đang thưởng thức cảnh cừ non rơi vào mồm sư tử, thè lưỡi ra, chắc là đang suy nghĩ xem nên ăn thịt cô thế nào...

Thiên Thụ thấy tim thất lại, thành thích thành thích như có một con thỏ trong đó.

Gì thế này, cô vừa quay lưng thì người đàn ông này đã bộc phát hormone, lộ vẻ nguy hiểm chết người sắp nuốt chửng lấy cô?

“Em... Muốn nói gì?”, anh nhướng mày.

“A? Em em em em...” Thiên Thụ bất giác nhìn môi anh, nào còn nhớ mình muốn nói gì nữa.

Chuyện gì thế này, Boss Viên hôm nay bị sao thế? Từ sau khi cô xuyên không, họ đều ngủ riêng, kết quả hôm nay Boss Viên đột nhiên “động dục”, chuẩn bị “thi hành” bạo lực với cô? Không không không thể nào, cô cô cô cô còn chưa sẵn sàng! Cái đó cái đó... Tuy nhìn môi Boss rất là quyến rũ, rất là muốn nếm thử vị của nó, nhưng miệng sư tử không thể tùy tiện nếm được chứ? Có lẽ vẫn chưa kịp lao đến thử thì cô đã bị anh tru một tiếng “a um...” ăn thịt sạch sẽ rồi!

Ăn sạch rồi!

Thiên Thụ bỗng giật bắn mình!

Cô hoảng hốt túm tóc. “Cái đó... Em nghĩ... Con gái và dì Trương ở nhà có lẽ sẽ nhớ chúng ta lắm... Chúng ta về nhà nhé...”

Boss Viên bỗng bước một bước đến trước mặt cô.

Thiên Thụ dần người.

Anh chụp lấy tay cô, đẩy cô ra phía sau! Cả người anh lập tức áp sát.

“Á!”, Thiên Thụ hét lên, trái tim như hẫng mất một nhịp.

Anh nhốt cô giữa anh và bức tường, hơi cúi xuống, khiến gương mặt cô không thể trốn tránh mà nhìn thẳng vào mắt anh, lắng nghe hơi thở của anh.

“Đừng hòng chạy trốn”, anh nhìn cô, giọng trầm trầm mê hoặc.

Thiên Thụ bỗng thấy rối loạn, giống con thỏ bị điện giật, không động đậy gì được.

Gương mặt Boss rất đẹp rất đẹp, đẹp đến nỗi như có ánh sáng phát ra từ gương mặt anh khiến cô không dám nhìn thẳng, nhưng lại không thể không nhìn. Đôi mắt anh sắc bén, nhìn cô từ một khoảng cách gần đến vậy, như một mũi tên trong tích tắc xuyên qua trái tim cô. Cô run rẩy, cô hoảng hốt, cô rối loạn.

“Cái đó... Ở đây... Hình như... rất dạt... Chúng ta... Chúng ta có nên về nhà không...”, trong đầu Thiên Thụ trống rỗng, gần như không biết mình đang làm nhảm cái gì, suýt nữa thì ăn cả lưỡi của mình.

Boss Viên nhìn vào mắt cô. “Ở đây không lãng mạn sao? Cảm giác lên lút trong khách sạn...”

A... A... A... Anh anh anh đang nói gì thế? Lên lút? Thiên Thụ thấy đầu óc hỗn loạn cả lên.

Gương mặt anh đã dần dần áp sát, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt cô. Càng lúc càng gần, càng lúc càng gần! Chóp mũi anh sắp chạm vào cô, môi anh sắp chạm vào cô! Tim cô đã đập thành thịch không chịu nổi rồi, tay cô đang run lên, nhiệt độ cơ thể anh, hơi thở của anh, mùi vị của anh sắp bao trùm lấy cô rồi!

A a a, căng thẳng quá, a a a, tim sắp không chịu nổi rồi! A a a, sắp hôn rồi sắp hôn rồi!

Thiên Thụ thấy chim chóc bay tán loạn trong đầu.

Cô run đến không chịu nổi, bất giác quay ngoắt đầu sang bên trốn tránh. “Không... Đừng...”

“Đừng?”, Boss Viên nhướng mày.

“Em... Em chưa sẵn sàng...” Thiên Thụ không biết phải nói gì nữa.

Mặt Boss Viên cứng đờ.

Thiên Thụ lén nhìn anh, tưởng anh đang giận.

Sắc mặt anh không vui lắm, nhưng dần dần anh dịu lại, sau đó rất dịu dàng, rất thân thiết, rất hiền lành nheo mắt, cười tủm tỉm với cô. “Được, anh cho em thời gian.”

A?! Bingo!!

Thiên Thụ gần như hoan hô, không ngờ Boss Viên lại hiểu lòng người đến thế, không có chuyện “dục hỏa xung thiên” mà “hành hạ” cô. Anh lại còn mỉm cười mà bảo, không sao? A, Boss quá dịu dàng, quá hiền lành, quá đáng yêu!

Nhưng Boss Viên bỗng lùi ra sau một bước, khéo môi nhướng lên một cách quyến rũ. “Nhưng, ở đây chỉ có một cái giường!”

A... Ừm? Một cái giường?!

Đầu óc Thiên Thụ như bị đứt dây.

Lén lút nhìn lướt qua cái giường trắng tinh duy nhất trong phòng, Boss Viên đứng cạnh đó, sắc mặt rõ ràng nói “anh cho em thời gian nên chúng ta đương nhiên không thể ngủ với nhau rồi, còn em ngủ ở đâu thì tự em suy nghĩ”.

Thiên Thụ bối rối.

Cũng may Boss Viên là một người đàn ông rất thiện lương chính nghĩa, rất có lòng thương cảm người khác, nhìn bộ dạng lúng túng của cô, anh hơi mỉm môi mỉm cười, “Ngoài ban công có ghế xếp.”

“A, thế sao?” Thiên Thụ thò đầu nhìn ra ban công.

Á, mặt đầy vạch đen, cô rụt đầu vào.

Ban công theo kiểu mở, không có cửa kính, ở độ cao 28 tầng này, lại vào đêm mùa thu, gió thổi phàn phật, ngủ ở đó một đêm thì có chết mất!

Thiên Thụ xì mặt, “Boss Viên à, ban công...”

Boss Viên đang cởi nút áo sơ mi, hé lộ lồng ngực chắc khỏe quay lại nhìn cô, “Ban công thế nào?”

Ánh mắt Thiên Thụ bất giác nhìn xuống phía dưới nơi cổ áo để hở của Boss Viên... Á, làn da quá trắng, lồng ngực quá chắc khỏe, cơ bắp rõ ràng làm sao... A a a, muốn nuốt nước bọt quá...

Boss Viên nhìn ánh mắt đứng hình của cô, hơi nheo mắt lại. “Hay là, em muốn ngủ ở đây?”

“A, không... Không... Không đâu, em ra kia ngủ.” Thiên Thụ rút cổ lại, lập tức nhảy ra ban công.

Huhuhu... Chuyện gì thế này? Đến khách sạn bấy sao mà lại ngủ ban công? Gió thổi thế kia, thậm chí thế này, ghế cứng như vậy, tại sao lại đóng chặt xuống nền ban công chứ, tại sao không dời vào trong phòng, tại sao không thể ngủ trong căn nhà ấm áp, nhất định phải đến cái nơi quỷ quái này hò với chả hẹn! Boss Viên ơi, có phải anh cố ý dạy dỗ em không?

Thiên Thụ run run túm chặt thảm, trừng mắt nhìn ánh sao trên trời mà ầm ức nhếch môi ra.

Thê thảm thê thảm thê thảm.

©STENT: .luv-ebook

Gió lạnh thổi tới, lật bay bìa tạp chí “Phụ nữ online” kỳ mới nhất trên bàn uống nước, vang lên tiếng “soạt soạt”.

20. Chương 19

Chương 19

“Hắt... xì!”, trong văn phòng tổng biên tập Hạ vắng ra tiếng xì mũi cực lớn.

Đồng Tiểu Vi đi công tác về, vừa đẩy cửa văn phòng tổng biên tập đã suýt bị âm thanh ấy bắn văng ra ngoài.

“Trời ơi sao trong phòng lại có mưa thế này?”, bạn Đồng phì giọt nước dính trên người.

Thiên Thụ cầm hộp khăn giấy, mũi đỏ ửng, giọng ngàn ngạt. “Không phải mưa, mà là nước mũi tó xì ra đó!”

...

Bạn Đồng đứng hình.

Nhưng từ khi làm đồng nghiệp với Thiên Thụ, kiểu “tẩy lễ” này đã kinh qua trên trăm lần nên bạn Đồng cũng nhanh chóng hồi phục lại thần sắc, từ bỏ lau những “giọt mưa” trên người.

Nhìn chớp mũi đỏ ửng của Thiên Thụ, Đồng Tiểu Vi nghiêm chỉnh, “Cậu bị lở mồm long móng hả? Tổ sẽ gọi ngay cho đội vũ trang 120 đến đón cậu...”

Nói xong liền làm động tác lấy điện thoại ra gọi.

“Cậu mới bị lở mồm long móng thì có, cậu là cúm H5N1!!! Gà con.” Thiên Thụ vo khăn giấy xì mũi lại rồi “vèo” một tiếng ném về phía Đồng Tiểu Vi.

Đồng Tiểu Vi né tránh viên đạn sao băng bay đến, dương dương đắc ý lắc ngón tay. “Ha ha, Thiên Thụ, tớ ra ngoài ba ngày, tài bắn đạn của cậu kém đi nhiều quá.”

Bộp!

Viên đạn kế tiếp hôn đấm đuôi lên trán của bạn Đồng.

Đồng Tiểu Vi lập tức trúng đạn ngã xuống một cách vinh quang.

“Ha ha!”, Thiên Thụ hứng chí vỗ tay nhảy nhồm lên, nhưng nước mũi lại chảy ròng ròng.

Đồng Tiểu Vi vạch đen đầy mặt, lồm cồm bò dậy. “Đủ rồi! Hạ Thiên Thụ cậu mấy tuổi rồi mà còn trẻ con thế hả? Thật không biết tại sao ông xã cậu lại chịu nổi.”

Câu này khiến Hạ Thiên Thụ lập tức xì mặt ôm hộp khăn giấy. “Nếu không phải vì anh ấy thì tớ cũng chẳng ra nông nổi này, ngủ ngoài trời có chết đi được.”

“Á á, chuyện gì?” Đồng Tiểu Vi dỏng tai lên. “Chẳng lẽ buổi tối hai người làm chuyện đó... Mấy ngày gần đây lạnh như vậy, chắc hai người không phải là đánh dã chiến...”

“Dừng tưởng tượng lại ngay!” Thiên Thụ không chịu nổi. “Bạn Đồng à, bạn có thể có tư tưởng của người bình thường được không? Sao suốt ngày cứ suy nghĩ lệch lạc thế hả? Tớ chẳng qua là ngủ ngoài ban công mà thôi!”

“Ngủ ngoài ban công? Không phải chứ, tội nghiệp thế?” Đồng Tiểu Vi mở to mắt. “Đúng rồi, chắc cậu không chọc tức Boss Viên đó chứ? Lúc nãy tớ vào thấy phòng biên tập đang gà bay chó chạy, nghe nói tập chí mẩu kỳ sau bị trả về, bìa đã in xong cũng phải thay hết hả?”

“Ừ”, Thiên Thụ nước mắt rưng rưng, gật đầu.

“Tại sao?”

“Lệnh của Boss.”

...

Đồng Tiểu Vi bó tay. “Cậu lại chọc tức anh ấy chứ gì? Trước kia đã bảo cậu rồi, đừng bao giờ chọc giận ông xã nhà cậu, anh ấy không dễ đụng vào đâu!”

Thiên Thụ nước mắt nước mũi sắp tuôn trào, nhếch miệng ra vẻ đáng thương. “Tại sao cậu không viết câu này thật to, dán lên nhắc nhở tớ. Tớ có muốn chọc giận anh ấy đâu. Nước mũi của tôi...”

Xì... Thiên Thụ rút khăn giấy ra lau mũi.

Đồng Tiểu Vi thấy bộ dạng tội nghiệp đó, cũng không nỡ nói gì nữa.

“Cộc cộc cộc”, bỗng có người gõ cửa.

Đồng Tiểu Vi mở cửa, tài xế riêng của Boss Viên đứng ngoài. “Tổng biên tập Hạ, sắp nhờ tôi đến đón cô tới công ty Vân Thượng.”

Hạ Thiên Thụ vừa nghe chữ “sếp” đã thấy sồn da gà, suýt thì chui xuống gầm bàn. Đồng Tiểu Vi lên tiếng hỏi thay cô: “Tại sao bắt Thiên Thụ đến công ty Vân Thượng? Boss Viên có chuyện gì sao?”

Tài xế lắc đầu. “Xin lỗi, tôi chỉ lái xe, còn những việc khác đều không rõ.”

Nói cũng đúng, với người cao thâm khó lường ép được Thiên Thụ ngủ ngoài ban công như Boss Viên, thì làm sao để lộ nội tâm sâu thẳm như biển cả ột tài xế biết được.

Nhưng tài xế lại bổ sung một câu, “Nhưng sếp bảo tôi nhắn tổng biên tập Hạ, rằng tổng biên tập nếu không đi thì bữa tối vẫn sẽ đến khách sạn bấy sao.”

...

Trên đầu Thiên Thụ chim chóc bay ào ào.

Đồng Tiểu Vi không hiểu, quay sang nhìn Thiên Thụ vẻ kỳ lạ.

Mũi đỏ ửng, mặt đỏ hồng, còn nóng bừng nữa, Thiên Thụ đầu vầng mắt hoa ngoan ngoãn bò ra khỏi bàn, cầm túi xách nói về chịu đựng, “Đi thôi.”

Tài xế hoàn thành nhiệm vụ suôn sẻ, vui vẻ đưa tổng biên tập Hạ đến công ty Vân Thượng.

Văn phòng tổng giám đốc tầng 38 phủ thảm rất dài và dày, cho dù Hạ Thiên Thụ tập tễnh chân thấp chân cao đạp lên vẫn không phát ra tiếng động. Nhưng kỳ quặc là văn phòng tuy rộng lớn song lại trống trải, chẳng thấy ai cả. Thiên Thụ đứng đó, ngơ ngác thấy có chút trời xoay đất chuyển.

“Tổng biên tập Hạ, chị đến rồi à?!” sau lưng có tiếng nói, Thiên Thụ quay lại, hóa ra là trợ lý Phương. “Xin lỗi, em vừa đi rót nước ấm, không thấy chị đến.”

Trợ lý Phương đặt ly nước và một hộp thuốc màu trắng lên bàn.

“Tổng giám đốc xuống lầu dưới hộp rồi ạ, chắc khoảng một tiếng nữa mới về được. Anh ấy nhờ em ở đây đợi chị, sau đó còn chuẩn bị thuốc và nước ấm.”

“Thuốc?”, Thiên Thụ nhìn trong hộp thuốc có hai viên màu trắng và một viên màu cam.

“Tổng giám đốc nói tổng biên tập Hạ ‘có khả năng’ sẽ thấy không khỏe, nên chuẩn bị sẵn thuốc cảm và thuốc tiêu viêm rồi đây.” Trợ lý Phương nhìn mặt Thiên Thụ. “Xem ra anh ấy rất hiểu chị.”

Gò má Thiên Thụ ửng hồng, sắc mặt lại trắng bệch, trông đúng là hơi có bệnh thật.

“Cảm ơn, phiền cô quá.”

“Không phiền ạ, thực ra tổng giám đốc rất quan tâm đến chị...”, trợ lý Phương nói nửa câu song cảm thấy không có quyền nói tiếp. “Tổng biên tập Hạ, chị có thể đến sofa kia ngồi đợi một chút, bên đó có tạp chí và báo, lát nữa tổng giám đốc sẽ quay lại.”

Thiên Thụ gật đầu, trợ lý Phương liền lui ra ngoài.

Trong văn phòng tổng giám đốc rộng lớn chỉ còn lại mình cô.

Thiên Thụ đứng đó, nhìn trái ngó phải. Văn phòng của Boss Viên rất lớn, rất trống trải, ngoại trừ bên tay phải có tủ sách ngay ngắn thì chỉ còn bàn làm việc của anh. Trên bàn dưới bàn đều chất đống công văn tài liệu, đến mấy cái thùng đựng hồ sơ rất to dưới gầm cũng đầy ắp. Trên bàn làm việc đặt ba cái máy tính, một cái máy tính bàn, hai cái laptop. Trong đó có một cái là của hãng Apple siêu mỏng thuần trắng pha lê, chất liệu bóng lảnh quý giá đó khiến nước miếng của Thiên Thụ không kìm lại được.

Cô luôn mơ ước mua được một cái laptop như thế mà.

Nhưng hiện giờ cô chóng mặt quá, không còn tinh thần đâu để “hành hạ” cái laptop Apple của anh nữa, cứ tìm chỗ nào ngồi xuống đã.

Thiên Thụ lùi về phía sofa trong khu tiếp khách, tìm một chỗ khá thoải mái để ngồi xuống.

Đầu đau quá, mặt nóng quá, mũi nghẹt cứng không thở được, khiến cô như một con cá thiếu nước cứ há miệng ra, hít thở “phù phù” khó nhọc. Khó chịu quá, đây là kết quả của việc cô hưởng thụ cả đêm để đếm “một ông sao sáng hai ông sáng sao” đây mà. Tuy có lẽ cô biết lý do Boss Viên tổng cô ra ban công, nhưng kết quả này cô vẫn có phần không chấp nhận được.

Nhìn thuốc và nước ấm trợ lý Phương đặt trên bàn gần sofa, Thiên Thụ nghĩ ngợi rồi cầm lên uống.

Ban công cũng ngủ rồi, còn sợ anh hạ độc thủ hại chết cô sao?

Uống nước ấm, bụng đã ấm lên, Thiên Thụ lại cảm thấy mi mắt không nhấc lên nổi. Trong thuốc cảm chắc có thành phần an thần, cô buồn ngủ quá... Buồn ngủ quá buồn ngủ quá... Nhưng không thể ngủ... Trong văn phòng của Boss mà, cô phải đợi anh về... Đợi anh về... Đợi anh về... Khò!

Tổng biên tập Hạ cuối cùng đã quang vinh ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu sau, bên tai văng vẳng tiếng thì thầm khe khẽ. “Tổng giám đốc, tổng biên tập chắc đã uống thuốc và ngủ rồi, để tôi gọi...”

“Không cần”, có người ngăn lại.

Một tấm thảm len dày đắp lên, cảm giác rất ấm áp.

“Tổng giám đốc, phòng họp bên kia...”

Im lặng vài phút, nhưng có người luôn đứng cạnh canh chừng cô.

“Đừng đánh thức cô ấy”, có người ra lệnh nhỏ nhỏ.

“Vâng, thưa tổng giám đốc.”

Những tiếng bước chân vội vã rời đi.

Thiên Thụ vận vẹo người, tìm một chỗ thoải mái trên sofa, lại ngủ thiếp đi.

A, ấm áp, dễ chịu quá, mệt quá. Ngủ cả một buổi chiều thật ngon lành, cuối cùng đã đuổi hết cơn ớn lạnh trong người đi, cũng mơ cả một giấc mơ đẹp... Trong mơ có rất nhiều sao sáng lấp lánh, và trên chiếc ghế xếp ngoài ban công gió lạnh, có người cùng ngắm sao với cô... Người đó là ai nhỉ? Bờ vai rộng, dáng người cao, cánh tay dài, nhẹ nhàng vòng qua người cô, lồng ngực rất ấm áp...

Ngủ say.

Không biết bao lâu sau.

Có người gõ cửa.

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc Viên có ở đây không?”, người đó gõ vài tiếng, không ai đáp.

Người đó vận tay nắm, cửa bật mở.

Trong văn phòng lớn trống trải, không một bóng người.

Đàm Thiên Ân quan sát bên trong, định quay đi tìm trợ lý hoặc thư ký của Viên Dã, ngờ đâu khi anh ta vừa quay lưng thì bỗng nghe thấy ở sofa trong khu tiếp khách vang lên tiếng rên khe khẽ.

“Ừm...”

Anh ta ngẩn người.

Mái tóc dài mảnh trượt xuống thành sofa, người đang nằm đó chỉ lộ ra nửa gương mặt nhỏ nhắn khiến tim anh ta hơi run lên.

Anh ta bắt giác đến cạnh sofa.

Quả nhiên.

Cô gái nằm trên sofa không mấy dễ chịu lắm, quần thảm ngủ vận vẹo người thế kia, đúng là Thiên Thụ. Sắc mặt cô đỏ hồng, trán lấm tấm mồ hôi, nhưng sắc mặt lại hơi tái, đầu mày nhăn lại, trông đáng ngủ rất mệt mỏi, rất khó chịu.

Đàm Thiên Ân quỳ nửa người xuống, ngắm cô ngủ. Như có chút quen thuộc nhưng lại có phần xa lạ. Khi đó cô cũng bệnh trong trường, co quắp trên cái giường nhỏ trong ký túc, ngủ một mình chẳng biết trời đất. Anh cũng quỳ cạnh cô, lặng lẽ ngắm cô như thế này.

Không kìm được đưa tay lên, nhẹ nhàng đặt lên trán cô.

Cảm giác nóng bỏng.

Cô như cảm thấy sự tiếp xúc của ngón tay, hơi nhúc nhích, phát ra tiếng lẩm nhẩm, “Ừm... Mẹ...”

Ngón tay Đàm Thiên Ân dừng trên trán cô.

Ngoài cửa bỗng vang lên tiếng trợ lý Phương. “Tổng giám đốc, anh xem cái này phải giải quyết thế nào... Ủa, sao cửa lại mở?”

Có một bóng dáng cao lớn chặn lại ánh sáng đang chiếu vào trong văn phòng.

21. Chương 20

Chương 20

“Trợ lý Phương.”

Tổng giám đốc gọi tên cô ta.

Trợ lý Phương vội hoàn hồn, đáp lại, “Tôi đây, thưa tổng giám đốc.”

Quá sắc sỡ, nhìn mà cô mắt cả hồn, từ khi tổng giám đốc đứng trước cửa văn phòng, nhìn thấy hai người một nằm trên sofa, một quỳ dưới đất, vẻ mặt tổng giám đốc tuy lạnh lùng cứng nhắc, cố gắng khiến cơ bắp trên mặt không thay đổi, nhưng sắc mặt cứ tái đi rồi đỏ rồi xanh rồi đen, ánh mắt sắc nhọn như lưỡi kiếm, đúng là có thể dùng ánh mắt để lăng trì người ta rồi lăng trì tiếp... Sắc sỡ tới mức cô ta sắp mất cả hồn.

“Thông báo cho tổng giám đốc Lâm công ty Huy Hoàng ở phòng họp biết, vụ làm ăn này chúng ta đồng ý ký. Bắt đầu từ bây giờ, về công tác quảng cáo của công ty Vân Thượng sẽ do công ty Huy Hoàng đảm nhận.” Boss Viên lạnh mặt ra lệnh, giọng nói trầm trầm như phát ra từ kẽ răng.

Trợ lý Phương rụt cổ, lập tức đáp, “Vâng, thưa tổng giám đốc.”

Lúc này trong phòng họp còn tranh cãi kịch liệt, mấy công ty quảng cáo không chịu nhượng bộ, tổng giám đốc cũng chưa quyết định ký với công ty nào, bây giờ lại nhanh chóng hạ lệnh rồi. Nhưng, là sau khi nhìn thấy giám đốc công ty quảng cáo Huy Hoàng nửa quỳ trong văn phòng tổng giám đốc. Dù tưởng Boss nhất định sẽ bùng nổ cơn giận, nên cho dù thế nào cũng sẽ không hợp tác với Huy Hoàng. Nhưng ngược lại, với sự cao thâm khó đoán của Boss Viên, ký hợp đồng rồi thì trong quá trình hợp tác lâu dài vô tận này, từ từ hành hạ họ mới là cảnh giới cao nhất của trò chơi mèo vờn chuột.

Trợ lý Phương về mặt khâm phục chạy xuống lầu.

Boss Viên vẫn giữ tư thế “núi băng” đứng đó.

Đến khi Đàm Thiên Ân nghe thấy họ nói chuyện, đứng lên, quay lại nhìn anh.

Boss Viên đứng ở cửa, bóng dáng cao lớn che khuất ánh sáng từ ngoài cửa chiếu vào. Cùng với vẻ lạnh nhạt và trầm tĩnh trên gương mặt anh, có một sự u ám và đè nén đáng sợ.

Đàm Thiên Ân nhìn thấy anh, ngớ người một lúc mới nhớ ra thân phận người phụ nữ nằm trên sofa kia, không tránh khỏi vẻ sượng sùng. “Tổng giám đốc Viên, cái đó...”

Viên Dã bước nhanh đến.

Đàm Thiên Ân lùi lại một bước.

Anh đi rất mạnh mẽ, bước chân vừa dài vừa vững, lúc đến trước mặt Đàm Thiên Ân khiến anh ta có chút hoảng loạn. Không lẽ anh chuẩn bị ra tay với anh ta trong văn phòng tổng giám đốc này?

Ngờ đâu Viên Dã chỉ trừng mắt với anh ta, lạnh lùng, và rồi lướt qua. Hơi cúi xuống, bẻ bồng cô nàng co quắp trên sofa, đang ngủ vẹo người kia.

Hạ Thiên Thụ đang mơ ngủ bị đánh tỉnh, mở đôi mắt mơ màng ra, cảm giác cơ thể bị bẻ bồng lên không trung, hơn nữa mọi thứ đều mờ nhòe.

“A... Chuyện gì thế này... Đây... là đâu...”

Cô nheo mắt nhìn xung quanh, bỗng nhìn thấy người đàn ông đứng cạnh, gần như bất giác kêu lên, “Thiên Ân... Anh đến thăm em rồi...”

Cánh tay bẻ cô lập tức cứng đờ.

Người đàn ông đứng đó sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Nhưng bước chân không ngừng, tiếp tục bẻ cô ra ngoài.

Thiên Thụ mới cảm thấy mình vẫn đang được đưa ra ngoài, không kìm được dời tiêu điểm ánh mắt sang bên phải – gương mặt Boss Viên, chỉ có thể dùng một từ để hình dung – đen.

Thiên Thụ bỗng thấy trời xoay đất chuyển.

Chuyện quái gì thế này.

“Buông... Buông em xuống... Tự em...”

Boss Viên sa sầm mặt. “Muốn anh ném em ra ngoài?”

Thiên Thụ lập tức cầm miệng.

Bây giờ Boss Viên là hổ dữ, tốt nhất cô không nên sờ lung tung. Nhưng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, cô ngủ trong văn phòng Boss ư? Sao Đàm Thiên Ân lại xuất hiện? Hại cô trong lúc mơ màng còn tưởng đã trở về mùa đông năm ấy... Những ký ức đó thực sự khắc sâu trong tâm khảm, nên cũng không thể trách cô buột miệng nói ra tên anh ta... Nhưng thực tế... Cô nhớ đến thực tế... Nên cũng thấy rõ gương mặt sa sầm u ám của Boss Viên.

Haizzz, không ổn rồi không ổn rồi, càng nghĩ thì đầu càng đau, đây trời là chim vàng bay tứ tung, muốn tóm một con quá...

Thiên Thụ ngoẹo đầu sang bên, lại thiếp đi.

“Viên tiên sinh, sốt cao quá, hay là đưa vào bệnh viện truyền nước, hoặc tôi sẽ tiêm một mũi hạ sốt nhé. Nửa đêm nếu thấy hạ sốt thì không sao, nếu vẫn sốt cao thì đưa vào bệnh viện vậy.”

Có người nói chuyện bên tai cô.

“Được”, giọng trả lời lạnh lùng.

Chắc là Boss?

“Y tá Trương, cô tiêm một mũi thuốc hạ sốt cho cô Hạ đây đi”, có người dặn.

Thiên Thụ mơ mơ màng màng, chỉ thấy toàn thân nóng bừng, nhưng lạnh đến run rẩy, tứ chi đau nhức, miệng khô cháy đau đớn, mi mắt nặng trĩu không nhấc lên nổi.

Nghe bên tai có tiếng người bận rộn, tiếng rút thuốc nước “tách tách” sau đó tiếng ống tiêm va chạm vào hộp lách cách, rồi có người đến lật gối tắm chăn bông nặng trên người cô lên, và bàn tay ai đó thò vào áo ngủ của cô...

Cuối cùng Thiên Thụ gắng mở mắt ra được.

Một ống tiêm bằng thủy tinh lớn, đầu kim nhọn hoắt bỗng phóng lớn ngay trước đôi mắt nhập nhòa của cô.

Thiên Thụ chưa nhìn rõ lắm, bỗng cảm thấy mông mát lạnh, hình như có người cầm thứ gì đó chà lên mông cô, ướt lạnh một khoảng!

“Á á á...”, Thiên Thụ khàn giọng rú.

Cô y tá bị cô làm cho giật bắn mình, ống tiêm trong tay rơi xuống đất.

Thiên Thụ tuy sốt đến mức choáng váng đầu óc, nhưng từ nhỏ đã sợ bị tiêm khiến cô càng phản ứng dữ dội, nhảy nhồm lên, đẩy mạnh tay cô y tá ra!

“Tôi không muốn tiêm!”

Rầm! Cô y tá suýt bị cô đẩy cho tứ chi chống lên trời.

Bác sĩ riêng của nhà Boss Viên thấy cô phản ứng dữ dội như vậy thì vội đến kéo cô lại. “Cô Hạ, đừng động đây, hiện cô đang sốt tới 39 độ, không tiêm hạ sốt thì sẽ không khỏi. Nếu đến bệnh viện truyền nước thì sẽ đau hơn đây.”

Thiên Thụ sốt nóng đến mù người, nào quan tâm ông ta nói gì, “xoạch” một tiếng nhảy xuống giường, định cuống cuống bỏ chạy.

Bác sĩ riêng vội kêu to, “Y tá Trương, mau giữ cô ấy lại!”

Hai người chồm đến túm lấy Hạ Thiên Thụ.

Thiên Thụ cũng không biết là sốt đến mức nào hay là sốt đến mức thành siêu nhân, trái phải đều bị giữ chặt mà lại tìm ra khe hở, đưa tay chụp lấy tay cầm kim tiêm của cô y tá rồi nhấn mạnh xuống bên cạnh!

“A a a a a...”

Một loạt tiếng kêu thảm thiết.

Nhưng không phải cô Thiên Thụ, mà rõ ràng là bác sĩ gia đình đang kêu la thê thảm.

Kim tiêm cắm lên đùi ông ta, không kêu sao được!

“Đủ rồi!”

Bỗng trên sofa trong phòng ngủ của Thiên Thụ văng đến tiếng quát khê lạnh lùng.

Mọi người đều dờ ra.

Boss Viên sắc mặt sa sầm ngồi đó, trừng mắt nhìn họ. Nếu không phải trên người còn có bộ đồ thường màu vàng thiên nga thì Thiên Thụ không thể nhận ra anh vẫn còn ở đây. Nhưng có thể khiến Boss bắt đầu trở thành “người da đen” thế kia, đã đủ chứng minh sự phẫn nộ bùng bùng trong lòng anh đạt đến mức độ nào rồi.

“Em, nằm xuống! Mau tiêm thuốc hạ sốt, nếu không thì đến bệnh viện truyền nước! Con gái còn ngủ trong phòng, không được làm ồn!”

Lời Boss nói chắc nịch, không thể chống cự.

Thiên Thụ sốt nóng nhưng vẫn nước mắt đầm đìa ngoan ngoãn nằm xuống. Cô biết nếu còn làm loạn nữa thì anh thật sự sẽ quăng cô ra ngoài, nhìn sắc mặt như Bao Công của anh là biết.

Bác sĩ gia đình cũng run run rẩy rẩy bò dậy, cô y tá cũng đổi kim tiêm khác.

“Á...” Thiên Thụ kêu thảm thiết. “Á... Ôi... Ừ...”

Tiếng hét thay đổi âm sắc, không dám nhìn mặt Boss, cắn chặt chặn để nuốt tiếng kêu vào bụng.

Tiêm xong, cuối cùng cô cũng ngủ thiếp đi.

Boss Viên đẩy cửa phòng đọc sách, đến trước bàn, bật đèn sáng.

Ánh đèn trắng rải ánh sáng đầy bàn, mờ mờ, yên tĩnh.

Đêm khuya thế này, có chút lạnh lẽo và cô đơn.

Một mình anh ngồi bên bàn làm việc lạnh lẽo, nhớ lại những tháng ngày cô mới tỉnh dậy, lại có cảm giác như đã cách xa lâu lắm rồi. Khi cô mê man, anh ngày đêm lo lắng, buồn khổ. Khi cô tỉnh dậy, anh mừng rỡ và sung sướng, nhưng không ngờ khi nhìn thấy rèm mi dài của cô động dậy, cái tên cô gọi đầu tiên lại là...

Cạch!

Boss Viên ngẩng đầu lên khỏi ngọn đèn bàn tịch mịch.

Cửa phòng bị ai đó đẩy ra, nơi cửa mờ tối, có một cô gái chân trần mặc váy ngủ trắng đang đứng. Sắc mặt cô trắng bệch, tóc dài mượt, ánh mắt nhìn anh có vẻ đờ đẫn, ánh mắt không tìm thấy tiêu điểm.

Boss Viên nhìn cô.

Cũng may cô không ăn mặc thế này mà chạy đến phòng của con gái, nếu không sẽ dọa chết đi Trương hay thức dậy giữa đêm mất thôi.

Anh và cô cứ thế nhìn nhau, phải đến năm phút.

Boss Viên nhìn cô từ đầu xuống chân, ánh mắt dừng lại ở đôi chân trần của cô. Anh hơi cau mày, có vẻ không vui nói nhỏ, “Muốn ngủ thì về phòng ngủ. Đừng có nửa đêm nửa hôm...”

Hai chữ “lên cơn” chưa kịp nói.

Ánh mắt cô tuy không có tiêu điểm, nhưng dưới ánh đèn bàn sáng trắng, sắc mặt cô lại có chút hồng hào không tự nhiên lắm. Không lẽ sốt nặng quá, mũi thuốc hạ sốt kia không có tác dụng ư?

Cô lao đến trước mặt anh, nhìn anh chăm chăm.

Boss Viên nhíu mày. “Em...”

Cô bỗng cúi đầu xuống.

“Chụt” một tiếng, đặt đôi môi tái mét không sắc máu xuống môi anh.

Boss Viên đờ người.

Bệnh mộng du? Bệnh kiss? Nữ thần kiss mộng du? Hình như có tên bệnh như thế thì phải? Boss Viên nhíu mày giật giật khóe môi, trong đầu chỉ xuất hiện mấy chữ vàng to tướng rất không phù hợp với tình hình hiện tại.

22. Chương 21

Chương 21

Đêm lạnh như nước.

Môi cô lại nhiệt tình và nóng bỏng. Như hai hòn than nhảy ra khỏi lò, nóng hừng hực, ấm áp. Cô đứng bất động áp lên môi anh, nhưng lại có một mùi thơm thanh mát đặc trưng len vào mũi anh. Như có một quả táo vẫn chưa chín, hơi chất, ánh lên sắc đỏ nhàn nhạt.

Là đàn ông nếu nhìn thấy có như vậy chắc đều muốn ăn thịt cô ngay. Huống hồ là kiểu chủ động thế này?

Viên Dã ngồi đó, nhìn cô sát ngay cạnh anh.

Cô khép hờ mắt, rèm mi dài gần như cọ vào sống mũi anh, chớp mũi nhỏ xinh cọ vào anh, có cảm giác ươn ướt như một con cún nhỏ. Hơi thở của cô và anh hòa lẫn, trong không khí lại có chút mùi vị ngọt ngào và mờ ám. Nhưng kỹ thuật hôn của cô rất kém, chỉ áp lên môi anh, rồi không động đậy gì nữa.

Anh suýt thì bật cười thành tiếng.

Nhưng, như thế thì phá hoại không khí quá nhỉ?

Bất giác, tay anh nhẹ nhàng vòng quanh eo nhỏ của cô, chậm rãi kéo cô vào lòng. Khi cơ thể mềm mại của cô rơi vào vòng tay anh, anh từ từ hôn sâu hơn...

Hôn đôi môi đỏ mềm mại của cô, môi kề môi, từ từ hôn nhẹ nhàng, mút mát... Răng nhẹ nhàng chạm vào môi cô, hơi đau, nhưng lại có cảm giác tê dại... Đôi mắt to của cô khẽ động đậy, rèm mi dài rung rung như cánh bướm, nhưng lại hoàn toàn không mở ra, chỉ ngốc nghếch mặc cho anh hôn thật sâu...

Cảm giác hôn kỳ diệu như vậy, chẳng trách ngàn vạn năm nay, những đôi lứa yêu nhau đều phải dùng phương thức này để diễn tả tình yêu của mình.

Đôi môi chạm vào nhau như thể trao đổi nhịp tim của nhau, nhẹ nhàng dịu dàng, nhưng quyến luyến yêu thương.

Anh ôm cô, đè lên cô, hôn thật sâu... Khi cơ thể căng cứng của cô trở nên mềm mại, cánh tay bất giác vòng qua cổ anh, bỗng anh nhẹ nhàng đưa lưỡi len lén chạm vào môi cô...

Cả người cô run bắn.

Cơ thể như trúng phép thuật, cả người đều nhũn ra trong vòng tay anh.

Anh vội ôm lấy cô.

Nhưng anh ngồi trên một chiếc sofa di chuyển được, cả người cô bỗng đổ ập xuống, hại anh nhất thời không giữ nổi, chiếc ghế “soạt” một cái trượt ra sau, còn cô thì sắp ngã nhào xuống đất! Anh gần như vô thức ôm chặt lấy cô!

Rầm!

Hai người đang hôn nhau ngã lăn ra sàn, sống lưng Viên Dã đập mạnh xuống sàn nhà trải thảm, nhưng dường như cô trong mộng du lại không bị tổn thương chút nào, đập vào lồng ngực anh.

Anh đau đến nỗi sống lưng cứng đờ.

Cô lại vùi đầu vào lòng anh.

Như một đứa bé cần hơi ấm, rất đáng thương áp vào lồng ngực anh.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch.

Cô nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của anh.

Cánh tay vô thức bám lấy, như một con cua bám vào người anh.

Cơ thể Viên Dã cứng lại.

Anh vẫn chưa được ôm thế này bao giờ, có phần thiếu tự nhiên, cũng có phần không quen lắm, nhưng khi cơ thể mềm mại của cô áp sát, mùi hương táo dịu dịu lan tỏa, anh cảm thấy tim mình sắp mềm nhũn ra. Không kìm được đưa tay ôm lại cô, thân mật áp sát mái tóc đen sáng mềm mại của cô.

Thiên Thụ vùi đầu vào ngực anh, lẩm nhẩm. “Thiên Ân... Đừng xa em... Đừng xa em... Em không muốn từ bây giờ ai đi đường nầy đâu... Thiên Ân...”

Ngón tay đặt trên eo Thiên Thụ của Viên Dã hoàn toàn khựng lại.

Anh cảm thấy trái tim đang đập loạn nhịp của mình, nhưng nhịp đập ấy sao mà đau khổ, sao mà xót xa...

Lại là câu nói này, lúc nào cũng gọi tên anh ta trong giấc mơ, cho dù tỉnh dậy trên giường bệnh, câu đầu tiên cũng là “Thiên Ân, em yêu anh...”

Anh ngồi cạnh giường cô.

Khoảnh khắc ấy, cảm thấy mặt mình đau như bị ai đó tát mạnh một cái.

Rát, nóng bừng, ngượng ngùng, mà còn rất buồn.

Trong lòng người phụ nữ anh yêu luôn không quên được mối tình đầu, anh còn có mặt mũi nào tiếp tục cuộc hôn nhân này nữa? Hoặc thật sự nên lùi vài bước, trả tự do cho cô, để cô hạnh phúc rồi đi tìm tương lai của mình? Nhưng thấy đáng về cô ngơ ngẩn ngốc nghếch, tại sao cứ không nỡ buông tay... Sợ một mình cô rời đi sẽ chịu khổ, chịu tội, đau lòng, không còn đường lui... Nên lúc nào cũng không nén được mà đỡ lấy cô, bảo vệ cô, ở bên cô...

Nhưng, nỗi xót xa ấy, có ai hiểu cho anh?

Viên Dã muốn đẩy cô ra.

Bỗng, cảm thấy trên áo mình, ướt ướt.

Anh hơi cúi đầu, phát hiện ra cô nàng túm chặt lấy anh đang ủ rũ gục trên ngực anh vẻ đáng thương, tuy mắt khép hờ nhưng lại có nước mắt... âm ẩm, từ khóe mắt rơi xuống.

Viên Dã bắt lực nằm xuống trở lại.

Tim, đau như bị thứ gì đó chui vào vò nát.

Nhưng lại không kìm được mà thở dài, đưa tay nhẹ nhàng lau đi hai hàng nước mắt long lanh trên má cô...

“Yêu một người, nhất định phải đau khổ thế sao?”

Sắc trời mờ mờ, đã sáng rồi.

Cơn sốt của Thiên Thụ cuối cùng đã lui.

Cô mơ mơ màng màng ra khỏi phòng, trong phòng tĩnh lặng. Chỉ có chút sương mù băng lắng đọng vào qua màn cửa, như chẳng có ai ở trong phòng cùng cô.

Cô dụi mắt.

Boss Viên lại chạy bộ rồi sao?

Đang suy nghĩ thì cửa mở, dì Trương bế con gái mặc đồ dày cộm, xách hai phần điểm tâm bước vào. Thấy Thiên Thụ thì vội cười, “Cô Hạ dậy rồi à? Có thấy khỏe hơn chưa? Tôi mua cháo thịt nạc, ăn cho lấy lại sức nhé.”

Thiên Thụ nhìn dì Trương bận rộn thì vội bước đến đón lấy con gái.

Dì Trương cầm bát, đổ cháo ra, nóng hôi hổi, hương thơm nức mũi.

Thiên Thụ và con gái nhìn nhau, hai cặp mắt đen láy cùng nhìn, con gái cười như nắc nẻ. Thiên Thụ quay lại phía bàn ăn, hỏi, “Chỉ có hai bát thôi sao? Viên...”

“Cậu ấy đi công tác rồi, cô Hạ không biết sao?”, dì Trương bày bát đĩa ra.

Tay Thiên Thụ bế con gái bỗng dừng lại.

“Hình như là bay sáng sớm nay, trời chưa sáng đã vội đi. Tôi hỏi sao cậu ấy không viết giấy để lại cho cô, Viên tiên sinh chỉ nhìn phòng cô một cái rồi đi.” Dì Trương bày biện xong xuôi thì đưa tay đón lấy con bé. “Nhưng Viên tiên sinh trước khi đi có nói, cháo tiệm này rất ngon.”

Hửm? Thiên Thụ chớp mắt.

Dì Trương thấy Thiên Thụ còn ngơ ngẩn thì không kìm được nhắc cô, “Câu này của Viên tiên sinh có nghĩa là bảo tôi đi mua về cho cô ăn! Cô Hạ à, có lúc cô thật không hiểu tiên sinh tí nào.”

Anh bảo đi đi mua cháo cho cô... Hóa ra dưới gương mặt lạnh lùng ấy lúc nào cũng có một ý nghĩa đặc biệt sao?

Thiên Thụ sờ viên bát nóng hổi, có vẻ suy tư. “Vâng, hình như tôi thật sự không hiểu anh ấy chút nào... Dì à, dì biết chúng tôi trước kia ở bên nhau thế nào không? Chúng tôi có cãi nhau không? Rồi cùng nhau làm gì không?”

Cô hỏi thế khiến dì Trương mím môi cười. Vừa cười vừa bế chặt con gái hơn. “Trước kia hai người thế nào thì tôi không rõ lắm. Dù sao với tính khí của Viên tiên sinh thì hai người cũng không cãi nhau nổi. Nhưng, tối qua hình như rất kịch liệt, tôi nghe thấy tiếng ghế đổ cơ mà! Cô Hạ à, ăn nhiều cháo một chút, bồi bổ.”

Dì Trương vừa nói vừa cười, bưng bát cháo rồi bế con bé vào phòng để dứt cho nó ăn.

Chỉ còn Thiên Thụ ngơ ngẩn đứng đó, nghĩ lại những câu bí ẩn khó đoán của dì.

Tối qua? Kịch liệt? Ghế? Cô ra sức khoét não để nhớ lại chuyện đã xảy ra tối qua, nhưng vẫn không nhớ được tí nào. Chỉ biết duy nhất một điều là giấc mơ không chân thực lắm, hình như cô đã ôm Thiên Ân khóc thảm thiết...

Ôm? Khóc? Ừm... Chẳng lẽ... Không thể... Cô cô cô... Cô lại mộng du ư?

Thực ra lịch sử bệnh mộng du của Thiên Thụ bắt nguồn từ lần cảm sốt lúc nhỏ, bố mẹ lại không ở bên, một mình cô nằm trong chăn sốt đến chết đi sống lại, thế là mơ mơ màng màng đi lấy nước và thức ăn. Vừa giữ thể lực ình, vừa chờ đợi bố mẹ bận làm việc đến mức ba, bốn ngày mới về nhà được. Thế nên cô không phải kể mắc chứng mộng du, bệnh mộng du của cô chẳng qua là một cách bảo vệ bản thân khi sốt nóng mà thôi.

Thiên Thụ không dám nghĩ tiếp nữa.

Húp xong bát cháo, thay đồ rồi Thiên Thụ chạy đến tòa soạn.

Đồng Tiểu Vi đang đứng trong phòng biên tập chỉ huy mọi người dọn đồ, thấy Thiên Thụ về thì kêu lên ngạc nhiên, “Thiên Thụ, bệnh lở mồm long móng của cậu khỏi rồi hả?”

Một câu nói mà dọa được cả đám mỹ nữ trong phòng biên tập lùi lại ba bước, cùng đưa tay lên bịt mũi, miệng.

Thiên Thụ thật chỉ muốn ném túi xách vào cô nàng, dám trù ẻo tổng biên tập khỏe mạnh thế đấy hả.

“Đồng Tiểu Vi, tiền lương tháng này của cậu trừ ba mươi phần trăm!”, cô cũng học cách tàn nhẫn.

“Ôi không, tổng biên tập đại mỹ nữ, cậu tốt nhất mà! Cậu khỏe mạnh nhất! Cho dù lở mồm long móng thì cũng là tớ bị trước, được chưa?” Đồng Tiểu Vi lập tức lao đến nịnh bợ, cộng thêm ôm hôn thăm thiết.

Thiên Thụ giật giật khoe môi.

Quay lại nhìn đám biên tập đang dọn đồ, mà đó lại là mẫu tạp chí số mới bị trả lại, trên mỗi quyển đều phóng to bức hình cô và Tiểu Mặc đều có vẻ mặt rất buồn cười mà bạn Bạch Tiểu Lang chụp.

“Mấy thứ này chưa đổi xong nữa hả? Bên Vân Thượng chẳng phải yêu cầu chúng ta trong vòng ba ngày phải đổi hết sao? Đừng thấy tôi cảm sốt mà các cô lười biếng nhé...”. Nói chung tổng biên tập Thiên Thụ muốn tăng khí thế của mình lên.

Đám mỹ nữ lại dị khẩu đồng thanh đáp, “Công ty Vân Thượng sáng nay gọi đến, tất cả bìa báo không cần đổi nữa!”

Hả?!

Cầm Thiên Thụ suýt rơi xuống đất.

Không phải chứ, lúc bảo đổi, lúc thì không, chơi cô hả? Cô còn vì bìa báo này mà bị ép phải ngủ ngoài ban công, bệnh một trận, kết quả giờ lại bảo không cần đổi nữa?

Đồng Tiểu Vi bỗng chồm đến bên tai cô, khẽ nói, “Cô em trực ban nói là Boss Viên đích thân gọi điện ra lệnh. Thiên Thụ, cậu xử xong anh ấy rồi hả?”

Boss Viên?

Đôi mắt Thiên Thụ hơi lóe sáng.

Chẳng phải sáng sớm nay anh đã ngồi máy bay đi công tác sao? Song lại dặn dì Trương chăm sóc cô, rồi gọi điện nói bìa báo không cần thay nữa. Nhưng anh rõ ràng rất để tâm tới nó, lần trước sắc mặt anh khi hẹn hò thật sự rất kém. Nhưng giờ đây, anh lại nói không cần thiết? Nếu không vì anh nghĩ thoáng thì hay là...

Thiên Thụ bỗng nhớ tới chứng mộng du của mình.

Trong lòng không hiểu vì sao lại có cảm giác hụt hẫng chưa xót.

Đang nghĩ thế thì Đan Lâm bỗng bước xuống từ cầu thang gỗ bên ngoài, tiếng giày cao gót gỗ “lộp cộp”, vừa thấy Thiên Thụ đã hét lên, “Cái cô tổng biên tập kia, tôi đã nhờ nhiếp ảnh gia chụp ngoại cảnh rồi, cô thu dọn sắp xếp đồ rồi chứ? Chiều nay chúng tôi đi suối nước nóng Hương Sơn.”

Thiên Thụ quay lại, ra chiều tức giận vì cô ta lại chỉ thị cô. “Này người đẹp Đan ơi, tôi đã nói ở đây tôi mới là chủ biên, cô bảo tôi đi thì tôi đi cũng được, nhưng lại còn bảo tôi chụp ngoại cảnh... Cô coi tôi là người mẫu miễn phí...”

Lời cô nói dừng lại đầu lưỡi.

Vì cô nhìn thấy Tiểu Mặc, đứng sau lưng Đan Lâm, thấy ánh mắt cô nhìn mình, gương mặt cậu nở nụ cười rạng rỡ, rất ấm áp.

23. Chương 22

Chương 22

“... Bầu trời rộng khắp tầng mây, dưới đất một cây rau cải, em là mây, anh là rau, chúng ta là rau mây...”

Đoàn người ngồi trên xe hát ca ồm tỏi, ồn ào đến độ Thiên Thụ cảm thấy đầu như trương phình.

Tốt thôi, cô lại bị người đẹp Đan “tấn công” rồi. Khi Đan Lâm nghiêng rằng giậm chân đòi bãi công, cô đành thu xếp tay nải, cùng một đám người mẫu, nhiếp ảnh gia, người trang điểm v.v... rầm rộ kéo đến suối nước nóng Hương Sơn. Thực ra lần này là hoạt động tuyển chọn hình bìa của một công ty người mẫu nào đó, đương nhiên hy vọng tạp chí của họ có thể phối hợp tuyên truyền quảng cáo. Thế là Đan Lâm dùng phí quảng cáo người ta đưa để uy hiếp cô, rồi bắt cóc cô lên chiếc xe du lịch này.

Mấy người này ồn ào quá, cho dù Thiên Thụ đeo tai nghe cũng khó mà không nghe thấy tiếng hát dở ẹc của bọn họ. Huống hồ cô vừa khỏe lại, có lúc vẫn cảm thấy đầu đau như sắp nứt ra. Cô vốn định đi để thư giãn, nhưng bị bọn họ hành hạ thế này, đúng là chẳng có tâm trí đâu mà thư giãn nữa.

Thực ra đừng tưởng cô vô tâm vô tư, tâm trạng cô giờ đây không hề vui. Chỉ cần nhớ đến việc Boss Viên đột ngột ra nước ngoài, lại ra lệnh không cần đổi hình bìa nữa, lại thêm cô lơ mơ nhớ rằng hôm đó khi cô ngủ say trong văn phòng của Boss, trong mơ màng hình như nhìn thấy Đàm Thiên Ân... Tổng hợp lại thì kẻ ngốc cũng biết lý do Boss Viên đột ngột đi xa.

Trong lòng Thiên Thụ có chút buồn bã, cứ cảm thấy bản thân có lỗi với Boss Viên, cầm số điện thoại của anh, định lên tiếng giải thích nhưng lại thấy mọi lời giải thích đều là thừa thãi. Trong lòng anh, cô đã là vợ của anh, hơn nữa còn sinh cả con nữa; nhưng trong lòng cô, vẫn cảm thấy mình còn sống ở thời điểm hai mươi tư tuổi, tuy bị Đàm Thiên Ân bỏ rơi nhưng mối tình đơn phương sâu sắc bấy năm trời đó không phải chỉ một vụ tai nạn, một lần mất trí nhớ, hay một chuyến xuyên không là có thể quên hết. Cô cảm thấy có lỗi với Boss, nhưng lại không biết phải nói thế nào.

“... Nào nào nào một cây rau cải, nào nào nào một cây rau cải...”

Không chịu nổi nữa, tiếng hát ồm ồm của đám người này.

Thiên Thụ không chịu được mới đi về phía sau xe, định tìm một góc vắng vẻ để ngồi cho yên tĩnh.

Vừa đi ra phía sau, bỗng thấy một cơn gió lạnh.

Bên cạnh cánh cửa sổ hé mở là một chàng trai rất yên lặng.

Gió mát thổi nhẹ mái tóc nâu hạt dẻ của cậu, hé lộ vầng trán trắng trẻo trơn láng. Sống mũi cậu cao thẳng, đôi mắt trong veo nhìn chăm chú phong cảnh lướt qua ngoài cửa sổ, nhưng trên gương mặt luôn có một nụ cười nhẹ nhàng, dường như chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt xinh đẹp ấy của cậu, bạn sẽ cảm thấy cuộc đời mãi mãi tươi đẹp, mãi mãi rực rỡ. Hoàn toàn không ngờ cậu là người chìm đắm trong thế giới vô thanh, là một chàng trai “rất đáng thương” trong mắt người khác.

Thiên Thụ chần chừ mãi ở lối đi, nhìn cậu.

Cậu luôn giữ tư thế tuyệt đẹp đó, mỉm cười nhìn ra bên ngoài.

Thiên Thụ cắn răng, ngồi xuống ghế trống bên cạnh.

Tiểu Mặc không nghe thấy tiếng hát của mọi người nhưng lại cảm nhận được động tác của cô, quay sang thấy cô ngồi xuống cạnh cậu thì nở một nụ cười rạng rỡ vô cùng.

©STE.NT

Nụ cười ấy rực rỡ tới nỗi khiến Thiên Thụ không mở nổi mắt.

Tại sao cậu luôn có thể cười rạng rỡ như thế nhỉ? Cho dù sống trong một thế giới không có tiếng động, nhưng dường như cậu mãi mãi hạnh phúc, không phiền muộn, thậm chí trong đôi mắt trong veo của cậu sẽ phản ánh tất cả, luôn chân thực và thuần khiết như vậy.

Thiên Thụ nhìn cậu, không tìm được bật ra một câu, “Ừ, chị ngồi một chút.”

Cậu cười, rồi lại quay sang bên kia.

Ngón tay đặt trên bệ cửa sổ mở một nửa, gió nhẹ xuyên qua những ngón tay thon dài trắng muốt ấy, có một vẻ đẹp không chân thực lắm. Đầu ngón tay như ngọc mang cảm giác trong suốt, đôi môi hơi mím lại như luôn giữ một nụ cười hạnh phúc.

Thiên Thụ nhìn gương mặt nghiêng của cậu, không tìm được ngắm mê mẩn.

Nếu giống cậu, không thể nghe tạp âm của thế gian, có lẽ nhất định sẽ rất hạnh phúc chẳng? Tâm hồn cậu mãi mãi trong sáng, mãi mãi thuần khiết, như một tờ giấy trắng, không bao giờ nhuốm bẩn...

“Tiểu Mạc à, em thật hạnh phúc.”

Cô ngồi cạnh cậu, buột miệng.

Cậu không nghe thấy, ánh mắt luôn chăm chú nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Thiên Thụ trút hết nỗi lòng ra với cậu. “Tiểu Mạc à, chị buồn lắm. Chị thấy bản thân rất có lỗi với Boss Viên, rõ ràng đã lấy anh ấy nhưng trong lòng lại cứ nghĩ tới người khác. Nhưng chị thật sự không cố ý, chị đã thích Thiên Ân bấy năm trời, từ khi chị học lớp tám, hiểu một chút tình cảm nam nữ mơ hồ đó, thì đã luôn thích anh ta. Tuy anh ta chưa bao giờ xem chị là gì cả, mỗi lần ở cạnh anh ta đều là những cô gái khác; lần nào chị cũng hạ quyết tâm trong lòng, không bao giờ quan tâm nữa, không bao giờ gặp anh ta nữa, nhưng lần nào anh ta đến tìm chị, khi anh ta xoa đầu chị như một người anh trai chiều chuộng cô em gái...”

Thiên Thụ mím môi, giọng nói hơi nghẹn lại.

“Chị rất kém cỏi, có phải không Tiểu Mạc?”

Đôi mắt to của cô lấp lánh, nước mắt chực rơi.

Tiểu Mạc này giờ luôn nhìn ra bên ngoài, bỗng quay phắt lại.

Thiên Thụ giật mình, nuốt hết những lời sau đó vào bụng, chớp chớp mắt nhìn Tiểu Mạc.

Tiểu Mạc cũng nhìn cô. Đôi mắt to trong veo di chuyển lên xuống trên gương mặt cô, như thể những lời vừa này cậu thật sự nghe được.

Thiên Thụ nhìn cậu, có vẻ căng thẳng.

Cô hiếm khi nói những lời này với người khác, vì Tiểu Mạc không nghe thấy nên cô mới nói thôi.

Cũng may, Tiểu Mạc chỉ nhìn cô, rồi mỉm cười và quay đầu đi, tiếp tục ngắm phong cảnh.

Thiên Thụ thở phào.

“May mà em không nghe thấy.” Thiên Thụ làm dấu chữ thập trên ngực. “Không thì chị mất mặt chết được. Nhưng một chàng trai không có bạn gái như em thì cho dù có nghe thấy, chị nghĩ em cũng sẽ không hiểu tâm trạng này của chị đâu. Haizzz...”

Thiên Thụ thở hắt ra.

Chiếc xe bỗng “két” một tiếng, ngừng lại.

Tài xế quay lại bảo mọi người xuống xe nghỉ ngơi một chút, bây giờ đã vào đến đoạn đường dẫn lên núi, còn phải qua hai sơn cốc nữa mới tới khu nghỉ dưỡng suối nước nóng Hương Sơn. Bác tài nhắc mọi người có thể đi WC ở trạm dừng chân ven đường, nhưng phải cẩn thận đường đi, vì trên đường núi không có lan can, ngoài kia là khe núi và suối, khá là nguy hiểm.

Đám người mẫu ca hát chạy âm âm xuống xe.

Thiên Thụ vỗ vỗ Tiểu Mạc, ra hiệu họ cùng xuống xe nghỉ ngơi.

Khu du lịch suối nước nóng Hương Sơn tọa lạc ở một vùng sơn cốc xưa cũ, trong cốc có những người dân đã bám trụ qua bao đời, sau khi phát triển thành khu du lịch, người dân trong thôn đều bày những quầy hàng nhỏ ven đường, hoặc là những quả trứng lá trà[1] đã được luộc chín bằng nước suối, hoặc bán chút

hoa quả nhà tự trồng, hoặc những sản phẩm điêu khắc nhỏ nhỏ. Khi Thiên Thụ bước ra khỏi WC thì Tiểu Mạc đang đứng trước một quầy hàng, đùa nghịch một thứ gì đó treo trên giá gỗ. Vật đó được làm từ cành cây, tuy có màu sơn đỏ sáng bóng nhưng nằm trong lòng bàn tay trắng muốt của cậu thì lại có một phong vị đặc biệt.

[1] Chỉ kiêu trứng luộc có gia vị, trong quá trình luộc có bỏ lá trà vào, là một món ăn vặt đặc biệt, và cũng là một trong những thức ăn truyền thống của Trung Quốc.

Thiên Thụ bước lại gần. “Em đang xem gì vậy?”

Tiểu Mạc thấy cô đến thì lập tức rút thứ đó xuống, ra hiệu treo trên ngực cô.

Thiên Thụ ngẩn người.

Một mặt dây chuyền được điêu khắc thành hình cây đào nhỏ, bé xinh nhưng lại có đủ lá cành, có hoa có gân lá, khắc rất tỉ mỉ và chuốt sáng bóng, trơn láng. Trên cành cây nở những nụ hoa be bé xinh xinh, có vẻ rất tinh tế.

Tiểu Mạc thấy cô đeo trước ngực thì lập tức đưa ngón cái lên, tỏ ra rất hài lòng. Rồi lập tức móc ví tiền ra định mua.

Thiên Thụ giật mình, vội nói, “Không không không được, cái này chị...”

Tiểu Mạc khoát tay, ngăn động tác tháo xuống của cô, ra hiệu rằng lát nữa chụp hình sẽ cần dùng tới. Thiên Thụ cố gắng hiểu ý của cậu, cũng không tiện tháo xuống. Tiểu Mạc cười dịu dàng, lấy tiền ra trả cho người bán.

Thiên Thụ cầm vật đó, đang bối rối thì người đẹp Đan Lâm gõ đôi giày cao gót đi lướt qua cô, lại còn chồm sát tai cô thì thầm, “Tổng biên tập Hạ, ngoại tình hả?”

Cái gì?!

Thiên Thụ lập tức nhảy dựng. “Cô cô cô mới là ngoại tình, cả nhà cô đều ngoại tình...”

Người đẹp họ Đan nhìn cô, nhếch môi cười. “Nơi này không cần tiền, tùy nghi.”

Thiên Thụ tức đến nổi mắt muốn lác cả đi.

“Á... Cứu với, có người trượt chân rơi xuống!”

Bỗng một tiếng la hét thất thanh khiến mọi người đều giật mình.

Mọi người lao đến ven đường, là một cô người mẫu vừa nãy đứng bên vệ đường cười đùa với bạn bè, vừa đùa vừa cười rồi quên mất đường đi dưới chân, bị treo mắt cá, giày cao gót gãy, thế là cơ thể trượt ra khỏi con đường, treo lơ lửng trên bờ vực.

“Cứu với! Cứu tôi với! Đau quá... Đau quá!” Cô người mẫu sợ hãi khóc thét, tay bám chắc một hòn đá nhỏ nhô ra ven đường, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Dưới kia là dòng suối chảy xiết, nếu rơi xuống không ngã chết thì cũng ngạt nước dở sống dở chết.

Mọi người hoảng loạn, có người la hét, có người lấy điện thoại ra gọi cứu hộ, có người thì chạy đi mượn dây thừng từ những người dân. Cô gái kia lơ lửng trong không trung, run rẩy, tay cô ta vừa nhỏ vừa yếu, cơ thể thì lại cao, cứ run rẩy như thế, trông có vẻ sắp rơi xuống tới nơi.

Thiên Thụ thấy thế thì vội kêu, “Đợi các người đưa cứu binh tới thì cô ta đã rơi xuống rồi! Cứu người đã rồi tính!”

Cô gạt mọi người ra, lao đến ven đường, từ đám dây leo chằng chịt dài ngoằng kia lôi ra được mấy dây chắc chắn, sau đó nhanh chóng vện xoắn chúng lại với nhau, rồi ném về phía cô người mẫu kia, hét lên, “Mau, mau giữ lấy!”

Mọi người đều đàn ra, nhìn Thiên Thụ.

Cô gái kia thấy cổ cứu mạng thì lập tức chụp mạnh lấy, suýt nữa thì kéo cả Thiên Thụ xuống.

Tiểu Mạc là người đầu tiên hoàn hồn, nhanh chóng lao đến kéo Thiên Thụ lại.

Thiên Thụ bị cô ta lôi mạnh thì giật bắn mình, cũng may có người sau lưng ôm cô giữ lại. Cô quay đầu, hóa ra là Tiểu Mạc. Trong lòng bỗng có cảm giác vững vàng hơn nhiều.

Bất lực là cô gái kia vừa cao vừa nặng, hai người họ tuy ra sức kéo dây nhưng cơ thể cô gái kia vẫn trượt xuống.

Cô ta lập tức hét lên như heo bị chọc tiết. “Á á á... Cứu với cứu với, tôi không muốn chết!”

Màng nhĩ Thiên Thụ bị tiếng hét của cô ta làm cho rung lên, rất muốn đá cô ta một cái bảo cho dù ngã xuống cũng không chết, nhiều nhất là đỡ sống đỡ chết thôi, người đẹp họ Đan chắc sẽ tính cho cô ta là “tai nạn nghề nghiệp”. Nhưng hiện giờ làm gì còn tâm trạng đùa giỡn nữa, cô đành nhìn quanh, thấy bên cạnh có một gốc cây người ta đang chặt dở thì vội kêu to, “Cô đừng nhúc nhích, nắm chặt dây, chúng tôi sẽ kéo cô lên ngay!”

Cô người mẫu run rẩy.

Thiên Thụ vì biểu hiện sự anh dũng sáng suốt của mình mà dùng một tư thế tuyệt đẹp ném dây leo về phía gốc cây chặt dở kia. Nhưng khá xui xẻo là chân cô bỗng trượt một cái. Anh dũng sáng suốt chưa thấy đâu mà suýt nữa vô ích rồi!

Cũng may bạn Thiên Thụ rất nhanh nhẹn, đưa tay chụp lấy gốc cây.

Oa ha ha! Thành công rồi! Cô không ngã, cũng móc được dây vào đó, có thể cứu cô người mẫu ngay, trở thành đại anh hùng cứu người... Hừm, khoan đã... Sao mềm mềm nhóp nhóp thế này... Và cả âm thanh “vo vo”...

Thiên Thụ quay lại...

Bỗng phát hiện ra đằng sau gốc cây đó, hóa ra có một tổ ong cực lớn! Sợi dây ném ra, lòng bàn tay ấn xuống, thế là ấn bẹp cái tổ ong đó rồi!

Đám ong tức điên lên, vù vù bay ra như một đám mây, nhắm chuẩn kẻ địch Hạ Thiên Thụ – vù vù, sau hiệu lệnh, chúng như hỏa tiễn ập đến chỗ Thiên Thụ!

“A a a a...”

Thiên Thụ hét lên, vang vọng trời đất.

Mọi người chạy tán loạn.

Đáng thương cho cô nàng còn treo lủng lẳng bên dưới, trốn không được, chạy không nổi, khóc đến chết đi sống lại.

24. Chương 23

Chương 23

“Tốt, qua trái một chút... Đừng so vai, giữ nụ cười... OK! Thêm tấm nữa.”

Đèn flash nhấp nháy, các người đẹp ăn mặc mát mẻ, tạo biểu cảm rất đẹp trong làn hơi nóng bốc lên giữa các lùm cây trong khu nghỉ mát suối nước nóng Hương Sơn, ai nấy đều chụp hình đẹp như tiên nữ.

Chỉ duy nhất một cô gái đáng thương mặt mày sưng húp, ngồi bên hồ nước nóng, vừa tức tối cầm mấy cành cây nhỏ đập đập lên đám cỏ khô trên mặt đất, vừa lầm bầm trong miệng, “Tại sao không để tôi đến trạm cấp cứu, tôi cũng bị thương mà. Sưng húp mặt mũi không phải bị thương hay sao? Chỉ có người bị dọa chết khiếp, bị treo chân mới tính là bị thương? Rõ ràng tôi mới là người tội nghiệp nhất mà? Ui da... Đau quá.”

Vì cô há miệng quá to, bất cẩn chạm vào vết sưng trên khóe môi, đau đến hít hà.

Có người từ sau lưng cô bước tới, thấy bộ dạng cô ôm cầm thì không kìm được cười.

Thiên Thụ nghe thấy tiếng bước chân sau lưng thì quay phắt lại, giơ cành cây trong tay lên, hét to, “Không được cười chị!”

Tiểu Mặc bưng một cái mâm, thấy cô sưng húp mặt mũi thì càng không nhịn được cười, mày mắt cong cong.

Thiên Thụ bị cậu đánh bại rồi.

Cô cầm cành cây vẽ vòng tròn. “Cả em cũng cười chị, vẽ vòng tròn nguyên rửa em...”

Tiểu Mặc bước đến cạnh cô, ngồi xuống ghế gỗ gần đó.

Cậu nhìn cô bằng ánh mắt trong veo, quan sát vết thương trên mặt cô từng chút từng chút một.

Thiên Thụ bị cậu nhìn đến bối rối, ném luôn cành cây đi. “Được, chị biết em muốn cười, cười đi cười đi, em và đám kia cũng cười đi. Chị biết chị là đứa ngốc, rõ ràng muốn cứu người ta, kết quả lại hại chính mình sưng húp mặt mũi. Chị là kẻ ngốc, đúng không?”

Tiểu Mặc thấy cô ảm ức thì mỉm cười, sau đó khe khẽ lắc đầu.

Cậu vỗ vỗ chỗ ngồi cạnh mình, ra hiệu cho cô ngồi xuống.

Thiên Thụ mở to mắt.

Tiểu Mặc lấy sổ ra, ghi cho cô đọc:

Em lấy một ít thuốc, bôi lên sẽ hết sưng. Chị bị ong đốt sưng nhiều chỗ quá, không chữa nhanh sẽ bị trúng độc đó.

Thiên Thụ vừa đọc xong dòng chữ cậu ghi đã cảm thấy rất thoải mái. Tuy cậu không nói được nhưng cô vẫn nghĩ trong đầu rằng nếu cậu đích thân nói ra câu đó, thì sẽ dịu dàng ân cần đến nhường nào.

“Được rồi, chị sẽ cho em một cơ hội đền tội.” Thiên Thụ vẫn cứng miệng, ngồi xuống cạnh cậu.

Tiểu Mặc vặn một cái chai trên mâm, dùng bông gòn chấm thuốc trong đó rồi nhẹ nhàng bôi lên mặt cô.

Thiên Thụ ngồi đó, hơi cup mắt xuống.

Chỉ cảm thấy trên người Tiểu Mặc có hương thơm xà phòng nhẹ nhẹ, không giống mùi vị của đàn ông chín chắn như Boss Viên, cậu giống như quả xanh vừa chín, có cảm giác hơi chát, nhưng cũng chính vị chát đó mà càng có sức hấp dẫn hơn. Nhìn ngón tay như bạch ngọc của cậu nhẹ nhàng di chuyển trên mặt cô, tay rất nhẹ nhàng, rất dịu dàng, như sợ làm đau cô; mà cậu gần ngay gò má cô, lại như ngọc trắng tinh khiết, trong đầu Thiên Thụ bỗng có suy nghĩ hoang tưởng rằng, một chàng trai như vậy, tương lai nhất định sẽ có một cô gái như công chúa mới hợp với cậu! Cậu lại ân cần, tinh tế, biết chăm sóc người khác như vậy, cô gái đó thật sự rất hạnh phúc!

“Tiểu Mặc”, cô bỗng ngẩng lên.

Tay Tiểu Mặc hơi khựng lại.

“Tiểu Mặc à, sau này em nhất định sẽ rất hạnh phúc!”, cô nhìn gương mặt của cậu, nói một câu như sùng bái.

Tiểu Mặc nhìn cô, như hiểu được cử động môi của cô, nhưng lại như chưa hiểu. Chỉ đôi mắt trong veo kia đảo đảo rất linh hoạt, sau đó mày mắt cong lên, lại cười rạng rỡ.

Thiên Thụ thấy cậu cười, cô cũng cười ngô nghê theo.

Suối nước đang tỏa hơi nóng xung quanh họ, cây tùng bách xanh tươi đong đưa trong gió mang một vẻ đặc biệt. Nơi đây như tiên cảnh, tột lên cặp nam nữ ngồi bên hồ một nét đẹp như trong truyện cổ tích.

“Đáng ghét thật, người ta rõ ràng chỉ rơi xuống, kéo lên là được, hại người ta sưng húp thế này, ngay cả chụp hình cũng không được, lần này hết hy vọng tham gia tuyển người mẫu rồi...”

Một cô người mẫu đáng thương nào đó, rơi xuống triền dốc tuy chưa tới nỗi ngã chết, nhưng lại bị người anh hùng nào đó cứu cho ong đốt sưng húp mặt mũi như một con heo, cà nhắc bê chân bị thương tiến đến hồ nước nóng, vừa đi vừa oán trách vị anh hùng kia. So với việc ngã xuống đỡ sống đỡ chết, cô ta cũng thấy còn tốt hơn mặt heo hiện giờ. Phải biết là gương mặt người mẫu là nơi quan trọng nhất mà!

Vừa đi hai bước, còn chưa kịp ngồi xuống cạnh hồ nghỉ ngơi thì có người ngồi trên ghế gỗ gần đó vừa hay quay đầu lại, hét lên một câu, “Này, chết và sưng mặt thì cô thà chọn chết phải không? Chẳng có nghĩa khí gì hết, lại còn nói xấu sau lưng người cứu mạng cô nữa chứ!”

Cô người mẫu đang tập tễnh đi tới, bỗng nghe thấy có người nói nên ngẩng đầu lên...

“Oái... Quý!!!”, bỗng hét lên, ném thẳng tạp chí trong tay về phía trước! Thế rồi bỏ chạy như không thiết sống nữa.

Hạ Thiên Thụ ngồi trên ghế gỗ, bị cô ta ném tạp chí trúng ngay mặt, suýt nữa thì ngã lăn ra đất.

Cô gạt tờ báo xuống, ai oán chỉ tay về phía cô người mẫu bỏ chạy. “Nhìn nhìn nhìn đi, chị biết ngay cô ta giả bộ mà, chạy nhanh như thế mà còn bảo mình bị trẹo chân, rõ ràng là cố ý nói chị hại cô ta... Ủa, sao cô ta thấy chị lại bỏ chạy? Quý?”

Thiên Thụ bỗng cảm thấy có chút gì đó không đúng.

Cúi xuống nhìn, trên tờ tạp chí đập lên mặt cô có rất nhiều thứ xanh xanh, đen đen dính dính.

Không phải chứ? Cái quái gì đây? Lẽ nào là thuốc mà Tiểu Mạc bôi lên mặt cô? Cô chỉ có nhìn gương mặt đẹp trai của người ta, không chú ý cậu bôi cái gì. Thiên Thụ bỗng nhảy xuống khỏi ghế, chạy đến bên hồ, mới liếc nhìn bóng mình trong nước. “A a... Tiểu Mạc!”

Thiên Thụ hét lên hãi hùng.

Tiểu Mạc không biết đã bôi thứ gì lên mặt cô mà xanh lè, nhơm nhớp, còn có mùi tanh nữa, cứ như là bùn ở đầu moi ra vậy! Đáng ghét nhất là cái tên tài hoa kia lại còn dùng bông gòn vẽ lên mặt cô như tù trưởng châu Phi nữa chứ!

Thiên Thụ sôi sục máu nóng, quay lại định đánh cho tên đó một trận, kết quả cô vừa tức tối quay lại thì đèn flash bỗng nhá lên!

Tiểu Mạc cầm máy ảnh, “cách” một tiếng chụp lại bộ dạng cô lúc này!

Gân xanh của Thiên Thụ nổi từng bùng. “Này, không được chụp! Chị có quyền kiện!”

Tiểu Mạc cười, mắt cong cong, đầu để ý tới sự kháng cự của cô, lại “lách tách” chụp thêm hai tấm, thấy cô điên cuồng lao bổ tới thì cậu cầm máy ảnh, quay người bỏ chạy.

“Này, đứng lại!”, Thiên Thụ sắp tức chết, hóa ra anh chàng đẹp trai này cũng có một gương mặt lừa tình, cô còn tưởng cậu thật sự muốn giúp cô chữa trị, hóa ra là xem cô là bức tượng để vẽ.

Tiểu Mạc đương nhiên không đứng lại, cậu cười đến nỗi đôi mắt trong veo sáng rực, nhìn bộ dạng Thiên Thụ vô tư không hề phòng ai mà lại tức tới độ nổi gân xanh, thực sự là buồn cười quá.

Hai người cứ thế chạy đuổi nhau vòng vòng quanh hồ.

Phong cảnh đẹp nên tâm trạng cũng thoải mái.

Ở suối nước nóng ba ngày, mọi người hoàn tất công việc, cùng quay về nhà.

Những vết sưng trên gương mặt Thiên Thụ đã lành, tuy bị Tiểu Mạc bôi trát đầy bùn, “quang vinh” bị liệt vào sử sách của tòa soạn “Phụ nữ online”, nhưng về sau mới biết thứ Tiểu Mạc bôi cho cô là rêu xanh mọc ven hồ nước nóng, thứ này trị vết ong đốt rất tốt, vết sưng bị xẹp rất nhanh mà không để lại dấu vết nào, còn tốt hơn cả những thứ thuốc bôi khác. Quan trọng hơn là chất khoáng trong hồ nước càng tăng thêm công dụng cho nhan sắc, sau khi Thiên Thụ đã hết sưng mặt, cảm thấy da mặt mình còn trơn mịn hơn trước.

Lúc lên xe, người đẹp Đan Lâm đi ngang qua cô, rất bất mãn mà hãnh mũi lên trời.

Bạn Thiên Thụ cũng không chịu thua kém, hất gò má tròn mịn của mình lên, PK với cô ta.

Gương mặt người đẹp họ Đan dày phấn, mũi “hừ” một tiếng rồi quay người lên xe.

Thiên Thụ chiến thắng nên rất ư là hứng chí. Nhảy lên xe du lịch, cô lại chuồn ngay xuống đuôi xe, ngồi cạnh Tiểu Mặc. Ngồi cạnh người im lặng như cậu là hay nhất, đám người kia quá ồn ào.

Tiểu Mặc vừa nhìn thấy cô đã cười.

Thiên Thụ bỗng lờ mờ báo hôm đó dính đầy thứ bùn xanh, nhơm nhớp ở túi đựng sau lưng ghế ra, “xoạch” một cái che mặt Tiểu Mặc lại.

“Chị không muốn nhìn thấy em, em đừng cười với chị, đồ trẻ ranh!”

Tiểu Mặc không nghe thấy cô nói gì, nhưng cậu cảm nhận được thái độ của cô, lại không kìm được mà nhướn khóe môi. Chưa từng gặp cô nàng nào thú vị như vậy, lại không hay để bụng, tính toán, mà lại còn là chủ biên... Tiểu Mặc cười, đôi mắt cong như vầng trăng non.

Nhưng cũng lạ, người phía sau tờ báo bỗng dưng không thấy động tĩnh gì.

Tiểu Mặc kéo tờ báo che mặt cậu xuống, bỗng nhìn thấy một đôi mắt hoe đỏ.

Cậu lập tức ngạc nhiên, ngừng lại.

Thiên Thụ vội quay đầu đi, che giấu đôi mắt đỏ bừng của mình.

Tiểu Mặc xoay tờ báo lại, chỉ nhìn thấy trên bản tin kinh tế có một dòng tin kèm hình ảnh.

Phóng viên Lâm Đông Bình của bốn báo công tác tại Châu Âu cho biết việc hợp tác giữa tập đoàn Vân Thượng nổi tiếng trong nước và công ty Âu Lục đã chính thức thất bại. Đôi bên trên bàn đàm phán đều tỏ ra không hài lòng với yêu cầu của đối phương, mục tiêu không thống nhất là điểm mấu chốt trong vụ thất bại lần này. Trong hình là nét mặt mệt mỏi và thất vọng của tổng giám đốc hai tập đoàn khi bước ra khỏi phòng họp. Cả hai ngài tổng giám đốc đều không chấp nhận phỏng vấn...

Trên báo còn dính kèm một tấm hình màu không rõ lắm, lơ mơ có thể thấy hai người đàn ông đi hai hướng khác nhau, và vẻ mặt thoáng hụt hẫng của họ.

Tiểu Mặc lại đưa mắt nhìn Thiên Thụ.

Trong đôi mắt cô, hình như cũng đầy ắp vẻ hụt hẫng và lo âu.

Im lặng suốt quãng đường.

Xe đã về đến thành phố.

Thiên Thụ đến trạm dừng thì xuống trước tiên. Tiểu Mặc cũng theo cô, bước xuống xe.

“Em xuống làm gì? Chị sắp về đến nhà rồi.” Thiên Thụ ra hiệu và mấp máy môi để nói cho cậu hiểu.

Tiểu Mặc chớp mắt.

Cậu ra dấu tay tỏ ý muốn đưa cô về nhà.

“Thật sự không cần mà, gần đây lắm rồi!”, Thiên Thụ vội nói.

Trên xe, gương mặt Đan Lâm biến đổi rất phong phú.

Thiên Thụ trừng mắt với cô ta.

Tiểu Mặc lại nhân cơ hội này, đẩy vai cô đi thẳng về phía trước.

Thiên Thụ cũng không biết phải nói gì, cũng không biết từ chối cậu thế nào. Chỉ có thể nói rằng cậu bé này quá chu đáo, ngay cả tâm trạng cô không tốt cũng có thể nhận ra. Hai người lặng lẽ đi cùng nhau mấy bước, Thiên Thụ vừa quay lại định nói với Tiểu Mặc gì đó, bỗng trong bóng tối của con hẻm phía trước, có một người bước ra.

Anh ta đứng đó, nhìn Thiên Thụ, giọng nói trầm buồn, “Thiên Thụ, em đi đâu vậy? Anh luôn... đợi em ở đây.”

25. Chương 24

Chương 24

“Thiên Thụ, em đi đâu vậy? Anh luôn... đợi em ở đây.”

Hạ Thiên Thụ nhìn người đàn ông trước mặt.

Nho nhã, thanh lịch. Đeo cặp kính gọng vàng, tuy đã có phần già dặn, từng trải hơn xưa, nhưng so với anh ta thời trẻ thì lại có thêm nét chín chắn, chừng chạc.

Thiên Thụ đứng trước mặt anh ta, nhìn gương mặt có phần mệt mỏi của anh ta, ánh mắt hơi di chuyển.

Tiểu Mạc vẫn đứng cạnh Thiên Thụ, nhìn họ mặt đối mặt, bất giác ra dấu tay hỏi Thiên Thụ là có quen hay không.

Thiên Thụ gật đầu.

Tiểu Mạc thân thiện chìa tay ra với Đàm Thiên Ân, nhưng anh ta ngăn người mà không có chút phản ứng nào.

Đàm Thiên Ân nhìn chàng trai trẻ đi cùng Thiên Thụ, không bắt tay lại.

Tiểu Mạc hơi ngượng ngùng.

Thiên Thụ nhìn Đàm Thiên Ân rồi vỗ vai Tiểu Mạc. “Em đi trước đi, nhà chị ở ngay gần đây rồi, cảm ơn em đã đưa chị về.”

Tiểu Mạc rút tay lại, đưa đôi mắt trong veo nhìn cô, sau đó gật đầu, quay người bỏ đi.

Ở đó chỉ còn lại Đàm Thiên Ân và Thiên Thụ.

Kỳ quặc là, Đàm Thiên Ân nhìn theo bóng dáng Tiểu Mạc rời đi, vẻ mặt có phần không vui vẻ lắm.

“Cậu ta câm à?”, anh hỏi Thiên Thụ.

Câu nói này khiến Thiên Thụ có vẻ bức bối. “Cậu ấy không nghe được không nói được, không phải là câm gì hết!”

Đàm Thiên Ân không ngờ Thiên Thụ lại có phản ứng như vậy, anh ta ngó người ra.

Thiên Thụ thấy vẻ mặt quái lạ của anh ta, cũng cảm thấy mình quá xúc động, bất giác mím môi lại.

Ánh mắt Đàm Thiên Ân luôn di chuyển trên gương mặt cô, như thể không muốn bỏ qua bất cứ cảm xúc nào, sau đó buồn rầu nói trong bóng tối, “Thiên Thụ à, anh biết em sống không hạnh phúc. Hôm đó trong văn phòng của Viên Dã, anh cảm nhận được có một vấn đề rất lớn giữa em và anh ta. Hôm nay còn nhìn thấy em và cậu bé trẻ như thế ở cạnh nhau... Quan hệ hai người có phải rất tệ không? Anh nghe nói em và Viên Dã chuẩn bị ly hôn?”

Thiên Thụ đảo mắt, không muốn trả lời.

Đàm Thiên Ân nhìn vẻ mặt của cô, thở dài nhẹ nhõm. “Thiên Thụ à, anh biết trong lòng em rất oán hận anh. Ra nước ngoài ba năm nay, anh cũng chưa từng vui vẻ. Anh luôn muốn nói chuyện với em, nên vội đến nhà em tìm em, nhưng em lại không có ở đó. Anh đợi em ở đây, luôn... đợi em trở về.”

Anh ta chậm rãi nói, giọng bình thản mà thâm tình, như những ngày tháng trước kia khi họ còn ở bên nhau.

Nhưng câu nói này lại khiến Thiên Thụ thấy chua xót, tê dại, có một cảm giác không tên đang dâng lên.

Câu này, rõ ràng là câu mà cô từng nói trong cuộc hẹn đêm Giáng Sinh. Anh ta bảo nhất định sẽ ngồi tàu hỏa về thăm cô, nhất định sẽ cùng cô đón một đêm Giáng Sinh tuyệt đẹp, thế là trong đêm mùa đông lạnh lẽo, cô đã hào hứng chạy đến ga tàu đứng đợi anh ta, từng chuyến từng chuyến tiếp nối, từng chuyến đến nơi, từng đoàn người lũ lượt về nhà... Nhưng không có anh ta. Thế là cô cứ ngốc nghếch, ngô nghê một mình

đứng đợi... Đợi đến khi bà bác đứng gác ở cổng ra vào cũng đóng cửa nghỉ ngơi, đợi đến khi tay chân cô tê dại, toàn thân lạnh cóng...

Cô lao ra ngoài ga, tìm một bộ điện thoại công cộng, rút thẻ vào để gọi cho anh ta, đầu bên kia vắng đến tiếng nhạc vui vẻ, có cả tiếng người ồn ào và giọng đáp lại rất hưng phấn của anh ta. “Ồ, Thiên Thụ à! Khoa bọn anh tổ chức một buổi vũ hội đêm Giáng Sinh, em biết anh là cốt cán trong khoa mà, đương nhiên không đi đâu được, anh có gọi điện cho dì báo là anh không về được, dì không nói em biết sao?”

“Thiên Ân, làm gì thế? Mau đến đây nhảy một bài với bọn mình đi!”, trong ống nghe vắng đến giọng nữ nũng nịu và tiếng nhạc dồn dập.

“Anh cúp máy trước đây, Thiên Thụ, nghỉ đông về sẽ gặp nhau nhé!”

Cạch tút tút tút...

Điện thoại thế là cúp, cô cảm ống nghe lạnh ngắt, chỉ thấy cả trái tim mình cũng lạnh băng.

“Thiên Ân, em vẫn luôn... đợi anh trở về.”

Cô chậm rãi, thì thầm, nói vào ống nghe điện thoại mà bên kia đã cúp tự bao giờ.

Không muốn để nước mắt rơi xuống, cố gắng ngẩng cao đầu, nhưng lại phát hiện tuyết đã rơi dày đặc từ lâu... Những bông hoa tuyết ẩm ướt tan trên gương mặt cô, biến thành nước mắt lạnh băng...

Thiên Thụ cắn môi, hít thở một hơi.

Sau đó quay phắt lại, toét miệng cười với Đàm Thiên Ân. “Này, anh Đàm đẹp trai, nếu anh muốn bù đắp tội lỗi trước kia khi bắt tôi đợi anh ấy à, thì chí ít cũng phải chuyên nghiệp một chút chứ? Bây giờ không phải mùa đông nhưng ít nhất anh phải thuê đội cứu hỏa làm mưa giả, ấy thổi gió thổi ra mưa bão, lại thêm thuốc nhỏ mắt để giả làm nước mắt chứ, vẻ mặt này của anh thực sự không làm tôi cảm động tí nào! Còn nữa, anh nói anh luôn ở đây đợi tôi... Lẽ nào cả ba ngày nay anh luôn ngồi trong góc này đợi à? Ba ngày nay anh không ăn cơm? Ba ngày không tắm rửa? Ba ngày không... hử hử?”

Bạn Hạ tỏ vẻ kinh ngạc, rồi nhảy bật ra, sau đó dùng tay bịt mũi.

“Ba ngày không ăn cơm cũng không gục ngã, anh nhất định là siêu nhân, ba ngày không tắm, tốt thôi, tôi cũng có thể tha thứ cho việc anh bốc mùi, nhưng ba ngày không hử hử?! Anh là siêu nhân trong siêu nhân, là chiến đấu cơ của siêu nhân! Bạn à, ba ngày không thải độc là một chuyện rất nguy hiểm đó!”

Đàm Thiên Ân suyết thì ngắt xiu.

Thiên Thụ cười rạng rỡ. “Được, làm người tốt thì được báo đáp, tôi sẽ chỉ anh nhé, đi năm trăm mét phía trước, rẽ trái một trăm mét rồi lại rẽ phải ba mươi mét, sau đó rẽ trái hai mươi centimet sẽ có một nhà hử hử rất sang, bên đó thu phí hợp lý, mà phục vụ thì miễn chê, nếu không ngại thì anh mau đi đi!”

Thiên Thụ lương thiện chuẩn bị tư thế sẵn sàng vọt đi.

Đàm Thiên Ân vội chụp lấy cánh tay cô.

“Thiên Thụ, em đừng đi!”

“Tôi phải đi!” Thiên Thụ không quay đầu lại. “Người ta đã chỉ anh chỗ thải độc rồi, sao không chịu buông tôi ra?”

“Thiên Thụ! Ngừng ngay suy nghĩ vớ vẩn của em lại, chúng ta nói chuyện đã!”, Thiên Ân nắm chặt cánh tay cô, dù thế nào cũng không buông.

Thiên Thụ vùng vẫy. “Tôi không muốn nói! Có gì mà nói...”

“Đương nhiên phải nói! Anh biết bảy năm em đối với anh...”

“Á! Người ngoài hành tinh!”, Thiên Thụ bỗng chỉ tay.

Đàm Thiên Ân lập tức ngớ người.

Thiên Thụ giẫy ra, liền co giò bỏ chạy.

Đàm Thiên Ân nhảy tới nhéo mạnh tay cô.

Thiên Thụ lần này bị đau rồi.

Đàm Thiên Ân giận giữ quát, “Hạ Thiên Thụ, em nguời lớn một chút đi!”

“Anh mới phải nguời lớn đó!”, Thiên Thụ bỗng quay nguời lại, hét lên với Đàm Thiên Ân như sư tử Hà Đông đang gầm. “Còn định nói gì? Còn có gì mà nói?! Anh cưới vợ còn tôi cũng lấy chồng, chúng ta nói cái gì? Nếu anh thật lòng muốn nói chuyện với tôi, thì từ bốn năm trước đã nói rồi, còn đợi gì ngày hôm nay? Anh muốn nói gì? Nói rằng anh hối hận vì trước kia đá tôi, hay là nói rằng bây giờ chúng ta cùng hồng hạnh vượt tường, làm một cuộc ngoại tình? Đàm Thiên Ân, anh muốn tôi nói cái gì? Nói cái gì mà nói? Anh bị điên hả?”

Đàm Thiên Ân nghe Thiên Thụ gầm lên, vẻ mặt hoàn toàn cứng đờ.

Hạ Thiên Thụ yêu anh ta bấy năm, xưa nay đều ngoan ngoãn nghe lời anh ta, cái gì cũng tuân theo, phạm là lời anh ta nói thì cô chưa từng phản đối; chỉ cần anh ta muốn cô làm chuyện gì thì cô sẽ làm rất chẵn chu. Cô giống như mẫu giấy note của anh ta, dù bất cứ chuyện gì cũng có thể ghi nhớ, lúc anh ta cần thì tiện tay cầm lấy; lúc anh ta không cần thì bỏ quên cô ở đâu đó. Nhưng có ngày bỗng phát hiện ra tờ giấy note đó không còn, đi rồi, lấy chồng rồi... Giấy note của anh ta đã trở thành của nguời khác.

Trái tim anh ta có một cảm giác thật khó tả.

“Thiên Thụ à”, Đàm Thiên Ân thở dài, “Anh biết anh có lỗi với em, trước kia em yêu anh rất sâu đậm...”

“A, không nghe không nghe”, Thiên Thụ đưa tay bịt tai.

Cô thật sự không muốn nghe.

Cô sợ nghe thấy thì sẽ rơi nước mắt.

Ai bảo những cô nàng ngốc nghếch thì không biết tổn thương? Ai nói những cô gái ngô nghê thì không có chuyện đau lòng? Chỉ là họ đã giấu tâm sự vào nơi sâu kín nhất, giữ chặt, cho dù đêm đầu tiên khóc đến mắt sưng húp trong chăn, thì ngày hôm sau tỉnh dậy, tuyệt đối cũng sẽ không để ai phát hiện ra chút gì. Có lẽ kiểu mâu thuẫn này rất mệt mỏi, nhưng cuộc đời vốn dĩ ngăn ngửi khổ đau, hà tất phải thêm gánh nặng cho nguời khác? Không ai có thể gánh vác nỗi đau thay cô, không ai có thể bảo vệ cho nỗi đau của cô.

Cô phải sống thật vui vẻ, cô phải cố gắng sống vì những nguời yêu thương cô.

Thế nên đừng nói với cô những chuyện xưa cũ, đau lòng một lần rồi chưa đủ sao?

Thấy Đàm Thiên Ân không định buông ra, Thiên Thụ chớp mắt, “Thực ra tôi có một bí mật muốn nói với anh. Tôi ấy à, không phải Hạ Thiên Thụ. Tôi là nguời ngoài hành tinh, tôi xuyên không đến đây đây. Anh là ai tôi không nhớ nữa, nên xin anh tự trọng, tiên sinh à.”

“Thiên Thụ, em đừng nghịch nữa!”, Đàm Thiên Ân có vẻ giận dữ, “Đừng viện những cái cớ nực cười chỉ có trong tiểu thuyết của em ra để che giấu anh, thế gian này làm gì có chuyện xuyên không! Cứ xem như em là cô bé Maika, được chưa?”

“Ừ, không sai, sao Maika đang gọi tôi về, bye bye tiên sinh.” Thiên Thụ quay lưng đi.

Đàm Thiên Ân đã đến giới hạn. “Hạ Thiên Thụ! Em thà ở cạnh cái tên mặt búng ra sữa bị câm kia, chứ cũng không muốn nghe anh nói câu nào hay sao?”

Bước chân Thiên Thụ khựng lại.

Toàn thân cô căng cứng.

Mười giây sau, Hạ Thiên Thụ nổi giận quát Đàm Thiên Ân, “Tiểu Mạc không phải nguời câm! Cậu ấy chỉ mất thính lực! Hơn nữa cậu ấy không phải tên mặt búng ra sữa, tôi cũng không muốn nghe anh nói những chuyện cũ nữa; còn nữa Đàm tiên sinh, phiền anh hiểu rõ, cho dù tôi ngoại tình thì cũng thà ở cạnh Tiểu Mạc còn hơn phải gương vỡ lại lành với anh!”

Đàm Thiên Ân đờ nguời.

Thiên Thụ hét xong, bỗng cảm thấy cơn giận tích tụ trong bao năm cuối cùng đã phát hết tiết.

Tuy có chút cảm thương, dường như tuổi trẻ bỏ ra thật sự đã tiêu tan thành mây khói, nhưng... nhưng... nhưng cái gì mà nhưng! Cứ để nó tiêu tan đi, lẽ nào cô còn định bản khoăn day dứt vì nó cả đời sao?!

Thiên Thụ đang định vỗ tay hoan hô!

Bỗng, cô cảm thấy sau tai mình chợt tê tê, mát mát.

Gần như bất giác quay lại.

Bỗng nhìn thấy một chiếc xe màu đen, dừng ngay sau lưng cô.

Cửa xe có tiếng động, một bóng dáng cao lớn màu đen từ trên xe bước xuống. Khí chất cao quý, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt sắc nhọn, áp đảo người khác.

Thiên Thụ bỗng hít một hơi khí lạnh.

Không không không không... không phải chứ? Boss... Boss tiên sinh đã về về về... về rồi sao? Mà lại đứng vào lúc này? Khi cô đang định hoan hô, tuyên bố sẽ ngoại tình với Tiểu Mạc?

Bỗng có cảm giác lông toàn thân dựng đứng lên trong tích tắc.

Chuyện kinh dị hơn còn ở phía sau, khi Boss viên bước xuống xe, cửa bên kia cũng vang lên, một mỹ nữ mảnh mai cao ráo, cho dù đêm thu lạnh lẽo vẫn mặc váy lụa không tay màu xanh đen, ngoài khoác chiếc áo da cáo trắng muốt, bước xuống xe từ phía bên kia.

Nhìn thấy Hạ Thiên Thụ và Đàm Thiên Ân, trên gương mặt trang điểm tinh tế tỉ mỉ của mỹ nữ, xuất hiện một nụ cười tuyệt đẹp.

26. Chương 25

Chương 25

“Ăn.”

Giơ thìa lên, múc một thìa đầy rồi nhét vào miệng. Đồng Tiểu Vi thấy gò má giật giật.

“Uống.”

Đưa tay chụp lấy một chai, đổ “ông ọc” vào miệng.

Đồng Tiểu Vi muốn rớt mắt ra.

Thấy Hạ Thiên Thụ vừa nhét đầy một miệng ớt, lại đổ hũ muối vào miệng – vừa đỏ vừa trắng vừa cay vừa mặn trộn với nhau, là thứ mà con người ăn hay sao?

Mà Hạ Thiên Thụ lại cứ như thể hồn đang chu du ở sao Hỏa, không hề cảm thấy gì.

Cô hoàn toàn chìm đắm vào phút giây ở trước ngõ hẻm vào tối qua...

Chiếc xe màu đen, dáng xe thon dài, sáng bóng tới độ chiếu rõ cô đang há hốc miệng, và vẻ mặt lạnh lùng của Boss Viên. Anh đứng đó, ánh mắt liếc nhìn về phía họ, như thể không thấy cô và Đàm Thiên Ân đứng trước hẻm vậy, chỉ chậm rãi tiến đến.

Đại mỹ nữ từ trên xe bước xuống, theo anh mang đôi giày cao gót mảnh mai, trong gió lạnh mà lại để lộ gót chân, đó là một đôi xăng-đan dây mảnh màu bạc, lắc lư vòng eo mảnh mai uyển chuyển như lên sàn diễn thời trang, vừa đi vừa khoác tay Viên Dã, cười tươi. “Kevin à, anh có nói cho em biết là ở chỗ các anh lạnh thế này đâu. Làm sao bây giờ, em mặc ít quá.”

Viên Dã để mặc cô ta khoác tay, không tỏ chút bất mãn, đồng thời còn nhìn Hạ Thiên Thụ đứng trước mặt và lạnh lùng nói, “Mặc nhiều thế để làm gì?”

Mỹ nữ lập tức cười tươi, mắt và miệng đều cong thành hình rất đẹp. “Cũng phải nhỉ, trước mặt anh, em đâu cần mặc nhiều làm gì?”

Hai câu đó vang lên bên tai Thiên Thụ rất rõ ràng, cùng lúc đó là cảm giác toàn thân cứng đờ.

Nhưng Boss Viên lại khoác tay đại mỹ nữ đó, im lặng lạnh lùng tiến đến chỗ họ. Bước chân nhẹ nhàng, vẻ mặt lãnh đạm, ánh mắt nhìn thẳng, như thể cô chỉ là người qua đường vậy.

Một bước hai bước ba bước, cho đến khi đứng trước mặt Thiên Thụ.

Sau đó.

Đi lướt qua nhau.

Trái tim Thiên Thụ đã thót đến cổ họng, nhưng anh lại cứ thế nhìn cô và cứ thế đi qua!

Đó là thái độ của một người làm chồng hay sao? Nhìn thấy vợ mình và người đàn ông khác đang đứng trước ngõ hẻm bên ngoài nhà, lẽ nào anh không nên nổi giận, đập cho người đàn ông kia một trận, hoặc xách cô lên như túm cổ một con gà rồi ném lên giường sau đó tha hồ mà hành hạ dần vật cô như thể cô là một con búp bê có đôi mắt vô hồn hay sao...

Được thôi, tha thứ cho cô, đã đọc quá nhiều tiểu thuyết tình cảm Đài Loan rồi.

Nhưng cho dù quan hệ vợ chồng có tệ đến cực điểm thì khi gặp nhau thế này, trong tình huống này, liệu có nên cùng nói “Trùng hợp quá em cũng ngoại tình à?” hoặc không thì “À trùng hợp nhỉ, cùng nhau ngoại tình nhé!” không? Như thế mới gọi là lịch sự và phép tắc, mà lại còn cùng sống dưới một mái nhà nữa, đúng chứ?

Nhưng Boss Viên, Boss Viên khiến người ta sợ hãi ấy, một từ cũng không nói mà đã chạy ra nước ngoài, về rồi lại chỉ lạnh lùng nhìn cô, còn bắt cóc một đại mỹ nữ về và đi lướt qua cô! Cô! Cô còn chưa ly hôn mà! Cô! Cô hiện giờ vẫn là vợ anh mà!

Thiên Thụ giận dữ trong cơn đau buồn, tiến lên hai bước, chỉ vào lưng Boss Viên hét lớn, “Anh! Đứng lại! Em có chuyện muốn nói!”

Boss Viên và đại mỹ nữ kia lập tức dừng bước.

Hai người cùng lúc quay lại.

Thiên Thụ vốn như một quả bóng da được bơm đầy hơi, hôm nay cứ lợi dụng cơ hội mà bùng nổ cũng tốt. Kết quả khi Boss Viên quay lại, đôi mắt có hàng lông mày rậm chiếu thẳng ánh nhìn sắc nhọn vào cô, thì quả bóng Thiên Thụ lập tức rất kém cỏi mà “xì” hết cả hơi.

Boss Viên trừng mắt, hàng lông mày nhướng lên, “Nói gì?”

“Nói... nói nói nói... nói...”, khí thế của Thiên Thụ càng lúc càng nhỏ dần, càng lúc càng nhỏ, đến nỗi muốn co rúm người lại rồi.

Chết tiệt, sao mỗi lần cô đụng đến Boss Viên là lại mất mặt thế này!

Đại mỹ nữ đứng cạnh Boss Viên không kìm được cười nhạt. “Ôi chao, lạnh thế này, đứng ngoài thì có gì mà nói. Nếu có thì vào nhà rồi nói.”

“Ồ...”, Thiên Thụ cúi đầu, bắt lực kéo dài giọng.

Không biết rốt cuộc ai mới là nữ chủ nhân nhà này, thật là Hạ Thiên Thụ vừa kém cỏi vừa vô dụng.

Đại mỹ nữ nhìn bộ dạng gục đầu ủ rũ của Thiên Thụ thì che miệng cười khúc khích, “Nhưng cô Hạ à, đây của cô tuột ra rồi kìa.”

“A hả?”, Thiên Thụ giật bắn người, vội cúi đầu nhìn dây... khóa quần.

Viên Dã nhìn bộ dạng cô hoảng loạn thì thực sự là vạch đen đầy mặt.

“Dây, giày!”

Anh bắt lực thốt ra hai chữ.

Thiên Thụ bỗng thấy quá sức mất mặt, vội vàng quỳ xuống thắt dây giày lại.

Đại mỹ nữ đứng cạnh Boss cười lăn lộn, khoác tay Boss Viên hí hửng vào nhà. Chỉ còn lại Thiên Thụ đáng thương, mặt đỏ bừng bừng dần vật với sợi dây giày cả buổi tối.

Đồng Tiểu Vi nhìn Hạ Thiên Thụ đi du ngoạn không gian vẫn chưa quay về, với một vẻ mặt vô cùng khâm phục nhìn vào cái đám đồ đồ trắng trắng lại thêm màu café của món cơm cà-ri trong miệng bạn, thật đúng là ngoạn mục như đang mở cuộc họp. Thiên Thụ lại có thể giữ lâu như vậy mà không có phản ứng gì, thực sự là siêu nhân quá siêu nhân!

Tiểu Vi rút di động ra “A lô, chào anh, xin hỏi có phải là văn phòng xin xác nhận kỷ lục Guinness Thượng Hải không ạ? Tôi muốn xin đăng ký kỷ lục Guinness ột người ăn nửa cân ớt chỉ thiên, hai cân muối, ngâm cả nửa tiếng cũng không có phản ứng...”

Phì...

Thiên Thụ cuối cùng đã đi du lịch quay về, vừa nhập hồn vào xác thì nghe thấy lời Đồng Tiểu Vi nói, kết quả đầu lưỡi nếm thử thứ trong miệng, suýt nữa thì mặt xanh mặt vàng cũng phun, há miệng nôn hết tất cả ra ngoài!

Đầu bạn Đồng lập tức trở nên rất nghệ thuật, gồm có cà-ri trộn ớt chỉ thiên, bên trên còn có những hạt muối trắng tinh rất đẹp...

Thiên Thụ vừa hét vừa nhảy, vừa lăn lộn vừa quơ quào, giống như một con khỉ bị đốt cháy đuôi, trên mông vẫn còn lửa nên ngay cả ngồi cũng không dám. “A a a a! Cay quá cay quá! Oa oa oa oa! Mặn quá mặn quá! Cứu tôi với! Cứu tôi với!”

Mọi người trong quán ăn đều sợ hãi trước bộ dạng đó của cô, vừa may lúc đó có phục vụ bưng ly nước đi ngang qua, Thiên Thụ không nghĩ ngợi gì, nhấc luôn ly nước trên khay của anh ta lên rồi dốc lên vào miệng.

Anh chàng phục vụ nhìn cô vẻ quái lạ. “Cô... cô à...”

“Gi? Không thấy tôi sắp chết hay sao?”, Thiên Thụ uống được thứ nước mát lạnh, cảm thấy dễ chịu hơn.

Đôi mắt anh ta càng tròn tròn hơn. “Không phải không cho cô uống, cái đó... là rượu nấu...”

“Á á á á á!”, Thiên Thụ nhảy cẫng lên, muốn phá nát trần nhà rồi.

Chết tiệt, thế chẳng phải là muốn hại chết cô sao? Vừa cay vừa mặn vẫn còn trong miệng, bây giờ cả cổ họng cũng tử vong rồi! Vừa cay vừa chát vừa khó chịu! Huhuhuhu sao anh lại đi ngang qua chứ! Tại sao không ngăn tôi uống cái thứ đó? Tại sao tại sao tại sao!

Thiên Thụ không nói nổi, chỉ dùng ánh mắt giết chết anh phục vụ.

Anh chàng phục vụ nhìn lại vẻ tội nghiệp, rõ ràng là cô giật lấy và uống mà, cô nương ơi.

Thấy ánh mắt Thiên Thụ sắp lạng lẹ người ta rồi, cuối cùng Đồng Tiểu Vi đã thoát được cái đám ớt chỉ thiên trộn cà-ri và muối, lên tiếng, “Phiền anh đi lấy một thùng nước lạnh đến. Còn nữa, nhớ mang giúp tôi một tấm khăn bông nhé.”

Phục vụ như được giải thoát, chạy như điên ra sau quầy.

Thiên Thụ có được thùng nước lạnh, cuối cùng đã được cứu. Suýt nữa thì nhúng cả đầu vào giả làm đà điểu, món ớt chỉ thiên chết tiệt kia thực sự là quá lợi hại.

Đồng Tiểu Vi vừa lấy khăn lau mặt, vừa bấm điện thoại. “Này, hôm nay cậu sao thế, lại gặp chuyện gì hả? Anh nhà cậu bắt nạt cậu à? Nhưng tớ nhớ hình như anh ấy đi nước ngoài rồi mà.”

Thiên Thụ ngâm viên đá, ngẩng đầu lên, lúng búng nói, “Về rồi.”

“Về khi nào đó?”, Đồng Tiểu Vi bấm điện thoại để lên mạng xem có email hay không, chưa được hai giây đã vỡ bàn. “Oa, cái gì thế này!”

Thiên Thụ chúi vào nhìn.

Một cái tit rất to trên phần tin kinh tế của trang Triều Văn:

Vụ kinh doanh thất bại, tổng giám đốc Vân Thượng đưa đại tiểu thư tập đoàn Lĩnh Hàng về nước, có vẻ rất thân mật.

Chữ đồ siêu lớn lại dính kèm một tấm hình rất rõ ở sân bay, hai người khoác tay nhau thân mật trông rất giống một đôi tình nhân.

“Ồ” xong, Thiên Thụ lại vùi đầu vào trong thùng nước đá.

“Ồ cái gì mà ồ! Hạ Thiên Thụ, cậu có nhìn thấy không, có người đến đực chân tường nhà cậu rồi kìa! Cướp người đàn ông của cậu kìa!”, Đồng Tiểu Vi kêu lên.

“Tớ biết”, đà điệu Hạ ngâm viên đá lúng búng trả lời.

“Cậu biết?” Cậu biết cô gái này là ai không? Quan Nguyệt San, con gái lớn được cưng chiều nhất của chủ tịch tập đoàn Lĩnh Hàng, tiếp viên hàng không xuất sắc nhất của công ty hàng không Lĩnh Hàng, luôn xuất hiện trong các mẫu quảng cáo lớn nhỏ của hãng hàng không Lĩnh Hàng, rất nhiều lần được người ta mời tham gia giới giải trí mà cô ta từ chối hết đấy! Người phụ nữ như vậy đáng sợ thế nào cậu có biết không? Chỉ cần cậu bắt cần một cái là người đàn ông của cậu sẽ bị cướp đi mất đấy!” Đồng Tiểu Vi cầm điện thoại, còn kích động hơn cả Thiên Thụ. “Nhìn tấm hình họ đi cùng nhau này, trời ơi, thân mật quá đi mất! Á, lại còn nắm tay nữa!”

“Ồ”, Thiên Thụ gạt đầu, suýt nữa thì nhảy luôn vào thùng nước.

Đồng Tiểu Vi không chịu nổi, cầm điện thoại gõ lên đầu cô. “Ồ cái đầu cậu, cậu nói gì đi chứ! Đừng cứ đến lúc quan trọng thì lại vô dụng như vậy!”

Thiên Thụ suýt chút nữa bị bạn đánh vục đầu vào thùng nước. “Phải, tớ rất vô dụng. Hơn nữa...”

Hạ Thiên Thụ ngẩng lên, chớp chớp mắt nhìn Đồng Tiểu Vi.

Đồng Tiểu Vi cũng nhìn người bạn thân vô dụng này.

Bị cô nàng làm tức chết đi được, chồng sắp ngoại tình rồi mà còn không phản ứng, cái kiểu này là gì thế. Thật đúng là hoàng thượng chưa cuống mà thái giám đã lo rồi.

Đồng thái giám cầm ly trà lên.

Thiên Thụ nhìn động tác tay của Đồng thái giám, miệng vừa chạm vào thành ly, cô đã lên tiếng, “Thực ra hôm qua tớ cũng ngoại tình rồi.”

Phụt...

Đồng thái giám phun hết trà vừa vào miệng ra ngoài.

Hạ Thiên Thụ nhắm hai mắt lại, trên trán lúng lẳng một lá trà.

Bạn Đồng vội vàng lấy khăn bông ra lau giúp cô. “Xin lỗi xin lỗi, tớ hơi ‘kít đưng’ một tí. Không sao không sao, tớ biết hai người quan hệ khá tệ, nên bước ra khỏi nắm mồ hôn nhân để hít thở không khí trong lành cũng có thể hiểu được mà.”

Ha, Đồng thái giám thật phóng khoáng, Boss ngoại tình thì căm giận đến mức như cướp của cô nàng ba trăm tệ không bằng, mà vừa nghe nói Thiên Thụ cũng ngoại tình thì lại lý giải rất thoáng như vậy. Quả nhiên phụ nữ sẽ không làm khó phụ nữ!

Thiên Thụ thở dài, ủ rũ nói, “Quan trọng hôm qua tớ và Đàm Thiên Ân đứng trước ngõ, nhưng tớ lại hét lên là tớ muốn ngoại tình với Tiểu Mạc! Boss Viên thì đứng ngay sau lưng! Cùng đại mỹ nữ kia!”

Nghĩ tới tới qua là cô lại thấy buồn bực.

Đừng nói người ta bây giờ có tấm hình thân mật như vậy, cho dù họ có ngoại tình thật thì hiện giờ cô cũng không dám nói chữ nào, cứ nhớ lại ánh mắt Boss trừng nhìn cô là lòng trên người cô đã rơi rụng hết rồi.

Đồng Tiểu Vi nghe Thiên Thụ nói, mặt mũi méo xẹo. “Không phải chứ? Kinh dị thế hả?”

“Ừ”, Thiên Thụ gật đầu.

Đồng Tiểu Vi không hề khách sáo, “Vậy cậu đi chết đi.”

“Ừ”, Thiên Thụ lập tức vùi mặt vào thùng nước đá, cứ thế cho cóng chết đi.

Đồng Tiểu Vi lập tức lôi cô ra. “Đủ rồi Hạ Thiên Thụ, cậu phần chấn lên nào! Đi, chúng ta đi ngay!”

Tiểu Vi kéo Thiên Thụ chạy ra khỏi quán ăn.

Thiên Thụ bị kéo đi xềnh xệch, “Đi đâu?”

“Đi tìm anh nhà cậu, giải thích và bắt gian!”

“Hả? Tôi không muốn!”, Thiên Thụ giãy giụa.

Đồng Tiểu Vi căn bản không cho cô cơ hội.

Bóng hai người biến mất nhanh chóng.

Có người đứng sau lưng họ, lặng lẽ rơi lệ.

Chính là anh phục vụ hồi nãy, tay cầm mẫu giấy đánh số bàn của họ. “Cô ơi... hai người... chưa thanh toán tiền...”

27. Chương 26

Chương 26

Trên sân thượng khách sạn, gió thổi vù vù.

Thiên Thụ bị nàng Phúc Nhĩ Tiểu Vi vĩ đại ép trốn ở đây, còn cô nàng thì xuống lầu thăm dò tình hình trước, đợi thời cơ chín muồi là họ sẽ cùng lao xuống, mở tung cửa phòng Boss Viên, túm lấy tóc cô ả kia, cào vào mặt cô ta, chất vấn cô ta xem có còn dám cướp chồng người khác không! Phúc Nhĩ Tiểu Vi còn đeo cho cô một cặp kính râm, để che đi gương mặt quá to. Để Thiên Thụ không thấy chán khi ở đây, Phúc Nhĩ Tiểu Vi còn tốt bụng đưa cho cô một thỏi kẹo cao su.

Thế là Thiên Thụ nhai kẹo, ngồi cạnh đường ống nước trên sân thượng, đeo cặp kính râm to tướng đen xì, một mình ngồi nhìn đông ngó tây, chả khác nào kẻ mù.

Đang chán nản thì bỗng nhìn thấy trên tòa nhà kế bên có một gian phòng nào đó sáng đèn, một cặp nam nữ khoác tay nhau vào phòng. Người đàn ông không đợi cô kia đóng cửa đã lập tức lao vào như hùm hổ. “A hu a hu a hu” gặm mất cô nàng kia.

Miệng Hạ Thiên Thụ lập tức dài ra sắp chạm đất.

Đàn ông hề nhìn thấy phụ nữ là thế đấy, chẳng còn chút lễ nghĩa liêm sỉ, nhân nghĩa đạo đức gì cả, trở thành động vật giống đực chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Nói không chừng Boss Viên và Quan Nguyệt San kia cũng giống bọn họ, vừa vào cửa đã thế này thế nọ, sau đó thế kia thế đó, cuối cùng lại thế này thế kia...

Thiên Thụ ngoác miệng, “Gian, phu, dâm, phụ!”

“Chính xác!”, bên cạnh bỗng có người phụ họa, “Đúng là một đôi chó má!”

Thiên Thụ giật bắn mình.

Nhưng đeo kính râm nên không nhìn rõ, trên sân thượng đèn lại mù mờ, chỉ thấy một người phụ nữ gầy gò không biết tự bao giờ đã ngồi xổm cạnh cô, trên gương mặt cũng đeo một cặp kính râm to đùng giống cô, nhìn cảnh ở phía đối diện cũng tức đến độ nghiêng răng kèn kẹt.

Cô ta buộc tóc đuôi ngựa, đeo kính râm quay sang hỏi cô, “Này, cô cũng đến bắt gian hả?”

“Ồ, đúng thế”, Thiên Thụ gật đầu.

“Ồ, người cùng cảnh ngộ. Tôi cũng thế.” Cô ta đưa ngón tay nhọn hoắt ra, phần nộ chỉ vào gian phòng sáng đèn của tòa nhà đối diện, “Cô nhìn bọn họ kìa! Một đôi chó má, lén lút làm bậy sau lưng chồng và vợ! Đàn ông là động vật chỉ biết suy nghĩ bằng nửa thân dưới, phụ nữ cũng thế hả? Lại còn để hấn ta hôn! Á! Sờ rồi kìa! Ồi, cởi đồ rồi! Có công bằng hay không, có sĩ diện hay không, nhân nghĩa đạo đức từ nhỏ ném cho chó ăn rồi sao! Loại người như bọn họ thật đáng bị kéo lê ra ngoài, đàn ông thì cắt... rồi đem ra thị chúng, phụ nữ thì lột trần rồi cho đi điều khắp phố!”

Á...

Cầm Thiên Thụ rơi xuống đất.

Dữ tợn thật. Đúng là trong phụ nữ tự có phụ nữ, trong nữ cường nhân tự sẽ có nữ cường nhân! Chiêu độc như vậy mà cũng nghĩ ra được?

Bạn Thiên Thụ ngón tay run run, kéo đồng bọn đang kích động. “Haizzz, chị ơi chị đừng quá kích động, thực ra... thực ra cũng không cần ác như vậy. Bọn họ chỉ làm sai, nhưng chưa đến nỗi bị lột sạch cho đi điều phố, cắt... sao lại khoa trương thế!”

“Khoa trương?”, cô nàng kính râm quay sang nhìn cô, “Thế mà là khoa trương à? Tôi còn chưa nói chém ột đao đây! Lê nào cô không tức giận hả? Chồng cô lén lút làm bậy sau lưng cô với con đàn bà khác, chẳng lẽ cô không muốn bóp chết chúng? Cào nát mặt con ả đó ra?”

...

Vạch đen hiện đầy đầu Thiên Thụ.

Cô lườm một cái, nhưng cũng lại suy nghĩ nghiêm túc thật sự, nếu Boss Viên có gì đó với Quan Nguyệt San kia, cô sẽ thế nào đây??? Tút họ lại, cắt? Lột? Điều phố? Trước lúc đó thì Boss Viên chắc chắn sẽ bóp chết cô rồi tính sau. Nhưng... Cô có tư cách gì đâu? Cô có tư cách chỉ trích Boss Viên ngoại tình, làm loạn với người đàn bà khác, không có nhân nghĩa đạo đức, bất chấp lễ nghĩa liêm sỉ, từ bỏ cả một gia đình hay không?

Thực ra trong lòng cô chẳng phải cũng luôn cảm thấy mình vẫn như chưa lập gia đình, chưa bao giờ thích ứng với vai trò “vợ của anh” đó thôi? Cho dù có một đứa con gái đáng yêu, cô cũng thường xuyên quên bằng nó đi, chẳng có chút trách nhiệm với gia đình, điều mà cô nhớ mãi không quên, chỉ là mối tình bảy năm không thể cắt đứt triệt để với Đàm Thiên Ân. Cô có lỗi với Boss, chắc là Boss đối với cô càng không có chút tình cảm tốt đẹp nào, nên cô có tư cách gì đến đây để bắt “gian” gì đó?

“Cô sao vậy, sao không nói gì đi?”, cô nàng đeo kính râm huých huých cô.

Thiên Thụ có vẻ sa sút. “Thực ra... Thực ra tôi không có tư cách đến bắt gian... Anh nhà tôi... tôi và anh ấy... chúng tôi hình như... không có tình cảm là mấy...”

“Không có tình cảm? Ai nói? Anh ấy nói với cô?”, cô gái kia đúng là tò mò.

“Không, anh ấy không nói nhưng tôi nhìn ra”, Thiên Thụ buồn bã ngồi bệt xuống vòng tròn.

“Ồi, hóa ra là không có tự tin với bản thân. Tôi nói nhé, một người đàn ông nếu thật sự không có tình cảm với cô thì sao lại cưới cô? Đã thế con cũng có luôn rồi? Nếu cô còn tự ti nữa thì đúng là cách chuyện ly hôn không bao xa nữa đâu.” Cô gái đeo kính râm cười híp mắt.

.luv-ebook

Thiên Thụ ngẩng đầu lên, nhìn cô ta vẻ kỳ quặc. “Sao cô biết? Cô là ai chứ?”

Kỳ lạ thật, người này là ai? Sao ngay cả chuyện cô và anh có con rồi mà cũng biết?

“Tôi là...”, cô gái đeo kính nhìn cô.

Lúc này điện thoại lại reo vang, bạn Thiên Thụ vô tình bấm nút loa ngoài, trong điện thoại lập tức vang ra tiếng hét oang oang của Đồng Tiểu Vi. “Thiên Thụ Thiên Thụ! Tôi tìm thấy bọn họ rồi! Nghe nói rất nhiều nam nữ cùng thuê một phòng! Ăn mất rất hở hang, uống say khướt! Thiên Thụ à, thật không ngờ anh nhà cậu lại có sở thích bày đàn như vậy, đợi lát nữa bọn mình xông vào, tôi đối phó đám sâu rọu kia, cậu xông thẳng vào trong bắt gian nhé! Chặn đường con ả kia, túm tóc nó, cào mặt nó! Tốt nhất không cho nó mặc đồ, kéo ra thị chúng!”

Gò má Thiên Thụ giật giật.

Đồng Tiểu Vi biến thành kẻ bạo lực biến thái từ khi nào vậy.

Chưa nói dứt lời thì cô nàng đối diện đã phì cười thành tiếng, cô ta kéo cặp kính xuống. “Tôi chính là người mà các cô muốn cào mặt đây.”

Hả?!!!

Cầm Thiên Thụ rơi xuống đất, lần này không nhật lên nổi.

Người phụ nữ ngồi cạnh cô, cùng cô mắng mỏ “đôi nam nữ chó má” kia, lại đúng là Quan Nguyệt San dáng người mảnh mai, nụ cười mê người, phong tình phóng khoáng! Thiên Thụ thật sự có đánh chết cũng không thể nào tin, lúc này cô ta còn vô cùng phần nộ, mà còn... ngồi cạnh cô! Có lẽ chết người không, rốt cuộc là cô đến bắt gian họ, hay là bị Quan Nguyệt San bắt “gian” cô?

Thiên Thụ chưa kịp phản ứng thì cánh cửa trên sân thượng đã mở “rầm” một tiếng, Đồng Tiểu Vi dùng khí thế nhanh hơn cắt lao đến, “soạt” một cái túm chặt tay Thiên Thụ, quay người bỏ chạy!

“Tiểu Tiểu Tiểu... Tiểu Vi...”, Thiên Thụ bị Quan Nguyệt San làm cho chấn động, không nói nổi nữa.

“Tiểu cái gì Vi, đừng gọi tôi, tiết kiệm sức lực cho giây phút sau! Dừng cầm đi bắt gian đi, bắt Boss Viên tại trận, anh ấy sẽ không so đo chuyện cậu ngoại tình nữa! Hạ Thiên Thụ, mau đi đi!” Đồng Tiểu Vi nào còn quan tâm tới phản ứng của Thiên Thụ, kéo cô hùng hổ chạy rầm rập xuống lầu.

Thiên Thụ vừa bị lôi đi, vừa nhìn Quan Nguyệt San vẫn ngồi trong bóng tối cười ha hả, đại mỹ nữ kia lại còn ra hiệu “thuận buồm xuôi gió” với cô nữa! Chết tiệt! Thiên Thụ suýt thì ngất.

Đồng Tiểu Vi sức khỏe vô biên, lôi xềnh xệch Hạ Thiên Thụ đang choáng váng đến thẳng gian phòng đó, vận khí rồi hét lên, “Cái đám vô liêm sỉ kia, giờ tay lên hết cho tôi!”

Ầm!

Cánh cửa lập tức bị tông mạnh, mở toang.

Nam nữ trong phòng bị cô nàng dọa giật bản mình.

Thiên Thụ cũng bị Tiểu Vi dọa cho sợ chết khiếp, không ngờ cô nàng làm thật, cô liền đưa tay kéo bạn lại. “Tiểu Tiểu Tiểu Vi à... Nghe tôi nói này...”

“Nói gì mà nói! Bắt cướp bắt bẩn, bắt gian bắt cả đôi! Cậu còn chờ đợi cái gì, mau vào trong chặn lại!”, Đồng Tiểu Vi rất khỏe, không đợi Thiên Thụ nói nửa câu, chỉ đá một phát vào hông cô khiến cô bay vèo đi như chim, đâm sầm vào cánh cửa nhỏ hơn trong phòng!

Ầm!

Cửa phòng nhỏ trong khách sạn quả nhiên không hợp tiêu chuẩn, hoàn toàn không đạt đến tiêu chuẩn 3C theo yêu cầu của quốc gia, chắc chắn là dùng gỗ tái chế để làm, và người đảm nhận làm phần này trong khách sạn nhất định phải bị trừ hết tiền thưởng!

Thiên Thụ theo tiếng cánh cửa đổ “ầm” xuống, thềm nói một hơi hết cả câu trên!

Đồng đại thần lập tức nhảy ngay vào, một tay xách gấu áo của Thiên Thụ lên, tay kia chỉ vào trong hét to, “Này! Đôi nam nữ ngoại tình kia! Ra khỏi cái ổ ngay nếu không sẽ bị giết chết!”

Thiên Thụ thực sự rất muốn tháo giày ra nhét ngay vào miệng Đồng Tiểu Vi!

Còn dám hét hả, dám hét thể với Boss Viên hả!

Nửa phút sau.

Trong phòng lặng phắc như tờ. Khi đám bụi tung lên do cánh cửa đổ ập xuống đã tan biến, Đồng Tiểu Vi và Hạ Thiên Thụ kinh ngạc nhận ra, hóa ra trong căn phòng nhỏ đó không chỉ có mình Boss Viên. Ba vị lãnh đạo cao cấp của công ty Vân Thượng đều ngồi trên sofa, trên bàn nước trước mặt là một tập tài liệu dày cộm, và cô gái voc dáng cao ráo mảnh mai đứng trong phòng cũng ăn mặc rất đẹp, có vẻ đang chụp hình quảng cáo cho công ty Vân Thượng.

Đồng Tiểu Vi chớp chớp mắt.

Hạ Thiên Thụ gục đầu xuống.

“Đây... Đây là... Đang chuẩn bị chọn người mẫu?”, Đồng Tiểu Vi run giọng hỏi Thiên Thụ.

Thiên Thụ đã sắp khóc ròng đến nơi, “Hình như thế. Lúc này trên sân thượng tớ đã gặp qua Quan Nguyệt San.”

“Khỉ thật, sao cậu không nói sớm!” Đồng Tiểu Vi như lên cơn, quay người bỏ chạy. “Tớ chuẩn trước đây, Thiên Thụ, chuyện bắt gian cậu tự xử đi nhé!”

Đồng Tiểu Vi không có nghĩa khí đã chạy tóe khói.

Thiên Thụ trong tích tắc sắp trào nước mắt, “Rõ ràng cậu có cho tớ thời gian để nói đâu! Đợi tớ với, đồ con gà kia!”

Thiên Thụ làm bộ dạng đau khổ trào nước mắt chuẩn bị bỏ chạy.

“Đứng lại.”

Chỉ hai chữ, lập tức đóng đinh cô lại.

Thiên Thụ cảm thấy toàn thân trên dưới, máu đang chảy ngược.

“Hạ, Thiên, Thụ!” Cô nghe thấy giọng trầm thấp quen thuộc, gọi cả họ lẫn tên mà mỗi lần nghe là cô sồn da gà, đồng nghĩa sự phẫn nộ của ai đó đã đạt đến mức nhất định rồi. “Em đến đây làm gì?”

“Không... Không làm gì cả!”, Thiên Thụ ôm đầu muốn giả ngu để qua cửa.

Ánh mắt sắc nhọn của ai đó xuyên qua từ sau lưng cô.

Như hai luồng sáng lạnh băng, không cần nhìn thì da cũng rơi xương cũng gãy.

Thiên Thụ nước mắt đầm đìa. “Em... Em đi ngang thôi...”

Đập bàn “rầm” một tiếng!

Thiên Thụ run lấy bẫy. “Được rồi, em... em đến để rót xì dầu...”

Xoạch!

Tập văn kiện bị ném mạnh lên bàn.

Thần kinh sắp suy sụp rồi!

Nước mắt Thiên Thụ sắp bắn ra rồi, Boss đừng đùa giỡn người ta thế chứ, cứ lo sợ thấp thỏm thế này, tim cũng vọt ra ngoài mất. Tốt thôi tốt thôi, cô biết ngay cô xui xẻo, cô biết ngay mỗi lần gặp phải anh là chẳng có kết quả tốt đẹp mà!

“Em... Em đến...”, Thiên Thụ lén nhìn anh, “Em đến để... ‘bắt gian’...”

Toi, sét sắp đánh tới nơi rồi! Cô chết chắc rồi! Chết chắc rồi!

Hạ Thiên Thụ ôm đầu, chuẩn bị nghênh đón sự “tẩy lễ” của cuồng phong bão táp.

Nhưng ba phút, năm phút, rồi bảy phút...

Sau lưng cô vẫn im lặng.

Thiên Thụ lên liếc nhìn ra sau lưng, phát hiện ra Boss Viên đang ngồi trên sofa, vẻ mặt khó mà nhận ra là cảm xúc gì. Như thể đang nhớ lại những gì cô vừa nói, nhưng lại như có vẻ giận dữ trừng mắt với cô, càng giống như vì có cấp dưới ở đây nên bắt đắc dĩ làm ra vẻ nghiêm túc.

Bỗng phát hiện ra cô còn dám quay lại nhìn lên mình, Boss Viên cau mày, quát, “Em, về nhà!”

“Vâng!”, Thiên Thụ được lệnh giải phóng, suýt thì giống hệt chuột bị giẫm phải đuôi, “soạt” một tiếng biến mất.

Các vị lãnh đạo cấp cao ngồi đó, nhìn nhau.

Có một bóng dáng mảnh mai từ ngoài đi vào, vừa đi vừa nheo mắt cười. “Kevin à, anh quá hung dữ với cô ấy rồi. Phụ nữ cười về không phải để dọa nạt, mà là để chiều chuộng nâng niu, anh đối xử như thế, cô ấy không thể cảm nhận được tấm lòng của anh đâu. Nếu anh không muốn cô ấy đi mất, có phải là nên dịu dàng hơn với cô ấy không?”

28. Chương 27

Chương 27

Phòng tài vụ công ty Vân Thượng gọi điện đến, bạn Đồng Tiểu Vi bị phạt ba tháng tiền thưởng.

Một tin kinh khủng như vậy, Đồng Tiểu Vi khóc đến ngập lụt, suýt thì bóp chết Thiên Thụ. Thiên Thụ đáng thương bị bóp đến nổi thở phì phò, còn phải rút khăn giấy ra lau nước mắt cho đại tiểu thư kia. Đồng Tiểu Vi chỉ vào Hạ Thiên Thụ, giận dữ, “Anh xã nhà cậu thật vô nhân tính! Anh xã nhà cậu thật vô lương tâm! Anh xã nhà cậu không phải người, không phải người!”

“Phải phải phải, đúng đúng đúng, không sai không sai”, Thiên Thụ đành phụ họa.

Cô cũng thấy chiêu này của Boss Viên thực sự là quá ác, đối với “nữ thần ánh trăng” Đồng Tiểu Vi mà nói, trừ tiền thưởng giống như lấy mạng cô nàng vậy. Cũng may cô vẫn giữ được, nhưng chẳng biết Boss Viên đang chờ xử lý cô ở đâu.

Thiên Thụ đang cần mẫn đưa khăn giấy thì bỗng “ầm” một tiếng, cửa văn phòng tổng biên tập bị đẩy mạnh.

Quan Nguyệt San xinh đẹp rạng ngời, vóc dáng cao ráo, mặc áo sơ mi trễ cổ bó sát, cộng thêm quần da ôm sát ào vào phòng, như trận cuồng phong, nhắm chuẩn Hạ Thiên Thụ đang ngồi sau bàn làm việc, kéo tay cô đi!

Thiên Thụ sợ hãi, “Này này này... Cô!”

Đồng Tiểu Vi vẫn đang cầm khăn giấy lau mặt chỉ trong chớp mắt, Hà Hiệp đã biến mất.

“Vào đi”, ra khỏi căn nhà bằng gỗ nhỏ xinh của tòa soạn, Quan Nguyệt San đá thẳng cô vào trong chiếc xe đua màu đỏ tươi.

Thiên Thụ thấy mặt co giật, đại mỹ nữ này sao tác phong y hệt Boss Viên thế này, đều là túm cổ người khác rồi chạy, thấy xe là nhét người vào xe?

“Đi đâu vậy, tôi vẫn đang làm việc...”

“Công việc quan trọng, hay chồng cô quan trọng?!” đại mỹ nữ ngồi vào xe, mái tóc hơi rối bay phát phơ, gương mặt đeo kính râm vừa tuyệt đẹp vừa lạnh lùng. “Nếu cô còn không chịu nắm bắt cơ hội thì tôi sẽ cướp anh xã của cô đi đấy!”

A... Hả? Câu này mà cũng nói được à? Thiên Thụ muốn lườm cô nàng một cái, chẳng lẽ cô ta định viết thư khiếu nại mình hay sao?

Đại mỹ nữ đạp chân ga, chiếc xe lao vút đi như bay, suýt nữa thì làm Thiên Thụ cũng bay theo.

Chiếc xe phóng thẳng đến tiệm thẩm mỹ đắt nhất thành phố, Quan tiểu thư đại mỹ nữ xách cổ áo Thiên Thụ lẳng vào trong tiệm. “Cho các người ba giờ, dọn dẹp sạch sẽ cô ấy cho tôi!”

Hả? Dọn dẹp sạch sẽ? Định hạ đao hay sao?

Thiên Thụ hoảng hốt, một đám nhân viên ào tới, lột luôn quần áo của cô, vẻ mặt cứ như đàn sói đói. Mẹ ơi, phụ nữ mà nổi hứng xxx lên thì đàn ông cũng không bằng!

Mười lăm phút sau, Hạ Thiên Thụ được tắm rửa sáng bóng bị ném thẳng lên giường. Đại mỹ nữ ung dung ngồi cạnh vừa xem tạp chí, không buồn ngẩng đầu mà chỉ trở. “Wax sạch lông cô ấy, chăm sóc, bôi kem dưỡng, làm sạch da, trang điểm, nhanh!”

Cái gì cái gì? Wax lông? Bôi kem dưỡng? Cái gì thế này... Thấy mười mấy cô nhân viên lao đến chỗ mình, Thiên Thụ lập tức cảm thấy mình như bị quăng vào lò mổ heo vậy.

Quả nhiên, chưa được hai phút, Thiên Thụ lập tức cảm thấy chân đau nhói, hình như có ai đang rút lông chân cô!

“Á á á á...” Thiên Thụ kêu thảm thiết.

Lại hai phút sau, trên mặt bỗng nhói lên lại còn lóe ánh sáng trắng lóa.

“Oái oái oái oái...” Thiên Thụ hét to.

Xoạch!

Tạp chí bị ném mạnh lên bàn, đại mỹ nữ đứng cạnh cô, lớn tiếng dạy dỗ, “Kêu cái gì mà kêu? Mổ heo hả? Phụ nữ như cô không biết yêu cơ thể mình, bây giờ tôi nhờ người giúp cô trở nên xinh đẹp, mà cô lại còn kêu? Cô có biết muốn giữ đàn ông thì cách quan trọng nhất là gì không? Chính là cơ thể của cô! Xem xem mặt cô khô thế này, xem lớp da sừng ở cùi chỏ của cô, xem xem làm da không chăm sóc của cô kìa! Thế này làm sao thu hút đàn ông được, sao có thể giữ được trái tim anh xã nhà cô? Cô còn kêu nữa, còn kêu nữa là tôi sẽ cướp anh ấy đi đấy!”

A ôi... Thiên Thụ lập tức ngoan ngoãn cầm miệng, tuy nước mắt lưng tròng nhưng chỉ dám chớp chớp mắt nhìn Quan Nguyệt San đứng trước mặt.

Có thể nào dùng dùng những lời đó dọa nạt người ta không, người ta không muốn bị cô cướp đi mà! Nhưng, nhưng người ta cũng không tệ như cô nói đâu, tuy thiếu chăm sóc nhưng làn da vẫn mịn màng như nước, lông mày hơi dài tí nhưng vẫn rất gợi cảm... A a a a! Dì ơi, dì có thể nhẹ nhàng được không, đau quá!

Ba tiếng sau, cuối cùng cơ thể đã bị hành hạ xong!

Quan Nguyệt San nhìn Hạ Thiên Thụ đã trở nên “mướt rướt”, cuối cùng gật gù. Tiếp đó chẳng nói chẳng rằng, kéo cô phi thẳng đến công ty bách hóa to dùng bên cạnh tiệm thẩm mỹ. Thiên Thụ mắt còn chưa kịp chớp, đã bị cô ta ném lên quầy nội y nữ ở tầng bảy. Vừa nhìn thấy áo lót, quần lót màu mè rực rỡ treo đầy, Thiên Thụ đã sợ tới mức quay người định bỏ chạy.

Quan Nguyệt San tóm lấy cô. “Này, cô chạy đi đâu?”

Thiên Thụ khóc không ra nước mắt. “Tôi tôi... Cô... cô tha cho tôi đi, đây... đắt lắm, tôi không mua nổi...”

“Không cần cô trả tiền, tôi trả!”, Quan Nguyệt San giữ chặt vai cô, “Một người phụ nữ nhất định phải có hai bộ đồ lót cao cấp nhất, như thế mới là đối xử tốt với bản thân. Cô đối tốt với chính mình thì đàn ông cũng sẽ đối tốt với cô. Nên đừng lo, hôm nay để tôi trả tiền. Đúng rồi, size của cô là bao nhiêu?”

Quan đại tiểu thư trừng mắt nhìn Hạ Thiên Thụ đỏ mặt định trốn tránh, không nói gì, gờ móng vuốt ra luôn.

“Á!”, Thiên Thụ bị sờ, giật bắn mình, nhảy lùi ra sau hai bước!

Quan Nguyệt San lập tức cười đầy bí ẩn, vừa cười vừa đưa hai bộ móng vuốt để chụp con mồi ra. “Hê, không nhìn ra nhé, cô không cao, lại không mập, mà ngực thì khá đó chứ! Ô ha ha, tròn nhé, mềm nhé... Tên Viên Dã kia thật có phúc!”

Rầm!

Thiên Thụ chỉ muốn ngã lăn ra đất, chết đi cho xong.

Đây là nữ tiếp viên hàng không phong độ nhất, đại tiểu thư tập đoàn Lĩnh Hàng sao? Cô ta căn bản là đồ háo sắc thì có!!!

Quan Nguyệt San lấy ra một bộ quần áo lót từ giá treo, nhét luôn vào tay Thiên Thụ. “Đây, đến phòng thử đồ xem!”

“Hả? Đồ lót mà cũng thử được sao?, Thiên Thụ vạch đen đầy mặt.

“Mua thì đương nhiên thử được! Size mà tôi đoán chắc sẽ không sai đâu. Nếu không thì để tôi sờ thêm lần nữa đi?”, đại mỹ nữ mặt rất gian tà đưa móng vuốt lên.

“Tôi thử tôi thử!”, Thiên Thụ lập tức túm chặt đồ lót, bỏ chạy vào phòng thay đồ.

Quan Nguyệt San không tìm được cười phá lên, lôi điện thoại ra gọi.

Thiên Thụ đứng trong phòng thay đồ vật vờ mãi một lúc, cuối cùng cũng mặc đồ lót vào.

Quan đại mỹ nữ tuy móng vuốt kinh khủng nhưng size cô ta đoán đúng là vừa khít, bộ đồ lót trong tay Thiên Thụ vừa khéo tôn lên “đôi thỏ ngọc” trước ngực cô, tròn trĩnh, mềm mại nằm gọn trong hoa văn ren màu đỏ thắm đan xen lẫn xanh nhạt, trở nên căng tròn đầy hấp dẫn. Nhưng... nhưng... sao lại mỏng thế này? Phía trên phần cúp nửa ngực lại có tới một nửa là trong suốt! Ngoài hoa văn đan chéo nhau ra thì không còn cái gì để che đậy nữa, ngay cả “nụ hoa đào” trên “đôi thỏ ngọc” của cô cũng...

Thiên Thụ không biết tại sao nhớ tới câu “cái tên Viên Dã kia thật có phúc” mà lúc này Quan Nguyệt San nói! Ôi trời! Choáng đến nỗi suýt chết! Khủng hoảng hơn là, Thiên Thụ đưa tay cầm quần lót, còn chưa mặc đã phát hiện. Đây là cho trẻ con mặc hay sao? Quần lót hình chữ “T”???

Quan đại mỹ nữ đứng ngoài gõ cửa. “Xong chưa? Xong chưa? Tôi vào xem đây nhé!”

“Á! Đừng!”, Thiên Thụ lập tức ra sức chặn cửa, “Tôi... tôi chưa xong... Cô... Bộ mà cô đưa tôi hình như... hình như hở hang quá...”

“Thế hả?” Quan đại mỹ nữ hiện lành bất ngờ, “Vậy tôi đưa cô thêm bộ này, là váy ngủ, rất đẹp, cô mặc đồ lót kia vào rồi mặc thêm cái này, đẹp tuyệt. Mở cửa đi, tôi đổi cho cô.”

Đổi ư?

Thiên Thụ đảo đảo mắt, cuối cùng hé cửa ra một khe nhỏ.

Quan đại mỹ nữ đưa một cái áo ngủ dài hơn một tí qua khe cửa, Thiên Thụ vội nhận lấy. Tay run lên, hóa ra là một cái váy ngủ màu đỏ hoa hồng nhạt bằng lụa, dây vai mảnh, gấu váy ngắn, eo cao vô cùng gợi cảm, hấp dẫn hơn cả là giữa cái váy ấy còn có mấy đường ren trong suốt! Trời ơi, lại nữa rồi! Đây chỉ cần nhìn qua là có thể thấp thoáng trông thấy bên trong nhỉ? Quan đại mỹ nữ sao lại đưa cho cô một cái thể này chứ?

“Này, cái này cũng không được... Ôi, quần áo của tôi! Trả lại đây!”, Thiên Thụ vừa định cự nự thì phát hiện ra Quan đại mỹ nữ đã đưa tay lôi hết quần áo cô đặt trên chiếc ghế cạnh cửa ra ngoài!

Quan đại mỹ nữ đứng ngoài cười hí hí. “Bây giờ cô hết lựa chọn rồi, mặc hay không mặc, tự cô suy nghĩ đi!”

Ầm ầm ầm!

Thiên Thụ đập đầu vào cửa phòng thay đồ, muốn chết đi cho xong! Lại bị cô ta hãm hại rồi! Lại bị cô ta hãm hại rồi! Quan Nguyệt San này, cái tên Quan Nguyệt San ghê gớm này! Rõ ràng là cô ta cố ý, rõ ràng là đang bày mưu hại mình! Nhưng cô ngốc như vậy, không nhìn ra mới chết! Ôi ôi ôi ôi... để cô chết cho rồi!

Nhưng cũng không thể trần trụi thế này được! Thiên Thụ sau khi đấu tranh ba phút, cuối cùng cũng mặc đồ vào. Quan đại mỹ nữ lần này xông thẳng vào, không biết lấy đâu ra một cái áo gió to, bao kín người Thiên Thụ lại, sau đó nhanh như cắt đẩy cô vào xe, bay thẳng đến khách sạn bảy sao. Dừng lại trước tầng 28, tìm đến một căn phòng nào đó, quẹt thẻ từ, Quan đại mỹ nữ nhấc chân lên đạp cô một cái bay vào bên trong!

“Ui da!”, Thiên Thụ đau quá, đầu chúi nhủi vào trong phòng.

Quan đại mỹ nữ đưa tay lột áo gió trên người cô ra, vừa hét lên vừa đóng cửa, “Chưa đủ 24 tiếng thì các người đừng hòng ra ngoài!”

Cái gì?! 24 tiếng?! Các người?!

Thiên Thụ bỗng thấy đầu óc mình cúp điện.

Cách cách! Cửa phòng vang lên một tiếng, và thế là bị người bên ngoài khóa chặt!

Cô kinh ngạc quay lại.

Một căn phòng quá quen thuộc.

Căn phòng cô từng ngủ một đêm ngoài ban công.

Bây giờ đèn đóm mờ ảo.

Ngọn đèn bàn bên cạnh giường mở một bóng mờ mờ.

Trên chiếc giường lớn màu rằn rỏi những cánh hoa hồng đỏ xinh đẹp.

Trong không khí thoang thoảng mùi hương.

Ánh đèn, cánh hoa, mờ ám, hương thơm.

Quan trọng nhất là, dưới ánh đèn mờ ám đó, có một bóng dáng cao lớn ngồi trên chiếc sofa, ánh sáng chiếu trên gương mặt nhìn nghiêng của anh, rọi lên bức tường cạnh giường thành một đường cong tuyệt đẹp rung động lòng người.

Thiên Thụ không nhìn rõ gương mặt anh.

Nhưng có thể cảm nhận được trong bóng đêm mờ tối ấy, ánh mắt nóng bỏng của anh đang chăm chú nhìn cô.

Dưới ánh mắt đó, cô luống cuống chân tay.

Vì trên người cô, chỉ có chiếc váy ngủ ngắn cũn cỡn không đủ che mờm...

Sắc đêm, quá mờ ám.

29. Chương 28

Chương 28

“Viên Dã, em muốn tặng anh một món quà, đến phòng 2807 khách sạn bảy sao đợi em.”

Quan Nguyệt San đã nói rõ ràng nhanh chóng như vậy trong điện thoại.

Thế là anh cũng rất nhanh chóng đến đây đợi cô.

Cửa mở, có người bị đá một cước bay vào trong. Anh tưởng là Quan Nguyệt San lại đang bắt nạt ai, kết quả người bị đá vào lại là cô.

Viên Dã ngồi trên chiếc ghế sofa thoải mái, hơi chỉnh lại tư thế của mình.

Anh không nhúc nhích, không lên tiếng, không ngạc nhiên, không kêu lên.

Anh biết thần kinh khác người của Quan Nguyệt San, anh đã quen lâu rồi.

Anh chỉ tìm một tư thế tốt để thưởng thức món quà của anh.

Dáng người rất đẹp.

Dưới ánh đèn nơi cửa, đường cong nhấp nhô hiện lên trên cửa sau lưng cô, chiếc váy ngủ vừa bó sát vừa gợi cảm tôn lên đường cong quyến rũ ấy. Ngắn đến độ gấu váy chỉ có thể che vừa đủ hông và phần eo xẻ cao, lộ ra đôi chân mảnh mai thon dài nhưng không gầy gò của cô. Làn da trên đùi trắng như tuyết. Cô không gầy gò yếu ớt, cũng không mập mạp, chiếc váy ngủ ngắn ôm người cô hơi bó nhưng lại động lòng người.

Anh thích phụ nữ như thế.

Không gầy như tấm phản, cũng không mập tới độ sờ tới đâu cũng thấy thịt.

Nơi cần mập thì mập vừa đủ, nơi cần ốm thì cũng rất mảnh mai.

Chẳng hạn cổ chữ “V” khoét sâu của chiếc váy đã làm lộ ra khe ngực rất sâu của cô, trên làn da lộ ra lấp lánh ánh sáng như tuyết trắng, khi cô hơi di chuyển, “đôi thỏ” đáng yêu kia lập tức rung rung, như thể đầy đặn tới nỗi sắp bung ra khỏi áo vậy. Thậm chí vì chiếc váy ngủ và toàn bộ đồ lót khá mỏng nên gần như anh có thể nhìn thấy đóa hoa anh đào ẩn hiện của cô...

Ánh mắt Viên Dã bỗng tối lại.

Trong cơ thể như có một cơn sóng nhẹ, bắt đầu cuộn trào lên trên.

Thiên Thụ đứng dưới ánh đèn, gần như bối rối tới độ chết đi sống lại.

Sao lần nào cô cũng ngốc nghếch như vậy, lần nào cũng bị người ta gài bẫy, trước kia là bị Boss Viên, lần này lại là Quan Nguyệt San! Hơn nữa, còn bị mặc cả quần áo thế này, bị nhét vào phòng khách sạn bấy sao! Quan trọng nhất là, Boss Viên lại bình thản ngồi đó, bất động nhìn cô gần như khỏa thân... Về trầm tĩnh và ánh mắt u tối đó khiến cô muốn run rẩy toàn thân, chỉ muốn khoét cái lỗ chui xuống ngay lập tức!

Cô vô thức đưa tay che ngực, trong giọng nói như đang nức nở. “Boss... Viên, em... em không biết gì hết... Hôm nay thực sự là em chỉ đi ngang qua, là Quan Nguyệt San, là cô ấy... Em... Em xin lỗi, em vào phòng vệ sinh trước!”

Thiên Thụ cuối cùng nghĩ ra một cách thoát thân, chạy biến vào phòng vệ sinh.

Cứ để Boss Viên nhìn nữa thì cô run bắn lên mất, toàn thân sắp bốc lửa rồi! Cô đang ăn mặc kiểu gì thế này, hở hang như vậy, mà còn đứng trước mặt anh! Anh nhất định đang cười thâm cô, nhất định là cười sắp chết rồi, nên mới ngồi đó bất động nhìn cô, cả một câu cũng không nói gì! Cô mất mặt quá, mất mặt chết mất!

Thiên Thụ lao vào phòng vệ sinh, mở vòi nước, vốc nước vỗ lên mặt.

Trên tấm gương trong phòng phủ một lớp sương mờ ẩm ướt.

Thiên Thụ rửa mặt nhiều đến nỗi tóc muốn ướt hết, mới ngẩng đầu lên.

Trong tấm gương ẩm ướt, lộ ra gương mặt đỏ hồng của cô và dáng người kiều diễm.

Đành phải nói rằng, Quan Nguyệt San thực ra rất có khiếu thẩm mỹ, tuy quần áo cô ta chọn cho Thiên Thụ rất hở hang, rất gợi cảm, nhưng lại thật sự tôn lên tất cả đường nét trên người cô, mỗi nơi đều hoàn hảo không tì vết, cho dù là một cô gái nhìn thấy cũng sẽ không tìm được tán dương bộ quần áo đẹp này, làn da đẹp này...

Nhưng...

Thiên Thụ nhìn mình trong gương.

Có phải cô không có sức hấp dẫn không? Boss Viên thấy cô ăn mặc như vậy lại chẳng có chút phản ứng nào? Là cô quá xấu chẳng, cho dù là lột trần ra cũng sẽ không khiến anh có bất cứ hành động nào? Nếu là

người đàn ông khác, thấy phụ nữ mặc thế này nhất định sẽ chồm đến như sói đói, nhưng anh lại trấn tĩnh ngồi đó, không hành động gì cả... Quả nhiên anh không hề có chút tình cảm, quả nhiên là thế...

Thiên Thụ bỗng thấy bị thương quá.

Cô lại rửa mặt lần nữa, quay lại định lấy áo choàng tắm trên giá, không thể cứ thế này mà ra ngoài, nếu không Boss Viên không mắng cô thì tự cô cũng chết trước. Nhưng lúc này cô lại làm nước tràn ra ngoài khá nhiều, nên khi quay lưng lại, chân bỗng trượt dài một cú rồi “ầm”... Thiên Thụ đâm sầm vào bồn tắm!

“Rầm” một tiếng, cả người té nhào xuống đất.

“Á... Đau quá...”, Thiên Thụ ôm đầu gối hét lên.

Lạch cạch!

Trong tích tắc, cửa phòng vệ sinh bỗng vang lên tiếng gõ cửa. “Hạ Thiên Thụ, em sao vậy?”, giọng Boss Viên từ ngoài vọng vào.

Thiên Thụ đập đầu gối vào thành bồn tắm, lập tức bầm tím, cô đau đến mức chảy cả nước mắt. “Không... Không sao... A...”, vẫn đau đến nổi xuýt xoa.

Rầm!

Không đợi cô phản ứng, cửa phòng đã bị một lực mạnh đẩy ra, Viên Dã xông vào trong.

“Hạ Thiên Thụ!”

Anh thấy ngay cô đang té ngã dưới đất, đầu gối bầm tím, quần áo rách bươm.

“A a! Đừng nhìn!”, Thiên Thụ lập tức hét lên ôm lấy người, “A a, anh đừng nhìn, ra ngoài đi, em không sao, em thật sự không sao!”

Mắt mặt chết được, áo ngủ quá bó nên khi ngã, cô bất cẩn làm rách nó, bây giờ phần eo cao đã rách lên tận ngực cô rồi, áo lót vừa mỏng vừa xuyên thấu bên trong đã sắp lộ ra ngoài. Cái chân bầm tím lại hiện rõ trước mặt anh, cô chỉ cảm thấy bản thân vừa thê thảm vừa mất mặt, lại không còn mặt mũi nào nhìn ai!

Boss Viên nào quan tâm đến cô kháng cự cái gì, bước tới cạnh cô, đưa tay ra bế cô lên.

“A!”, Thiên Thụ lại hét lên, “Đừng đừng! Anh... Anh buông em ra... Em không muốn để anh nhìn thấy em thế này. Mất mặt quá... Là cô Quan nhầm lẫn, người hôm nay tới đây phải là cô ấy không phải em... Em biết anh rất ghét em, em biết anh không thích em, em biết anh sẽ không muốn nhìn thấy em! Em sai rồi em sai rồi, sau này em sẽ không xuất hiện nữa, em sẽ ngoan ngoãn thông báo luật sư về việc ly hôn, em sẽ mãi mãi rời xa nơi đây! Xin anh đừng nhìn em đừng nhìn em đừng nhìn em!”

Thiên Thụ gằn như nức nở sắp khóc.

Thảm quá thảm quá, mất mặt quá, chưa bao giờ có ngày nào lại thấy thê thảm như vậy, mất mặt đến thế trước mặt anh, cho dù anh đánh cô mắng cô ghét cô thì cũng không buồn thế này. Người ta nhìn cô mà chẳng có chút phản ứng, ghét cô như thế, đòi ly hôn với cô, mà cô còn bắt người ta giúp cô, bế cô... Cô muốn chết, muốn khóc, muốn chạy trốn...

Thiên Thụ đau khổ che mắt, nước mắt đang rưng rưng.

“Ai nói với em là anh ghét em?”

Bỗng, giọng nói trầm trầm ấy lướt qua tai cô, vô cùng căm dỗ.

Hử?

Thiên Thụ ngẩn người.

“Ai bảo em là anh không thích em, anh không muốn nhìn thấy em, anh không có chút tình cảm nào với em?”, giọng Boss Viên vang lên bên tai cô.

Thiên Thụ buông bàn tay che đôi mắt ra, chớp đôi mắt to đầy ngầy thơ và kỳ lạ. “Nhưng em ăn mặc thế này mà anh không có phản ứng gì. Tiểu Vi từng nói nếu một người đàn ông đối với một người phụ nữ mà không có chút ham muốn nào, thế thì đừng mơ nhắc tới những thứ cao thượng như tình cảm nữa...”

Boss Viên trừng mắt nhìn cô, sắc mặt hơi sầm lại.

Thiên Thụ bỗng cảm thấy mình đã nói sai.

Boss Viên mím môi, “Đồng Tiểu Vi, trừ thưởng ba tháng lương vẫn là quá nhẹ.”

A... Hả?! Thiên Thụ thấy mắt hơi giật giật. Bây giờ cô nàng kia đã sắp lật trời luôn rồi, mà còn định trừ thêm?!

Boss Viên nhìn cô, bế cô, bỗng khoe môi hơi nhướn lên, “Em nói... không có phản ứng có nghĩa là không có tình cảm? Em nói... anh không có phản ứng với em?”

Thiên Thụ nhìn Boss Viên hơi nheo mắt lại, bỗng cảm thấy không lành!!!

Quả nhiên, Viên Dã một tay ôm cô, tay phải rất mạnh mẽ gạt mạnh lên bệ rửa mặt! Mấy chai lọ kem đánh răng ly trà v.v... trên bệ đều rơi hết xuống đất, anh đỡ lấy cô, rồi bế bổng cô lên ngồi trên bệ!

Á... Thiên Thụ gần như hít một hơi khí lạnh.

Bệ đá lạnh ngắt “hôn lên” bờ mông nửa lộ ra của cô, quần áo bị rách càng để lộ phần lưng trắng muốt, hơi nước đọng trên tấm gương sau lưng ẩm ướt và lạnh ngắt, vòi nước ẩm vẫn đang chảy trên bệ rửa mặt càng tỏa ra hơi ẩm mờ ám trong gian phòng nhỏ này! Người đàn ông ấy là một ngọn lửa nguy hiểm và cháy bỏng, anh đang đè xuống cô với một vẻ mê người mà nguy hiểm không kém...

“Rốt cuộc anh có phản ứng với em hay không, em có muốn tự mình cảm nhận không?”, Viên Dã giữ chặt lấy Thiên Thụ đang ngồi trên bệ và ngang tầm mắt anh, áp sát xuống với một tư thế điên cuồng và nguy hiểm.

Thiên Thụ gần như sắp đứng hình rồi.

Hơi thở của cô phập phồng lên xuống, trái tim cô đang đập loạn nhịp, đầu óc cô trống rỗng, cô không biết mình đang ở đâu, càng không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì!

Cô chỉ cảm nhận được trong không gian chật hẹp này, đầy áp mùi của anh, sự ẩm ướt sau lưng, lạnh lẽo bên dưới, hơi nóng bên cạnh và ngọn lửa hùng hực từ người đàn ông trước mặt, đã hoàn toàn bao vây lấy cô! Cô cảm thấy mình chìm vào một vòng vây quái dị mê ly, hình như đang mơ một giấc mộng kỳ diệu tuyệt đẹp, hoàn toàn không thể biết mình đang ở đâu, chỉ nhìn anh đứng trước mặt, nhìn người đàn ông vì mái tóc ẩm ướt mà càng trở nên đẹp trai lạ thường, dần dần áp sát cô...

Đôi môi.

Ẩm ướt.

“Thiên Thụ... Thiên Thụ... Thiên Thụ...”, giữa môi cô, anh gọi tên cô.

Cả người cô nóng hừng hực.

Cả người cô đã đỏ ra rồi.

Thế giới này chỉ còn lại anh, chỉ còn lại nụ hôn ẩm áp của anh, bàn tay dịu dàng của anh...

Râm râm râm!

Cộc cộc cộc!

“Tiên sinh! Tiên sinh! Tiên sinh! Thực sự xin lỗi, phòng chứa đồ tầng 28 bị cháy rồi! Xin ngài mau mau ra ngoài! Xin lỗi tiên sinh, mau ra ngoài đi ạ!”

Đúng thời khắc quan trọng như vậy mà lại có kẻ đập cửa, và cả tiếng hét thất thanh của nhân viên phục vụ, cửa phòng bị đập rầm rầm! Hai người đang chìm đắm vào cơn mê tình bỗng bị âm thanh đó kéo phắt về hiện thực!

“Chết tiệt!”, Viên Dã thở hổn hển vùi mặt vào ngực cô.

Thiên Thụ bỗng run bắn lên.

Cộc cộc cộc!

Lại có người đứng ngoài đập mạnh cửa, “Tiên sinh, tiên sinh mau ra ngoài, muộn nữa sẽ không kịp!”

Trong không khí đã thoang thoảng mùi khói.

Viên Dã lập tức ngẩng đầu lên, đưa tay lấy áo choàng tẩm bên cạnh rồi trùm cô lại, sau đó một tay bế cô đang ngồi trên bệ đá, phóng ra ngoài nhấc áo khoác của mình lên rồi lại đắp lên người cô thêm một lớp, sau đó lao ra ngoài!

Trên hành lang tầng 28, khói đang bốc lên.

Khách thuê phòng trong khách sạn đều hoảng loạn, chạy tứ tán.

Mấy nhân viên phục vụ tận tâm với nghề vẫn đứng trên hành lang, chỉ dẫn mọi người chạy về phía lối thoát hiểm. Thấy Viên Dã bế Thiên Thụ lao ra ngoài, gương mặt mấy nhân viên đó tỏ vẻ mờ ám.

“Tiên sinh... xin mời đi bên này... đi bộ lối cầu thang...”

Viên Dã gật đầu rồi bế cô chạy về phía đó.

Thiên Thụ đương nhiên nhìn thấy sắc mặt của bọn họ, mặt cô lập tức biến thành con cua luộc.

“Để em tự xuống... Em tự đi được...”

Viên Dã giữ chặt cô trong lòng. “Đừng nhúc nhích! Nếu em còn động đây, anh sẽ làm lại lần nữa ngay tại đây!”

Ồi trời!

Thiên Thụ suýt nữa muốn chết đi cho xong.

Boss Viên, anh có thể nào đừng điên cuồng như vậy không, lại còn uy hiếp người ta! Lại lần nữa ở đây? Lẽ nào không sợ bị chết cháy... Ôi trời ơi mất mặt quá! Mất mặt quá!

Thiên Thụ bỗng nghĩ tới câu “tên Viên Dã kia thật có phúc” Quan Nguyệt San nói. Hại cô suýt thì quay lại nhảy xuống từ tầng 28 chết luôn!

Nhưng vòng tay Boss Viên thật ấm áp. Được anh ôm trong lòng, dường như khói bụi, ngọn lửa, đều không cần sợ hãi.

Cô như một con đà điểu, vùi mặt vào lòng anh.

Từ bây giờ, sống chết có anh.

30. Chương 29

Chương 29

“A... Mạnh vào!”

Mặt Thiên Thụ đỏ ửng.

“Ôi... Mạnh hơn nữa!”

Gò má Thiên Thụ nóng bừng.

“Ôi ôi ôi... Chính là ở đó!”

Hạ Thiên Thụ từ tóc đến đầu ngón chân đều đỏ!

“Nhanh nhanh nhanh, thêm lần nữa, thêm lần nữa diiiiiii”, tiếng rên rỉ càng to hơn.

Bộp!

Thiên Thụ cuối cùng không thể chịu nổi, chụp lấy một cái hộp rỗng bên cạnh, đập thẳng lên đầu cô nàng háo sắc bậy bạ Đồng Tiểu Vi! Hai người họ chẳng qua là đứng trên ghế thang để dọn dẹp những tờ tạp chí mẫu cũ của tòa soạn, mà cô ta “rên rỉ” cái quái gì? Để người ta đi ngang mà nghe được thì sẽ nghĩ gì chứ? Lại còn ôi ôi ôi...

“Câm miệng, con gà kia! Lẽ nào cậu muốn biến thân thành gà trống gáy mỗi sáng sao?”

Tiểu Vi không sợ hãi, đưa tay gạt cái hộp ra. “Xin lỗi nhé, tớ là giống cái. Nếu có biến thì cũng biến thành gà mái.”

Oạch...

Thiên Thụ lão đảo, suýt nữa thì té xuống khỏi ghế thang.

“Cậu... Cậu là... đồ háo sắc trơ trẽn”, Thiên Thụ tức tối xĩa vào trán cô nàng, mắng mỏ.

“Thế hả? Tớ háo sắc? Tớ háo sắc thì hình như cũng chưa bằng ai đó...”, Đồng Tiểu Vi không sợ chết, chớp mắt, “Tổng biên tập Hạ, lúc này tớ bắt cần thu dọn túi của cậu, vô tình nhìn thấy phiếu mua hàng đồ lót gợi cảm của một nhãn hiệu cao cấp nào đó... Sao nào, đã ném trái mùi vị đó chưa?”

Rầm!

Thiên Thụ đổ ập xuống.

Chết tiệt, sao lần trước Quan Nguyệt San mua đồ lót xong còn nhét phiếu vào túi cô chứ? Còn bị Đồng Tiểu Vi nhiều chuyện nhìn thấy nữa... Nhìn ánh mắt cô nàng kia, còn ném trái mùi vị đó chưa... Mùi vị cái gì? Lẽ nào cô nàng đang nói... là mùi vị của Boss Viên...

Thiên Thụ bắt giác nhớ lại đêm đó, anh và cô bị nhốt trong phòng vệ sinh chật chội, nước nóng phun róc rách bên cạnh, hơi nước lan tỏa khắp gian phòng. Trên người cô là mớ quần áo rách nát gần như lộ ra hết, phía sau là tấm gương lạnh lẽo, phía trước lại là người đàn ông nóng bỏng đang áp sát... Hơi thở của anh, mùi vị của anh, nụ hôn của anh, ngón tay của anh, khi anh nhẹ nhàng kéo áo lót của cô, động tác mê đắm mà gấp gáp ấy! Á... Tim đập loạn, đôi môi trắng muốt của cô cũng đang đập loạn trong lòng bàn tay anh!

Oa a a a, xấu hổ chết được! Xấu hổ chết được!

Đàn ông và đàn bà đúng là động vật kỳ quặc, khi không có ai lại có thể làm những động tác kỳ quặc... Nhưng, nhưng mùi vị đó... tuyệt vời một cách chết tiệt, như thể cô đã không còn là chính mình, mà như rơi vào một không gian tuyệt đẹp kỳ ảo vậy... Ở đó đẹp như trong giấc mơ, ngọt ngào đến mức khiến người ta không muốn quay lại... Hơn nữa đối tượng lại là Boss Viên, người đẹp trai tuần tú đến ngạt thở, đè lên người cô hôn đắm đuối, cơ bắp rắn rỏi... Cô như vẫn nhớ đến mỗi cái động chạm của anh, và cả sự thay đổi nóng bỏng trên cơ thể anh...

A a, cô đang nghĩ gì thế, cô đang nhớ gì thế, cô đang cảm giác gì thế! Xấu hổ quá, quá xấu hổ, nóng quá đi mất!

Thiên Thụ bưng mặt, xấu hổ đến mức tai cũng đỏ ửng lên.

Đồng Tiểu Vi đâu chịu bỏ qua, vừa nhìn thấy ánh mắt mê mẩn của tổng biên tập Hạ, gương mặt đỏ như ổi khi ấy là hoàn toàn hiểu hết chuyện gì xảy ra. Cô nàng cười càng mờ ám, còn học theo cách hà hơi bên tai Thiên Thụ, “Ha... Mất hồn rồi nhỉ...”

Thiên Thụ bị Đồng Tiểu Vi hà hơi, tai lạnh cả lên, da gà lập tức mọc đầy người, như thể vô thức mà trả lời, “Ừ, mất hồn...”

Nói nửa chừng lập tức nhận ra không đúng, thế là cô trừng mắt, “À, không phải không phải! Đồng Tiểu Vi cậu đừng có mà hỏi lung tung, cái gì mà mất hồn không mất hồn chứ...”

“A ha...” Đồng Tiểu Vi cười đắc ý, “Đừng giả vờ giả vịt, Thiên Thụ cậu là gái trinh ngây thơ, cậu nghĩ gì trong đầu, lẽ nào tớ không biết? Mau nói xem, hai người để xảy ra chuyện đó ở đâu hả? Tổng cộng bao nhiêu lần? Mỗi lần mười mấy phút? Mau nói mau nói, đám “đói khát” bọn mình tuy không có phúc phận, nhưng bỏ não một chút cũng được mà!”

Thiên Thụ suýt thì tử vong tại trận, Đồng Tiểu Vi nói bậy bạ gì thế!

“Cái gì mà cái gì, bọn này... bọn này căn bản không giống như cậu nghĩ... Bọn này... Bọn này không xảy ra cái gì cả!”, Thiên Thụ khó khăn lắm mới học cách khôn ngoan hơn, gân cổ lên, sống chết không chịu nói.

Đồng Tiểu Vi đòi nào chịu tin, “Thôi cậu bớt lừa dối đi! Mặt thì đỏ như ớt khỉ rồi còn nói là chưa xảy ra hả? Cậu lừa quỷ hay sao? Nói nhanh nói nhanh!”

“Không có không có! Tớ đã nói không có gì hết, cậu nghĩ linh tinh quá.”

“Tớ mà tin tớ chết ngay, nói đi nói đi!”

Hai người vật lộn với nhau trong phòng tổng biên tập, đồng tài liệu văn kiện sắp bay tứ tung rồi.

Trên tivi đang mở kế bên, nữ phát thanh viên đang đọc một bản tin bằng giọng nói trong trẻo dễ nghe:

“Nguyên nhân phát cháy ở khách sạn bảy sao của thành phố chúng ta đang được điều tra làm rõ. Ba hôm trước, tầng 28 của khách sạn đã phát sinh một vụ cháy nghiêm trọng, theo điều tra, phát hiện máy tiêu độc trong phòng chứa đồ bị chập điện, đóm lửa bắt vào đồng drap giường kế bên đã dẫn đến cháy lớn, thế lửa lúc đó rất mạnh, nhưng dưới sự chỉ dẫn hiệu quả của nhân viên khách sạn, khách thuê phòng đã được sơ tán kịp thời nên không xảy ra thương vong đáng tiếc...”

Tivi còn chiếu cả đoạn phim ngắn mà phóng viên quay được về vụ cháy hôm ấy, trong đám người hoảng loạn, có một bóng màu trắng xuất hiện rõ, sau ống kính rung lắc, sau đó được ai đó bế vào trong chiếc xe đến đón họ.

Đồng Tiểu Vi trợn to mắt, chỉ vào tivi hét lên, “Ồi ời ời, chứng cứ! Chứng cứ đã nhìn thấy chưa, Hạ Thiên Thụ! Cậu còn dám nói cậu và Đại Boss không có gì à, thế trong tivi là ai hả? Sao hiện trường vụ cháy lại có hai người? Sao cậu lại mặc áo tắm của khách sạn? Boss Viên sao bế cậu? Tổng biên tập Hạ, cậu giải thích đi!”

Thiên Thụ nhìn đoạn phim ngắn đó, đỉnh đầu cũng sắp phun ra khói rồi.

Đúng là đi đêm lắm có ngày gặp ma, bị phóng viên chụp được rồi! Ôi trời ơi, hôm đó cô ăn vận không chỉnh tề, còn được Boss Viên bế... Toi rồi toi rồi, lần này mất mặt chết thật rồi!

“Nói mau nói mau, thành thật khai ra!”, bạn Đồng lần này rất có hứng, bóp cổ Thiên Thụ bắt cô khai hết.

Có người cuống cuống từ ngoài cửa xông vào, không gõ cửa mà mở bật cửa ra, “Tổng biên tập Hạ, không hay rồi!”

“Sao vậy?”, Thiên Thụ quẩy đạp dưới bàn tay của bạn, cô em quầy tiếp tân đã sớm quen với trò đùa của hai người họ.

“Có... Có rất nhiều phóng viên! Chen chúc trước cửa tòa soạn chúng ta, nói là muốn phỏng vấn tổng biên tập Hạ, bảo vệ không cho vào, sắp xông vào đây rồi!”

“Hả? Phỏng vấn tôi?”, Thiên Thụ trợn mắt, lần này hoàn toàn không hiểu mô tê gì cả.

“Phải rồi, tự đứng lại đòi phỏng vấn Thiên Thụ? Trúng số độc đắc hay sao chứ?” Đồng Tiểu Vi cũng trợn mắt lên.

Cô gái tiếp tân thở hồng hộc vì chạy. “Không phải, lúc này em nghe một phóng viên nói là Quan Nguyệt San, đại tiểu thư siêu cấp của tập đoàn Lĩnh Hàng đến thành phố ta, đang có tin đồn tình ái ầm ĩ với Đại Boss của Vân Thượng, mọi người đều tưởng tổng biên tập bị đá, nhưng trong tivi lại chụp được cảnh Boss Viên và tổng biên tập cùng đến thuê phòng khách sạn bảy sao. Cảm thấy mối tình tay ba này diễn biến quá nhanh, rất có giá trị săn tin, đám người rảnh rỗi đó đang đợi xem vợ lớn vợ bé quyết đấu thế nào đó.”

“Cái... gì...”, Thiên Thụ muốn ngất xỉu.

Đầu óc đám phóng viên này bị đá rơi phải hay sao mà kiểu tin tức này cũng muốn sẵn? Tìm hiểu về Quan Nguyệt San không đủ ư mà còn lôi cô vào? Rồi còn vợ lớn vợ bé... A, người đáng thương chính là cô lớn chỉ có thể bị ức hiếp sao? Bỗng dưng thuê phòng với Boss, thế là bọn họ cảm thấy cô vợ bị đá phải vùng lên, tỏ rõ bản thân? Đám người này quá rảnh!

Đang nói chuyện thì cầu thang gỗ trong tòa soạn đã vang lên tiếng bước chân “lộc cộc lộc cộc”, và cả âm thanh người nói ồn ào.

“Lần này có phim hay rồi, xem tổng biên tập Hạ phản ứng ra sao.”

“Còn tưởng rằng bên này đụng phải Quan đại mỹ nữ thì sẽ đầu hàng chứ gì, ai ngờ đã bắt đầu phản kích nhỉ!”

“Thế mới hay! Oa, bản tin kinh tế các bạn cũng có hứng thú hả?”

“Đương nhiên, cô tưởng chỉ có độc giả mảng giải trí mới có sở thích hóng chuyện à?”

Không hay rồi, chết tới nơi rồi!

Thiên Thụ chưa từng được phỏng vấn, cũng chưa từng làm nữ diễn viên quảng cáo, thấy phóng viên bao vây thì sợ hãi đến nỗi chân nhũn cả ra, quay người định bỏ chạy.

Đồng Tiểu Vi túm lấy cô, “Muốn chết hả, đây là tầng ba đó!”

Choáng, Thiên Thụ suýt nữa treo qua cửa sổ nhảy xuống.

Vẫn là Đồng Tiểu Vi không sợ hãi, đầu óc rất nhanh nhạy, “Nhanh, nhanh đến phòng tài liệu kè bên! Bên đó có cầu thang gỗ dẫn xuống tầng hầm ngầm. Cậu ra khỏi căn phòng bên dưới đó là đến bãi đỗ xe rồi, mau chạy thoát ra từ nơi đó! Ở đây có tó chặn lại rồi!”

Thiên Thụ suýt thì nước mắt đầm đìa, “Anh em tốt!”

Đồng Tiểu Vi phóng khoáng khoát tay, “Đừng lảm nhảm nữa, mau đi đi! Đồng chí, từ bây giờ, không biết ngày nào gặp lại! Đợi khi cách mạng thành công rồi, nhất định phải nhớ... kể tường tận cho tó nghe quá trình thân mật của cậu và Đại Boss nhé!”

Thiên Thụ chỉ muốn đập đầu.

Chết tiệt, Đồng Tiểu Vi à, cậu diễn vai cách mạng cũng phải diễn đến cùng chứ, sắp đi còn nói câu này, phá hoại hết cả hình tượng rồi. Làm gì có anh em đáng yêu nào mà còn đòi nghe chi tiết cấm kỵ của người ta, đồ dung tục.

Cũng may Thiên Thụ đã chui vào phòng chứa tài liệu, vừa đóng cửa lại thì đám phóng viên như sói đói kia đã lao lên.

Đồng Tiểu Vi đứng ở cửa văn phòng tổng biên tập, vuốt tóc mình với một vẻ rất ư là chính nghĩa, tỏ vẻ bình thản của nhà cách mạng sắp dũng cảm đương đầu với cái chết, găm lên với đám sói kia, “Đến đây! Bắn ta đi!”

Mọi người kinh ngạc dừng lại.

Lát sau.

Rầm rầm rầm...

“Ui da! Ai đập mặt tôi thế hả! Bắn tôi chứ có phải đập tôi đâu! Đứng... đứng lại... Thiên Thụ không có... không có... Ừm...”

Rầm!

Đồng chí ấy đã tử vong.

Hạ Thiên Thụ lén trốn đi từ lúc này vô cùng thuận lợi đi xuống cầu thang gỗ nhỏ hẹp để đến bãi đỗ xe. Mở cánh cửa gỗ nhỏ ra, cô thò đầu ngó nghiêng như một con chuột.

Bãi đỗ xe dưới tầng hầm không có ai, ngoài xe ra thì trống không.

Thiên Thụ vui vẻ vỗ tay nhảy ra ngoài.

Ha, đám kia muốn săn tin vợ lớn vợ bé gì đó, nằm mơ đi. Cô vẫn là tổng biên tập của tòa soạn XX, có tin hot thì phải đăng đầu tiên ở tạp chí của mình chứ, sao có thể miễn phí tặng cho bọn họ, đồ ngốc!

Vui vẻ tiếp tục đi thẳng.

Bỗng từ dãy xe đỗ phía trước xuất hiện một người đàn ông đang cầm tư liệu lật xem, nghe tiếng bước chân, anh ta ngẩng đầu lên nhìn. Sau đó mắt phát sáng, chỉ vào Thiên Thụ hét lên, “Này, cô! Không được động đây!”

Thiên Thụ giật bắn mình.

Lẽ nào là cảnh sát đến kiểm tra? Không đúng, người đàn ông này trên người có huy hiệu của tòa soạn XX, hơn nữa sau khi anh ta hét lên là cầm điện thoại bắt đầu gọi liên tục, “Các bạn mau xuống đây, vợ lớn đang ở hầm đỗ xe, nhanh lên, tôi sẽ chặn cô ta lại, không cho cô ta chạy mất!”

Hả?!

Thiên Thụ dần người ra. Hóa ra là một con cá sống lưới, đúng lúc gặp phải con giun là cô, lần này thảm rồi!

Thiên Thụ lập tức quay người bỏ chạy.

Anh chàng kia lập tức cầm điện thoại đuổi theo. “Này, cô đứng lại! Đứng lại! Mau đến đây, bắt chủ biên lại!”

Huhuhu... Thiên Thụ sắp khóc tới nơi, cô đang gặp phải chuyện xui xẻo nào đây, lại còn có người định bắt chủ biên nữa? Cô có phải kẻ trộm hay ăn cướp hay sát nhân đâu, tại sao lại bắt cô, tại sao lại bắt cô, tại sao lại bắt cô!!!

“Á...”

Đang chạy ngon lành, bỗng cảm thấy như có gì chặn lại.

Thấy sắp hôn đất mẹ vĩ đại tới nơi, bỗng có người từ bên cạnh thò tay ra, xách cổ áo cô lên. Tiếp đó nắm chặt cổ tay cô rồi kéo phắt sang bên...

Rơi vào một vòng tay.

31. Chương 30

Chương 30

Thiên Thụ sợ chết khiếp.

Nhưng người nắm tay cô lại nhanh chóng cởi áo khoác của mình ra, sau đó cuộn lên người cô, rồi trùm mũ của áo lên đầu cô, kéo mạnh cô vào lòng mình.

Cả người cô rơi vào vòng tay người đó, phủ phục lên lồng ngực hơi gầy nhưng vẫn ấm áp ấy.

Có một mùi hương thanh mát thoang thoảng.

Như một đóa hoa vừa hé nở, sở hữu mùi hương thanh mát rất riêng.

Thiên Thụ ngẩn người, định ngẩng đầu lên.

Người đó lại dùng tay giữ chặt cô, ấn cô vào chặt hơn nữa.

Nhịp tim đập, cách làn áo mỏng vẫn văng đến thật rõ ràng, thỉnh thoảng thỉnh thoảng.

Mặt Thiên Thụ bỗng chốc ửng hồng.

Cô biết là ai rồi.

Tiếng bước chân sau lưng cậu cũng vội vã vang lên, sau đó là tiếng gầm gừ tức tối của gã đàn ông kia, “Tôi đang chặn cô ta! Vừa ở đây thôi, sao không thấy đâu nữa... Ờ, bên kia có người...”

Tiếng bước chân đàn ông mỗi lúc một gần.

Thiên Thụ bỗng căng thẳng, chỉ muốn co rúm người trong vòng tay cậu.

Cậu bỗng cúi đầu xuống.

Gương mặt hơi lạnh nhưng mịn nhẵn của chàng trai lướt qua gò má cô.

Cô không tìm được hơi nhúc nhích.

Cậu lại đưa tay lên môi, ra hiệu cho cô im lặng.

Môi cậu ở ngay cạnh gò má cô, gần đến mức chỉ còn khoảng một centimet. Hơi thở nhẹ nhàng nhưng mát lạnh có một chút hương thơm sạch sẽ và ấm áp. Họ rất gần nhau, hàng mi dài cong cong của cậu gần như lướt qua chóp mũi cô, chiếc áo khoác có mũ ngăn đôi gương mặt của họ, người ngoài tuy không nhìn rõ động tác của họ nhưng lại có thể khiến người ta nghĩ ngợi lung tung.

Cuối cùng, tiếng bước chân của gã đàn ông sau lưng dừng lại.

“Mẹ nói, mất đầu rồi! Không phải cô ta, một đôi con nít ranh lén lút vụng trộm dưới tầng hầm. Bọn trẻ này...” người đàn ông cầm điện thoại tức tối hét với họ, “Này, bọn con nít ranh kia, không đi học mà ở đây làm gì hả? Coi chừng tôi mách bố mẹ các cô cậu... Tức chết được, tôi qua bên kia tìm thử.”

Anh ta cầm điện thoại vội vã chạy đi.

Thiên Thụ vẫn bị giữ chặt trong lòng cậu.

Mùi cơ thể sạch sẽ thoả mái của cậu bao bọc lấy cô. Tuy rất gần, tuy khoảng cách gần như bằng không, nhưng mùi vị ấy lại trong trẻo đến thế, ngây thơ đến thế, giống như đôi mắt mãi mãi trong veo của cậu, khiến người ta thoả mái và không có chút áp lực nào.

Hơi khựng lại.

Thiên Thụ nhẹ nhàng đẩy cậu ra.

Tiểu Mặc quay lại nhìn, chắc chắn không còn ai mới từ từ thả lỏng tay, buông cô ra.

Thiên Thụ thò đầu ra từ sau lưng cậu từ từ nhìn ra sau một lúc, xác định không có ai mới ngẩng đầu lên, cười với Tiểu Mặc, sau đó dùng đầu tay ra hiệu “cảm ơn”.

Tiểu Mặc cười bẽn lễn, hàng lông mày mảnh mai cong lại thành hình trăng non.

Cậu rút sổ ra ghi:

Chị nợ của anh ta bao nhiêu tiền?

“Hả? Chị không nợ tiền anh ta”, Thiên Thụ lắc đầu.

Vậy chắc chắn chị giết bạn gái của anh ta.

Tiểu Mặc viết rất nghiêm túc.

Thiên Thụ dần mặt: “Chị không có hứng thú với phụ nữ.”

Tiểu Mặc viết nhanh:

Vậy chắc chắn chị đã giết cả nhà người ta! Ôi, nữ sát thủ vô địch!

Phì...

Thiên Thụ cuối cùng không nhịn được cười, giơ tay lên định đánh Tiểu Mặc. “Đồ trẻ con hư hỏng, dám nói chị thế hả, chị không phải sát thủ đâu, chị là thực nữ mà, thực nữ!”

Tiểu Mạc cũng không nhịn được cười, vừa cười vừa quay lưng đi, còn viết chữ thật to:

Thục nữ sát thủ!

Thiên Thụ tức chết được, thò tay túm mái tóc hạt dẻ của cậu, trước kia không biết cậu lại hư như vậy, sao bây giờ cũng học cách bắt nạt cô rồi. Không được, cô phải dạy dỗ cậu ta một trận!

Cô nhảy lên định túm lấy cậu nhưng cậu tránh đi rất nhanh. Lúc bắt cần, Thiên Thụ suýt nữa thì ngã. Trong túi áo khoác ngoài trên người cô có thứ gì đó rơi “xoạch” một tiếng xuống đất.

Thiên Thụ ngó người, hóa ra là hình chụp cô ở suối nước nóng Hương Sơn lần trước. Cả một xấp đều là hình chụp người mẫu, chụp đẹp hơn trong studio lần trước nhiều, các cô người mẫu ngồi bên hồ nước đều có nụ cười tươi rói rạng rỡ, trang điểm cũng không đậm, cùng với làn hơi nước băng lăng, có một vẻ trẻ trung lạ thường.

Thiên Thụ nhìn những tấm hình đó, rất vui, vừa quỳ xuống vừa dùng dấu tay và môi ra hiệu với Tiểu Mạc. “Em đến đây tặng những tấm hình này cho chị hả? Chụp rất đẹp. Xem ra lần này đổi em làm nhiếp ảnh gia là đúng đắn.”

Tiểu Mạc hiểu ý cô, cười bên lên.

Thiên Thụ nhặt những tấm hình đó lên, bỗng nhìn thấy một tấm rất đặc biệt, chụp một cái bóng rất xa... là một cô gái ngồi bên hồ nước, hơi nước lan tỏa, tóc đen bóng mượt, dáng vóc mảnh mai, cô không quay người lại mà như đang lơ đãng nhìn ra xa, nhưng cho dù không cần nhìn vào mắt cô, cũng có thể cảm nhận được ánh mắt hạnh phúc ấy... Phải nói là, nhiếp ảnh gia đã nắm bắt cảm xúc rất tốt, góc độ cũng rất đẹp, tấm hình mơ hồ nhưng rất có ý cảnh này quả thực là hiếm có khó tìm.

Nhưng nhìn tấm hình này, Thiên Thụ hơi ngẩn ngơ.

Bóng dáng này quen quá, hình như... hình như là... cô?!

Tiểu Mạc cũng phát hiện ra tấm hình đó, bỗng giơ tay ra định giật lại.

Thiên Thụ nhanh tay nhanh mắt cũng định cầm, kết quả là đánh lên mu bàn tay Tiểu Mạc.

Hai người đều sưng người.

Cảm giác này, cảm giác chạm vào nhau, như thế... so với khi cậu ấn cô vào lòng, càng có một kiểu mờ ám kỳ lạ.

Thiên Thụ bỗng thấy thất kinh.

Đang định rút tay lại.

Tiểu Mạc đã rút mạnh tay, sau đó làm bộ dạng bị cô đánh quá đau, đau tới nỗi nhảy nhồm lên.

Thiên Thụ phì cười nhìn cậu bé. “Có cần ghé gối vậy không?”

Tiểu Mạc lè lưỡi, đưa mu bàn tay ra cho cô xem.

Quả nhiên đỏ một quãng,

Thiên Thụ muốn ngã lăn ra đất!

Quả nhiên cô đã là một bà bác lại đánh tay con trai đáng yêu nhà người ta đỏ lên như vậy! Toi rồi toi rồi, kiếp này cũng đừng mơ giả làm thiếu nữ trẻ trung nữa!

Hai người đang cười nghiêng ngả, chợt từng tấm hình lên thì bỗng từ một phía khác của bãi đỗ xe, vang lên tiếng bước chân người quay trở lại. Hình như là người đàn ông chạy đi lúc nãy lại quay về. Đương nhiên anh ta nhìn thấy ngay Thiên Thụ và Tiểu Mạc, lập tức hưng phấn hét lên, “Tìm thấy Hạ Thiên Thụ rồi! Và tin hot nữa đây! Bên cạnh cô ta còn có một cậu bé! A, đó chẳng phải là hai đứa trẻ ranh ôm nhau lúc nãy sao? Tôi bị họ lừa rồi!”

Người đàn ông lần này còn phát hiện ra tin nóng xuyên đại lục mới, quay lại kêu lên, “Nhanh lên nhanh lên! Phát hiện ra Hạ Thiên Thụ, bên cạnh cô ta còn có thêm một cậu tình nhân trẻ tuổi! Lần này tin về vợ lớn vợ bé càng hot rồi, quá nhiều tin mới!”

Đám phóng viên đang điên cuồng tìm kiếm cô bên ngoài bãi đỗ xe nghe tiếng hét của người đàn ông thì lập tức chạy ào vào trong.

Tin kỳ này thật thú vị, tổng giám đốc Vân Thượng có người tình mới, phu nhân tổng giám đốc lại có tình nhân trẻ! Tin này nhất định sẽ cháy hàng tạp chí cho xem!

Huỳnh huych... rầm rầm... Một đồng người chạy như bay đến chỗ Thiên Thụ và Tiểu Mặc.

Thiên Thụ sợ chết khiếp. Mới chỉ chớp mắt mà đám người kia đã lao đến chỗ cô. Ánh đèn chớp nhá liên tục, Thiên Thụ sợ tới nỗi chỉ muốn tìm chỗ nào để trốn.

Tiểu Mặc chặn ngay trước mặt cô, đưa tay che giúp cô những cái ống kính tò mò kia.

“Tổng biên tập Hạ, xin hỏi cô và tổng giám đốc Viên của công ty Vân Thượng chuẩn bị ly hôn sao?”

“Cô Hạ, xin hỏi cô có thái độ gì với sự xuất hiện công khai của tổng giám đốc Viên và người tình của ngài ấy ở sân bay?”

“Xin hỏi cô đã quyết định rút lui khỏi cuộc hôn nhân này ư?”

Đám phóng viên nhón nháo hỏi, thậm chí có kẻ còn đưa micro đến trước mặt Tiểu Mặc. “Anh đẹp trai, phiên anh giới thiệu bản thân, anh là người ở đâu? Nghề nghiệp? Thu nhập cá nhân? Quan hệ với tổng biên tập Hạ? Anh là nhân tình của cô ấy sao?”

Choáng, đám người này nói bậy bạ gì thế, cũng may Tiểu Mặc không nghe thấy, nếu không sẽ tức chết mất. Để tăng số lượng bán ra của báo mà cũng có thể viết tin bậy hay sao, tòa soạn của cô vẫn chưa nhảm nhí đến mức này. Cái gì mà nhân tình, Tiểu Mặc rõ ràng chỉ là bạn cô!

Thiên Thụ tức chết, đưa tay định lao ra thì Tiểu Mặc đã ra sức giữ cô lại, không muốn cô xuất hiện trước đám người này. Mấy người này quá đanh đá và cay nghiệt, đời nào quan tâm tới chuyện sống chết của người khác, chỉ chăm chăm muốn đục khoét thứ đáng giá đối với bản thân họ.

Có phóng viên tìm ra chỗ trống bên cạnh, bỗng thò ống kính máy ảnh dài về phía Thiên Thụ.

Tiểu Mặc phát hiện, thật sự tức giận! Cậu đẩy mạnh kẻ đó, sau đó đưa tay kéo Thiên Thụ vào lòng.

Cách cách cách! Tách tách tách!

Ánh đèn còn nhá lên dữ dội hơn, đám phóng viên càng hứng chí, kích động vô cùng trước cảnh hiem có này. “Cô Hạ, vị này rốt cuộc có quan hệ gì với cô?”

“Chẳng lẽ là hơi ấm cuối cùng sao?”

Đám phóng viên giều cợt rồi cười châm biếm.

Thiên Thụ đỏ mặt tía tai, vẻ mặt ngượng ngập, không biết phải nói gì.

Đám phóng viên tưởng cô nhút nhát sợ hãi thì càng lần tới.

Đang vào thời điểm khó đào thoát thì bỗng trong bãi đỗ xe vang lên tiếng thắng xe chói tai...

Két!

Một chiếc xe đua mui trần màu trắng vô cùng ngạo nghễ thắng gấp lại trên phần xe cao tốc.

Mọi người sửng sốt, lần lượt quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy cửa xe mở ra, có một bóng người đàn ông cao lớn mặc âu phục xám bạc, thắt cà vạt màu xám bạc, bước xuống xe với một tư thế vô cùng đẹp trai lạnh lùng. Anh rải những bước dài mạnh mẽ, đeo cặp kính râm lớn che nửa gương mặt khí chất ngược không cần mở miệng cũng toát ra bên ngoài và áp lực mạnh mẽ anh gây ra khiến mọi người có mặt ở đó trong tích tắc đều cảm thấy sợ hãi.

Anh bước đến trước mặt Thiên Thụ và Tiểu Mạc.

Qua tròng kính đen, anh liếc nhìn họ bằng ánh mắt sắc nhọn và lạnh lùng.

Không nói gì, chỉ mím chặt đôi môi mỏng.

Rồi quay lại, lạnh lùng nhếch mép với đám người kia, “Chuyện vợ chồng chúng tôi, ấm lạnh hay không cũng phải báo cáo với các quý báo à?”

Mọi người đều dần mặt ra.

Đèn flash cũng quên nháy.

Boss Viên gây ra áp lực quá lớn, từng câu chữ lạnh lùng đủ khiến tất cả chấn động.

Thiên Thụ cũng ngẩn ra, còn đang co rúm người trong vòng tay Tiểu Mạc, vẽ mặt kinh hãi. Cô tưởng anh sẽ dạy dỗ đám phóng viên nhiều chuyện này ra sao chứ, nhưng anh lại nói câu, vợ chồng chúng tôi?!

Viên Dã quay lại, nhìn cô nàng vẫn còn nghech mặt ra. Đưa tay nắm lấy cánh tay cô, kéo mạnh về phía mình.

Thiên Thụ không phòng bị, cơ thể lập tức mất thăng bằng, rơi tõm vào vòng tay anh.

Viên Dã đưa tay choàng ôm cô.

Ánh mắt quan sát Tiểu Mạc, thốt ra hai chữ “Cảm ơn” lạnh lùng rồi tiếp, “Nhưng đồ của tôi, sau này tôi sẽ tự chịu trách nhiệm!”

Đồ?!

Thiên Thụ dần ra, những vẫn cố nói, “Cái đó... Tiểu Mạc bị mất thánh lực, cậu ấy không nghe thấy...”

Boss Viên không đợi cô nói hết, xốc mạnh cô lên rồi ném vào trong chiếc xe đua.

“Á...” Thiên Thụ hét lớn.

Viên Dã không đếm xỉa mọi người, nhảy vào ghế lái từ phía kia, đạp ga, ầm một tiếng, chiếc xe mui trần lao đi như chớp.

Đám phóng viên từ sau khi Boss Viên xuất hiện, bị áp lực từ anh gây ra mà không nói được gì, đến khi anh lái xe đi rồi, mọi người mới bình tĩnh. Đám nhiếp ảnh gia mới nhớ đến việc chụp hình, chỉ tiếc rằng chụp được mỗi đuôi xe. Đám phóng viên viết bài chỉ còn nước cảm thán, “Mạnh mẽ thật, mạnh mẽ quá! Đó mới là phong cách của Boss thật sự!”

Tiểu Mạc đứng sau lưng họ.

Trong tay còn lại tấm hình bên hồ nước.

Cô nhìn về phía hạnh phúc.

Nhưng chỉ để lại cho cậu một bóng dáng xa vời.

Cậu hơi mím môi lại.

32. Chương 31

Chương 31

Vù vù vù...

Chiếc xe đua màu trắng mui trần lao vút đi.

Thiên Thụ ngồi ở ghế phụ, bị gió tạt không mở nổi mắt, mái tóc rối tung trong gió.

Sao thế này, trời mùa đông lạnh giá mà lái xe đi hóng gió? Trong nhà Boss chẳng phải còn có tới mấy chiếc xe sao? Chọn bữa một chiếc có mui cũng còn hơn là lái chiếc này trong mùa đông mà, hại cô bị gió tạt cho thê thảm thế này.

Thiên Thụ không chịu nổi nữa, hơi quay sang hét lên với Boss Viên, “Chạy chậm một chút được không? Gió to quá.”

Boss Viên cứ lăm lăm lái xe, mái tóc đen bóng bay trong gió, phối với cặp kính râm to tướng, đẹp trai và lạnh lùng khó tả.

Thiên Thụ nhìn dáng vẻ lạnh lẽo của anh thì lại không kìm được tỏ ra mê mẩn. Phải biết là hôm ấy khi anh đè cô xuống trong phòng vệ sinh, cảm giác khi ngón tay anh lướt qua da thịt cô... Đến nay cô vẫn nhớ rõ. Nhưng... Vù... Gió mạnh tạt qua, vẫn chưa mở miệng thì tóc đã bay vào miệng cô rồi.

“Chạy... chậm lại...” Thiên Thụ chiến đấu với tóc.

Boss Viên mắt vẫn nhìn thẳng.

“Này... Em nói... chạy... chậm... lại...” Thiên Thụ hét lên, vèo, mái tóc lại chui vào miệng.

Boss Viên hơi nhíu mày, cuối cùng mở lời vàng ngọc.

“Gió to quá, anh nghe không rõ.”

Thiên Thụ suýt bị choáng váng tới mức giống như gió to đã tạt cô ra ngoài mười vạn kilomet vậy.

Làm ơn đi, lẽ nào Boss Viên cũng là fan của các bà thím hay xem phim Hàn hay sao, lại còn thốt ra một câu kinh điển như vậy, hơn nữa mà đúng là “Gió to quá, anh nghe không rõ”... Hu hu hu, gió thì đúng là quá to, cô cũng nói không rõ mà...

Vù vù vù...

Xui xẻo là Boss Viên lại đạp ga, chiếc xe mui trần càng lao đi như tên bắn, gió lạnh càng thổi ác liệt, càng rối bời, càng mạnh bạo... Thiên Thụ ra sức giữ mái tóc dài, quay sang nhìn Boss Viên, đeo kính râm, nghênh đón gió lạnh, mái tóc bay bay, đẹp trai khó tả, nhưng cô thì thảm thảm thảm, mái tóc cứ như tổ quạ, bị thổi rối tung rối mù.

Boss Viên nhìn thẳng về phía trước, cặp kính to che khuất mặt anh, cũng không biết anh đang nghĩ gì.

Thiên Thụ rất ấm ức, vừa giữ mái tóc tổ quạ, vừa làu bàu khê, “Muốn làm ra bộ đẹp trai cũng đâu cần lái xe đua trong mùa đông đâu, vừa lạnh lại vừa rối tung thế này...”

Bim!

Boss Viên đột ngột bấm còi, làm Thiên Thụ giật mình.

“Em nói gì?”, anh hạ giọng nhường mày.

Thiên Thụ lập tức nhút nhát đáp lại, “Không... Em có nói gì đâu...”

Haizzz, chẳng phải anh đã nói “gió to quá, anh nghe không rõ” hay sao? Sao cô mới nói một câu mà anh đã nghe thấy rồi? Thiên Thụ đưa anh mắt kỳ quặc sang nhìn anh, cuối cùng Boss Viên lại thốt ra một câu vàng ngọc. “Hóa ra đó chính là Tiểu Mặc mà em tuyên bố sẽ ngoại tình.”

A... Hả?!

Thiên Thụ khóe mắt giật giật, hóa ra anh vẫn nhớ! Vị đại thần này, chuyện đã lâu rồi mà anh vẫn nhớ rõ, còn nhớ tên Tiểu Mặc nữa! Trời ạ, chẳng trách hôm nay anh lại lôi cái xe đua mui trần ra đây, rõ ràng là... rõ ràng là cố ý muốn làm cô “bối rối trong gió” đây mà!

Boss Viên phớt lờ Thiên Thụ đã “rối bời”, chân bắt ngờ lại đạp mạnh ga, vù... chiếc xe như con ngựa hoang được thoát khỏi dây cương, lao đi như gió như chớp!

“Á!”, Thiên Thụ hét lên, hoảng loạn giữ chặt mái tóc dài vốn đã không còn cách nào đẹp được nữa.

Chiếc xe dừng lại ở nhà hàng Perhaps Love kiểu Tây.

Cửa xe chưa mở thì đã có hai trợ lý nghênh tiếp. Thiên Thụ và họ cũng quen nhau từ lâu, lần đầu dự tiệc ở công ty Vân Thượng chính là hai trợ lý này đã giúp cô trang điểm ăn mặc, tuy xảy ra nhiều sự cố nhưng trợ lý Phương dù sao cũng đã gặp mặt phu nhân tổng giám đốc vài lần, song hôm nay chiếc xe vừa ngừng, trợ lý Phương kinh ngạc đến nỗi không nhúc nhích.

Viên Dã đã bước xuống, đưa tay gỡ cặp kính râu xuống, đưa cho trợ lý Phương, vẫn dặn dò ngắn gọn, “Giao cho cô đây.”

“Vâng... Vâng, tổng giám đốc”, trợ lý Phương vội đáp.

Tổng giám đốc Viên đẹp trai vô địch, lạnh lùng vô song lập tức bước vào trong hậu viên của nhà hàng Perhaps Love, tối này ở đây đã được bao hết, các lãnh đạo cao cấp và tổng giám đốc các công ty đã tụ tập đầy đủ. Tổng giám đốc Vân Thượng lạnh lùng anh tuấn đương nhiên cũng không lạc hậu, sải bước tiến vào nơi tổ chức tiệc tối nay.

Chỉ là sau lưng anh, “đồng chí người nhà” mà anh đưa đến bây giờ đang mềm nhũn chân tay nằm bẹp trên ghế.

Ghê thật, Boss Viên đúng là điên cuồng khôn tả! Dám chạy xe với vận tốc 150 km/h trong thành phố, hại cô sợ tới nỗi rớt hết nửa cái mạng! Cuối cùng cũng không dám quan tâm đến tóc tai nữa, chỉ còn nước bám chặt dây an toàn, cơ thể dính chặt lên ghế ngồi. Chiếc xe cuối cùng dừng lại, cô đã sợ nhũn cả người, nằm bẹp trên ghế, không đi nổi nữa.

Trợ lý Phương nhìn Thiên Thụ nửa nằm nửa ngồi trên ghế, không kìm được lên tiếng, “Tổng biên tập Hạ, xin chị hãy ngồi dậy, chúng ta... cần trang điểm một chút.”

“Hả? Lại... Lại lại trang điểm?”, Thiên Thụ vẫn chưa tỉnh hẳn.

Trợ lý Phương nhìn cô vẻ khó xử, “Vâng, nếu chị không định vào đó với mái tóc tổ chim này.”

Mái tóc tổ chim?

Thiên Thụ xoay kính chiếu hậu ra nhìn, mái tóc dài đen đẹp đẽ đã bị anh đẹp trai kia hô biến thành “nộ phát xung quan” rồi! Ôi trời ơi... Có chết không chứ, hai hôm trước cô mới kéo thẳng ra, bây giờ lại thành tổ quạ, đủ để biết anh đẹp trai kia rốt cuộc đã “hoang dã” biết là bao!

“Tổng biên tập Hạ à, chúng ta đi nhanh đi, nếu không tổng giám đốc đợi sẽ bực đó.” Trợ lý Phương nhìn mái tóc rối bời của Thiên Thụ, thật không biết nên khóc hay nên cười. Phải kéo thẳng mớ tổ quạ này ra thì tốn biết bao công sức đây.

“Hả? Lại phải trang điểm sao...”, Thiên Thụ nhìn họ, có vẻ sợ, “Liệu có thể không trang điểm không? Tôi không thích mặt bôi trét quá nhiều, tôi không muốn mang mặt nạ, tôi không muốn... Á, hai người làm gì thế? Buông tôi xuống! Tôi không thích son môi mùi vị đó, lần này có thể đổi vị khác không... Còn nữa, tôi không muốn mặc bộ lễ phục nhân hiệu đó nữa, quá bó!!!”

Thiên Thụ đáng thương, không đợi cô vùng vẫy, đã bị hai cô trợ lý khiêng lên, kéo thẳng vào trong phòng nghỉ.

Hai mươi phút sau, Hạ “tổ quạ” đã được thả ra thành công.

Cũng may lần này không cần soi môi, cũng không mặc lễ phục quá bó. Hai cô trợ lý hình như nắm được tâm lý của tổng biên tập Hạ, lần này trang điểm nhạt, phối thêm bộ đầm không tay rất đáng yêu. Tuy Thiên Thụ cảm thấy bộ đồ màu xanh da trời này quá dễ thương, không hợp lắm với tuổi của cô, nhưng hai vị trợ lý lại đồng loạt nói là rất phù hợp với khí chất của tổng biên tập Hạ.

Choáng, khí chất gì chứ, khí chất của trẻ con học mẫu giáo ư?

Thế là Thiên Thụ đã mặc bộ đầm công chúa màu xanh kỳ cục đó, mang đôi giày cao gót xám nhạt, từ từ đi vào hậu hoa viên của Perhaps Love.

Nơi đây trang trí rất dễ chịu, không nghiêm túc như những khách sạn lớn, cũng không tùy tiện cầu thả như những quán ăn nhỏ lẻ đường, hậu hoa viên dựa núi nhìn hồ, bên ngoài hành lang dài làm bằng gỗ là mặt hồ yên tĩnh. Ven hành lang là một dãy đèn vàng nhạt, chiếu lên mặt hồ bóng nước lung linh, rất có vẻ xa

xăm. Thảm cỏ được cắt tỉa gọn gàng, trên là một dãy xe thức ăn xinh xắn, có một bục sân khấu nho nhỏ, bên dưới bày đầy những ly rượu xinh đẹp và sâm-panh.

Đoàn người ăn mặc tùy nghi nhưng cũng rất trang trọng đang qua lại trong hội trường, dưới ánh đèn không quá sáng, trên gương mặt mỗi người đều có ánh sáng mơ màng và xinh đẹp.

Thiên Thụ từ từ bước tới.

Cô ngỡ không ai biết cô, nhưng lúc cô chậm rãi tiến đến thì luôn có người nhìn cô, cười đầy ý vị.

Thiên Thụ hơi lạ lùng nhưng không tiện hỏi, đành lịch sự cười với người ta.

Lần này người ta cười càng kỳ lạ hơn, vẻ mặt và ánh mắt ấy như thể chứa đầy vẻ thương hại và châm biếm. Khiến cho Thiên Thụ càng không hiểu mô tê gì cả.

Nhanh chóng vượt qua đám người đó, Thiên Thụ cuối cùng cũng tiến vào hội trường. Ngược mắt lên nhìn, xung quanh đều là những anh tài trong xã hội. Ai nấy ăn mặc chỉnh tề, trông rất “phi phàm”. Nhưng chính trong dòng người trai tài gái sắc đó, người đàn ông mặc âu phục màu bạc vẫn là nổi bật nhất, cô chỉ cần nhìn một cái là có thể trông thấy anh đẹp trai lạ lùng giữa đám người.

Mái tóc đen bóng bị gió thổi tung vẫn rất đẹp, dù nhìn nghiêng nhưng đường nét vẫn hoàn hảo, thậm chí khi anh trầm mắt nói chuyện với người ta, vẻ sắc bén và ngang ngược trong mắt anh cũng khiến người ta khó mà phớt lờ, chứ đừng nói tới khí chất mạnh mẽ mãi mãi có ở trong anh, cho dù đứng xa cũng có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ và “đàn áp” đó.

Thiên Thụ nhìn anh từ xa, bỗng có một sự vui mừng nho nhỏ.

Người đàn ông đẹp trai xuất sắc đó, lại là chồng của cô.

Như đang nằm mơ vậy, xuyên qua thời gian và không gian, mở mắt tỉnh lại, thế giới không có gì thay đổi, nhưng số phận cô đã hoàn toàn khác hẳn. Sự nghiệp thành công, gia đình mỹ mãn, đứa con đáng yêu, người chồng đẹp trai. Tuy anh lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, nhưng cô vẫn cảm nhận được sự yêu thương của anh dành cho cô và con gái, càng không nói đến những lúc anh ham muốn, vẻ mặt mê người và cảm dỗ của anh... Thượng Đế hình như đặc biệt ưu ái cô, sau vụ tai nạn xe, đã cho cô những điều mà mọi phụ nữ trên thế gian đều mơ tưởng, cô còn muốn tìm gì, còn muốn đòi gì, còn có gì bất mãn nữa?

Cô đã là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian này chẳng...

Thiên Thụ nhắc chân lên, định tiến về phía Viên Dã đang mỉm cười đằng kia.

“Viên...”

Chưa được hai bước thì cô đã khựng lại.

Viên Dã đang nói chuyện gì đó với sếp công ty khác, còn có hai người bạn nước ngoài, trông họ trò chuyện rất vui vẻ, thậm chí ngay cả người phụ nữ đứng cạnh anh cũng phá lên cười sung sướng. Cô ta cười híp mắt khoác tay anh, còn tự nhiên dựa vào người anh, trông họ trai tài gái sắc, hài hòa như đôi kim đồng ngọc nữ. Thậm chí ngay cả khi họ cười trông cũng rất ăn ý và thân mật, khi cô ta hơi cúi người, anh còn nhẹ nhàng vỗ tay cô ta.

Thiên Thụ bỗng hiểu tại sao khi cô tiến tới, đám người kia đều nhìn cô cười đầy thương hại và mỉa mai rồi.

Không ai nhìn thấy chồng mình và người phụ nữ khác thân mật xuất hiện trước mặt mọi người, mà có thể cười rạng rỡ vui vẻ được. Cho dù người phụ nữ kia đã từng nhốt cô và người đàn ông kia vào chung phòng.

Quan Nguyệt San, rốt cuộc cô đang chơi tôi hay đang làm gì vậy?

Thiên Thụ nhắc váy lên, quay người bỏ đi.

33. Chương 32

Chương 32

Thiên Thụ vừa quay người, vẫn chưa đi bước nào đã đâm sầm vào một anh chàng mập mạp!

Tên đó ngã lặn ra đất, kêu la oai oái.

Thiên Thụ giật bắn mình, vội đưa tay dìu anh ta dậy. “Xin lỗi xin lỗi, tôi không cố ý!”

Người đàn ông mập mạp kia bò dậy, túm chặt lấy cô. “A Hoa! A Hoa cuối cùng em cũng đến! Anh nhớ em chết đi được!”

Bỗng, anh mập kia ôm chầm lấy cô!

Thiên Thụ hít vào một hơi, cô đang gặp điềm xui xẻo gì đây, sao lại đổi tên thành A Hoa? Trên người đàn ông mập mạp kia tỏa ra mùi dầu và mùi rượu Vodka, ông anh này chắc đã uống say rồi chẳng?

Thiên Thụ đẩy anh ta ra. “Xin lỗi xin lỗi, anh lầm người rồi!”

Anh mập vẫn nắm chặt tay Thiên Thụ. “Không, A Hoa, anh không lầm đâu, em chính là A Hoa, A Hoa mà anh yêu nhất!”

A Hoa, cô là A Thụ đấy! Thiên Thụ bị anh ta bám dính muốn nổi điên.

Đang lúc này thì tiếng nhạc bỗng vang lên.

Trong sân nhảy, một đôi trai xinh gái đẹp từ từ lướt vào.

Điệu nhảy mở đầu buổi tiệc đã bắt đầu, không ngờ lại là do tổng giám đốc Viên và đại mỹ nữ Quan Nguyệt San của tập đoàn Lĩnh Hàng đang có scandal nhảy mở màn.

Hai người đó đúng là kim đồng ngọc nữ, chu liên bích hợp. Người đàn ông cao lớn tuấn tú, người phụ nữ mảnh mai cao ráo, khí chất ngang ngược của anh, vẻ đẹp mê người của cô ta, bước nhảy nhẹ nhàng, lại vừa hợp với nhau. Vòng eo mảnh mai của cô bay lượn trong sân nhảy, váy khiêu vũ màu đỏ như tơ lụa, trong mắt mỗi người, sao mà nồng nàn, sao mà bay bổng, sao mà tuyệt mỹ đến nỗi không xua tan đi được...

Mọi người đều vây quanh sân nhảy, cảm thán và ngưỡng mộ đôi nam nữ ấy.

Thiên Thụ đứng sau mọi người, cũng đã nhìn thấy họ.

Trong lòng có cảm giác chua xót khó tả, nhìn đôi nam nữ quá hợp nhau ấy, cô bỗng cảm thấy mình như cô bé lọ lem trong truyện cổ tích, nhưng là cô bé lọ lem không có hoàng tử yêu thương. Trong mắt hoàng tử chỉ nhìn thấy công chúa xinh đẹp, làm sao còn trông thấy cô? Kéo chiếc váy phồng trên người, lại nhìn bộ váy khiêu vũ màu đỏ rất đẹp và nhẹ nhàng của Quan Nguyệt San, khoảng cách này không phải cô muốn là xóa nhòa được. Hoàng tử, vốn dĩ chỉ nên yêu công chúa. Truyện cổ tích cô bé lọ lem gì đó, chẳng qua là lừa gạt nước mắt của các cô gái nhỏ mà thôi.

Thiên Thụ thở dài, chuẩn bị đứng lên rời đi.

Bỗng có người cao giọng gọi, “Dương Tiểu Khai, sao cậu còn đứng ngẩn ra đó! Nhảy rồi kìa!”

“Ồ! Nhảy rồi à, đợi tôi!”, anh mập bỗng lồm cồm bò dậy, túm lấy Thiên Thụ kéo vào sân nhảy.

“Này, tôi...”, Thiên Thụ kêu lên.

Anh mập đã chồm tới, vô cùng hưng phấn ôm chặt lấy eo Thiên Thụ.

Eo Thiên Thụ vốn rất nhạy cảm và sợ nhột, bị anh ta bầu chặt như vậy thì suýt nữa phì cười. Ai ngờ tên mập lại ôm chặt lấy cô và vô cùng nghiêm túc mà bắt đầu...

Cộp! Lộp cộp! Lộp cộp lộp cộp lộp cộp!

Những bước nhảy như ma về làng, thế là nặng nề đưa Thiên Thụ theo!

Mẹ ơi, người ta rõ ràng là bản Valse hoa lệ mà, anh ta đang nhảy cái gì thế? Sao lại nhảy tango?! Cứ thế này y như là quét cả sân nhảy ra ngoài vậy!

Mọi người xung quanh bỗng nhìn thấy “cặp đôi hoàn hảo” đang nhảy, chờ hết cả ra.

Một đôi khác trong sân cũng phát hiện ra cặp đôi xông vào này.

Quan Nguyệt San kêu lên trước tiên, “Thiên Thụ! Thiên Thụ, sao cô cũng ở đây?”

“A... À hả?”, Thiên Thụ bị anh chàng kia lắc đầu điên cuồng, nghe tiếng kêu của Quan Nguyệt San rồi nhưng bị lay lắc mạnh quá, không cách nào đáp lời.

“Thiên Thụ, sao cô lại ở đây, người này là ai? Sao cô lại khiêu vũ với anh ta? Cô lại đây, nhảy với Viên Dã!” Quan Nguyệt San bỗng gọi Thiên Thụ.

Thiên Thụ ngẩn người.

Định nhường Viên Dã cho cô? Hai người họ lúc này chẳng phải rất thân mật hay sao?

“Mau đến đây, mau đến đây!”, Quan Nguyệt San định đẩy Viên Dã ra, kéo Thiên Thụ lại.

“Tôi...” Thiên Thụ hơi do dự, đang định nói gì thì anh mập bỗng hất mạnh tay ra...

Soạt!

Thiên Thụ bỗng chốc bị ném ra ngoài!

“A! Cứu với!”, cô kêu thảm thiết.

Quan Nguyệt San sợ hãi, “Này, coi chừng!”

Anh mập này quả là sức mạnh vô biên, ném Thiên Thụ ra xa, rồi lại kéo cô về. Mẹ ơi, đây là nhảy mà hay là diễn xiếc đây?

Quan Nguyệt San hơi khựng lại, định đẩy Boss Viên ra.

Viên Dã lại giữ chặt cô, “Chuyên tâm nào!”

“Ô, làm sao mà chuyên tâm được?” Quan Nguyệt San trừng mắt với Viên Dã, “Này, vợ anh đấy, vợ anh đang nhảy với người khác mà, lẽ nào anh không quan tâm?”

Viên Dã giữ chặt tay cô, nhướn mày, “Anh cũng đang nhảy với em, cô ấy có quan tâm không?”

Hả?

Quan Nguyệt San nhướn hàng lông mày mảnh.

Câu này rất có vấn đề, câu này rất có ẩn ý, câu này rất có hàm nghĩa. Hình như cô đã ngửi thấy một mùi chua nồng nặc.

“Cô ấy bị anh kéo tới đây đúng không? Viên Dã, rốt cuộc anh muốn làm gì? Biết rõ bữa tiệc hôm nay cô ấy không giúp gì được, đám người ngoại quốc đó có em ứng đối giúp anh, anh còn đưa cô ấy đến đây làm gì? Anh... cố tình chọc tức cô ấy phải không?”, Quan Nguyệt San trừng mắt.

Viên Dã kéo tay cô, xoay người.

Không nói.

Không nói là thừa nhận!

Quan Nguyệt San biết rõ tính cách kỳ cục của Viên Dã, anh đã nói không muốn nói thì dù bóp chết anh, anh cũng sẽ không nói. Chỉ có Thiên Thụ đáng thương, đã bị trúng bẫy của Viên Dã thì chớ, bây giờ còn bị tên mập kia...

Quan Nguyệt San quay lại nhìn vẻ thương cảm.

Ồi!

Thiên Thụ lại bị ném ra xa!

“Thiên Thụ!”, Quan Nguyệt San hét lên.

Thiên Thụ đã bị ném đến mức muốn ói, cô run run ngón tay. “San San, cứu... tôi...”

Anh mập nào đó thích nhảy kiểu ném đi ném lại bỗng chốc vòng ôm đui Thiên Thụ!

Thiên Thụ suýt thì ngã chổng bốn vó lên trời!

San San hít một hơi khí lạnh, “Ôi, độ khó cao! Hóa ra còn có người biết nhảy điệu Tango độ khó cao thế này! Còn ghê hơn cả năm đó em nhảy trong buổi ‘vũ lâm đại hội’ của tập đoàn bọn em nữa! Xem ra em phải học tập anh mập kia rồi!”

Người đàn ông đang giữ lấy tay San San, đầu ngón tay hơi siết lại.

Đám đông đang xem đã lên cơn cao trào lắm rồi.

Ghê gớm quá đấy, gần đây scandal vợ lớn vợ bé của Boss Viên công ty Vân Thượng đã bay đầy trời rồi, hôm nay càng may mắn hơn, có thể trông thấy cả ba xuất hiện cùng nhau! Mà đáng ngạc nhiên hơn là anh mập kia, anh mập bon chen làm gì? Mọi người đang cao hứng bàn tán, đám phóng viên cũng lập tức bám theo, bày đầy máy móc, giá đỡ, định làm buổi truyền hình trực tiếp!

Anh mập đang hứng nhảy, đưa tay ôm eo Thiên Thụ, định hôn Thiên Thụ một cái say đắm trước mặt mọi người!

Oa oa oa! Điều kích thích nhất cuối cùng đã đến!

Thiên Thụ trừng trừng nhìn gương mặt bánh bao của anh mập áp sát, lại còn chu môi ra, “A Hoa chúng ta thơm nhau cái nào...”

Oái ... Không – phải – chứ!

Trong sân nhảy, tay một người đang nhảy với một người khác, bỗng nhẹ nhàng đẩy ra.

Viên Dã đẩy eo Quan Nguyệt San ra, nói khê một câu, “Xin lỗi.”

Quan Nguyệt San chớp mắt.

Cô thuận theo hướng Viên Dã đẩy, xoay một vòng đến trước mặt anh mập, với một tư thế vô cùng đẹp mắt, cô vòng tay ngang người Thiên Thụ, sau đó đột ngột đẩy về phía Viên Dã, sau đó ngón tay hất đi, bóp đúng cái mũi của anh mập! Quan đại mỹ nhân chớp chớp mắt cười nũng nịu, “Anh đẹp trai, bắt nạt thô trắng thì không ngoan đâu, hãy để bốn nữ hiệp đây học hỏi anh hế!”

Rồi...

Quan đại mỹ nhân hất tay, anh mập bị nhéo mũi đã văng xa hơn ba mét!

Oa – Mọi người hô vang, mỹ nhân lợi hại quá!

Còn một cặp, nữ chính ngốc nghếch bị kéo lại, rồi lại đẩy đi, bỗng dưng bị đẩy đến trước mặt Boss Viên, cô hoảng loạn muốn kiểm soát cơ thể mình, trong lúc bối rối đã túm lấy cổ áo anh, thế là núm thật chặt!

Cũng may, cuối cùng đã đứng vững!

Thiên Thụ kêu lên, trái tim sợ hãi vì này giờ bị ném đi lại cuối cùng đã nằm yên.

“Trời ơi... Sợ... Sợ chết đi mất”, cô chưa từng nhảy điệu nào khủng bố như vậy, còn mạo hiểm hơn cả làm xiếc nữa. Bây giờ cũng ổn, cuối cùng cũng được cứu.

Thiên Thụ lau mồ hôi ngẩng lên, bỗng nhìn thấy gương mặt lạnh băng vạn năm không đổi của Boss Viên, và cả mạch máu hằn lên trên trán anh.

“Ồ ha ha...”, Thiên Thụ không biết vì sao mà nhìn thấy anh lại chỉ biết cười ngô nghê, “Cái đó... Em... Em không quen biết anh ta...”

Chết tiệt, cô bị làm sao vậy? Tại sao câu đầu tiên lại giải thích cho anh hiểu? Cái tên mập kia có liên quan gì đến anh? Chẳng phải anh cũng ôm mỹ nữ khiêu vũ sao, cô cũng đâu nói gì, nhưng bản thân chẳng qua là bị người lạ ôm và nhảy một bài, tại sao phải giải thích với anh?

Boss Viên lạnh lùng nhìn cô.

Dùng ánh mắt lạnh như núi băng, sắc như dao kiếm, trừng trừng nhìn cô.

Thiên Thụ run rẩy.

Cô nhìn thấy vẻ mặt anh như vậy là sợ hãi, cho dù cô có lỗi hay không.

“Em... Em thật sự không quen biết anh ta...”, Thiên Thụ sắp khóc tới nơi.

Trần Boss Viên hần lên gân xanh. “Em... đạp trúng anh rồi.”

A... hả?!

Thiên Thụ cúi gằm xuống, nhận ra lúc này vì muốn đứng vững mà cô đã đạp cả hai chân lên chân Boss Viên! Trên đôi giày da Italia đỏ đều in rõ hai dấu giày xám xịt của Thiên Thụ.

“A a, xin lỗi xin lỗi, em không cố ý.” Thiên Thụ vội xin lỗi, “Đều tại anh chàng lúc này, anh ta ôm em...”

“Đủ rồi!”

Viên Dã bỗng kéo tay cô, lôi ra khỏi sàn nhảy.

“Này này, em...”, Thiên Thụ bị anh ta lôi đi, kêu la.

Đôi kia trong sàn nhảy, anh mập bị Quan đại mỹ nhân xoay như chong chóng.

Viên Dã căn bản không quan tâm tới ai, kéo Thiên Thụ ra khỏi hội trường. Đi thẳng ra ngoài hành lang không có bóng người, anh ta ấn Thiên Thụ vào tường.

Thiên Thụ bị anh dọa cho chết khiếp.

“Chơi đủ chưa?”, anh trừng mắt nhìn cô, giọng nói lạnh giá.

Thiên Thụ mở to mắt, chớp chớp nhìn anh, “Anh... Anh nói gì... Em... Em không hiểu...”

“Anh hỏi em chơi đủ chưa?!” Giọng Viên Dã bỗng cao lên, nhưng trong giọng nói ấy lại mang theo một sự phẫn nộ, bức bối không che giấu.

“Em... Em còn chưa chơi mà, lúc này anh đưa em đến đây, em còn chưa bắt đầu chơi...”, Thiên Thụ nhìn gương mặt tức giận của anh, không biết mình đang nói gì nữa.

Sao anh giận dữ cũng đẹp trai đến thế? Hàng lông mày nhướng cao, trong đôi mắt có ánh sáng lạnh lẽo, nhưng lại sắc nhọn, khiến người ta không thể rời mắt.

“Tốt, vậy em tiếp tục đi,” Giọng Viên Dã đã hạ xuống thấp nhất, “Tiếp tục chơi đi. Chơi tới khi em vui. Anh không có nhiều tâm trí để chặn những người quanh em.”

Viên Dã nhìn Thiên Thụ, ánh mắt lướt qua gương mặt dằm một lớp phấn mỏng của cô.

Cô không đẹp, không rực rỡ, không mê người, nhưng lại đáng yêu. Trên gương mặt như quả đào luôn hồng hào, đôi mắt to đen láy, cũng như năm nào, lóe lên sự ngây thơ khó kiềm. Đôi mắt mãi mãi sáng rực, giống như một ngọn đèn, chiếu sáng cả thế giới tăm tối của anh. Nhưng liệu có khi nào, đến cuối cùng, mọi thứ chỉ là phí hoài? Khi cô biết tất cả, khi cô tỉnh táo lại, có lẽ, sẽ không tránh khỏi kết cục là cô sẽ rời xa anh.

Trái tim Viên Dã nặng nề.

Anh mím môi, nói một câu có phần lạnh lùng. “Hạ Thiên Thụ, anh thực sự rất thất vọng về em.”

Sau đó, quay đi.

Để lại cho cô một cái bóng lạnh lùng cô độc.

34. Chương 33

Chương 33

Chiến – tranh – lạnh.

Boss Viên cả tuần không nói câu nào với Thiên Thụ.

Tuy bình thường anh cũng ít nói, nhưng mỗi tối đều làm thêm đến khuya mới về nhà, trời vừa sáng đã đi, Thiên Thụ không có cơ hội thấy anh.

Khó khăn lắm, chạng vạng chiều nay anh mới về sớm một chút thì vừa về đã vào thẳng thư phòng.

Thiên Thụ đứng ngoài cửa, do dự mãi không biết có nên vào nói chuyện với anh không.

Vừa thò đầu vào, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa thư phòng khép hờ, Thiên Thụ bỗng trông thấy Boss Viên có vẻ mệt mỏi ngồi trên sofa, hình như đã ngủ thiếp đi.

Trái tim cô run lên, không kìm được ham muốn len lén tiến vào, giúp anh đắp gì đó lên người. Ai ngờ chưa được mấy bước, cô bỗng nhìn thấy một tấm hình rất cũ đặt trên bàn.

Đó là một tấm hình rất cũ, phong cảnh đã bị mài mòn ố vàng, duy có thể thấy rõ là đôi kim đồng ngọc nữ, tuy ở vào tuổi trẻ trung bay bổng, nhưng vẫn rất đẹp đôi. Đó là Viên Dã và Quan Nguyệt San lúc trẻ chẳng? Nhìn tuổi tác họ trong hình đều rất xinh tươi rạng ngời, nhưng lại hạnh phúc dựa vào nhau, trên gương mặt Quan Nguyệt San còn có nụ cười rất rục rỡ.

Đây là... quá khứ hạnh phúc của họ?

©STEnNT

Thiên Thụ đứng trước bàn, bất giác thấy lòng chua xót.

Cô không biết quá khứ Viên Dã thế nào, cũng không biết giữa anh và Quan Nguyệt San rốt cuộc là quan hệ gì. Nhưng nhìn nụ cười tươi tắn của họ trong hình, có lẽ... họ thật sự đã từng rất yêu thương nhau chẳng? Còn cô?

Thiên Thụ cắn môi.

Cô không biết mình có phải đã trở thành tội nhân phá hoại họ không nữa...

Thiên Thụ lặng lẽ rời khỏi thư phòng.

Buồn bã đứng trước cửa, hơi cúi đầu.

Lúc đó dì Trương cầm quần áo đã giặt sạch của con gái đi ngang, thò đầu ra nhìn.

Thiên Thụ lập tức ép mình phải cười. “Dì à, vẫn chưa ngủ sao?”

Dì Trương nhìn Thiên Thụ, mỉm cười lắc đầu. Quay đi rồi lại quay lại, “Cô Hạ à, có phải cô đã làm chuyện gì sai với cậu Viên Dã không? Gần đây thấy cậu ấy có vẻ không vui. Thực ra vợ chồng ấy mà, có gì mà không thể nói được, nếu thật sự cô Hạ làm sai thì gọi điện xin lỗi, làm nũng, cậu Viên sẽ không so đo đâu. Đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, cứ gồng lên như thế, cuối cùng rồi sẽ tổn thương cả hai.”

Về ngủ tạo trên gương mặt Thiên Thụ lập tức biến mất.

Hóa ra chiến tranh lạnh giữa họ đến cả dì Trương cũng nhìn thấy.

Nhưng, đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa, đó là chuyện mà vợ chồng ân ái người ta mới làm, cô và Boss Viên... giữa họ thật sự đã từng ân ái sao? Họ thật sự là một cặp vợ chồng ư? Hoặc là bản thân cô rõ ràng đã phá hoại tình cảm của đôi tình nhân ấy, cướp anh về tay mình? Nên anh mới nói với cô rằng “anh thật sự thất vọng về em” trong đêm tiệc ấy?

Câu nói này khiến cô đau lòng.

Cô đã làm anh thất vọng chỗ nào? Cô đã làm gì khiến anh phải thất vọng? Anh nói không còn tâm trí nào giúp cô ngăn cản mấy người xung quanh... Người nào? Đàm Thiên Ân? Tiểu Mặc? Thiên Thụ nhếch môi

xuống, chắc anh không thù dai chứ, cho dù trước kia cô và Đàm Thiên Ân bị anh bắt gặp trước cửa nhà, cho dù cô từng cao giọng nói ngoại tình thì sẽ tìm Tiểu Mặc, nhưng anh cũng không thể giận dữ thế chứ? Có gì mà giận, làm như anh yêu cô lắm ấy...

Thiên Thụ chớp mắt.

Cô bị thần kinh ư? Sao nghĩ đến vấn đề này?

Quả nhiên chiến tranh lạnh làm mụ mị đầu óc.

Một đêm mất ngủ.

Sáng sớm Thiên Thụ chạy đến tòa soạn báo “Phụ nữ online”, những giọng nói trong phòng biên tập cứ văng vẳng, Thiên Thụ vẫn chưa lên lầu đã nhìn thấy một đám phụ nữ lao xuống, hai bà chị ôm cô khóc rống lên.

“Ôi, em gái bé bỏng tội nghiệp, chịu áp lực quá rồi phải không?”

“Ôi con nhóc con ngoan ngoãn, bọn chị thương em lắm!”

Choáng quá choáng quá, Thiên Thụ chỉ muốn lặn dưới nước. Cái gì đây, em gái rồi nhóc con ở đâu ra? Có nhầm không, cô là tổng biên tập, không phải Tiểu Minh nhà bà chị!

“Gì thế, bây giờ là giờ làm việc, các chị đừng có bị trúng gió chứ. Nếu không em sẽ trừ lương của các chị.” Thiên Thụ hiếm khi làm mặt lạnh. “Em về phòng tổng biên tập trước.”

“Không được! Không lên được!”, một bà chị nào đó lập tức lao vọt lên cầu thang, cản bước Thiên Thụ.

“Đúng đúng, tuyệt đối không được lên!”, hai bà chị làm bộ dạng “một khi chị đã chặn cửa thì đừng ai mơ mở cửa”.

“Rốt cuộc là chuyện gì?”, Thiên Thụ chớp mắt.

“Họ đang tội nghiệp cô, cô không biết hả?”, sau lưng bỗng văng đến một giọng nói nhẹ nhàng, Thiên Thụ vừa quay lại, trông thấy Đan Lâm đứng trước cửa phòng biên tập, trong những ngón tay thon dài là một tờ hải báo bản đặc biệt dài hơn bản bình thường. Hải báo in rất rõ, hai nam hai nữ cứ gọi là rõ mồn một. Một cặp là Boss Viên và Quan Nguyệt San, đôi kia chính là Thiên Thụ và anh mập đang nhảy điệu “quỷ về làng”.

Trong bài báo kèm hình ảnh đã viết bằng chữ màu trắng siêu to:

Truyện cổ tích cô bé lọ lem đã sụp đổ, kim đồng ngọc nữ quay về bên nhau. Tổng giám đốc Boss Viên của tập đoàn Vân Thượng với scandal nay đã đi đến kết luận, trong bữa tiệc rượu vợ bé đã lên chức, vợ lớn thất bại hoàn toàn. Vị trí bà chủ của công ty Vân Thượng sắp thay đổi trong nay mai. Cô vợ lọ lem đáng thương, tương lai của cô sẽ nằm trong tay anh mập này chăng?

Thiên Thụ suýt nữa phun hết máu ra.

Phóng viên nhảm nhí nào đây mà viết một bài báo nhảm nhí đến vậy, tương lai của cô nằm trong tay anh mập? Thôi thà bảo là tương lai của cô chỉ là bong bóng xà phòng cho rồi! Tuy cô hiện giờ đang chiến tranh lạnh với Boss Viên, nhưng cũng không tới mức họ nói bậy bạ chứ.

Thiên Thụ quay sang, “Bài báo nhảm nhí này mà các chị cũng tin hả?”

“Họ thì không muốn tin”, Đan Lâm ngồi nghịch mấy ngón tay dài màu đỏ, “Nhưng tình địch của cô đã tới nơi rồi, không cách nào để họ không tin cả. Tổng biên tập Hả, cô sắp GAME OVER rồi.”

Thiên Thụ ngẩn người.

“Tình địch? Cô nói San San? Quan Nguyệt San?”

Móng tay đỏ của Đan Lâm chỉ thẳng phòng tổng biên tập tầng ba.

Thiên Thụ thất kinh, nhưng vẫn vô thức chạy thẳng lên tầng ba.

Hai bà chị lo lắng cho cô lập tức gào với theo, “Bé Thiên Thụ à, em phải cố lên nhé!”

“Nhóc Thiên Thụ, đừng bao giờ bị cô ta đánh bại!”

Đan mỹ nhân nhìn bước chân điên cuồng của cô, có vẻ thích thú búng búng ngón tay đỏ của mình. “Nếu cô thua, Hạ Thiên Thụ, đừng nói cô là người của ‘Phụ nữ online’ chúng tôi! Mất mặt.”

Thiên Thụ lao lên tầng ba.

Định mở cửa, nhưng cửa đã khóa rồi, cô bỗng có chút sợ hãi.

San San đến đây làm gì? Từ sau lần đó, họ chưa từng gặp nhau. Tuy cô biết San San chắc không phải hạng người chơi xỏ cô, nhưng trong bữa tiệc đêm đó, San San và Boss Viên thực sự quá thân mật, đến độ khiến cô có chút đau buồn. Nhưng cô không muốn hỏi, hỏi thì cả San San và cô đều sẽ ngại ngùng. Như vậy chẳng phải ngay cả bạn bè cũng không thể đó sao?

Thiên Thụ đang không biết làm sao thì cửa phòng đã bị người bên trong mở ra, sau đó thì cửa phòng đã bị người bên trong mở ra, sau đó một cái điện thoại di động bay ra như tên bắn.

“Đã nói rồi, bổn đại tiểu thư không phải dễ chọc giận! Muốn bao tôi à, cũng không nhìn kỹ cái cơ thể béo phì của anh nữa!” giọng nói cao vút của người đẹp Quan Nguyệt San vang ra.

Nhưng hình như cô ta đã nhìn thấy bóng người ở cửa?

“Ai đó? Ai đó?”, Quan đại mỹ nhân thò đầu ra.

Ai đó nằm ngửa, tứ chi co giật.

“Tôi...”, một giọng nói nhỏ đáp lại, còn đưa tay lên.

Quan Nguyệt San cúi xuống, phát hiện tổng biên tập Hạ nằm dưới đất, trên trán còn có cái điện thoại màu đỏ tươi của cô, lại thêm một vết sưng đỏ rất to.

“Ồ ồ ha ha... Thiên Thụ à, không ngờ kỹ thuật phi tiêu của tôi đã cao hơn hẳn, ném trúng quá!” Quan đại mỹ nhân vỗ tay.

Thiên Thụ sắc mặt trắng bệch.

Quan đại mỹ nhân kéo cô lên, sau đó lôi vào phòng. “Cô còn nằm ngoài đó làm gì, có gì thì vào đây nói.”

Thiên Thụ choáng! Không biết đây là văn phòng của ai à.

Xoa xoa đầu bước vào, Quan đại mỹ nhân thương xót vuốt ve điện thoại di động màu đỏ của cô nàng. “Cũng may Thiên Thụ đứng ngoài mới không làm tôi manh động đập vỡ nó. Đây là cái tôi mới mua được tuần trước, hề cứ tức giận là tiện tay ném quên rồi.”

Hừ. Người có tiền đều thích đập điện thoại chơi à. Còn làm cô thấy tức cả sao, thế mà chỉ quan tâm đến điện thoại, không quan tâm tới cô.

Nhưng Quan đại mỹ nhân đã quay lại. “Thiên Thụ, lần trước cô đến tiệc rượu sao phớt lờ tôi vậy? Lần trước tôi còn tặng cô bộ đồ lót đẹp hơn ngàn tệ, sao nào, không cảm ơn tôi nữa à?”

“Ừm...”, Thiên Thụ thấy gò má giật giật, không biết trả lời ra sao.

Quan Nguyệt San lại nhìn thấy vẻ khó xử của Thiên Thụ, tự hỏi tự đáp. “A, cô không cần thấy ngại, chút tiền đồ lót đó tôi sẽ không bắt cô trả đâu. Hơn nữa tôi và Viên Dã thân nhau như vậy, tặng anh ấy món quà đặc biệt, tôi cũng rất vui.”

Quà... đặc biệt?

Không lẽ nào, cô đã sa sút trở thành đồ chơi của Quan Nguyệt San và Boss Viên rồi?

Thiên Thụ bỗng nhớ đến hai bà chị lúc nãy ôm cô dưới lầu, chợt cảm thấy có chút bi thương.

Ai ngờ Quan Nguyệt San lại chồm đến, nhướn mày vẻ mờ ám. “Này, sao nào, thử mùi vị chưa? Viên Dã... nhất định rất ngon chứ nhỉ?”

Choáng!

Sao cô ta lại y như Đồng Tiểu Vi vậy, cứ thấy là hỏi “chuyện đó”? Còn “mùi vị”, Boss Viên thì có mùi vị gì? Mặn hay cay, không lẽ thành một người đàn ông mà còn có thể “ngọt”?

Thiên Thụ bó tay. “Hôm đó... bị cháy...”

“A! Đúng rồi! Tôi nhớ rồi.” Quan Nguyệt San vỗ đùi, “Đúng thế, đúng thế, tầng 28 khách sạn bảy sao hôm đó bị cháy lớn! Chết tiệt, cái tên chết tiệt trời đánh thánh đâm nào lại chạy tới đó phóng hỏa chứ, xem tôi lần sau mà bắt được hắn, nam thì sẽ cắt XX ngay, còn nữ thì lột trần cho đi điều phở!”

Choáng!

Thiên Thụ lại hóa đá lần nữa.

Quan Nguyệt San vỗ vỗ vai cô đầy nghĩa khí. “Yên nào, cô yên tâm. Quan Nguyệt San này làm việc xưa nay luôn giúp người đến cùng, đưa Phật là đưa tới Tây Thiên. Cô đợi đó, khi nào rảnh tôi sẽ sắp xếp cho hai người, hơn nữa lần này tôi chắc chắn sẽ chuẩn bị đầy đủ kỹ càng, phải tới bảy xe phòng cháy trước, rồi thông báo cho đội cảnh sát đứng ngoài bảo vệ cho hai người, tốt nhất là ngay cả nhân viên diệt côn trùng diệt muỗi diệt kiến gián cũng phải có đủ, lần sau nhất định sẽ không có con nào biết thở làm phiền cả hai được nữa!”

Ngất xỉu!

Thiên Thụ muốn lăn đùng ra đất.

Đầu óc Quan đại mỹ nhân quả thực không phải não người, không phải người trái đất có thể hiểu được.

“Thôi, San San, cảm ơn cô.” Thiên Thụ khó khăn lắm mới thoát khỏi cơn vật vã, cố nở nụ cười với Quan đại mỹ nhân. “Tôi và Viên Dã... Chúng tôi... Ừm, thôi rồi.”

“Thôi rồi? Tại sao?” Quan Nguyệt San mở to mắt, nhìn Thiên Thụ lạ lẫm. “Có phải Viên Dã lại uy hiếp cô? Anh ấy lại nói những lời lạnh lùng với cô, phải không? Tôi sẽ đi tìm anh ấy tính sổ...”

Thiên Thụ vội ngăn lại, “Không phải không phải, anh ấy không bắt nạt tôi, là tôi cảm thấy hai chúng tôi quá kỳ quặc thôi!”

Quan Nguyệt San nghe Thiên Thụ nói vậy thì quay lại với vẻ kỳ lạ. Đôi mắt to chớp chớp nhìn cô, mãi sau mới chậm rãi mở miệng, “Chúng tôi... quá kỳ quặc? Tôi... và Viên Dã sao?”

Thiên Thụ choáng.

Mãi sau mới từ từ gật đầu.

Tuy rất không muốn thừa nhận, cũng không muốn nói thẳng ra làm tổn thương người khác, nhưng thấy hai người ở cạnh nhau đẹp như kim đồng ngọc nữ, vẫn khiến tôi cảm thấy rất đau thương.

Quan Nguyệt San nhìn gương mặt đáng thương của Thiên Thụ thì cười muốn nội thương, cô ta yếu điệu hất mái tóc dài, cười híp mắt hỏi, “Nên cô tưởng tôi gạt cô, phải không? Thực ra tôi vẫn là người như bọn họ đồn đại, là tình nhân bé nhỏ của Viên Dã, phải không? Nên chúng tôi mới đưa cô tới tiệc rượu là để nhìn thấy chúng tôi thân mật, phải không?”

Thiên Thụ thật muốn bốc khói trước những lời cô nàng nói. Cô nuốt nước bọt, nhưng đành phải gật đầu.

San San cười càng đắc ý, đưa ngón tay chỉ vào mũi Thiên Thụ, “Tiểu mỹ nhân, cô... ghen rồi.”

A... Hả?! Thiên Thụ ngược lên nhìn Quan Nguyệt San.

“Cô ghen rồi, chứng tỏ trong lòng cô đã quan tâm tới anh ấy. Thiên Thụ, chúc mừng chúc mừng!” Quan Nguyệt San càng cười vui vẻ hơn, “Biết ghen mới là sự khởi đầu thật sự của tình yêu. Từ nay về sau, Viên Đại Boss không còn buồn bã nữa rồi!”

A, cái gì thế này, Thiên Thụ sao cảm thấy không hiểu nổi.

San San nhìn Thiên Thụ ngốc nghếch, hơi nhướn mày lên cười nói, “Thực ra hôm nay tôi tới tìm cô là muốn giải thích chuyện đó. Tôi mang đến một thứ cho cô.”

Quan Nguyệt San quay lại lấy một tấm hình trong túi xách ra, đẩy đến trước mặt Thiên Thụ.

Thiên Thụ ngẩn ra.

Tấm hình này... hình như là tấm tôi qua cô nhìn thấy trong thư phòng Boss Viên? Hóa ra San San cũng có một tấm giống vậy? Nhưng tại sao đưa cô xem? Lẽ nào muốn khoe sự ân ái đó?

Thiên Thụ có phần buồn bã.

“Đây là hình cũ của hai người mà, sao lấy cho tôi xem?”

Quan Nguyệt San nhìn vẻ mặt buồn bực của Thiên Thụ, hơi buồn cười, nhướn mày, “Cô nhìn kỹ cô gái này, xem xem ‘tôi’ trên tấm hình đi!”

35. Chương 34

Chương 34

“Cô nhìn kỹ xem, người trên hình là tôi thật sao?”, Quan Nguyệt San chớp mắt với Thiên Thụ.

Thiên Thụ mở to mắt nhìn tấm hình.

“Không phải cô, um... Lẽ nào là tôi?”, Thiên Thụ nhỏ giọng đáp.

Quan đại mỹ nhân nghe xong, tay đập một phát.

“Tôi nói nghiêm túc, không phải đang đùa với cô!”

Thiên Thụ bị đánh trúng đầu, ầm ỨC bĩu môi. “Tôi cũng nghiêm túc xem mà!”

Hơn nữa tấm hình này, tôi qua cô còn nhìn thấy trong thư phòng Boss. Tuy anh đã mệt mỗi ngủ thiếp đi, nhưng vẫn nhận ra sự yêu quý của anh với tấm hình. Có lẽ là thực sự hoài niệm những tháng ngày trong hình chằng, hoài niệm những ngày tháng họ ở bên nhau. Điều đó khiến Thiên Thụ vừa ngưỡng mộ, lại vừa đổ kỵ.

Cô xuyên không tới đây, không hề biết quá khứ của anh, càng không biết trong ba năm nay đã xảy ra chuyện gì. Cảm giác này thật sự tồi tệ.

“Nhìn kỹ mà vẫn không nhìn ra?”, Quan đại mỹ nhân chồm sát lại Thiên Thụ, ra sức chớp mắt.

Thiên Thụ cố gắng mở mắt nhìn đôi mắt to chớp chớp của Quan đại mỹ nhân, nghi ngờ hỏi, “Ồ ồ... Chẳng lẽ là... mắt cô bị chuột rút hả?”

Quan đại mỹ nhân tức tối bóp cổ Thiên Thụ. “Tôi bóp chết cô, Hạ Thiên Thụ! Cô đúng là có bản lĩnh giết người không đền mạng! Tôi bảo cô nhìn mắt tôi, trên mắt tôi có một vết sẹo, nhưng người trong hình không có!”

Khụ khụ khụ khụ!

Thiên Thụ bị Quan Nguyệt San bóp cổ lắc lắc, suýt nữa thì nghẹt thở choáng váng, nhưng cô cũng đã nhìn ra, người trong hình tuy đẹp như Quan Nguyệt San, nhưng trên mí mắt trái của cô ấy không có vết sẹo mỹ nhân quyền rũ như của San San hiện giờ.

“A...”, Thiên Thụ chớp mắt, “Chuyện gì đây? Lẽ nào cô... biến thân?”

Quan đại mỹ nhân tí nữa thì ngã lăn ra. “Tôi có bị phân liệt đâu, cô tưởng tôi là siêu nhân biến hình trong manga hả? Người trong hình này là chị sinh đôi của tôi.”

Hả?! Đáp án này thực sự quá bất ngờ. Thiên Thụ mở to mắt sững sờ.

“Chị tôi là Quan Nguyệt Tịnh, chúng tôi là chị em sinh đôi, từ nhỏ tính tình đã hoàn toàn khác nhau. Chị mãi luôn dịu dàng khéo léo, xinh đẹp vô cùng, tôi như một thằng nhóc, không được ai yêu mến.” Quan Nguyệt San nhìn tấm hình, ngồi xuống sofa chậm rãi kể. “Năm chị ấy học đại học thì quen Viên Dã, họ tham gia cùng một câu lạc bộ, Viên Dã luôn là đầu tàu của mọi người, là chỉ huy cao nhất trong nhóm, còn

chị tôi thì mãi mãi là người bị chỉ huy, theo anh ấy đi khắp nơi. Không thể nói rõ là chị tôi thích Viên Dã từ khi nào, nhưng tôi còn nhớ hôm ấy là một chiều mưa, câu lạc bộ của chị tôi đến khu dân cư mới phát triển đơn, muộn lắm chị ấy mới về nhà.

Tôi thấy có người đưa chị về đến cửa, trên người chị ấy còn khoác một cái áo khoác của nam giới. Tuy người đó đã quay đi nhưng chị vẫn đứng ở cổng, với mái tóc ướt đầm nước mưa, đứng rất lâu. Tôi che ô ra đón chị, tay chị lạnh cóng nhưng trên gương mặt là nụ cười ngọt ngào biết mấy. Tôi cảm thấy chị thật ngốc, nhưng chị lại nói với tôi rằng chị thích anh ấy. Người con trai đó, chính là Viên Dã.”

Thiên Thụ nghe đến đây, ngẩn ngơ cả người.

“Hóa ra, anh ấy thật sự có người để yêu thương...”

Quan Nguyệt San nhìn vẻ hụt hẫng của Thiên Thụ, cười tủm tỉm, “Người anh ấy yêu thương? Ha, đúng thế, Viên Dã quả thực có người anh ấy thích. Tuy anh ấy không quen với chị tôi, nhưng mỗi lần câu lạc bộ hoạt động, họ ở cạnh nhau, tôi luôn cảm thấy có vẻ như trái tim của anh ấy đã thuộc về ai đó. Cho dù bên cạnh có bao nhiêu cô gái xinh đẹp, bao nhiêu người thầm thương trộm nhớ, anh ấy vẫn chỉ mỉm cười lịch sự, thân thiết, nhưng lại có một khoảng cách không thể vượt qua. Chị tôi chắc là cô gái ở cạnh anh lâu nhất, họ đã xem như là rất hòa hợp rồi, Viên Dã cũng thường đến nhà tôi chơi với chị em tôi. Có dạo tôi nghĩ, sau khi họ tốt nghiệp, anh ấy nhất định sẽ trở thành anh rể của tôi. Nhưng...”

Quan Nguyệt San nhìn Thiên Thụ.

Cô chớp chớp mắt.

Nhưng cô lại trở thành kẻ thứ ba, phải không? Cô đã cướp chồng của chị San San?

Thiên Thụ bỗng cảm thấy ngượng ngập, “Xin lỗi...”

Quan Nguyệt San phì cười. “Cô làm gì mà phải xin lỗi? Chắc cô không phải là đang phát huy phẩm chất hiền lành của công dân ưu tú, tưởng rằng cô cướp người yêu đầu đời của chị tôi đó chứ?”

Thiên Thụ choáng.

Chẳng lẽ không phải?

San San nhìn Thiên Thụ, thu lại vẻ đùa cợt, “Không liên quan tới cô. Chị tôi và Viên Dã vốn không có duyên. Chị tôi chưa tốt nghiệp đại học thì đã gặp tai nạn xe, qua đời rồi.”

A?!

Thiên Thụ bàng hoàng, ngẩn người.

Hóa ra... Quan Nguyệt Tịnh đã...

“Ngạc nhiên hả?”, Quan Nguyệt San nhìn Thiên Thụ há to miệng, “Đối với chúng tôi thì đã quen rồi. Hôm chị ấy sắp mất mới nắm tay Viên Dã, nói rằng chị ấy thích anh. Viên Dã không có thời gian trả lời, chị ấy đã đi rồi. Tôi nghĩ, chắc chị ấy đã đi trong hạnh phúc, vì chị ấy đã nói ra lời tận đáy lòng, lại không nghe anh ấy từ chối, nhất định là qua đời trong hạnh phúc. Nhà chúng tôi đều rất cảm kích Viên Dã, sau khi chị bị tai nạn, anh ấy là người đầu tiên chạy tới bệnh viện. Viên Dã đối với chị tôi, có lẽ không có tình ý gì, nhưng cũng phải có tình bạn. Thiên Thụ, anh ấy là người đàn ông tốt. Cô phải... trân trọng anh ấy.”

Thiên Thụ hơi dờ ra.

Cô bỗng nhớ lại tối qua, tấm hình bày trên bàn trong thư phòng của Viên Dã. Mấy hôm nay họ đang chiến tranh lạnh, anh lại lấy tấm hình đó ra, có lẽ... cô thật sự đã khiến anh bị tổn thương? San San nói, Quan Nguyệt Tịnh từng là một cô gái dịu dàng đáng yêu, luôn ở bên cạnh anh, nhưng cô thì... cô không dịu dàng, không chu đáo, không tinh tế, không đáng yêu, thật đúng là chẳng được gì cả... Nên, anh mới nói với cô câu “anh thật sự rất thất vọng về em” chẳng?

Quan Nguyệt San đứng dậy, đưa tay vò tóc Thiên Thụ. “Đối với Viên Dã thật tốt, biết chưa? Nếu cô không đối xử tốt với anh ấy...”

Cô nàng hơi cúi xuống, nói với vẻ uy hiếp, “Tôi vẫn sẽ cướp anh ấy đi đấy!”

Khụ...

Thiên Thụ thấy khoe môi giật giật.

“Được rồi, tôi đi đây, tốt nhất cô nên tìm thời gian gọi điện cho cái gã đàn ông kỳ cục kia đi. Còn nữa, tôi sẽ sắp xếp giùm cho hai người, lần này tuyệt đối không có ai làm phiền, nếu cô không dẹp yên tên đó, tôi thật sự kỳ thị cô đấy!” San San cười, len lén thì thầm vào tai Thiên Thụ, “Mùi vị anh ấy rất là ngon đó, nếu cô còn bỏ lỡ thì đúng là đồ ngốc!”

Hả? Mùi vị của anh? Rất ngon?

Thiên Thụ thấy tim thót lên.

San San cười lớn, ra khỏi cửa.

Thiên Thụ bất giác nhớ đến mấy bài báo, họ đã thân mật với nhau ra sao ở sân bay, mà San San hình như cũng từng hôn lên má Viên Dã, mờ ám như vậy, bây giờ lại...

“San San, thực ra... Cô cũng thích anh ấy, phải không?”, Thiên Thụ nhìn theo bóng San San.

San San đã bước xuống cầu thang gỗ. Bước chân như hơi khựng lại, nhưng vẫn sải bước bỏ đi.

Có lúc, có những vết thương mắc lại trong tim, giả vờ quên lãng.

Có một nỗi buồn thương nhớ bảo phủ lấy Thiên Thụ.

Cô cảm tấm hình cũ đó, lật đi lật lại ngắm.

Nụ cười của Quan Nguyệt Tịnh rất đẹp, rất dịu dàng. Một cô gái như thế mới xứng với người đàn ông lạnh lùng như Viên Dã chăng. Tiếc rằng cô ấy qua đời quá sớm... Trong tim Viên Dã nhất định cũng luôn nhớ đến cô ấy? Nhưng lại kết hôn với cô...

Thiên Thụ ngồi trên xe bus, cắn môi mãi.

Rốt cuộc ba năm qua đã xảy ra chuyện gì? Làm sao cô quen được Viên Dã, rồi làm sao lại kết hôn? Cô và anh thật sự yêu nhau ư? Nếu lạnh nhạt với nhau, oán hận lẫn nhau, thì làm sao sinh ra con gái? Trước kia cô luôn mừng vì cô đã mở mắt tỉnh dậy, tuy đã mất ba năm nhưng lại có được những thứ cô muốn có, nhưng bây giờ, cô lại cảm thấy ba năm đã mất đó đáng tiếc biết bao, xuyên không qua quãng thời gian đó, thật sự là một chuyện... rất hối tiếc.

Không biết... có khả năng xuyên không trở về không nhỉ?

Thiên Thụ bỗng sáng mắt lên.

Xe bus vừa đến trạm, mở cửa, dừng xe thì trong tích tắc, Thiên Thụ đã nhảy xuống.

Cửa xe đóng lại.

Thiên Thụ bỗng kinh hoảng. “A, không đúng, tôi xuống nhầm trạm rồi! Này, tôi...”

Vù...

Xe bus làm sao quan tâm tới cô, đóng cửa xong đã chạy vèo đi.

Thiên Thụ cảm tấm hình, choáng váng đứng trên đường, “Ồ đây hình như là...”

Công viên bên đường mà lần trước cô đi lạc?

Ủa, sao lại chạy tới đây?

Thiên Thụ hơi lạ, có lúc những tư tưởng hỗn loạn đúng là có thể dẫn đường. Lần trước cô đã gặp Tiểu Mặc ở đây, không biết hôm nay có gặp được một cậu chàng đẹp trai khác không? Lần trước khi Tiểu Mặc tặng cô tấm hình, cô còn chưa kịp cảm ơn cậu, vừa hay hôm nay tâm trạng không vui, chỉ bằng ra công viên ngồi một chút.

Thiên Thụ lững thững ra đó.

Những tán cây thấp thoáng, cây đông thanh lá xanh mướt vẫn rậm rạp tươi tốt.

Thiên Thụ vén đám cây ra với một chút hy vọng mong manh.

Băng ghế dưới ánh đèn đường trống không.

Haizzz, sao có thể gặp may mắn mãi, lại gặp cậu đẹp trai nào đó được? Ha, cô còn tưởng mình thật sự may mắn chứ, xuyên không, có chồng tốt, gặp trai đẹp nhỏ tuổi. Thế đã khiến người ta thấy tức tối lắm rồi!

Thiên Thụ thở dài, ngồi xuống ghế.

Tấm hình trong tay, đôi tình nhân đó vẫn cười tươi rói.

Thiên Thụ chớp mắt, càng nhìn tấm hình thì càng cảm thấy buồn. Người tốt thế này, vì sao lại mất chứ? Tại sao lại rời xa anh. Nếu cô không xuyên không tới đây, thì không biết...

Soạt!

Cô đang thở dài thì bỗng bên cạnh xuất hiện một bóng trắng, “a hu” một tiếng giật mắt tấm hình của cô!

Thiên Thụ giật thót, “Này, đó là hình của tôi...”

Bạn Thiên Thụ hoảng sợ chưa kịp nói hết câu.

Vì cái bóng trắng to đó sau khi chạy xa rồi còn quay lại cười với Thiên Thụ, suýt thì làm hồn phách cô biến mất!

“Bạch... Bạch Tiểu Lang!”

Mẹ ơi, cô đúng là may mắn, mà cũng thật xui xẻo! Lại gặp tên Bạch Tiểu Lang kia, cái tên lúc nào cũng hù dọa cô hồn xiêu phách lạc ấy! Bạch Tiểu Lang cướp mất tấm hình, ôi trời ơi, nước dãi của nó, tấm hình... Tấm hình sắp bị nó làm rách mất rồi!

Thiên Thụ bỗng cuống quýt, nhưng không dám đến gần nó, chỉ có thể sợ hãi quỳ xuống dỗ ngọt, từ từ thương lượng với Bạch Tiểu Lang. “Bạch... Bạch đại gia à... Đưa tấm hình... đưa tấm hình cho chị được không... Chúng ta có gì... thì từ từ nói...”

“A hu!”, Bạch Tiểu Lang không há mồm ra mà dùng mũi gằm một tiếng.

Thiên Thụ nhát gan bỗng giật mình té ngồi ra đất.

Bóng dáng mà quần chúng Thiên Thụ chờ đợi cuối cùng đã xuất hiện.

Ngón tay thon dài túm lấy lông trên đầu Bạch Tiểu Lang, con chó lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống. Tiểu Mặc lấy tấm hình ra khỏi mồm nó, mỉm cười đưa cho Thiên Thụ.

Thiên Thụ đã sợ tới mức phát khóc.

Run lấy bầy nhận lấy tấm hình, cô nàng nào đó đang thất thần bỗng nói với Tiểu Mặc, “Tiểu Mặc à, em có tin rằng thế giới này có thể xuyên qua thời gian không?”

36. Chương 35

Chương 35

Rầm!

Hạ Thiên Thụ bê một chồng sách đủ chìm chết cô, đặt phịch xuống bàn đọc sách trong thư viện.

Tiểu Mặc vội đưa tay giúp cô.

Thiên Thụ vùng thoát ra khỏi biển sách, đưa tay lau mồ hôi trán.

“Đám này chắc là đủ rồi.”

Tiểu Mạc nhìn cô vẻ kỳ lạ, cầm đồng sách đó lên xem....

“Tình yêu trong quãng thời gian giao nhau sai lệch”, “Mộng hồi đại X”, “Xuyên không và phản xuyên không”, “Người con gái sông Nile”, “Tâm X kỷ”, “Cục quản lý thời gian sai lệch”, “Về lại năm X làm công chúa”...

Những bìa sách xanh xanh đỏ đỏ rực rỡ cứ từng quyển từng quyển qua tay Tiểu Mạc, sắc mặt anh chàng đẹp trai càng lúc càng xuất hiện nhiều vạch đen, thấy bên dưới còn khoảng năm mươi mấy quyển sách về xuyên không. Tiểu Mạc xinh đẹp của chúng ta cuối cùng đã bỏ cuộc, đặt chúng trở lại đồng sách.

Thiên Thụ nhìn gương mặt chảy dài của cậu bé đẹp trai, còn chồm lại hỏi, “Sao thế? Đồng sách này đều là kinh điển cả đấy.”

Tiểu Mạc ngó người, sau đó miễn cưỡng nở nụ cười với cô.

Xuyên không? Thật không hiểu nổi!

Nhưng khi Thiên Thụ bị Bạch Tiểu Lang dọa cho sợ chết khiếp, ngồi trên đất vẻ đáng thương, mắt long lanh ngấn lệ nhìn cậu nói, “Tiểu Mạc, em có tin trên thế giới này có thể xuyên không hay không?”

Tiểu Mạc chớp chớp đôi mắt trong veo, rồi chậm rãi gật đầu.

©STENT: .luv-ebook

Thiên Thụ vốn rất tủi than, rất buồn bã, rất đau lòng, nhưng khi thấy cậu lại gật đầu thì mắt không kìm được vụt sang. “Em tin? Em tin thật hả?”

Tiểu Mạc gật đầu, mỉm cười.

“Oh yeah! Tốt quá rồi Tiểu Mạc!”, Thiên Thụ hét lên, suýt nữa thì lao bổ đến ôm chầm lấy cậu.

Bạn Bạch Tiểu Lang đứng cạnh bỗng “hú” lên một tiếng, làm Thiên Thụ lập tức dừng chân tay lại.

Có điều Thiên Thụ là người rất dễ thỏa mãn, một cái gật đầu của Tiểu Mạc đã khiến cô hưng phấn đến độ lập tức thoát khỏi nỗi bi thương. Cô chớp đôi mắt to sáng rỡ, quỳ xuống cạnh Tiểu Mạc, vừa nói vừa hoa chân múa tay.

“Thực ra trước kia chị cũng không tin, nhưng từ khi chị xui xẻo bị xe đâm, chị đã tin rồi. Trước đây chị là một người rất bi kịch, không có xe, không có nhà, tiền cũng chẳng có, lại cũng không có chồng nổi. Nhưng từ khi mở mắt ra trong bệnh viện đó, ha! Thế giới này đã thay đổi rồi! Thời gian đã biến thành ba năm sau, cuộc đời đã biến ra chồng, xe, nhà, công việc, tất cả đều có! Thậm chí còn đính kèm thêm một em bé nữa! Tiểu Mạc, tuy chị chớp mắt đã trở thành phụ nữ có chồng, nhưng trái tim thiếu nữ của chị lại nở bung như đóa hướng dương vậy!”

Xuyên không thật tốt, xuyên không thật tuyệt!

Tâm trạng khi Thiên Thụ tỉnh lại lúc đó chính là như vậy. Tuy ông xã đại nhân lúc nào cũng lạnh lùng, còn đòi ly hôn với cô, nhưng cú xuyên không này đã làm thỏa mãn mọi ước mơ của cô, ngoài chuyện một sớm mai tỉnh dậy biến thành bà mẹ, thì đúng là đã vì cô mà vẽ nên một bức tranh hưng vĩ nhất trên thế giới này! Chẳng trách bao nhiêu cô gái thích xem truyện xuyên không, mơ một giấc mơ vô cùng đẹp đẽ như cô vậy!

Tiểu Mạc nhìn vẻ mặt hưng phấn của cô, vẫn ngồi cạnh cô và tủm tỉm cười.

Thiên Thụ biết Tiểu Mạc có lẽ cũng không biết cô đang nói bậy bạ những gì, nên dốc hết mọi phiền muộn trong lòng.

“Tuy xuyên không tốt đẹp như vậy, có lúc, những người đã rời xa vẫn không cách nào níu kéo. Thiên Ân.... Anh ta vẫn cùng cô gái khác kết hôn, có vẻ rất hạnh phúc, chị.... Chị quyết định không nhớ tới anh ta nữa, để sống thật hạnh phúc. Nhưng, những người đàn ông chị lấy.... Sau khi tỉnh dậy, chị căn bản không biết anh ấy là ai. Em biết cái cảm giác đối diện với một người xa lạ, nhưng lại là người chồng thân thiết nhất của mình không?”

Tiểu Mạc lắc lắc đầu.

“Chính là... Giống như...”

Thiên Thụ đứng lên, vừa đóng chính mình vừa đóng vai Boss Viên.

Đầu tiên cô hỏi rất nghiêm túc lẫn sợ hãi. “Ông xã, anh là ai?”

Nhảy qua một bên, làm mặt nghiêm của Boss Viên. “Chồng em.”

Nhảy trở lại giả làm con thỏ hoảng sợ. “A, không thể nào! Chúng ta hình như chưa từng gặp nhau...”

Nhảy sang bên kia, giả bộ mặt lạnh băng lẫn ánh mắt giết người của Boss Viên. “!!!”

Nhảy trở về diễn vai thỏ Thiên Thụ rất ư là nghi ngờ, “...”

Nhảy sang bên đóng vai Boss Viên đã giận dữ tới độ có thể giết chết người bằng ánh mắt, “!!!”

Nhảy về diễn vai thỏ Thiên Thụ sợ đến nỗi run lập cập, co rúm người, “...”

Cuối cùng Đại Boss đã giận tới độ phát áo bỏ đi.

Bạn thỏ Thiên Thụ co rúm người trên đất, cầm cành cây vẽ vòng tròn.

Tiểu Mạc nhìn cô, không tìm được cười to không thành tiếng.

Tuy không nghe thấy cô đang nói gì, nhưng thấy cô diễn cả hai vai, lại còn học cả vẻ biểu cảm gương mặt, Tiểu Mạc không nhịn được cười. Một bạn chó nào đó ngồi cạnh quan sát, không hiểu mô tê gì, cũng há mồm ra theo Tiểu Mạc, ngoẹo đầu.

Thiên Thụ lồm cồm bò dậy, chìa tay ra với cậu, “Em hiểu cảm giác đó không?”

Tiểu Mạc mắt cong cong, đôi mắt sáng rõ, gật gật đầu.

“Em hiểu là tốt quá rồi”, Thiên Thụ cảm thấy cậu bé đẹp trai này đúng là người lắng nghe tốt, lam nhan tri kỷ của cô. Cô quỳ xuống cạnh cậu, kẻ bên trái người bên phải cậu cùng với một cái tên mồm to đang ngồi nghe ngóng nào đó. “Nhưng hiện giờ, chị đã gặp phiền toái rồi. Tưởng rằng sau khi xuyên không sẽ có thể khắc phục, y như những nữ chính trong truyện vậy, có thể cùng nam chính lo liệu mọi bề, kiểu gì cũng có thể qua được. Nhưng bây giờ... Bây giờ chị lại thấy, đó là chuyện rất khó khăn. Đặc biệt là khi biết được, thực ra trong lòng anh ấy còn có người con gái khác.”

Thiên Thụ ngẩng lên, nhìn Tiểu Mạc.

“Tiểu Mạc, có cách nào để xuyên không trở về không?”

Tiểu Mạc nhìn môi cô, đôi mắt đẹp chột một cái.

“Chị muốn xuyên không về, về ba năm trước. Không, hoặc nếu phát hiện ra cách xuyên không thì chị muốn về lúc Viên Dã học đại học! Chị muốn nói với Quan Nguyệt Tĩnh, bảo cô ấy cẩn thận đừng để bị đụng xe, bảo cô ấy tỏ tình sớm hơn với Viên Dã, có lẽ... Có lẽ Quan Nguyệt Tĩnh sẽ sống tiếp, họ sẽ ở bên nhau, Viên Dã sẽ hạnh phúc!”

Thiên Thụ bỗng nhảy căng lên. “Chính là thế! Tiểu Mạc, chính là thế! Chị muốn tìm ra cách xuyên không, chị phải tìm lại Quan Nguyệt Tĩnh, như thế anh ấy sẽ hạnh phúc!”

Tiểu Mạc bị cô kéo mạnh dây thì chớp chớp mắt về không hiểu.

“Chúng ta đi tìm cách xuyên không, tìm cách tìm cách...”, Thiên Thụ nảy ra một suy nghĩ, lập tức cuống quýt xoay vòng vòng.

Tiểu Mạc thấy cô cứ đi vòng vòng thì vỗ vỗ vai cô, chỉ vào tòa nhà màu trắng cách đó không xa.

Thiên Thụ nhìn theo hướng cậu chỉ, vỗ tay nhảy căng. “A thư viện thành phố! Đúng rồi, trong sách nhất định sẽ có đáp án! Tiểu Mạc, em thật là thông minh quá, chúng ta mau đến thư viện đi!”

Bạn Thiên Thụ hưng phấn lập tức kéo Tiểu Mạc chạy về hướng đó.

Tiểu Mạc bị cô kéo đi phăm phăm thì giật mình hốt hoảng, nhưng sau đó hiểu ra ngay. Thế là bị cô kéo tay chạy một mạch đến thư viện thành phố.

Thế là đến đây, một đồng tiểu thuyết xuyên không bán chạy nhất đã chìm chết Thiên Thụ.

Tiểu Mạc bó tay nhìn đồng tiểu thuyết tình yêu màu mè đó, tỏ ra bất lực.

Cậu đưa cô đến đây là để cô tìm tạp chí tư liệu, sách nghiên cứu xuyên không gì đó để đọc, không phải bảo cô nghiên cứu tiểu thuyết xuyên không đâu, bà chị à.

Nhưng thấy Thiên Thụ bê đồng tiểu thuyết đó, cứ xuýt xoa, “Ôi ôi, cái này chị đọc rồi, kinh điển đây! Ô, quyển này là xuyên kiểu này à, oa, hay thế, cưới hai vợ còn sinh ra bá vương, còn lợi hại hơn chị nữa! Ôi, cái này hay, lúc thì xuyên qua, lúc thì xuyên lại..”

Đồng tiểu thuyết to nhỏ, màu mè hoa lá đã hoàn toàn chìm mất Thiên Thụ.

Tiểu Mạc nhìn vẻ mặt hưng phấn vui sướng của cô thì không nói nữa, chỉ mỉm cười, rồi cùng cô chìm đắm trong thế giới xuyên không.

Sắc đêm nồng đậm.

Chân trời chỉ còn lại một vệt rang chiều màu cam.

Tiểu Mạc mua hai ly trà sữa bên ngoài thư viện về, xem liên tục ba, bốn tiếng đồng hồ rồi, nhất định là cô đói bụng lắm.

Vào phòng đọc, trong phòng chỉ còn lại vài người vẫn đang kiên trì đọc sách, trên bàn mở một ngọn đèn nhỏ, trong gian phòng rộng lớn rất yên tĩnh. Chỉ có bàn Thiên Thụ là không có ánh đèn. Một mình cô gục trên đồng sách chất như núi... ngủ say sưa.

Tiểu Mạc chậm rãi bước đến.

Vệt ráng chiều duy nhất ngoài cửa sổ chiếu lên mặt cô. Ánh sáng màu da cam, dịu dàng sáng rõ, tô thêm một lớp sáng màu hồng kim nhàn nhạt trên gương mặt như quả táo của cô. Cô ngủ rất say, rất yên tĩnh, như một đứa trẻ sơ sinh, còn khẽ cắn đôi môi hồng. Rèm mi dài hơi cong, như cánh bướm in bóng lên gương mặt trắng hồng của cô. Chóp mũi nhỏ thẳng, thậm chí có một vẻ khiến người ta mạnh động muốn nhéo một cái.

Tiểu Mạc đứng cạnh bàn, lặng lẽ ngắm cô.

Ngắm cô ngủ say, ngắm cô yên lặng.

Rất mệt mỏi phải không, cuộc sống như vậy. Xuyên không, sống cùng một người xa lạ? Nghe có vẻ giống truyện cổ tích, nhưng không hiểu sao nghe từ cô, cậu lại muốn tin. Có lẽ, khoảng cách giữa họ quá xa, cô lớn tuổi hơn cậu nhiều, nhưng trước mặt cậu, cô lại mãi mãi giống một đứa trẻ chưa từng bị mất vẻ ngây thơ, cười rất tươi, nói rất thật.

Cậu rất thích nghe cô nói, tuy không nghe thấy giọng cô, nhưng thấy cô khoa chân múa tay, thấy nụ cười tươi hạnh phúc của cô, cậu cũng cảm thấy trong thế giới xám xịt đơn điệu này, bỗng có thêm một mảng màu tươi sáng.

Người đàn ông đó... nhất định cũng yêu cô như thế chẳng.

Yêu sự ngây thơ của cô, yêu sự lương thiện của cô, yêu sự trong veo và thuần khiết của cô.

Muốn xuyên không trở về chỉ để cứu sống người yêu của anh ấy? Chỉ vì muốn anh hạnh phúc... Có phải là quá ngốc không? Chị Thiên Thụ? Nếu cô ấy quay lại, anh hạnh phúc, thế còn chị thì sao? Hạnh phúc của chị ở nơi nào?

Đặt ly trà sữa lên bàn, Tiểu Mạc không kìm được cúi xuống.

Nhìn gương mặt say ngủ xinh đẹp tựa quả táo đỏ của cô, cậu khẽ khàng đưa tay lên...

“A!”, Thiên Thụ bỗng ngẩng đầu lên.

Ngón tay Tiểu Mạc rút lại.

“Thơm quá thơm quá...”, Thiên Thụ vừa mở mắt đã nhìn thấy trà sữa, bụng đã đói sôi sùng sục, cô lập tức muốn với tay lấy. “A, là trà sữa...”

Chưa kịp uống ngụm nào bỗng thấy sắc trời bên ngoài đã tối lại, Thiên Thụ lập tức ném cái ly sang bên một cách rất đại nghĩa.

“Ôi, trời tối rồi!”

Thiên Thụ đứng phắt dậy, Tiểu Mạc đứng cạnh cô giật bản mình.

Thiên Thụ đập bàn, túm lấy tay cậu. “Đi mau đi mau! Chúng ta sắp muộn rồi! Lúc chạng vạng, thời gian giao nhau, chính là cơ hội tốt để xuyên không! Tiểu Mạc, mau giúp chị xuyên trở về thời gian đó đi!”

37. Chương 36

Chương 36

Thiên Thụ kéo Tiểu Mạc chạy như điên.

Chạy một mạch từ phòng đọc của thư viện thành phố ra đến công viên rộng rãi, thoáng đãng.

Dừng chân, Tiểu Mạc ra dấu tay hỏi cô:

Chị muốn làm gì?

Thiên Thụ phúi tay, một hòn non bộ lớn trong công viên, chỉnh lại quần áo để chuẩn bị sẵn sàng xuyên không. “Chị muốn xuyên không! Chị muốn quay về quá khứ, về trước khi chị chưa đi xem mắt, chị muốn xem xem trong ba năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nếu xuyên không thành công, thật muốn xuyên không về thời xa xưa, xem xem một anh chàng lạnh lùng nào đó lúc nhỏ thế nào, có phải cũng luôn lạnh lùng với Quan Nguyệt Tịnh không? Có lẽ anh ấy sẽ dịu dàng cũng chưa biết chừng...”

Tiểu Mạc chớp mắt.

Cô nàng ngốc nghếch này, đi cứu sống người khác, nhìn người khác hạnh phúc, còn cô... thì sao?

Nhưng hiện nay Thiên Thụ xem ra không quan tâm đến điều đó, cô chỉnh lại quần áo, rồi dang rộng đôi tay, hét to lên theo kịch bản trong một bộ phim truyền hình xuyên không vĩ đại nào đó. “A! Những ngôi sao vĩ đại, thất tình liên chu, hãy đưa tôi về thời cổ vĩ đại... A, không phải, đưa tôi về bảy năm trước, tôi muốn ngắm Viên Dã lúc đó, tôi muốn cứu sống chị Quan... Tôi hy vọng chị ấy có thể sống tiếp, tôi hy vọng họ sẽ hạnh phúc! Đưa tôi xuyên không đi, amen!”

Thiên Thụ nhắm mắt ngẩng đầu, dang rộng hai tay với bầu trời, hét cứ gọi là vang vang, anh dũng vô địch.

Cô đứng cảm ngẩng đầu nhìn ánh sao trên trời, chuẩn bị trở thành người đầu tiên xuyên không thực sự.

Nhưng đợi cả năm phút cũng chẳng thấy gì.

Tiểu Mạc vỗ vai cô.

Thiên Thụ ngơ ngậy, “Đừng làm ảnh hưởng tới chị, chị phải xuyên không! Nào, hãy cho tôi sức mạnh của ngôi sao!”

Tiểu Mạc lại vỗ vỗ cô.

Thiên Thụ cuối cùng quay ngoắt lại. “Chị đã nói đúng quấy rầy chị mà, Tiểu Mạc, đợi chị quay về rồi, sau này chị sẽ nhớ tới em, nhưng bây giờ em đừng cắt ngang quá trình thu hút ánh sao của chị...”

Tiểu Mạc đưa ngón tay thon dài ra, chỉ lên bầu trời.

Thiên Thụ ngẩng đầu, trên bầu trời tối sầm, đen kịt một màu. Chẳng thấy bóng dáng ngôi sao nào, một cơn gió lạnh thổi vù qua, lại còn có một đám mây đen bay tới, “đùng đùng” vang lên tiếng sầm.

Hả... Khoé môi Thiên Thụ giật giật..

Không phải chứ, hôm nay lại âm u thế này! Ông trời thật trêu ngươi, ngay cả một sợi lông của ngôi sao còn không sờ tới, cô lấy gì để thu hút sức mạnh của thất tinh tiên chu, xuyên không cơ chứ?

Thiên Thụ quay lại nhìn Tiểu Mặc. “Ồ ha ha... Hôm nay... Hôm nay thời tiết thật là trong xanh, nơi nào cũng đẹp hết!”

Tiểu Mặc ngoẹo đầu nhìn cô.

“Có điều, sao không được thì chị còn cách khác!”, Thiên Thụ lập tức nảy ra ý định, kéo Tiểu Mặc chạy tiếp.

Tiểu Mặc bị cô kéo đi, choáng váng đầu óc.

Hai người chạy thẳng tới một khu phong cảnh được bảo hộ nào đó của thành phố, vườn XX. Kiến trúc cổ thi vị, những tán cây cao thấp xen kẽ, gió lạnh ban đêm thổi qua, chúng kêu lên xào xạc. Cũng đúng là có chút mùi vị trong phim kinh dị cổ trang.

Tiểu Mặc nhìn Thiên Thụ vẻ kỳ quặc, không rõ cô chạy tới đây làm gì.

Thiên Thụ đứng cạnh cậu, lôi ra một xấp tư liệu dày trong túi ra, đều do cô sắp xếp lúc này trong thư viện. Trong đó có một dòng viết rất dài. Tháng X năm X, bạn Tường Vi đến Cố Cung, vì tình cờ lạc đường, đâm sầm vào một cánh cửa cổ nào đó, thế là ánh vàng hiện ra, xuyên không...

Tiểu Mặc liếc nhìn Thiên Thụ, chắc cô cũng muốn tìm cánh cửa nào đó chẳng?

Quả nhiên, Hạ Thiên Thụ đặt đồng tư liệu xuống, siết chặt nắm tay quyết tâm. “Lần này nhất định sẽ được! Chỉ cần một cánh cửa cũ thôi, thì có thể tìm ra cửa vào của thời gian! Người ta là Tường Vi, chị là Thiên Thụ, đều là thực vật cả, mỹ nhân Tường Vi còn được, chắc rằng chị cũng được!”.

Tiểu Mặc nhìn bộ dạng cô, lắc đầu.

Thiên Thụ lại không chịu từ bỏ, tìm ra một cánh cửa lớn cũ kỹ của nhà X trong khu, ngó quanh quất không thấy ai, định nhắm hướng lao thẳng vào.

Tiểu Mặc cuống quýt huơ tay với cô, ra hiệu cô đừng đâm vào đó!

Thiên Thụ lại giữ tay cậu lại, “Bạn Tiểu Mặc à, yên tâm, lần này chị nhất định sẽ thành công, hay là em chuẩn bị sẵn máy ảnh, đợi chị xuyên không rồi, em còn có thể chụp hình, sau này đưa vào các tạp chí, báo... để kiếm chút nhuận bút. Hai ta quen nhau, chị cũng không có gì để lại cho em, thế thì lưu lại tấm hình xuyên không làm kỷ niệm vậy!”

Nói dứt, dừng cảm đâm đầu thẳng vào cánh cửa đó!

Tiểu Mặc định kéo cô lại nhưng không thể nói để ngăn cản cô, chỉ mở to mắt nhìn cô lao vút vào cánh cửa gỗ sơn đỏ đó!

Ầm!

Một âm thanh cực lớn vang lên.

Tiểu Mặc nhắm mắt, không nở nhìn.

Thiên Thụ mặt sưng vù, sao bay vòng quanh.

“Mộng Hồi Đại X chẳng đã nói, đâm vào cánh cửa này sẽ có thể xuyên không đó sao, tại sao... Tại sao tôi...”, Thiên Thụ ôm trán, lẩm bẩm.

Tiểu Mặc quỳ xuống cạnh cô, chỉ chỉ vào cô.

Thiên Thụ nén đau, nhìn theo.

Chết tiệt!

Trên cánh cửa sơn đỏ, một ổ khoá to bằng nắm tay và một sợi xích to bằng cổ tay đã khoá chặt! Cô muốn mở tung cánh cửa đó thì mới gọi là gặp ma ấy!

Thiên Thụ nước mắt lưng tròng. “Tiểu Mặc, sao em không nói sớm!”

Cậu muốn nói, nhưng cô có thời gian nghe đâu! Tiểu Mạc bắt lực chìa tay ra.

“Thôi, cái này không được thì còn cái khác!”, Thiên Thụ lại rút tư liệu từ túi ra.

Viết chi chít dày đặc, rất phức tạp, nhìn sơ qua thì Tiểu Mạc căn bản không hiểu.

Thiên Thụ đã kéo cậu đứng dậy.

Trong chớp mắt lại phóng đến công viên cũ kia.

Tiểu Mạc quay cuồng chóng mặt với cô, không biết lần này cô lại làm gì.

Thiên Thụ mạnh động chạy tới phía Đông Bắc công viên, ở đó có một mương nước lớn, tuy nước trong mương vẫn được coi là sạch, không bẩn lắm, nhưng cũng rất lớn, đủ làm hồ bơi cho cô nhảy vào.

Tiểu Mạc thấy cô đứng ven đó thì vội kéo cô lại:

Đừng phá phách nữa, đừng xuyên không gì gì nữa.

Thiên Thụ dẫu thèm nghe lời, cũng hươ tay lia lịa. “Tiểu Mạc, em mặc kệ chị đi. Hôm nay chị nhất định phải thí nghiệm thành công! Không xuyên không được thì cũng thành nhân!”

Tiểu Mạc khoát tay lia lịa, hy vọng cô có thể nhìn thấy.

Thiên Thụ ấn cậu lại, còn đẩy cậu ra. “Em mặc kệ đi, không sao đâu. Em chưa từng đọc manga xuyên không nổi tiếng nhất hả? Tên là “Người con gái sông Nile”, rất kinh điển. Nữ chính trong đó cũng là kiểu “tắm xuyên không” rất kinh điển, yên nào, em yên tâm, nhảy vào là xuyên không được!”

Tiểu Mạc rất muốn kéo lại.

Nhưng, tởm!

Cô đã nhảy xuống thật!

Tiểu Mạc ôm mặt.

“A... Oái... Ôi...”, trong mương văng lên tiếng hét.

Đừng tưởng cô xuyên không thật, mà là một người nào đó đang kêu la thảm thiết.

Không phải cô bị nước chìm cho không thở nổi, cũng không phải cô bị sặc, càng không phải là nước trong mương quá thối, mà khi một người anh dũng can đảm nào đó nhảy ùm xuống, mới nhận ra- nước chỉ vừa ngập qua mắt cá chân cô!

Còn chưa tắm mà, rõ ràng là rửa chân xuyên không thì có!

Thiên Thụ còn chưa kêu thảm xong thì nhận ra phía trước có một thứ gì đó trắng trắng, vô cùng sung sướng bơi trong nước lao về phía cô. Thiên Thụ hét lên càng thảm hơn, “xoạch” một tiếng phóng lên bờ!

Bạn Bạch Tiểu Lang à, mình biết bạn bơi rất giỏi, biết bạn có thể tắm trong đó, được chưa?

Thiên Thụ lần này choáng tới độ muốn chết đi sống lại.

Khó khăn lắm mới trèo lên bờ, toàn thân vừa ướt vừa lạnh, tới nỗi cô ngồi trên ghế mà cứ run cầm cập.

Nhìn Thiên Thụ như vậy, Tiểu Mạc vừa buồn cười vừa bó tay. Thấy cô co rúm người, cậu đành cởi áo khoác ra, đắp lên người cô.

Thiên Thụ lạnh tới độ môi tái xanh, vừa run vừa nói, “Sao có thể.... Sao chị xui xẻo đến thế, sao chị không thể xuyên không trở về, rõ ràng những cô gái đó có thể xuyên về mà.”

Thiên Thụ rút ra xấp tài liệu của cô, Tiểu Mạc cuối cùng đã nhìn rõ chữ viết bên trên:

Xuyên không kiểu nguy hiểm: nhảy lầu xuyên không, nhảy vực xuyên không, đụng xe xuyên không, rơi máy bay xuyên không, trúng đạn xuyên không, uống thuốc xuyên không, bom nổ xuyên không, xuyên không do bị đập chết...

Xuyên không kiểu không nguy hiểm: xuyên không khi ngủ, xuyên không khi tắm, xuyên không khi đánh răng, ăn cơm nghẹn chết rồi xuyên không, mở cửa xuyên không, đi đường xuyên không, đau răng bất ngờ rồi xuyên không...

Đạo cụ xuyên không: nhẫn xuyên không, tranh chữ cổ xuyên không, y phục cổ xuyên không, gối cổ xuyên không, đạo sĩ và kính hòa thượng xuyên không...

Mẹ ơi, hóa ra xuyên không còn chia ra bao nhiêu loại thế này? Có thể mở bảo tàng xuyên không được rồi!

Khoa trương nhất là phía dưới cùng của xấp tài liệu này lại còn ghi cách chế tạo máy xuyên không thời gian đơn giản nhất, mà lại còn yêu cầu trong nhà bạn phải tìm một cái ngăn kéo lớn và tối, dùng card giấy chắc chắn nhất viết một lá thư cho cháu nội tương lai, sau đó ném vào trong ngăn kéo rồi hét liên ba tiếng.

“Cháu ơi bà nhớ cháu!”. Thế là năm phút sau, có lẽ đứa cháu nội sẽ nhảy ra khỏi ngăn kéo!

Tiểu Mạc dù trấn tĩnh thế nào cũng không thể tiếp tục xem được nữa. Suy nghĩ muốn xuyên không của phụ nữ thực sự là quá khó đoán, quá khó đoán! Chẳng trách tiểu thuyết xuyên không đó lại bán chạy như vậy!

Cậu ngồi kế bên nhìn Thiên Thụ ủ rũ, không nịn được lấy sổ ra ghi:

Đừng nghĩ nữa, có lẽ thế giới này căn bản không có chuyện xuyên không đâu.

“Sao lại không có?”, Thiên Thụ tròn mắt nhìn Tiểu Mạc, “Rõ ràng chị xuyên không từ quá khứ tới đây mà. Nói cho cùng, em vẫn không tin chị, phải không?”

Tiểu Mạc nhìn cô, đôi mắt trong veo chuyển động.

Em tin.

Cậu ghi trên quyển sổ:

Cho dù chị đến từ đâu, muốn đến đâu, chỉ cần chị nói, em sẽ tin.

Thiên Thụ đọc câu này, bỗng dưng muốn khóc.

Cô nhớ lại hôm đó ở ngoài hành lang trong buổi tiệc, người đàn ông đó đè cô vào tường và nói ra câu “Anh không còn sức lực nào để ngăn chặn những người xung quanh em nữa. Anh thật sự rất thất vọng về em.”

Tại sao? Tại sao lại thất vọng, tại sao lại bỏ cuộc, tại sao không còn sức lực bảo vệ cô, để ngăn chặn đám người vây quanh cô, lẽ nào anh chưa từng nghĩ cho cô hay sao? Lẽ nào chưa từng nghĩ cho trái tim yếu ớt cần được quan tâm khi cô tỉnh lại sau tai nạn xe ư? Cô gần như lịm đi với thế giới này, lịm đi đối diện với anh, đối diện với gia đình từ trên trời rơi xuống, cô luôn cố gắng, luôn để bản thân thích nghi, trở thành vợ anh, trở thành mẹ con gái anh, nhưng thực ra... thực ra trong trái tim cô, cô cứ cảm thấy mình vẫn là Hạ Thiên Thụ chưa kết hôn, luôn là Hạ Thiên Thụ vẫn độc thân. Nhưng cô luôn cố gắng để thay đổi, cố gắng thích ứng với cuộc sống có anh, cô rất ngốc, rất khờ, không biết nấu cơm mà lại cứ thích làm anh hài lòng, không biết chăm con nhưng lại bảo rằng mọi thứ đều OK, không muốn làm xấu mặt anh trước mặt nhân viên của anh, nên khi trợ lý của anh làm cô nuốt chửng son môi, cô cũng chỉ mỉm cười...

Cô rất cố gắng, cô rất cố gắng.

Tuy cô rất ngốc, rất khờ khạo, nhưng cô thật sự rất cố gắng.

Tại sao... anh cứ không nhìn thấy? Tại sao... trong trái tim anh vẫn yêu người khác? Tại sao... tại sao vẫn không bằng chàng trai bên cạnh cô, có thể tin tưởng cô, hiểu được trái tim đau đớn của cô? Nếu thật sự yêu như thế, hãy để người anh yêu sống lại, để anh hạnh phúc đi... Thế thì, cô tình nguyện quay về cuộc sống cô đơn, tiếp tục làm một biên tập viên đáng thương, sống một cuộc sống bình thường và vất vả...

Tiểu Mạc nhìn tròn mắt Thiên Thụ bỗng đổ hoe, bất giác thấy luống cuống tay chân.

Cậu đưa tay định nhẹ nhàng chạm vào tay cô, Thiên Thụ bỗng giơ tay lên, dùng mu bàn tay chùi mạnh lên mắt.

Cô quay sang nói với Tiểu Mạc, “Tiểu Mạc, cảm ơn em bấy lâu nay đã ở bên chị. Chị phải về thật rồi, sẽ không ở lại đây nữa. Chị đi rồi, nhất định sẽ nhớ em. Em phải thật hạnh phúc nhé, phải cố gắng giúp Đan

Lâm xây dựng tạp chí của bọn chị, sau này... Có lẽ sau này sẽ có ngày, chị được nhìn thấy tác phẩm của em. Nhớ tìm một cô gái tốt, bên nhau trọn đời với cô ấy nhé!”

Tiểu Mạc ngẩn ngơ.

Cậu bỗng cảm thấy Thiên Thụ thốt ra những lời này khiến cậu sợ hãi.

Cậu chưa kịp nói gì với cô, thì Thiên Thụ bỗng cởi áo khoác ra ném trả lại cậu, sau đó quay người phóng thẳng ra giữa con đường bên ngoài công viên!

Tiểu Mạc hốt hoảng nhảy nhồm lên!

Thiên Thụ đã lao vút ra con đường xe cộ như ném ngoài kia.

Cô từ đâu đến, thì sẽ từ đó mà đi!

Tại nạn xe, gia đình, chồng, con gái, tổng biên tập, tình yêu... Để tất cả quay về chỗ cũ, để giấc mơ cô bé lọ lem này được tỉnh lại!

Đèn xe lóa mắt, một chiếc xe tải lớn lao tới rầm rầm.

Thiên Thụ nhắm chặt mắt.

Kéttttt...

Bánh xe kêu lên!

38. Chương 37

Chương 37

Kéttttt...

Đèn xe lóa mắt, bánh xe rít vang!

Hạ Thiên Thụ dừng cảm nhắm tịt mắt, chỉ chờ đợi cơn đau đón trên cơ thể!

Nhưng, khi trong không khí tỏa lên mùi cháy khét của bánh xe, bỗng có người nào đó gầm to...

“Này, cái cô gái kia, tự đứng ra giữa đường đứng lý ra đó, muốn chết hả?! Còn cái cậu kia nữa, cậu tưởng cậu lao vào rồi tôi không dám đâm hả, xe tải của tôi lao nhanh như thế, cậu nát bét nhá nhá nhá!”

Phi... Ông chú Sơn Đông đang mắng chửi à?

Thiên Thụ không thấy đau, ngược lại còn xòe bàn tay che mắt mình, nhìn ra ngoài qua kẽ hở.

Tài xế xe tải đang ngồi trong buồng lái cao cao, thò nửa thân người mặc áo xanh quân đội ra và văng nước bọt khí thế, còn phía trước chiếc xe tải to đứng đó lại là một chiếc xe BMW màu bạc! Khoảng cách giữa hai xe không quá ba centimet, chiếc BMW màu bạc cũng chỉ cách Thiên Thụ có 0,01 giây nữa thôi là...! Ôi, nguy hiểm quá!

Nhưng chiếc xe này sao trông hơi quen... Hình như... Hình như...

Thiên Thụ ngoẹo đầu, đang nghĩ xem là chuyện gì thì bỗng trông thấy cửa xe BMW mở ra, một người đàn ông sải bước từ trên xe xuống.

Thiên Thụ tuy đang ôm mặt nhưng vẫn cảm thấy khóe môi mình giật mạnh.

Đây ... Đây... Đây đây đây... là Boss Viên...

Gần như là theo quán tính, Thiên Thụ vừa trông thấy ai đó là định quay lưng bỏ chạy, kết quả là ai đó đã xông đến, lần này không nói câu nào với cô, giơ tay ra câu ngang eo cô, “xoạch” một tiếng ném Thiên Thụ qua vai mình!

“Ồi... Á...”, Thiên Thụ hét tới nổi lạc cả giọng.

Boss có thể nào đừng cứ mỗi lần xuất hiện là kinh dị thế không, có thể nào mỗi lần “xách” cô thì nhẹ tay tí không? Tại sao lại ném... Mũi cô đập vào lưng anh đau quá!

Thiên Thụ đau mùi quá, hét lên, “Buông... Thả em xuống... Em... Thả...”

Bốp!

Boss Viên đưa tay lên đánh mạnh vào mông Thiên Thụ!

“Ốa...”, Thiên Thụ muốn hét, chứ không phải tru lên! Nhưng... bị đánh vào mông! Bốp cô đã mất cũng chưa từng đánh vào mông cô, mẹ cô mỗi lần giận cũng chỉ cốc vào đầu cô! Hôm nay... Hôm nay lại... bị tét mông!

“Kêu cái gì? Muốn ném thử cảnh bị nhét vào cốp xe hả?” Boss Viên khiêng cái sinh vật “không biết sống chết” này, bực bội gầm lên nho nhỏ..

Thiên Thụ bị đánh vào mông nên càng giãy giụa, trong tích tắc nghe thấy thì như bị điểm vào tử huyệt, hoàn toàn dờ ra trên vai anh, không dám động đậy gì nữa.

Cốp xe, kinh dị quá, khiếp đảm quá!

Cũng may Boss Viên hình như khá hài lòng về biểu hiện của cô nên đưa tay mở cửa xe, ném cô vào ghế phụ, sau đó nhảy vào xe, rất lạnh lùng và đẹp trai, lái đi như gió...

Ông chú Sơn Đông mặc quân phục xanh cũng há mồm tròn mắt, chiếc xe đã đi rồi mới rụt đầu vào nói với phụ lái ngồi cạnh, “Nhìn cái gì, đó mới gọi là đàn ông chính hiệu! Đối phó với vợ phải thế, ba ngày không đánh, không khiêng vào giường thì cứ gọi là phản! Khiêng về nhà ném lên giường xử lý, sáng mai dậy bảo đảm khai hết! Đi, chúng ta cũng về nhà xử lý vợ thôi!”

Vù... Chiếc xe tảo lao vút qua.

Một mình Tiểu Mặc đứng bên vệ đường, Bạch Lang chồm lại, nhẹ nhàng dụi dụi vào chân cậu.

Tiểu Mặc cúi xuống, sờ lớp lông mềm mại trên đầu nó. Một người một chó quay đi, từ từ rời xa.

“Đừng sờ em”[1] lao một mình về căn nhà rộng lớn của Boss.

[1] BMW cũng là viết tử của ba từ “bie mo wo” – đừng sờ em.

Thiên Thụ từ ghế phụ thò đầu ra, thấy là nhà mình thì hơi yên lòng. Cô còn sợ Boss hận quá sinh ghét, kéo cô đến một nơi khỉ ho cò gáy nào đó rồi ném cô xuống chôn vùi cho xong chứ! Đang định ngồi ngay ngắn lại rồi xuống xe thì phát hiện ra Boss Viên trước kia cứ xuống xe là đi luôn, lần này lại quay sang bên chỗ cô, “xoạch” một tiếng mở toang cửa xe, rồi túm chặt lấy cô.

Thiên Thụ bỗng khiếp đảm, “Làm... Làm gì thế? Em... Em tự đi được... Á...”

Boss Viên không nói không rằng, vác cô lên vai, rồi nhanh gọn!

Mũi Thiên Thụ lại đập vào tấm lưng chắc khỏe của anh, đau đến nỗi nước mắt nước mũi chảy ra.

Boss Viên khiêng cô vào trong, Thiên Thụ sợ hãi, “Em tự đi được... Thả em... Thả em xuống... Boss... Boss Viên... Viên Dã...”

Mẹ ơi, cảm giác gì đây, cứ như lúc nhỏ làm chuyện có lỗi, bị bố vác lên vai ném vào trong nhà đánh ột trận vậy! Người đàn ông có tấm lưng chắc khỏe, khí thế lạnh lẽo im lìm, và cả bước chân sải rộng, đều khiến tim cô đập thình thịch vì sợ hãi! Lỡ như anh ném cô vào trong nhà, đánh vào mông một trận thì làm sao?

Boss Viên không thèm đếm xỉa đến tiếng la hét của cô, sải bước đi vào trong nhà, mở cánh cửa ra rồi bước vào.

Trong nhà im lìm, không biết có phải dì đã đi ngủ cùng con gái rồi không. Thiên Thụ tưởng Boss Viên sẽ ném cô lên sofa, hoặc ném cô vào phòng ngủ hoặc trên giường anh, thì đúng là khủng bố thật, ai ngờ Boss Viên vào cửa thì ngoặt vào căn phòng gần cửa ra vào nhất – nhà bếp!

Lông tơ toàn thân cô dựng đứng, chết thật, trên bệ còn bày đầy rau củ quá, con dao sáng bóng suýt thì đâm vào mông cô! Nhưng cô không dám kêu la, vì tay Boss đã đập mạnh một cái lên trên bệ!

Trái tim Thiên Thụ bị dọa cho khiếp hãi. “Boss à... Bạo ... Bạo hành gia đình cũng là phạm pháp đó!”

Ai kia một khi sợ hãi là rã đánh cầm cạp, lấp ba lấp bấp.

Viên Dã đề xuống người cô, tức tối nhìn cô, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng sắc nhọn có thể giết người. “Hạ, Thiên, Thụ! Rốt cuộc em đã chơi đủ chưa?”

Thiên Thụ nghe giọng Boss như vậy là biết mình khó tránh rồi. Nhưng mà, tại sao lại là câu đó, tại sao lại là “chơi đủ chưa”? Cô chơi cái gì? Cô không hề chơi gì mà!

Thế là ai đó nhếch miệng ra vẻ không sợ chết. “Em có chơi gì đâu!”

“Đã chơi đến mức nằm dưới xe tải rồi mà còn muốn chơi thế nào nữa?”, Boss Viên xem ra rất giận.

Thiên Thụ chớp mắt, “A, cái đó à, cái đó không phải chơi, cái đó là đâm xe mà! Đâm xe sẽ chết, chết thì sẽ...”

Bỗng cổ cô bị bóp chặt, môi bị khóa kín!

Thiên Thụ chớp đôi mắt to, thần kinh rối loạn nhìn gương mặt bỗng phóng to trước mắt cô.

Có có có... Có nhầm không? Lại hôn? Hơn nữa còn bất ngờ không báo trước, chẳng phải anh đang giận sao? Sao tự dưng hôn cô? Mũi cô vào mũi cô, lúc này mũi cô vừa đau vừa nhức, suýt thì nước mắt tuôn trào. Nhưng hình như anh vẫn đang giận, cho dù là hôn thì hình như cũng rất mạnh mẽ, hơn nữa hơn nữa...

“Úi da!”, Thiên Thụ đau quá hét lên, đẩy anh ra!

Anh lại cắn cô!

“Đại Boss... Anh là Đại Boss mà! Anh tuổi cún hử, sao cắn người ta!”, Thiên Thụ ôm đôi môi sưng đỏ.

Nụ hôn này không chút lãng mạn, cũng không chút dục vọng, thậm chí còn có chút đáng ghét, dăm cắn cô!

Viên Dã trừng mắt nhìn cô nàng ngốc nghếch, giọng nói trầm khàn gần như thoát ra từ kẽ răng. “Em thử nói lại cái chữ đó xem?!”

Hử, chữ nào?

Thiên Thụ chớp mắt, “Chữ nào cơ? Em? Anh? Chơi? Đụng xe hay là chết...”

Quả nhiên, ai đó lại áp sát! Cái chữ “chết” kia bị nuốt gọn vào giữa môi anh và cô, biến mất dạng.

Thiên Thụ bỗng thấy hơi thở sắp ngừng lại rồi.

Anh... lại vì cái chữ “chết” đó mà hôn cô? Cái tặc gì thế? Chúng kiss chữ “chết”? Nghe đồn rằng có người uống rượu xong là cứ đi theo người khác mà hôn hít, còn Đại Boss là sao? Chúng Kiss vì sợ chết?

Thiên Thụ cười phá lên rất không có đạo đức, vừa cười vừa nói trên môi anh, “Này này này, Đại Boss, anh sợ chết thế á? Em chẳng qua chỉ nói từ chết... Không phải em chết, là người ta chết...”

Ai đó giữ chặt đầu ai kia, hôn sâu! Hôn đắm đuối!

Ôi a, mạnh mẽ quá, nóng bỏng quá, kích thích quá, nồng nhiệt quá! Không thở nổi nữa!

Thiên Thụ đẩy ngực anh ra, cố gắng giãy giụa. “Thực ra... Thực ra anh nghe em nói đã... Không phải... em muốn chết mà...”

Chụt!

Hôn một cái.

Ai kia thở dốc, “Thực ra, thực ra em muốn xuyên không... Tai nạn xe có thể xuyên không mà!”

Chụt!

Môi Boss và môi cô bỗng rời ra, đôi mắt sáng rõ của Viên Dã nhìn cô với vẻ lạ lùng.

Ai kia bị hôn đến choáng váng đầu óc, môi vừa đỏ vừa sưng như cánh hoa.

“Em nói cái gì?”, Boss Viên trừng cô.

Thiên Thụ thở dốc, “Em... Em nói em muốn xuyên không... Thực ra anh không biết là em từ ba năm trước xuyên không tới phải không? Xin lỗi, em cũng chưa từng nói với anh, là vì... Vì chính em cũng không rõ là chuyện gì nữa, chỉ là hôm đó em đi xem mắt, sau đó bỗng nhiên gặp tai nạn xe, bị xe đâm... rồi đến hiện tại. Em mở mắt ra, bỗng phát hiện mình đã là vợ của người khác, cả con cũng có rồi! Đúng là một mai thức dậy biến thành mẹ! Anh có biết em vừa tỉnh lại thì chỉ thấy bóng dáng anh bỏ đi, cô y tá nói anh là chồng em, lúc đó em thật muốn lớn tiếng hỏi anh một câu, ‘Ông xã, anh là ai?’ không?”

Viên Dã nhướng mày, thoáng có một nụ cười lướt qua trong mắt anh.

Hạ Thiên Thụ vẫn ngồi đó mân mê ngón tay. “Về sau... Về sau cứ như thế... Em không cố ý ở lì đây, cũng không cố ý không nói rõ với anh, thực sự là vì... vì em cũng không có cách nào xuyên không về cả! Sau đó... Sau đó quen Quan Nguyệt San, em mới biết, hóa ra mối tình đầu của anh đã mất rồi...”

Viên Dã lại nhướng mày.

“Nên, em lúc này không phải chơi đùa, em muốn xuyên không lần nữa, có lẽ em có thể quay về ba năm trước, hoặc nếu may mắn, em còn có thể quay về lúc anh học đại học! Sau đó em sẽ tìm Quan Nguyệt Tịnh, sau đó em sẽ nói với chị ấy, khi nào nên cẩn thận bị xe đâm, bảo chị ấy nhất định phải sống thật cẩn thận! Rồi hai người sẽ có thể sống hạnh phúc bên nhau!”

Thiên Thụ ngồi trên bệ đá, nói rất nhiệt tình, như thể cô thật sự có năng lực thần kỳ xuyên không vậy, nói đến Quan Nguyệt Tịnh và anh, gương mặt đã tỏa ra một thứ ánh sáng rạng rỡ.

Viên Dã nhìn cô, lần này trong đôi mắt không còn nét cười, ngược lại là vẻ kỳ lạ và nghi ngại.

“Xuyên, không? Để cô ấy, sống lại?”

Anh hỏi cô từng câu từng chữ.

Thiên Thụ lập tức gật đầu.

Viên Dã hơi quay mặt đi, không biết đầu óc cô nàng này suốt ngày suy nghĩ gì lung tung nữa? Có phải đã xem tiểu thuyết ngôn tình trên mạng văn học Lục X gì đó quá nhiều rồi không?

Thiên Thụ thấy ánh mắt rất không tin của Boss Viên thì lẩm bẩm nói thêm, “Anh hãy tin em, em nhất định sẽ xuyên không về, em nhất định sẽ tìm ra chị ấy, nhất định có thể thay anh tìm lại người anh yêu nhất...”

Chụt!

Môi ai đó, bỗng dán vào môi cô.

Lần này không còn vội vã và trừng phạt, anh nhẹ nhàng cắn lấy môi cô, chậm rãi, nhẹ nhàng, hút cô vào trong miệng mình.

“Thiên Thụ, đừng ngốc.” Anh cắn nhẹ vào môi cô, “Thời gian không thể quay ngược, tình yêu không thể có lại. Những gì em phải làm là trân trọng hiện tại...”

Nụ hôn của anh, nhẹ nhàng, chậm rãi bao bọc.

Không còn cuồng nhiệt mạnh bạo như lúc này, mà mềm mại dịu dàng, ẩm ướt nóng bỏng... Anh mút lấy môi cô từng chút như thương xót, hôn lên đôi môi cô, tỉ mỉ liếm mút hết chỗ vừa cắn cô lúc này...

Thiên Thụ chỉ cảm thấy môi nóng ẩm, trơn trượt mềm dịu... Một cảm giác nóng bức nhẹ nhàng từ trái tim dâng lên...

Sao lại thế này? Ban nãy rõ ràng họ đang cãi nhau mà? Sao bỗng dưng từ phim đánh nhau chuyển sang phim tình cảm lãng mạn rồi? Hơn nữa còn có chút nội dung cấm trẻ con xem? Nhưng cô thích nội dung này, ẩm ướt mềm mại, dịu dàng nhẹ nhàng, so với lúc lạnh lùng sắc bén thì anh đã dịu dàng hơn nhiều...

Chắc không diễn lại cảnh trong khách sạn bấy sao chứ?

Thiên Thụ liếc thấy trên bếp kế bên còn đang đun một nồi nước, cô lại còn có thời gian nhắc Boss, “Lửa... Tắt bếp...”

Viên Dã thật sự có cảm giác sắp bại trận, nhưng anh đã giơ tay che lấy mắt cô, cẩn nhẹ lên đôi môi mềm mại của cô, ra lệnh ngang ngược, “Hạ Thiên Thụ, em nhắm mắt lại cho anh, chuyên tâm một chút!”

Thiên Thụ tuân lệnh nhắm mắt.

Cô tốt bụng mà, nhắc anh tắt bếp hẳn, để tránh lần trước, bất cẩn lại gây ra hỏa hoạn...

Ồ, đừng!!!

39. Chương 38

Chương 38

Nụ hôn nhẹ nhàng mềm mại, có một cảm giác dịu dàng và thoải mái khó tả.

Thiên Thụ vốn luôn tò mò rằng con trai và con gái tại sao lại thích hôn nhau đến thế? Giống như từ điển đã giải thích, đó là một cách biểu đạt sự yêu mến chẳng? Nhưng thực ra bây giờ cô thấy căn bản không chỉ là biểu đạt, mà là một dạng bản năng, bản năng của cơ thể, bản năng của tinh thần. Khi môi hai người chạm nhau, hơi thở và hơi ẩm của anh ấy dường như có thể truyền đến cơ thể bạn, hơi thở anh ấy bao bọc nhịp tim của bạn, hơi ẩm và rung động của anh ấy có thể dịu dàng ôm lấy bạn.

Thậm chí là khi tay anh nhẹ nhàng vòng siết bạn, cơ thể bạn sẽ cảm thấy được sưởi ấm, được bảo vệ...

Phụ nữ, điều họ thích nhất chính là hơi ẩm này, cần nhất chính là sự bảo vệ này.

Khi môi Viên Dã nhẹ nhàng lướt qua cô, cô không kìm được rên lên.

Trong tích tắc anh xâm nhập vào lãnh địa của cô, mút lấy đầu lưỡi của cô.

Trong đầu Thiên Thụ bỗng nảy ra đủ loại bong bóng màu hồng từng xuất hiện trong khách sạn bấy sao, xấu hổ tới mức đến cổ cũng đỏ cả lên!

“Không... Không... Viên...” Thiên Thụ sợ hãi lùi ra sau, cơ thể hơi nghiêng, cô vội đưa tay ra chống đỡ, kết quả là chống lên bệ và...!

Túi màu đỏ đựng sốt cà chua rất không nể mặt cô, “phụt” một tiếng bắn đầy tay và mặt cô!

Choáng.

Thiên Thụ trong tích tắc như muốn hóa đá.

Cô luôn phá hoại không khí, nhưng kỳ thực cô thật sự không cố ý mà!

Nhìn ánh mắt Boss Viên nhìn cô, Thiên Thụ cúi người định nhảy xuống khỏi bệ, “Em... Em đi rửa...”

“Không cần”, Boss Viên bỗng ấn cô lại.

Thiên Thụ đưa bàn tay đỏ chót lên, “Nhưng đám sốt này nhớp quá...”

Anh đưa tay nắm lấy cánh tay cô.

Đầu lưỡi, chạm vào lòng bàn tay cô.

Oái...

Thiên Thụ run bắn lên.

Có nhầm không? Cảm... Cảm giác này... Đầu lưỡi dần dần trượt qua lòng bàn tay, mà lại... Chết tiệt... Nhảy cảm đến thế! Nhìn anh cúi đầu nâng tay cô, mút hết từng giọt tương cà trên đó, đầu lưỡi từ từ lướt qua ngón tay cô, lướt qua kẽ ngón tay nhảy cảm của cô, rồi dưới ánh nhìn của cô, nhẹ nhàng ngậm ngón tay cô như búp măng vào miệng anh...

Ồi ời ời! Thiên Thụ bị anh hôn đến lông tơ dựng ngược, người đàn ông này thực sự là “núi băng” hay sao? Sao mỗi lần hôn đều cảm thấy kinh nghiệm phong phú, dịu dàng ân cần đến mức khiến phụ nữ muốn hóa thành nước rồi. Đặc biệt là khi đầu lưỡi anh nhẹ nhàng lướt qua kẽ ngón tay cô... Cảm giác mềm mại trơn trượt đó dễ chịu tới nỗi ngón chân cô cũng sắp cong lên!

“Không... Cần... Mà...”, Thiên Thụ run rẩy rên rỉ.

Bỗng dưng, Viên Dã đang hôn miết mài ngón tay cô bỗng phì cười thành tiếng.

Thiên Thụ ngớ người.

Đại Boss cũng... cười hớn hở thế sao?!

Viên Dã ngẩng lên, mái tóc sáng bóng, đôi mắt trong veo nhìn ánh mắt thắc mắc của Thiên Thụ, anh không cười nữa mà khẽ đằng hắng, “Khụ... Thực ra, lần trước anh muốn hỏi em, rốt cuộc là không... hay là cần? nếu không thì nói ‘không cần’, hoặc là ‘cần’; chứ đừng trước thì bảo ‘không’, sau lại ‘cần’ ... Rốt cuộc là em không, hay là cần?”

Choáng!!

Thiên hạ vô địch choáng, siêu cấp sét đánh choáng!

Thiên Thụ lần đầu nghe Boss Viên nói một hơi dài như vậy, nhưng sau khi nói xong, cô choáng tới độ suýt thì té lăn xuống khỏi bệ đá! Chết thật, cô chỉ là rên rỉ thôi mà, anh lại còn hỏi cô rốt cuộc là “không” hay là “cần”! Anh làm người ta ra nông nổi này, anh nói xem là “không” hay là “cần”?

Thiên Thụ xấu hổ mặt đỏ như con tôm luộc, từ đầu tới chân đỏ rùng rục. Hơi thở cũng hổn hển, đưa tay quệt đống sốt sô-cô-la mềm mềm trên bệ, rồi quệt lên mặt Boss Viên. “Anh quá đáng! Lại... lại còn cười người ta! Không phải là do anh hả...!”

Boss Viên không ngờ cô dám làm thế, thoáng cái bị bôi lên cổ, ngay cả áo sơ mi trắng cũng dính sốt sô-cô-la đen thui nhơm nhớp.

Đại Boss nhướn mày, nheo mắt lại, nói vẻ uy hiếp, “Con thổ kia, to gan gớm nhỉ!”

Thiên Thụ bị tiếng gọi của anh làm toàn thân tê liệt, biết tâm trạng anh khá tốt nên cô cứng miệng đáp trả, “Em... Gan em vốn dĩ là to, em... Em không sợ anh đâu!”

“Thế à?!” Viên Dã nhướn mày nhìn cô, đôi mắt sắc nhọn phóng đến.

Thiên Thụ bị anh trừng mắt, nhưng lần này lại cố gắng chớp chớp mắt, trừng mắt lại anh.

Viên Dã thấy đôi mắt lấp lánh sáng của cô, bỗng nhiên hôn thật mạnh.

Hôn lên vệt tương cà trên mặt cô, hôn lên đôi môi cổ tử ra kiên cường của cô.

Thiên Thụ lại bị anh giữ chặt, đương nhiên không chịu thua kém, một tay túm cổ anh, hôn chụt lên cổ anh như một con thỏ.

Sốt sô-cô-la nồng đậm dính đầy lên miệng cô. Cùng với da thịt trơn láng của anh, mùi bạc hà dễ chịu trên người anh, thơm mát mềm mại, thật là ngon lành! Chẳng tránh anh cứ thích cắn cô, thích hôn cổ cô, hóa ra là cảm giác này... Thú vị quá, cô cũng muốn cắn!

Thiên Thụ bị nghiền rồi, nhe răng ra cắn vào cổ Viên Dã!

Nơi nhảy cảm sau tai bị răng nhọn của cô cắn vào, Viên Dã cảm thấy toàn thân run bắn!

Cơ bắp toàn thân như cứng đờ, cảnh quen thuộc trong khách sạn bấy sao lại xuất hiện, cơ thể đầy đủ đường cong của cô, làn da mềm mại như lụa, “cặp thỏ” trắng nõn nà... Anh đều đã nhìn thấy!

Hơi thở trong tích tắc trở nên gấp gáp, hai người thở hổn hển, quần vào nhau!

Thế là phim tình cảm lãng mạn đắm đuối, suýt biến thành phim tình cảm xã hội đánh nhau!

Cộc cộc cộc!

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên!

Trên cánh cửa kính mờ của nhà bếp phản chiếu bóng dì Trương đang cuống quýt, dì vừa gõ mạnh vào cửa vừa gọi to, “Cậu Viên! Cô Hạ! Hai người có phải về rồi không? Có phải đang ở trong bếp không? Tôi vừa đi vệ sinh một lát... Trời ơi, mau mở cửa, trên bếp tôi còn đang chiên trứng, con bé còn đang ngồi trên xe nôi!”

Cái gì?!

Hai người đang định chuyển sang đóng phim đánh nhau vừa nghe dì Trương kêu như vậy thì hồn phi phách tán hết!

Cả hai cùng quay lại, nhìn ra phía sau bệ đá!

Ồi trời ơi... Phía sau đó có đặt một cái xe nôi thấp, cô bé con mũm mĩm, hồng hào xinh tươi đang bị nhốt trong đó! Trên cái bàn gỗ nhỏ phía trước còn đặt một cái bát, xem ra con gái đang đợi bữa tối trứng luộc! Kết quả bị hai ông bố bà mẹ ngốc nghếch đóng phim đánh nhau ở đây, trứng luộc có lẽ sắp thành trứng khô rồi!

Cô bé con đáng yêu ngồi trên ghế cứ “i a i a” vui vẻ, bỗng nhĩ thấy hai người lớn đang quần lấy nhau cùng thò đầu ra nhìn nó, cô bé vô cùng sung sướng toét cái miệng hồng hào đang chảy nước miếng ra, cười tươi rói với họ.

Cái thìa trong tay vừa gõ lên bát, vang lên “teng” một tiếng!

Hai nam nữ chính bộ phim đánh nhau bỗng vạch đen đầy mặt.

Mẹ ơi, mặc kệ là phim tình cảm hay đánh nhau gì đó, ai có thể ngờ là trong bếp còn có một khán giả nữa chứ! Choáng ơi là choáng, thiên hạ vô địch choáng, siêu cấp sét đánh choáng!

Ba phút sau, Viên Dã bình thản như không, giả bộ chưa có gì xảy ra, bế con bé lên rồi mở cửa bếp.

Hạ Thiên Thụ cúi gầm đầu, khom lưng, như thể làm sai cả trăm chuyện, lủi thủi theo sau anh chuẩn ra ngoài.

Dì Trương thấy họ ra thì lập tức giơ tay đón đứa bé. “Cậu Viên, hóa ra hai người đều về rồi à. Nhưng làm tôi sợ chết được, không biết vì sao cửa bếp lại khóa, đứa bé còn ở trong. Xin lỗi xin lỗi, lần sau tôi thề sẽ không để xảy ra chuyện này nữa!”

Thiên Thụ xấu hổ tới nỗi muốn khoét lỗ chui xuống cho rồi. Rõ ràng là họ đóng phim bậy bạ, khóa cửa bếp, nào phải lỗi của dì Trương.

Nhưng Boss Viên chính là Boss Viên, người ta mặt không đỏ, thở không gấp, còn vô cùng bình tĩnh gật gù, “Vâng.”

Dì Trương rất hối lỗi, bế đứa bé nhưng ánh mắt còn nhìn thấy vết tương đen đen đỏ đỏ trên áo họ. “Trời ạ, áo hai người sao bẩn thế này? Có phải làm bắt tương cà và sốt sô-cô-la lên không? Haizzz, tôi từng tuổi này rồi, đặt đồ cũng không để ý, hai người mau thay ra đi, tôi giặt cho...”

Dì Trương nhiệt tình muốn bù đắp tội lỗi, định lột áo Thiên Thụ ra.

Hạ Thiên Thụ hồn phi phách tán, túm chặt áo và cổ mình, kêu lên, “A, không cần đâu, tự cháu giặt được!”

Không còn chuyện gì choáng hơn thế này nữa, cô khom lưng cúi đầu, “vù” một cái chuẩn về phòng mình!

Dì Trương cũng giặt bẩn mình.

Boss Viên trấn tĩnh, neho mắt với dì Trương. “Khụ, không sao, cô ấy sẽ tự giặt!”

Thế là cũng trấn tĩnh quay về thư phòng của mình.

Dì Trương thấy hành động kỳ quặc của họ, rồi lại nhìn vết thương kỳ quặc trên người họ, mà lại còn đen đen đỏ đỏ, không lẽ hai người đánh nhau không thành trong bếp? A, vợ chồng trẻ chiến tranh lạnh tăng cấp đến nước này rồi ư?!

“A, trứng luộc!”, dì Trương kêu lên, bế con bé lao về nhà bếp.

Hạ Thiên Thụ cả đêm không ngủ ngon.

Cô cứ nằm lẩn lộn trên giường, nghĩ mãi về bộ phim “đánh nhau” xảy ra trong nhà bếp. Lần này hình như khác với lần trước, thái độ của anh đối với cô hình như cũng hơi khác. Lần đầu nói một câu dài như vậy, cũng là lần đầu anh cười mà không chút phòng bị nào với cô.

Chỉ có điều câu “rốt cuộc là em ‘không’, hay là ‘cần’?! ” quá choáng! Choáng tới nỗi cô chết đi sống lại, sống lại chết đi.

Thiên Thụ cứ lẩn lộn đến nửa đêm, muốn gửi tin nhắn quấy rối Đồng Tiểu Vi. Kết quả gửi mãi không thấy hồi âm, cô liền gọi điện, hóa ra- đã tắt máy!

Cái đồ XXOO, cái tên đó chẳng biết đã túm chồng cô nàng đi “hoang dã” ở đâu rồi!

Hừ, đã!

Nghĩ đến chữ này là Thiên Thụ lại đỏ mặt.

.luv-ebook

Tiêu, cả đêm ngủ như thế nào, chắc mọi người đã có thể tưởng tượng.

Cũng may hôm sau là ngày nghỉ, mọi người đều ở nhà không đi đâu. Thiên Thụ còn đang ôm gấu bông, rúc trong chăn ngủ say sưa, bỗng bị điện thoại đánh thức.

Cô chụp lấy điện thoại. “Này, đồ chết tiệt, cuối cùng cũng có lương tâm gọi điện lại...”

“Hạ Thiên Thụ! Mày nói ai chết tiệt?!”, đầu dây bên kia vang đến giọng nói gần như sắp phát điên.

Thiên Thụ bật dậy trên giường, sợ tới nỗi đầu ngón tay run bắn lên.

“Thái... Thái... Thái hoàng thái hậu?! ”

Bà Hạ nghe giọng con gái run rẩy thì cười đắc ý, “Hô, ba ngày không thấy mẹ lại không biết sợ à? Ha ha ha, con gái yêu quý à, con quý an[1] đi!”

[1] Quý là quý lạy.

Quý an?

Thiên Thụ vạch đen đầy mặt, mẹ già Cos cũng nhập tâm quá.

“Mẹ, đừng đùa nữa. Lần trước tiền và thư con gửi mẹ đã nhận được chưa?”, Thiên Thụ sau khi ra viện đã gửi một lá thư và một số tiền ẹ, để mẹ già nơi xa xơi được yên tâm.

“Nhận được rồi, nhận được rồi!”, thái hậu cười hà hà trong điện thoại, “Mẹ còn gửi lại một tấm thiệp cho con mà.”

“Ồ, thế sao?”, Thiên Thụ bước xuống giường, lê dép đi lấy nước, “Con chưa nhận được, mẹ gửi tới tòa soạn à?”

“Không, gửi tới nhà con mà”, bà Hạ cười vui vẻ nói.

“Nhưng con chưa nhận được, chẳng lẽ dì Trương nhận...”, Thiên Thụ hớp một ngụm nước lọc.

“Chắc không phải, vì mẹ còn chưa gửi mà.”

Phụt...

Thiên Thụ phun nước ra ngoài, suýt nữa thì trượt ngã.

“Lúc này mẹ đi ngang thùng thư, vốn định gửi cho con, sau đó nghĩ lại dù sao cũng sắp gặp nhau rồi, mẹ đưa thẳng cho con là được. Mở cửa đi, con gái!”, bà Hạ cầm điện thoại, hét to.

A... Rầm!

Thiên Thụ ngã lăn ra trong tích tắc!

Mẹ... Mẹ lại...

Cô ném điện thoại đi, bò dậy, rồi lao vèo vèo như vòi rồng ra khỏi phòng, loạng choạng chạy ra hành lang, khiến dì Trương và con gái đều nhìn về tò mò, sau đó lao ra cổng, “xoạch” một tiếng mở ra...

“Hi! Con gái yêu dấu, thái hậu đây – giá đáo rồi!”, bà Hạ khoác túi sau lưng, cười tươi rói đứng ngoài cửa, giờ tay hình chữ “V” với con gái.

40. Chương 39

Chương 39

Thái hoàng thái hậu giá đáo, con rể Viên lập tức mở tiệc mừng ở Quan Nguyệt Viên.

Cả gia đình lũ lượt kéo nhau vào phòng bao ở Quan Nguyệt Viên, bà Hạ lâu quá không gặp con rể, vừa thấy anh nhiệt tình bày cả một bàn tiệc thế này thì hứng chí nhắc bàn tay mồm mồm thịch thà lên vỗ vào lưng Viên Đại Boss một cái.

“Con rể tốt! Biết nhà này ăn uống kham khổ nghèo nàn, thái hậu đây đi tàu lửa ba ngày chưa ăn được bữa cơm no nào, đặc biệt bồi bổ sức khỏe ẹ đúng không?”

Viên Dã bị bà đánh một cái cật lực, tuy là đàn ông thì nên kiên cường đứng thẳng, nhưng “thái hậu hỏi toàn chuồng” kia quả thực vẫn khiến anh hơi sặc một chút.

Thiên Thụ vội kéo mẹ lại. “Mẹ, mẹ đừng ra tay mạnh thế chứ. Chẳng phải con gửi tiền ẹ rồi sao, sao không đi máy bay?”

“Máy bay? Cái máy mà bay loạn trên trời đó hả?”, bà Hạ mở to mắt, “Mày nói thử xem cái con ‘gà’[1] đó cánh được bao lớn chứ, bay trên trời có bay vững được không? Con à, mẹ biết mày lo ẹ, nên lần sau nếu có vịt bay được, ngỗng bay được, thì hay mua vé ẹ.”

[1] Chữ “cơ” trong phi cơ là máy bay đồng âm với chữ kê là gà.

Thiên Thụ vạch đen đầy mặt

Lần này đã biết tính cách vòng vo vợ vẫn lại bất bình thường của Thiên Thụ là di truyền từ ai rồi chứ?

Ngước lên nhìn Boss Viên.

Viên Dã sắc mặt không chút cảm xúc ngồi xuống, vẫn bình thản lạnh lùng như bình thường.

May quá may quá, Thiên Thụ vội kéo bà Hạ ngồi xuống bàn.

“Mẹ, đừng đùa nữa, mẹ mau ăn uống no say đi, về rồi tắm rửa nghỉ ngơi.”

Thiên Thụ hơi xót xa, thực ra dường như mẹ đang đùa, thực ra trong lòng cô biết, mẹ không nỡ dùng tiền của cô, cứ nói là số tiền đó là do con gái đổi lấy bằng máu và mồ hôi, thà đợi cô về nhà rồi mua thức ăn ngon cho cô.

“Xùy, con bé này, dám bảo mẹ nó đùa!”, bà Hạ hươ tay, “bốp” một cái vỗ mạnh lên lưng Thiên Thụ.

Thiên Thụ tí nữa là phun máu ra.

Tay của mẹ... Thế mà Boss Viên lúc này vẫn chịu đựng được.

Bà Hạ phớt lờ cô, quay sang bế cháu gái, “Không nói với con nữa, mẹ sang hôn cháu ngoại của mẹ đây. Ồi chao bảo bối của bà, mau đến đây để bà ngoại bế nào...”

Bà Hạ đưa cánh tay múp míp ra, hơi nhăn nhoe nhưng lại cười rất hiền lành như một đóa hướng dương, cô bé con thấy bà thì rất nể mặt mà dang cánh tay bé nhỏ ra, miệng còn chum chim phát ra tiếng non nớt, “Chim chim... Bế...”

“Chim chim?”, bà Hạ ôm đứa bé mũm mĩm, cười đến nỗi nếp nhăn cũng giãn ra, “Bà không có chim, con cũng không có chim, nhà con chỉ có...”

“Mẹ!”, đầu Thiên Thụ sắp bốc khói tới nơi.

Bà Hạ trừng mắt, tiếp tục nói, “Nhà con chỉ có ông lão hàng xóm kể bên hình như có nuôi vài con chim...”

Rầm!

Mặt Thiên Thụ đập xuống bàn, chỉ muốn mình chết đi cho rồi.

Viên Dã hơi mím môi, gọi phục vụ, chuẩn bị mang thức ăn lên.

Diệp Thụ ngồi cạnh nhìn bà Hạ, cười đến nỗi mắt híp cả lại. Vừa cười vừa nói, “Bà ơi, bà thật thú vị, nhìn con bé hợp với bà chưa kìa, bình thường con bé quỷ quái này chưa từng cho ai bế cả.”

“Đương nhiên, cũng phải biết bà là ai chứ, phải không bé yêu?”, bà Hạ bế đứa bé mũm mĩm trắng nõn, cười tươi rói, “Cháu ngoan, thơm bà cái nào.”

Cô bé mũm mĩm lập tức chu môi ra, lao bổ về phía bà Hạ. Đôi môi đỏ như son còn dính chút nước dãi trong veo, cứ thế hôn chùn chụt văng tung tóe lên mặt bà Hạ.

“Ô ha ha, bảo bối ngoan của bà, cháu ngoan của bà!”, bà Hạ được con bé hôn, mặt dính đầy nước dãi nhưng cười tươi tắn như gió xuân, vừa bế con bé vào lòng vỗ yêu chiều hết mực, vừa kỳ thị nhìn Thiên Thụ. “Hừ, cái đồ con gái xấu xa, có phúc ba đời mới nhận được một đứa bé đáng yêu thế này!”

Thiên Thụ ngoác miệng ra, rõ ràng đang thân mật với con gái cô mà, sao chớp mắt đã chia mũi dùi sang cô rồi? Cô làm sai chuyện gì ư?

Ai ngờ bà Hạ nói câu sau càng khiến cô thổ huyết...

“Sinh thêm đứa nữa đi.”

Phi...

Ngậm trà bắn ra rõ xa, gần như dính cả lên mặt Boss Viên.

Khiến ai kia vội vàng rút khăn giấy ra, run lấy lấy, Viên Dã đã tự lấy khăn sạch bên cạnh lau mặt rồi.

Về mặt vẫn trấn tĩnh, lạnh lùng, bình thản.

Thiên Thụ hâm mộ vẻ bình tĩnh trước mọi tình huống của anh chết đi được, mỗi lần cô nhìn thấy mẹ là đều bị bà làm cho chết đi sống lại, lần này bế một đứa con chưa đủ, đòi cô sinh thêm đứa nữa? Sinh thêm đứa nữa... Câu này nghe là khiến người ta nghĩ đến chuyện bấy bạ, tuy rằng sinh con là chuyện rất cao thượng thần thánh, nhưng trước khi cao thượng thần thánh để cả nhà đều thích, thì phải làm cái đó trước, rồi mới có khả năng có thai một đứa bé cao thượng thần thánh... Chuyện đó à... Chuyện đó à...

Thiên Thụ không dám liếc nhìn Boss Viên nữa, cứ nghĩ đến chuyện hôn xảy ra ở nhà bếp là cô đã xấu hổ tới độ muốn chui xuống lỗ rồi.

Bà Hạ liếc nhìn cô, rồi lại nhìn Viên Dã, nói với vẻ không vui lắm. “Sao nào, đề nghị này của mẹ kỳ cục lắm hả?”

Thiên Thụ túm gấu áo, Viên Dã uống trà.

Dì Trương thấy hai người đều lúng túng thì không kìm được kéo kéo áo bà Hạ, nói nhỏ, “Bà nó ơi, bà không biết sao, vợ chồng đó đang chiến tranh lạnh mà. Mấy hôm rồi sao không nói câu nào, hôm qua... Hôm qua tôi còn thấy hai đứa đánh nhau ở trong bếp nữa.”

“Cái gì? Đánh nhau?! Con rể Viên đánh con gái tôi?” Giọng bà Hạ lập tức cao vút lên.

Thiên Thụ sợ hãi nhảy nhồm. “Mẹ, mẹ, không phải, không phải đánh nhau, bọn con không đánh nhau...”

Ôi trời mẹ làm ơn đừng khoa trương thế chứ, cứ nghe chữ “đánh” là cứ như con gà mái mẹ bị cắt tiết ấy, giang cánh ra nổi cơn điên ngay.

Sắc mặt Viên Dã vẫn không thay đổi, anh chỉ đặt ly trà xuống bàn, bình thản nói, “Đó không phải đánh nhau. Chúng con chỉ đang... thiết sa[2]!”

[2] Thiết sa, có nghĩa là trao đổi, bàn bạc

A hả?! Thiên Thụ thấy khoe môi giật giật, Đại Boss nghĩ ra cái từ gì vậy, thiết sa? Thành phim kiếm hiệp thật sao?

Bà Hạ càng không hiểu. “Hai đứa thiết sa cái gì?”

Boss Viên thản nhiên, “Xem sốt nào thì ngon hơn.”

A... Hả?!

Đám phụ nữ trong phòng ngó người.

Chỉ có cô bé con trong lòng bà Hạ là cười khanh khách, cầm cái thìa trước mặt bà gõ vào bát “coong coong”, đôi môi đỏ thót ra, “... cô-la!”

Nước dãi tuôn ra.

Thiên Thụ í nữa là ngất xỉu. Con bé là người mục kích hiện trường đầu tiên, đã lên tiếng chứng minh rồi, kết quả của trao đổi chính là – sốt sô-cô-la ngon hơn!

Cả nhà ăn no xong về đến nhà, bà Hạ nói muốn mua ít vật dụng sinh hoạt, bắt cóc Đại Boss đưa bà đến siêu thị lớn để làm phu khuân vác. Thiên Thụ và dì Trương chơi với con bé trong phòng một lúc thì bà Hạ và Boss Viên về đến.

Thiên Thụ chưa từng thấy anh như thế, theo sau mẹ cô, mặc áo pull trắng, xách một túi lớn đồ dùng và thức ăn, vẻ mặt tuy vẫn bình thản lạnh lùng nhưng lại có một vẻ ảm áp thuộc về người đàn ông của gia đình. Hóa ra mất đi sự sắc bén và ngang ngược ở công ty, anh ở nhà lại ảm áp, chu đáo, xứng đáng được người khác dựa dẫm như thế.

Viên Dã đặt túi xuống, bà Hạ rất hài lòng hươ tay. “Con rể à, vất vả vất vả quá!”

Bóp bóp!

Viên Dã bị vỗ, lảo đảo cả người.

Thiên Thụ biết là đau lắm.

Vội vàng bước đến kéo mẹ lại, “Mẹ, đi nghỉ ngơi nhé, con và dì dọn dẹp nhà, chuẩn bị bữa tối.”

“Nghỉ cái gì, mẹ chẳng mệt gì hết. Thấy con và Tiểu Dã hạnh phúc như vậy, trong lòng mẹ ấy à, thật sự là vui tới nở hoa đây.” Bà Hạ kéo tay con gái, không hiểu sao mà mắt hoe đỏ. “Tiểu Thụ, mẹ thực ra lo nhất là con, tính tình con ngây thơ, lại hay tin người, mẹ cứ sợ con bị bắt nạt; lần trước con lại bị tai nạn xe... mẹ lo đến nỗi chẳng đêm nào ngủ ngon. Bố con mất sớm, mẹ chỉ có mình đứa con gái này...”

Nói mãi rồi, Hạ thái hậu lại sắp tới nước mắt.

Thiên Thụ hốt hoảng, vội dìu mẹ. “Mẹ, nghe mẹ nói kìa, cứ như con là trẻ con ấy. Bây giờ con chẳng phải đã ổn rồi hay sao?”

Bà Hạ vẫn cúi đầu, mắt đỏ hoe.

Viên Dã đứng cạnh, nói tiếp, “Mẹ yên tâm.”

Bà Hạ lập tức ngẩng lên, hươ tay, “Tốt! Con rể tốt! Có con thì mẹ yên tâm!”

“Bốp bốp” hai tiếng, lại vỗ bốp vào sau lưng Viên Dã.

Thiên Thụ thấy khoe môi anh giật giật thì biết là đau đến mức nào, vội kéo mẹ lại, “Mẹ, mẹ mau đi nghỉ ngơi đi, bọn con dọn cho.”

Bà Hạ liếc nhìn Viên Dã rồi Thiên Thụ, cười sung sướng, “Ha, con bé này, xót rồi à...”

Thiên Thụ bị nụ cười của mẹ làm cho hồn xiêu phách tán, kéo bà định bỏ chạy, “Mẹ, mẹ mau đi nghỉ đi.”

Tay trái tay phải nắm tay người, bà nói, “Nghỉ cái gì, mẹ không mệt mà! Bữa tối để mẹ và dì Trương làm, hai đứa mau đi chơi với con bé đi.”

“Gi cơ?” Thiên Thụ kinh hoảng trước đề nghị của mẹ, “Mẹ, Viên Dã còn phải làm việc...”

“Hôm nay là ngày nghỉ, làm việc cái khỉ gì! Kiếm một trăm vạn có vui bằng cười với con cái không? Con bé đang thời kỳ đáng yêu nhất, hai đứa mà bỏ lỡ thì cả đời không lấy lại được đâu! Mau đi chơi với con đi, trải nghiệm niềm vui có một không hai. Tiện thể...”, bà Hạ nheo mắt, “Chuẩn bị trước cho đứa sau.”

Đứa sau?!

Thiên Thụ đần mặt.

Bà Hạ đang nhanh tay nhanh chân kéo Thiên Thụ và Viên Dã chạy vào phòng của con gái, ra sức quăng hai người vào trong đó, tiện tay kéo dì Trương ra, sau đó đóng sầm cửa lại.

“Không đến giờ ăn tối thì đừng mơ ra ngoài!”

Choáng, câu thoại này sao mà quen thế nhỉ?

Nhưng bà mẹ không phải chơi thật đấy chứ, bắt hai người chơi với con? Đây... Đây là chuyện xưa nay chưa từng có, hơn nữa Boss Viên... là đại Boss tập đoàn Vân Thượng, bảo anh chơi với trẻ con?

Thiên Thụ không dám tưởng tượng ra cảnh đó.

Nhưng cửa đã bị khóa chặt, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra mẹ đằng sau cánh cửa đó đang cười đắc ý, cười đắc ý. Lại nghĩ lại, nhìn thấy bé con đang ngồi trên sàn nhà được ghép tranh màu, cũng đang ngoẹo đầu nhìn hai ông bố bà mẹ đột ngột xuất hiện, sau đó miệng cũng ngêch ra...

Cười đắc ý!

Tiếc rằng không thể giữ được nước dãi, thế là chảy ướt cả cằm.

“Con gái...”, Thiên Thụ nhìn cái cằm nhỏ xinh sáng bóng nước dãi của con bé, vạch đen đầy mặt.

41. Chương 40

Chương 40

Cái gọi là con có mẹ là bảo bối.

Từ khi bà Hạ đến nhà họ, trong nhà lúc nào cũng thơm phức mùi thức ăn ngon. Cô nàng Thiên Thụ đã xa nhà đi làm ở nơi khác mấy năm cuối cùng cũng ăn được cơm ngon mẹ nấu.

Hể bụng no là làm việc cũng có hứng. Bình thường tổng biên tập Hạ duyệt một bản tạp chí mẫu mất ba tiếng đồng hồ, hôm nay chỉ phát tay mà mười mấy bài viết đã duyệt xong trong vòng một tiếng.

Đồng Tiểu Vi đứng cạnh nhìn mà dờ ra. “Mấy cái này đều OK? Tổng biên tập Hạ cậu có xem không vậy, cầm bút là viết bữa thế à?”

Thiên Thụ dùng bút ký tên gõ vào tay Tiểu Vi. “Đừng đụng chạm lung tung! Đương nhiên tớ đã đọc hết, cậu tưởng chủ biên này là tin đồ ăn chay, mỗi ngày chỉ biết ở đây mơ mộng say sưa đợi tòa soạn đóng cửa chắc?”

Đồng Tiểu Vi gật đầu rất nghiêm túc.

Thiên Thụ ném một cuốn bản thảo về phía đầu Đồng Tiểu Vi, xoạch một tiếng ném trúng mặt cô nàng.

Đồng Tiểu Vi đưa tay gạt xuống, “Này, không phải chứ, mới làm tổng biên tập chưa bao lâu đã giống Ếch Xanh trước đây rồi, bắt đầu ném tớ hả? Con ông cháu cha các người đều thế này sao?”

Con ông cháu cha?

Danh từ mới chẳng... Thiên Thụ cảm thấy trên đầu có chim đang bay vù qua...

“Thôi được, đừng nói lung tung nữa, cái gì mà con ông cháu cha...”

“Phu nhân tổng giám đốc tập đoàn Vân Thượng, không phải con ông cháu cha thì là gì?”, Đồng Tiểu Vi chồm đến, “Này, gần đây thấy cậu sắc xuân tràn ngập lắm nhé, sao, không cãi nhau nữa à, cái kia rồi hả?”

“Sắc xuân tràn ngập?”, Thiên Thụ vô thức đưa tay sờ mặt mình, rồi bỗng lườm Đồng Tiểu Vi, “Tớ là được mẹ nuôi, cái kia cái đó gì? Bạn Đồng Tiểu Vi à, tớ thấy cậu bị trừ ba tháng tiền thưởng chưa đủ đâu, chuẩn bị trừ cả năm thì cậu mới đảng hoàng lại phải không?”

Đồng Tiểu Vi vừa nghe là lập tức chấp hai tay lại, “Được rồi được rồi, xem như tớ sai rồi, phu nhân tổng giám đốc, tớ biết cậu quyền cao chức trọng, tớ không chọc vào nổi, bây giờ đã biết cách phu xướng phụ tùy rồi, tớ còn hí xướng làm gì nữa, tớ lui vào trong đây.”

Tiểu Vi nói xong quay đi, chuẩn bị cút về phòng tiếp tục sự nghiệp làm đẹp.

Thiên Thụ đập đập bản thảo. “Này, tiện thể giúp tớ mang đồng này đến phòng biên tập, nói với Đan Lâm làm chủ đề kỳ này cho tốt vào, những bản thảo này đều tốt. Tuần trước đã có báo cáo doanh số chưa?”

“Đã có từ lâu rồi.” Đồng Tiểu Vi và Thiên Thụ hiếm khi có những lúc nghiêm túc thế này, “Nhưng hình như nghe nói vẫn chưa đạt được yêu cầu của Vân Thượng, nhưng không sao, chúng ta chẳng phải vẫn còn tháng sau hay sao?”

Thiên Thụ nghe Tiểu Vi nói thì bĩu môi, “Tớ đã nói với Đan Lâm đừng có mà làm ‘tiểu siêu nhân vạch mặt’ gì đó nữa mà, chuyên tâm làm những thứ có chủ đề một tí không được sao? Chúng ta là tạp chí chủ lưu, không phải là tạp chí lá cải. Nói với cô ta liệu mà làm kỳ này cho tốt vào, nếu không đạt yêu cầu, tớ sợ chúng ta sẽ ... tạch”

Làm động tác cắt cổ.

Tiểu Vi cầm bản thảo, lườm cô. “Phu nhân tổng giám đốc à, phiền cậu đừng dọa nát đám biên tập bọn này được không? Bọn này chỉ trông chờ vào tòa soạn để ăn cơm thôi đấy. Không giống cậu có thể về nhà ăn thịt tổng giám đốc đâu.”

Thiên Thụ nổi cáu, “Đồng Tiểu Vi, phiền cậu đừng gọi tớ là phu nhân tổng giám đốc nữa, hơn nữa tớ dựa vào đôi tay này để ăn cơm, không phải ăn thịt đàn ông.”

“Ăn thịt đàn ông cũng có gì sai đâu, hướng hồ anh nhà cậu thơm như thế... Nhưng cái đồ ngốc này chắc chưa nếm thử rồi, người đàn ông tốt như thế đặt ở đó, đúng là lãng phí tài nguyên. Mà cũng tội bệnh viện, có thể nhịn lâu như vậy...”

“Đồng Tiểu Vi...”, xoạch!!!

Một xấp giấy dày lại bay đến.

Hại Đồng Tiểu Vi hốt hoảng quay người bỏ đi, mở cửa phòng tổng biên tập ra.

Xấp giấy bay vèo đến, trúng mục tiêu.

Thiên Thụ mừng thầm, biết ngay cô nàng đó không thoát khỏi lòng bàn tay cô mà.

“Hạ- Thiên- Thụ!”

Ngoài kia bỗng vắng đến tiếng gầm.

Hạ thái hậu trên đầu là một xấp giấy đang lao vào phòng.

Thiên Thụ vừa nhìn thấy mẹ là sợ tới nỗi suýt chui xuống gầm bàn.

“Mẹ, mẹ... Sao mẹ lại tới đây?”

“Mẹ mà không tới thì mày tạo phản thật rồi! Sao mày Công an đối xử với nhân viên như vậy? Sao mày có thể ngược đãi cấp dưới của mày? Sao mày có thể hạ thủ độc ác với Tiểu Vi hiền lành, đáng yêu, yếu ớt, nhỏ bé như thế hả?!” Bà Hạ kéo Đồng Tiểu Vi nấp sau lưng bà ra, cô nàng kia gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Thiên Thụ suýt ngất xỉu.

Tên này lại còn đáng yêu, hiền lành, yếu ớt, nhỏ bé?! Xin lỗi các vị khán giả, cho phép nữ chính của chúng ta quay đi để nôn ba phút.

“Mẹ, đây là tòa soạn, mẹ đừng đùa nữa. Mẹ đến đây làm gì?”, Thiên Thụ bò ra khỏi gầm bàn.

Bà Hạ dâng hộp cơm trong tay lên như hiến bảo vật, “Mẹ đến đưa cơm trưa cho các con!”

“Cơm trưa?”, Thiên Thụ nhìn hộp cơm to đùng, “Trưa con ăn ở nhà ăn là được, con... Chúng con? Là ý gì ạ?”

“Các con... Đương nhiên là chỉ con gái và con rể đáng yêu rồi! Là vợ chồng tương thân tương ái, sao có thể mỗi ngày chia nhau ra ăn được, có lúc cả bữa tối cũng không ăn cùng? Bây giờ mẹ đã tới rồi, đương nhiên phải tranh thủ mọi thời gian, để hai đứa ở cạnh nhau thật ngọt ngào!”, bà Hạ cười, nếp nhăn giãn ra, phất tay túm lấy Thiên Thụ, “Nào, con gái ngoan, đến công ty Vân Thượng đưa cơm cho con rể quý đi nào!”

A ... Hả?!

Khóe môi Thiên Thụ giật giật, kiểu gì cũng không tin được là mẹ chạy đến đây là bắt cô mang cơm hộp tình yêu cho Boss Viên!!!

Đồng Tiểu Vi lập tức quạt thêm tí gió vào lửa, “Oa ha ha, bây giờ thật là ân cần, nghĩ đến cả chuyện đó! Mỗi ngày cùng ăn cơm tình yêu, cho dù là trong mùi thơm thức ăn cũng tràn đầy sự ngọt ngào của tình yêu! Sao trước kia con không nghĩ ra nhỉ, vẫn là gừng càng già càng cay!”

“Ồ haha...” bà Hạ được khen, tươi như hoa.

Thiên Thụ cúi người xuống, định thừa cơ chuồn đi.

Hạ thái hậu phát tay, túm lấy cổ áo cô, Đồng thái giám chuyên gia quạt gió vào lửa lập tức kẹp chặt cánh tay cô, một già một trẻ hai người kèm chặt một cô nàng, cứ như bắt gà rồi quăng Thiên Thụ vào chiếc xe taxi đang đậu đứng trước cửa tòa soạn, nhét cả cô lẫn cơm hộp vào trong, rồi vô cùng nhiệt tình đóng cửa xe lại, sau đó cười híp mắt vẫy tay.

“Thuận buồm xuôi gió nhé!”

Thiên Thụ bị khóa trong xe, không giẫy giụa được.

Mắt mở thao láo nhìn bóng mẹ và Đồng thái giám càng lúc càng xa, đến khi bị đưa đến trước cổng công ty Vân Thượng.

Hết cách rồi, nếu đã đến thì cứ thế mà làm thôi.

Thiên Thụ xách hộp cơm to đùng nặng nề, xuống xe.

Cô em tiếp tân của công ty thấy cô đến thì không còn danh đá như lần trước, gương mặt lập tức cười tươi như hoa. “Tổng biên tập Hạ, hôm nay chị lại có thời gian đến tìm tổng giám đốc ư?”

Choáng.

Thiên Thụ lại đỏ mặt, cảm giác này thật kỳ cục, giống như lúc nhỏ chạy sang lớp kế bên nhìn trộm cậu học sinh mà cô thích vậy, cảm giác bị người ta chú ý nhưng không dám thừa nhận, thật khiến người ta xấu hổ.

“Ồ... Ừ...”

Cô gái tiếp tân cười tươi như hoa, “Tổng giám đốc cả sáng nay đều họp, nghe nói trong công ty có mấy khách hàng lớn đến để đặt hàng. Hay là em giúp chị thông báo với trợ lý tổng giám đốc, bảo họ xuống đón chị được không?”

“A? Không cần đâu không cần đâu, tự tôi lên là được”, Thiên Thụ sợ nhất là trợ lý Phương, nếu bị cô ta nhìn thấy mình xách hộp cơm quê mùa này, không biết sẽ cười ra thế nào nữa.

“Vâng, hay là chị đến văn phòng tổng giám đốc chờ nhé. Thang máy bên kia, em giúp chị...”, cô tiếp tân nhiệt tình quá đáng.

“A, không cần không cần, tự tôi...”, Thiên Thụ xách đồ, định quay đi.

Bỗng có một bóng dáng lác long đi lướt qua cô.

Đó là Đàm Thiên Ân đã lâu không gặp.

Anh ta mặc áo khoác màu đen, quần áo trông nhẵn nhúm xộc xệch như thể đã lâu không thay ra, mà còn có vẻ rất mệt mỏi và lác lõng. Bước chân anh ta hơi loạng choạng, khi đi cứ chuệch choạng, anh chàng học trường vốn nổi bật đẹp trai giờ như bỗng dưng biến thành kẻ thất thần lác phách.

Cô gái tiếp tân thấy Thiên Thụ nhìn anh ta thì nhanh nhẩu nói, “Tổng biên tập Hạ, chị có quen người đó ạ? Nghe nói anh ta là giám đốc công ty nghệ thuật Huy Hoàng, mở công ty cùng người khác, lần trước tổng giám đốc chúng em ký tất cả hợp đồng quảng cáo về nghiệp vụ với họ, họ rất vui mừng. Nhưng không biết chỗ nào không đúng mà những sản phẩm lớn họ quay cho Vân Thượng đều bị tổng giám đốc gạt bỏ. Họ chỉ có thể tiếp tục quay lại, nghe nói đã quay mấy trăm lần vẫn không được! Trong công ty không phụ thêm vào, nghe nói Huy Hoàng sắp mất hết vốn rồi! Có người nói họ nhất định đã chọc giận tổng giám đốc, nếu không chắc cũng không tới nỗi thê thảm như thế này...”

Thiên Thụ nghe cô ta nói, bỗng quay người đi. “Tôi ra ngoài một lúc, nếu tổng giám đốc của cô xuống thì tạm thời đừng nói với anh ấy là tôi có đến nhé.”

“Ồ... Vâng.” Cô gái kia cũng không dám hỏi tại sao, trở mắt ra nhìn Thiên Thụ chạy đuổi theo hướng Đàm Thiên Ân. Nhảy cảm tới mức dây thần kinh nhiều chuyện căng ra.

Lẽ nào... Phu nhân tổng giám đốc và anh chàng giám đốc kia... có gian tình?!

“Sư huynh Thiên Ân!”

Thiên Thụ xách hộp cơm, sau khi ra khỏi tập đoàn Vân Thượng, đuổi theo mấy bước, cuối cùng đã bắt kịp Đàm Thiên Ân ở ven đường phía ngoài tập đoàn.

Đàm Thiên Ân nghe có người gọi thì hơi mệt mỏi quay lại.

Thiên Thụ nhìn gương mặt anh ta, bỗng có chút chua xót.

Tái nhợt, tiêu tụy, sắc mặt trắng như giấy, mắt hoe đỏ, râu chưa kịp cạo, và cả nét mệt mỏi và bơ vơ không thể che giấu. Anh ta đâu còn giống một Đàm Thiên Ân phong độ, dù đi đến đâu cũng nổi bật rạng ngời, thu hút ánh nhìn của cô nữa, anh ta hiện giờ thất thần tới độ gần như là một kẻ ăn mày lang thang mà cô không hề quen biết.

Cô chưa từng thấy anh ta như vậy, càng chưa từng thấy vẻ thất thần như bây giờ của anh ta.

“Sư huynh Thiên Ân”, cô tiến lên, gọi tên anh ta.

Đàm Thiên Ân nhìn Thiên Thụ, thanh tú xinh đẹp, tươi tắn rạng ngời.

Anh ta cười có vẻ khổ sở. “Ồ, học muội Thiên Thụ.”

Họ trước kia, sẽ không gọi nhau như thế này.

Cô gọi anh ta là “Thiên Ân”, anh ta gọi cô là “Thiên Thụ”, thậm chí khi đùa giỡn, anh ta xoa tóc cô, vô cùng thân thương gọi cô “Tiểu Thụ Tiểu Thụ”, “em chính là một cái cây nhỏ mãi mãi không đâm chồi”.

Thiên Thụ lúc đó cự nự, tại sao gọi cô là cây nhỏ không đâm chồi, Đàm Thiên Ân nói, cây nhỏ không đâm chồi sẽ mãi mãi là cây nhỏ không lớn lên, mãi mãi không trưởng thành, và sẽ mãi mãi đứng đó, không bao giờ lìa xa, mãi mãi đợi chờ anh ta.

Lúc đó cô cảm thấy câu đó thật... Chết tiệt, quá lãng mạn.

Nhưng khi cô đứng đó chờ đợi mỗi mòn, lại cảm thấy câu nói ấy lại đáng hận biết bao nhiêu!

Bây giờ, họ lại trở nên xa lạ như vậy.

Thiên Thụ nhìn anh ta, không tìm được hỏi một câu, “Sư huynh, anh... có ổn không?”

Câu hỏi ấy, khiến Đàm Thiên Ân gần như rơi nước mắt.

42. Chương 41

Chương 41

Dưới gốc cây khô, bên nhau một phút, ngỡ như cách thế.

“Anh có ổn hay không không quan trọng, chỉ cần em hạnh phúc là được”, Đàm Thiên Ân chậm rãi lên tiếng, giọng hơi khàn và trầm.

Thiên Thụ nghe câu đó lại thấy mềm lòng và chua xót, như thể có một thứ gì đó không thể tan chảy cứ mắc kẹt lại. Cô cảm hộp cộm, chỉ cảm thấy hơi ấm nhẹ nhàng từ đó đang lan tỏa trong lòng bàn tay.

“Sư huynh, anh đừng nói vậy”, Thiên Thụ cắn môi.

“Vậy anh phải nói thế nào?”, Đàm Thiên Ân ngồi xuống cạnh cô, cười khổ. “Hay anh nên chúc phúc em đã lấy được chồng tốt, hạnh phúc đến bạc đầu?”

“Sư huynh, anh đừng như thế”, Thiên Thụ chớp mắt với anh ta.

Đàm Thiên Ân nhìn cô, trong mắt và khóe môi đều có vẻ chua chát.

“Em không biết anh đã ra nông nổi này từ lâu rồi à? Hoặc em nhất định phải nghe anh nói, anh rất đau khổ, anh rất buồn bã, anh rất không hạnh phúc, anh rất không có tương lai.”

Thiên Thụ dờ người.

Cô quay sang nhìn Thiên Ân.

Nam nhân vật chính phong độ ngồi ngời ngời, thanh xuân vô địch vạn người mê đã dần trở nên xác xơ, râu cằm lún phún xanh, mái tóc rối bời, không thể nói rõ được nổi mệt mỏi và khổ sở của anh ta. Chỉ duy nhất – đôi mắt, vẫn như ngày xưa, chỉ là trong ánh sáng đôi mắt ấy cũng pha lẫn tia máu, làm đau trái tim cô.

“Sư huynh, anh là vì chuyện của công ty sao?”, Thiên Thụ mím môi hỏi. “Là vì công ty Vân Thượng đang làm khó anh? Em... Viên Dã... Viên Dã đang làm khó anh ư? Để em đi tìm anh ấy...”

Thiên Thụ quay người định đi thì Đàm Thiên Ân đã nắm lấy cổ tay cô.

“Tiểu Thụ”, anh ta gọi tên cô khe khẽ.

Ngón tay Thiên Thụ run lên.

Tay anh ta cũng từ cổ tay cô trượt xuống bàn tay. Lòng bàn tay lớn hoàn toàn bao bọc lấy bàn tay cô.

Không biết bao lâu rồi chưa nghe anh ta gọi cô như vậy, khe khẽ, trầm trầm, mang theo nỗi tuyệt vọng, gọi tên cô...

“Tiểu Thụ, đừng rời xa anh...”, anh ta nắm chặt tay cô, như người hấp hối nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng. “Đừng rời xa anh... Nếu có thể dùng mọi thứ của Huy Hoàng để đổi lại em quay về với anh... Anh tình nguyện... để Viên Dã hành hạ anh một trăm lần...”, Đàm Thiên Ân nắm tay Thiên Thụ, khe khẽ nói ra câu ấy.

Thiên Thụ cứng đờ người.

Đây ... Đây... Anh... Anh... Anh ta có biết mình đang nói gì không? Bảo cô quay về bên anh ta lần nữa? Cho dù dùng Huy Hoàng – tâm huyết của anh – để đổi, anh cũng tình nguyện?! Đây là mơ hay do cô bị choáng váng? Câu này cô đã khao khát từ lâu, từ bao năm khi còn trẻ, nhưng bây giờ... bây giờ... anh ta lại nói ra câu này?

Thiên Thụ cắn môi, mắt đã hoe đỏ, cô ra sức vùng vẫy, muốn thoát ra lòng bàn tay anh ta. “Sư huynh, anh đừng... đừng nói đùa nữa. Em... Em không thích... câu đùa này đâu.”

©STENT: .luv-ebook

“Anh không nói đùa!”, Đàm Thiên Ân cố chấp giữ lấy tay cô, không chịu buông. “Em đừng gọi anh là sư huynh nữa, Thiên Thụ! Từ khi ở trường em cũng chưa bao giờ gọi anh như thế, bây giờ tại sao lại gọi như vậy? Tại sao lại vạch ra khoảng cách với anh xa đến thế, tại sao lại rời bỏ anh? Thiên Thụ... về bên anh nhé... Thiên Thụ, anh cần em...”

“Đàm Thiên Ân!”

Thiên Thụ không nghe được nữa, cô rụt phắt tay lại, lùi lại một bước.

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa! Chẳng lẽ anh không biết, chúng ta đã không còn là chúng ta của quá khứ rồi hay sao? Em không còn là Hạ Thiên Thụ mãi mãi chỉ biết ngốc nghếch đứng sau lưng anh chờ đợi, nhìn anh và vô vàn những cô gái khác chơi trò tình ái, mà vẫn còn cười nói sẽ đợi anh quay về nữa! Những ngày tháng ấy đã một đi không trở lại rồi! Anh đã cưới người khác, em cũng lấy chồng, chúng ta đều trưởng thành, không còn là những đứa trẻ bướng bỉnh trong tình yêu nữa! Nếu anh đã chọn người khác thì hãy đối xử tốt với cô ấy, sống thật tốt, đừng nói những lời như muốn em quay về bên anh nữa!”

Thiên Thụ có phản kích động, giọng run run.

Lẽ nào đã qua một lần rồi, mà anh vẫn chưa hiểu? Anh còn muốn như trước kia... dẫn dắt cô sao?

“Thiên Ân... Có những tình cảm... sẽ không bao giờ ngừng lại mãi ở đó...”, Thiên Thụ chậm chậm thốt ra.

Đàm Thiên Ân nhìn cô.

Từ từ, có một giọt nước từ tròng mắt hoe đỏ của anh ta, lặng lẽ rơi xuống.

Thiên Thụ nhìn anh ta đau lòng như thế, cũng cảm thấy lồng ngực mình như thắt lại, xoắn vặn.

Nhưng cô đứng đó, cắn chặt lấy môi, ép bản thân không được tiến lại gần anh ta.

Tiến về phía anh ta một bước, chính là làm tổn thương người khác một bước lớn; buồn bã vì anh ta một chút, có lẽ sẽ làm một người khác buồn hơn nhiều nhiều...

Đàm Thiên Ân ngã ngồi xuống băng ghế ven đường, nước mắt từng giọt lăn xuống. Anh ta ôm mặt, nước mắt từ kẽ ngón tay không ngừng trào ra.

“Anh biết... Tiểu Thụ... Anh biết em không còn quay về nữa... Anh chỉ có thể buồn, chỉ có thể hận bản thân... Tại sao... Tại sao lúc đó không trân trọng em... Thiên Thụ... Con người đều thể chẳng, cho rằng có thể nắm mọi thứ trong lòng bàn tay, nhưng khi quay nhìn lại... phát hiện ra bản thân... chẳng qua chỉ là một kẻ ngốc...”, Đàm Thiên Ân ôm mặt, “Đó chính là sự trừng phạt đối với anh chẳng? Ngay cả đứa con cô ta sinh ra, cũng mang tên của kẻ khác...”

Thiên Thụ nghe đến câu cuối, sững người.

Đứa con cô ta sinh ra? Mang tên người khác?

Lẽ nào... vợ của Đàm Thiên Ân... có con với người đàn ông khác?!

“Thiên Ân, chẳng lẽ...”, Thiên Thụ bàng hoàng bịt miệng.

Đàm Thiên Ân chỉ buồn bã gục xuống đầu gối.

Thiên Thụ ngồi cạnh anh ta.

Đến giờ phút này, cô mới biết vì sao Đàm Thiên Ân lại tiều tụy đến thế. Không có một người đàn ông nào chịu đả kích lớn như vậy rồi vẫn có thể ngụy trang được nữa. Bị chỉ trích trong công ty, bị vợ phản bội, áp lực ở Vân Thượng, ánh mắt của người đời, Đàm Thiên Ân đã sống dưới tầng tầng áp lực ấy, đau khổ một mình trôi dạt, lang thang trong thế giới cô đơn.

Câu chuyện đó, anh ta không thể kể với ai, nỗi đau đó, chỉ có thể do một mình anh ta gánh chịu. Anh ta từng cho rằng lựa chọn của mình là chính xác nhất, tìm một người vợ vô cùng xinh đẹp, tạo nên một gia đình vô cùng hạnh phúc. Nhưng hóa ra mọi thứ chẳng qua chỉ là ảo ảnh, không, là trò lừa gạt chết tiệt! Lừa gạt gia tài của anh ta, lừa gạt trái tim của anh ta, mà lại còn đá anh ta một cú thật mạnh.

Đàm Thiên Ân chưa từng thảm bại như vậy, đến nỗi khi bất ngờ thấy cô gái trước đây luôn ngốc nghếch yêu thầm mình, đã không tìm được bậc lộ hết nỗi lòng.

Anh ta hy vọng cô có thể quay về, mong cô vẫn đợi anh ta trở lại như trước kia... Cho dù anh ta có làm loạn ở đâu chẳng nữa, cho dù anh ta chơi bời nhiều thế nào chẳng nữa, cô mãi mãi cũng sẽ đứng đó, giống một bến bờ ấm áp, chờ anh ta quay về...

Nhưng lần này, không thể! Cô đã đi xa, cô đã đến cạnh người khác... không còn đứng đó chờ anh ta, cũng không còn đứng đó... mãi miết dõi theo anh ta...

Bi ai, như thủy triều dâng ngập trong lòng.

Thiên Thụ ngồi cạnh Đàm Thiên Ân, nhìn anh ta vùi mặt vào đầu gối, vai run run, nỗi thương tâm và đau khổ đó, trước mặt cô bây giờ không còn che giấu mà tràn ra như nước vỡ bờ...

Trông mắt Thiên Thụ cũng hoe đỏ.

“Thiên Ân...”

Cô chưa bao giờ thấy anh ta đau lòng như vậy, chưa bao giờ thấy anh ta khóc như trẻ con như vậy. Trước mặt cô, lúc nào anh ta cũng ở phía trên cao kia, mãi mãi phong độ ngời ngời. Nhưng lần này... lần này anh lại buồn đến thế... lại như một đứa trẻ đánh mất tất cả...

Tay cô không tìm được định đặt lên vai anh ta.

Đàm Thiên Ân bỗng ngẩng lên, ôm lấy vai cô, khóc to.

Thiên Thụ chưa xót, như có thứ gì đó cũng dậy sóng theo tiếng khóc của anh ta.

Cảm thấy nước mắt anh ta từng giọt rơi xuống gáy cô, lạnh lạnh, ẩm ướt... giống như trước kia mỗi lần anh ta rời xa cô, cô đều gục vào lòng Tiểu Vi khóc... Cô biết cảm giác kìm nén đó, cô biết nỗi đau khó che giấu đó... Cô không còn giãy giụa, để mặc đứa trẻ ương bướng này được thỏa sức khóc...

Ven đường, gió lạnh tiêu điều gào thét.

Hoàng hôn.

Nhà họ Viên lại thơm nức mùi thức ăn ngon.

Cô bé con ngồi trên xe nôi, ăn ngon lành đến nỗi mặt mũi dính tèm lem, dì Trương ngồi cạnh đút cho còn không hài lòng, tay chân bé nhỏ cứ khua khoắng loạn xạ, định tò mò thám hiểm bàn cơm.

Hại bà Hạ phải bê chén đĩa thức ăn ra xa, thế là cô bé con chu môi không vui. “Chim chim... Cơm cơm...”

Dì Trương vội bưng bát đến. “Cơm cơm ở đây, con gái ngoan.”

Cô bé rất có khí chất tướng quân, hươ tay một cái, không cần cái này, cần trên bàn cơ! Suýt nữa làm bát cơm trên tay dì Trương rơi xuống đất.

Bà Hạ và dì Trương vây quanh, bận quay mòng mòng.

Hai người ngồi đối diện trên bàn ăn, lại lặng lẽ không nói gì.

Thiên Thụ bưng bát cơm, dưa ngoáy ngoáy trong bát hồi lâu mà cũng không ăn, chứ đừng nói tới thức ăn, thậm chí món cô ưa thích mà mẹ cô đích thân nấu, cô cũng không đụng tới.

Viên Dã lại trái ngược hoàn toàn.

Hình như anh rất ngon miệng, ăn khá nhiều, cứ như lấy lòng bà Hạ, gần xong còn ăn một bát canh to.

Bà Hạ nhìn con rể ăn ngon lành như vậy thì vui vẻ vỗ lưng anh. “Tiểu Dã dạ dày tốt nhỉ, buổi trưa ăn chưa no à? Ăn nhiều vào ăn nhiều vào, ăn no mới có sức làm!”

Viên Dã bị bà Hạ vỗ bốp bốp, suýt thì phun canh ra.

Nhưng Viên Đại Boss anh tuần làm sao có thể phun cơm, người ta lau miệng rất nho nhã. “Vâng ạ, bữa trưa con không ăn. Cảm ơn mẹ, con ăn no rồi.”

Boss Viên lễ phép cảm ơn rồi lập tức đứng lên.

Thiên Thụ còn dở dĩa ngồi gặm dưa, thần trí đang đi du ngoạn nơi đâu thì cái thìa của bà Hạ đã gõ vào đầu cô. “Này, chẳng phải mẹ bảo buổi trưa con đi đưa cơm hộp à? Sao Tiểu Dã nói không ăn trưa?”

Thiên Thụ nổ đom đóm mắt, mới sức tỉnh, nhưng lần này cô lại không ôm đầu hét lên như trước kia mà chỉ mím môi. “Ừm... Con đưa rồi. Nhưng... là đưa cho người khác...”

“Cái gì?!” câu này khiến bà Hạ suýt nôn ra máu, thiếu chút nữa nhảy dựng lên bốp cổ Thiên Thụ. “Đưa cho ai hả? Cái con ranh này, mẹ rõ ràng làm cho hai đứa ăn, mà lại đưa cho ai, đưa cho ai?”

Thiên Thụ bị mẹ lay lắc văng cả đầu. “Mẹ... Con... Con đưa cho... Mẹ cũng quen mà... Đàm... Đàm Thiên Ân...”

Phụt...

Bà Hạ phun thẳng một ngụm canh vào mặt Thiên Thụ.

“Chết thật! Con ranh chết tiệt này! Sao lại đưa món đồ quý giá cho kẻ khác hả?! Sao lại đưa cho Đàm Thiên Ân! Cái thằng họ Đàm đó chẳng phải kết hôn rồi sao? Cái con bé chết dẫm này không ngoại tình đó chứ? Đùng có mà làm mẹ mày tức chết, mẹ chỉ chấp nhận con rể Tiểu Dã thôi đấy...”

Bà Hạ tức đến nhảy chồm chồm lên.

Thiên Thụ lại cứ nhìn theo bóng Viên Dã, mặc ẹ uy hiếp.

Cũng không biết anh có nghe thấy cô và mẹ như vậy không, bước chân chậm rãi bước về thư phòng, nhìn từ phía sau trông có vẻ buồn bã.

Cô nhớ đến chuyện Thiên Ân hôm nay đã khóc đau đớn thế nào, trong lòng không biết cảm thấy bao nhiêu phức tạp. Như thể mặn ngọt cay đắng, tất cả như quện lại rồi ập đến.

Cách, đèn thư phòng sáng lên.

Thiên Thụ bỗng thấy dây đàn trong tim mình cũng bất ngờ đứt đoạn.

Bà Hạ vẫn còn ngắt chéo tay cô. “Cái con bé chết tiệt này, ngày mai mẹ lại làm một phần cơm nữa, mà phải mang đi đấy! Nếu mày dám tặng cho người khác, mẹ sẽ đánh mày... một ngàn lần! Một ngàn lần!”

43. Chương 42

Chương 42

Thiên Thụ xách hộp cơm đi qua đi lại trước cổng công ty Vân Thượng.

Cô gái tiếp tân thấy Thiên Thụ thì lập tức nhiệt tình chào. “Tổng biên tập Hạ, chị lại... đến đưa cơm trưa cho tổng giám đốc ạ?”

Thiên Thụ bối rối, mặt suốt đỏ bừng lên.

Thực ra hôm qua cô không đưa cơm cho Viên Dã, mà là... Huống hồ tối qua khi ăn cơm, Viên Dã còn nói “buổi trưa không ăn” kìa. Lúc đó cảm giác tội lỗi dâng cao tới mức cô không ăn nổi cơm nữa. Lần này cô bé ấy còn nói cô “lại” đến đưa cơm trưa, cô cảm thấy đỏ mặt.

“Ừm... A... Phải... Phải rồi.” Thiên Thụ không dám đi lung tung nữa, nhắc hộp cơm chạy như bay về phía thang máy.

Thang máy lên tầng 38.

Rất yên tĩnh.

Thảm trải sàn bằng len dài rất đẹp, khi giẫm lên vẫn mềm mại, như mây như sương, không chút tiếng động. Giống như lần đầu cô đến, yên tĩnh lặng lẽ đến mức khiến cô có hơi hoảng sợ.

Thiên Thụ dè dặt đi thẳng, không thấy bóng trợ lý Phương, cửa văn phòng tổng giám đốc phía xa đang mở, lẽ nào Viên Dã lại đi họp rồi? Thiên Thụ nhớ lần cô vì cảm lạnh mà ngủ say trong văn phòng anh, không biết bây giờ...

“...Lượng tiêu thụ của ‘Phụ nữ online’ lần này đã tăng, nhưng hoàn toàn không đạt tới mức công ty yêu cầu. Tuy biên tập viên chúng tôi đều nỗ lực, nhưng với một tổng biên tập như thế... lúc nào cũng hoang tưởng đến những chuyện lãng mạn, hoàn toàn không biết yêu cầu của độc giả bây giờ là gì hết. Với suy nghĩ đó của cô ta, có cho thêm ba tháng thì cô ta cũng không đạt nổi yêu cầu của Vân Thượng.”

Trong văn phòng, bỗng vang lên một giọng nữ sang sảng.

Bước chân Thiên Thụ dừng lại.

Cô không cố ý nghe trộm, nhưng giọng nói ấy quá vang quá rõ, cho dù lưng cô quay lại với cửa phòng vẫn có thể nghe rõ mồn một.

Viên Dã ngồi sau bàn làm việc lật giở bảng biểu, lại lướt nhìn tạp chí mẫu, hơi cau mày, rồi đan hai tay vào nhau. “Thế nên?”

“Nên, tôi cảm thấy tòa soạn nên thay đổi phong cách, đổi ngay chủ biên!” Đại mỹ nhân dừng cảm bước thêm một bước.

Viên Dã nhướn mày, giở tạp chí để bên cạnh.

Đại mỹ nhân nhìn sắc mặt của sếp, dừng cảm nói tiếp. “Sếp à, anh không thể chiều chuộng cô ta mãi được. Tuy anh cho cô ta một tòa soạn, như cho cô ta một khoảng trời tự do, nhưng thực ra cũng đồng nghĩa anh đã cho cô ta vốn liếng để trở nên cố chấp với cuộc sống, làm cô ta luôn cứng đầu cứng cổ. Mấy hôm nay ở bên cô ta, tôi đã nhìn rõ hết rồi.

Cô ta vẫn chưa cạ tình với người đàn ông trước kia, tuy hai người đều có chồng có vợ nhưng kỳ thực vợ của Đàm Thiên Ân ngoại tình, hôn nhân tan vỡ, căn bản là muốn quay lại tìm cô ấy. Còn cô ta thì cứ thấy anh ta vẫy lại lao tới, đuổi thì đi, không có chút khí khái nào! Hơn nữa cô ta và một cậu nhiếp ảnh gia trong tòa soạn có quan hệ không bình thường, tuy cậu bé ấy còn nhỏ, nhưng người sáng mắt vừa nhìn cũng thừa biết cậu ấy thích cô ta.”

Viên Dã hơi nhíu mày. “Những chuyện này, tôi đều biết.”

“Anh biết hết?”, đại mỹ nhân hình như sững sốt. “OK, nếu sếp đã biết thì tôi cũng chẳng cần phải nói nữa. Công việc này tôi không muốn tiếp tục, anh cử người khác tới tòa soạn đi. Tôi, không làm nữa!”

Đại mỹ nhân hình như tức giận, quay người bỏ đi.

Viên Dã chưa kịp gọi lại thì bên ngoài bỗng vang đến tiếng “ầm” cực lớn.

Đại mỹ nhân mở tung cánh cửa.

Hạ Thiên Thụ chờ dần đứng bên ngoài.

Hộp cơm rơi xuống đất, cơm canh đổ tràn.

Đan Lâm bỗng nhìn thấy Hạ Thiên Thụ, vẫn hơi kinh ngạc.

“Hóa ra...”, mắt Thiên Thụ đã rưng rưng, “Hóa ra... anh cử cô ta tới để giám sát em?”

Viên Dã đứng lên.

Môi Thiên Thụ run run, những giọt nước mắt to long lanh trong đôi mắt cô. “Hóa ra... Hóa ra trong mắt anh, em không đáng để tin tưởng... Hóa ra... Hóa ra anh xem em như thế... Em biết, em biết có vài chuyện em làm không đúng, nhưng... nhưng em chưa từng giấu anh, chưa từng lừa dối anh! Viên Dã, em luôn tin tưởng anh, tin tưởng tình cảm giữa anh và San San, buồn cho Quan Nguyệt Tịnh mà anh đã mất đi, em tưởng anh cũng nhìn em bằng một tấm lòng như thế, tuy... tuy chúng ta giống như vợ chồng giữa đường, luôn xa lạ, không thể gọi là hiểu nhau, nhưng... nhưng em không nghĩ tới những chuyện anh làm với em...”

Hôm nay... Hôm nay em định đến để xin lỗi anh, vì hôm qua em gặp Thiên Ân... Nhưng... Nhưng.. em buồn quá, anh lại xem em như thế... Anh lại cử Đan Lâm tới tòa soạn giám sát em!”

Thiên Thụ gào lên, nước mắt tuôn rơi.

Sắc mặt Viên Dã đông cứng, anh bước lên một bước như định nói gì đó.

Nhưng Thiên Thụ đang đau lòng, đã không còn muốn nghe nữa.

“Viên Dã... Chúng ta ly hôn đi!”

Thiên Thụ khổ sở hét lên, rơi nước mắt, quay lưng bỏ chạy.

Đan Lâm đỡ người.

Quay lại nhìn Viên Dã.

Gương mặt Viên Đại Boss đông lạnh đến cực điểm, đôi mắt sắc bén ấy trong tích tắc hạ xuống âm độ. Anh như định bước đi, nhưng lại siết chặt nắm tay, cuối cùng vẫn quay lại, trở về bàn làm việc của mình.

Sắc mặt, như băng.

Thiên Thụ khóc, quay về tòa soạn “Phụ nữ online”.

Các biên tập viên đều thấy tổng biên tập mắt sưng đỏ, nước mắt đầm đìa lao như gió vào văn phòng, mọi người đều nhìn nhau không biết nên nói gì. Thiên Thụ lên thẳng lầu ba, mở cửa văn phòng, rồi bắt đầu thu dọn nhanh đồ đạc.

Tiểu Vi xông vào, giữ lấy tay cô. “Thiên Thụ, sao vậy? Rốt cuộc là chuyện gì?! Tại sao công ty Vân Thương gọi điện đến, tổng biên tập tòa soạn đổi thành Đan Lâm?! Hai người sao vậy, cậu và Đại Boss lại cãi nhau hả? Rốt cuộc cậu nói gì mà làm anh ấy không vui? Thiên Thụ, Thiên Thụ!”

Thiên Thụ hất tay Tiểu Vi ra. “Phải phải, lần nào cũng là tôi làm anh ấy giận, lần nào cũng là tôi làm anh ấy đau lòng, lần nào cũng là lỗi của tôi! Nhưng sao anh ấy không nghĩ hộ tôi, ký ức ba năm nay tôi không có, tôi không biết mình từ đâu tới, cũng không biết mình sẽ đi đâu! Tôi phải đối xử với anh ấy thế nào? Người chồng bất ngờ xuất hiện, đứa con bất ngờ có được! Tiểu Vi, ba năm trước tôi còn đang xem mắt, là cô gái chưa kết hôn nhưng khi tỉnh dậy, tôi bỗng biến thành mẹ người khác!

Các người có nghĩ đến tôi chưa? Các người có nghĩ hộ tôi chưa? Các người có biết đối diện với tình huống đó, tôi phải tiếp tục cuộc sống này ra sao không? Nếu tôi yêu, đón nhận như các người hy vọng, thế thì ai mà biết có ngày nào đó tôi lại xuyên không về hay không? Cuộc sống này tôi chẳng có gì cả, tôi lại biến trở lại là Hạ Thiên Thụ xưa kia!

Các người có nghĩ thay cho tôi chưa?!”

Tiểu Vi sợ hãi trước tiếng hét đau đớn của Thiên Thụ, há miệng trợn mắt đứng đờ ở đó, mãi sau vẫn chưa phản ứng.

Thiên Thụ chùi nước mắt. “Dù sao cuộc đời này cũng không phải cuộc đời của tôi, phải làm sao, cứ để anh ấy đi đi! Dù sao tôi cũng là một biên tập viên nhỏ nhoi đến không thể nhỏ nhoi hơn, ngu ngốc đến không thể nào ngu ngốc hơn, không phải sao?”

Thiên Thụ chụp lấy túi của mình, đẩy Đồng Tiểu Vi ra, bỏ chạy ra khỏi tòa soạn.

Tiểu Vi vô thức đuổi theo. “Thiên Thụ... Chuyện đó... Thực ra không phải như cậu tưởng... Bọn này...”

Thiên Thụ rơi nước mắt, bỏ chạy như điên ra ngoài.

Tiểu Vi dừng lại.

Nhìn bóng dáng thương tâm của bạn, không nhận được, cô lấy điện thoại ra gọi. “Tôi là Tiểu Vi... Chúng ta có phải đã sai rồi không? Có phải đã... bức bách Thiên Thụ quá không? Có phải nên... nói hết tất cả cho cô ấy nghe?”

Đêm lạnh.

Gió lạnh lá rơi, cô đơn tịch mịch.

Trong đêm lạnh leo tiếng gió điên cuồng gào thét, đau buốt tận xương.

Một bóng dáng nhỏ bé ngồi bên lùm cây ven đường, gục mặt vào lòng bàn tay, nhưng vẫn cảm thấy nước mắt từng giọt chảy qua kẽ tay, rơi xuống đất, làm ướt một khoảng.

Lâu rồi chưa buồn như thế, lâu rồi lâu rồi.

Nhưng luôn tươi cười, nhưng luôn vui vẻ đón nhận những ngày tháng sau khi xuyên không.

Người chồng xa lạ, gia đình xa lạ, con gái bỗng nhiên có mặt, công việc thay đổi. Cô ngỡ mình là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian, ngủ một giấc tỉnh dậy, mọi thứ đều trở nên tuyệt diệu. Nhưng thực ra ngoảnh lại rồi mới phát hiện, hóa ra mọi thứ thật sự chỉ là một giấc mộng.

Cô mãi mãi không đoán được nội tâm đàn ông, anh cũng mãi mãi không thể hiểu tâm trạng của cô. Tuy cô hưởng thụ thế giới sau khi xuyên không, nhưng cũng sợ thế giới đó, cô không biết bao giờ, có lẽ sau khi cô ngủ một giấc, tỉnh dậy, mọi thứ lại biến mất. Cô sợ chuyện đó, cô lo nó xảy ra. Cô cảm thấy mọi thứ đều không nắm chắc được, mọi thứ chỉ như một giấc mơ.

Tuy cô cố gắng thích ứng với giấc mơ đó, nhưng... nhưng giấc mơ đã tát cho cô một cái, khiến cô đau đến tận tim óc.

Anh... cho cô tự do, người đàn ông cho cô tòa soạn ấy, lại... sắp xếp Đan Lâm ở cạnh cô?

Khoảnh khắc nghe anh và Đan Lâm nói chuyện, nước mắt cô như chực trào ra.

Sao anh có thể không tin cô đến thế? Sao có thể cứ người theo dõi cô? Tuy thường xuyên gặp Tiểu Mạc, tuy thấy Đàm Thiên Ân đau lòng vẫn khiến cô xót xa, cảm thấy thương cảm, nhưng, cô biết thân phận mình, biết mình đã gả cho anh, tuyệt đối sẽ không làm chuyện sai trái, tuyệt đối sẽ xứng đáng với gia đình này... Nhưng... Nhưng anh lại làm chuyện đó? Cảm giác không được tin tưởng thật sự rất đau đớn!

Nếu đã không tin, nếu đã ghét bỏ, thế thì... ly hôn đi! Từ nay đường ai nấy đi, chân trời góc bể xa cách, không qua lại với nhau nữa.

Nhưng... Nhưng tại sao tim lại đau như thế, tại sao lại buồn đến thế.. tại sao lại muốn khóc... muốn khóc thật to...

Thiên Thụ bịt miệng.

Có thứ gì đó bỗng nhẹ nhàng liếm bàn tay cô.

Thiên Thụ nước mắt mờ nhòa ngẩng đầu lên.

Bạch Tiểu Lang đang ngồi cạnh cô.

Nó đang thờ phỉ phò, còn rất dè dặt, như muốn an ủi cô vậy, thè lưỡi ra nhẹ nhàng liếm mu bàn tay cô.

Thiên Thụ ngồi đó.

Bỗng cảm thấy cô không còn sợ Bạch Tiểu Lang nữa, nhìn thấy nó đang an ủi, thậm chí một cảm giác đau buồn bỗng ập đến như thủy triều.

Có một bóng người hơi lách sang, bước tới.

Ngón tay dài đưa ra, nhẹ nhàng vuốt đầu Bạch Tiểu Lang.

Thiên Thụ ngược lên, nước mắt lưng tròng.

Ánh đèn chiếu trên gương mặt non trẻ nhưng xinh đẹp của cậu, đôi mắt trong veo.

Cậu lại đưa tay ra, giống như xoa đầu Bạch Tiểu Lang, lại nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Nước mắt của Thiên Thụ trong phút chốc rơi xuống.

“Tiểu Mạc...”

Không còn kiềm chế nữa, cô thỏa sức khóc to.

44. Chương 43

Chương 43

Cô ngủ thiếp đi.

Nằm trên chiếc giường nhỏ hẹp, vùi đầu vào chăn mềm mại của cậu, Thiên Thụ ngủ rất mệt mỏi và vật vã. Đôi mắt vì khóc đến sưng húp, chớp mũi và gò má bị dụi đến đỏ ửng, và cả hàng lông mi dài vẫn còn đọng chút nước mắt, tất cả đều khiến người ta thấy xót xa.

Tiểu Mạc cầm một chiếc khăn bông ấm cùng một ly lục trà đứng cạnh giường.

Nhìn cô nhú mào, ngay cả trong mơ cũng tỏ vẻ đau khổ, không kìm được lại thấy chua xót. Cậu đặt ly trà xuống, dùng tấm khăn ướt nhẹ nhàng lau mặt cho cô...

Một giọt nước mắt rơi ra từ khóe mắt cô.

Ngón tay Tiểu Mạc hơi khựng lại.

Đau khổ đến thế thật sao? Thương tâm đến thế thật sao, vì một câu nói của anh ta... Hoặc có lúc con người luôn không nhận ra, rằng trái tim mình trong lúc vô thức đã chạy về phía người kia mất rồi... Nên mới đau khổ, nên mới thương tâm, nên mới rơi nước mắt...

Giống cậu, nhìn thấy cô tiều tụy, cũng cảm thấy xót xa và đau khổ... Nhưng, Thiên Thụ à, tại sao chị lại không hạnh phúc?

Ngón tay thon dài và hơi lạnh nhẹ nhàng vuốt má cô.

Giọt nước mắt ấy rơi xuống đầu ngón tay cậu.

Thiên Thụ chớp mắt, tỉnh dậy.

Tiểu Mạc lập tức rút tay lại.

Mắt vừa cay vừa sưng, Thiên Thụ dụi mạnh mới nhìn rõ bóng người trước mặt. “Xin... Xin lỗi, chị ngủ thiếp đi...”

Giọng cô vừa khô vừa khan, có cảm giác đặng đặng, hơi đau.

Tiểu Mạc đưa ly trà lại.

“Cảm ơn.” Thiên Thụ nhận lấy, chiếc ly sứ trắng tỏa hơi ấm trong tay cô.

Trà trong ly trong vắt, giống như ánh mắt của chàng trai ấy. Cô cúi xuống, cậu nửa quỳ trước mặt cô, cũng không nói gì và không truy hỏi. Trong không khí như tràn ngập hương thơm nhẹ nhẹ của trà, yên tĩnh ấm áp, ở đây mọi thứ đều tĩnh lặng, bình thản, yên tĩnh, ấm áp. Giống như cậu bé này, với gương mặt sạch sẽ và trong sáng.

Nhưng càng là thế thì càng khiến Thiên Thụ buồn bã, nhìn Tiểu Mạc nửa quỳ trước giường nhìn cô, cô đưa tay ra che mắt cậu lại. “Đừng nhìn chị. Tiểu Mạc, đừng nhìn chị như vậy. Chị biết bây giờ chị rất xấu xí...”

Tiểu Mạc kéo tay cô xuống.

Cậu không nghe thấy tiếng cô nên không muốn không nhìn thấy mắt cô nữa, tuy hiện giờ mắt cô hơi sưng, nước mắt đầm đìa.

Cầm quyển sổ ghi chép lên, cậu viết một hàng chữ:

Lúc chị khóc rất đẹp. Nhưng dù là thế, em cũng không muốn cứ nhìn thấy chị khóc mãi.

Thiên Thụ nhìn cậu viết, đưa tay dụi mắt. “Đừng lừa chị, em, chỉ có em biết an ủi chị. Trong mắt người khác, chị mãi mãi là người có cũng được, không có cũng được, mãi mãi là... người không nên thuộc về thời đại này.”

Tiểu Mạc chớp chớp mắt.

“Tại sao không cho chị xuyên không trở về? Chị thà là Hạ Thiên Thụ hai mươi bốn tuổi, cho dù suốt ngày bị chủ biênẾch Xanh mắng mỏ, cho dù chỉ có thể viết những bài lật vặt, cho dù mỗi ngày bị mẹ ép đi xem mắt, cũng còn hơn bây giờ... Còn hơn là ở bên cạnh anh ấy...”

Nhắc đến anh, nước mắt lại tuôn rơi.

“Chị mãi mãi cũng không biết anh ấy nghĩ gì, anh ấy xem chị thế nào, sao anh ấy lại có thể làm chuyện đó với chị... Chị cứ ngỡ cho dù trước kia tình cảm của chị và anh ấy không tốt, nhưng chí ít bọn chị cũng là vợ chồng, giữa bọn chị còn có sự tin tưởng cơ bản nhất. Nhưng.. Nhưng Tiểu Mạc em có biết không, anh ấy lại... lại cứ người theo dõi chị! Cảm giác đó... Cảm giác đó quá tệ, cảm giác đó khiến chị như một quyển sách bị mở ra, không bao giờ giấu nổi bí mật trước anh ấy! Chị ghét cảm giác đó, chị ghét bị theo dõi, chị ghét anh ấy không tin chị như vậy, chị ghét... chị ghét anh ấy! Chị ghét Viên Dã!”

Thiên Thụ gần như ôm mặt khóc to.

Tiểu Mạc nhìn cô.

Đột nhiên cậu bỗng viết tên Viên Dã lên sổ, sau đó xé tờ giấy đó ra rồi ngay trước đôi mắt sưng húp của cô, cậu từ từ, chậm rãi, xé tờ giấy thành từng mảnh vụn.

Mảnh vụn màu trắng như cánh bướm bay lả tả xuống trước mặt cô, Thiên Thụ nhìn không chớp mắt tên anh dần dần vỡ vụn, bay đi... Nỗi đau khôn tả đó như siết chặt lấy tim cô vậy.

Mảnh giấy vụn, tất cả đều rơi xuống khỏi lòng bàn tay Tiểu Mạc.

Thiên Thụ cắn chặt môi.

Cô hiểu ý Tiểu Mạc.

Cậu muốn cô quên Viên Dã, nếu hận anh đến thế, nếu ghét anh đến thế, nếu không muốn ở cạnh anh nữa, thế thì hãy xé vụn mọi thứ về anh, quên hết.

Nhưng... Nhưng tim tại sao lại đau thế này? Tại sao nhìn anh từ từ xa cách, tim cô đau như bị bóp chặt. Như thể sắp ngạt thở, như thể không cách nào hít thở.

Tiểu Mạc nhìn cô đau khổ, bỗng nhồm dậy, đôi môi hồng mềm mại chộp áp sát Thiên Thụ.

Thiên Thụ gần như giật bắt mình!

Cô vô thức lùi ra sau, đưa tay chặn Tiểu Mạc lại!

Đôi môi như cánh hoa của chàng trai ở ngay trước mắt, trong đôi mắt trong veo như nước là tình cảm sâu đậm không thể tan chảy.

“Tiểu Mạc... Em... Em định làm gì...”

Thiên Thụ bàng hoàng, một giọt nước mắt còn đọng trên má.

Tiểu Mạc cầm quyển sổ lên ghi:

Chị, không hề ghét anh ấy tí nào.

Thiên Thụ kinh ngạc chớp mắt.

Cậu viết từng nét từng chữ.

Chị, yêu, anh, ấy.

Bốn chữ đó khiến toàn thân Thiên Thụ run bắn, dờ ra như bị điện giật.

Nếu không quan tâm, nếu ghét bỏ, nếu không muốn nhìn thấy anh nữa, thì tại sao chị vẫn không thể đối diện với người đàn ông khác? Nỗi đau của chị, nỗi buồn của chị, nước mắt của chị, đều chỉ vì anh ấy.

Tiểu Mạc ngược lên, đưa quyển sổ cho cô đọc.

Tròng mắt Thiên Thụ lại hoe đỏ.

Thiên Thụ thật không đọc tiếp được nữa.

Nếu yêu thật lòng, thì đừng từ bỏ. Nếu từ bỏ, thì đừng để bản thân phải khóc một mình. Tiểu Mạc cuối cùng viết như vậy.

Cậu buông quyển sổ xuống, dùng ngón tay vẽ chữ cho cô thấy.

Tiếc rằng Thiên Thụ đã cúi đầu, không nhìn rõ.

Đêm thâu.

Thiên Thụ mắt sưng húp cuối cùng quay về nhà.

Phòng khách tối om, có lẽ mọi người đã ngủ.

Như thế cũng tốt, không cần đối diện sự chất vấn của mẹ, sự lạnh nhạt của anh, sự hổ thẹn với con gái, và cả ánh mắt tò mò của dì Trương. Cô cảm thấy mình rất cứng đầu, cứ thế bỏ chạy khỏi tòa soạn, không biết có phải cũng định đơn độc bỏ chạy khỏi ngôi nhà này hay không?

Nhưng khi cô bấm ngọn đèn trong hành lang, thì ở phòng khách lập tức có người đứng dậy.

“Thiên Thụ! Sao giờ này mới về?”

Là giọng cuồng quýt của mẹ.

Thiên Thụ vội đăng hắng. “Xin lỗi, mẹ, con gặp một người bạn...”

“Đừng nói dối mẹ nữa!”

Bà Hạ cuống cuống bước tới, thuận tay bật ngọn đèn lớn trong phòng, ánh đèn ngập tràn, sáng đến nỗi đôi mắt sưng húp của cô không còn cách nào che giấu.

“Hai đứa đừng mơ giấu mẹ nữa, có phải mày cãi nhau với Viên Dã không? Cãi to lắm hả? Tại sao buổi chiều một mình nó vội vàng quay về, chỉ lấy vài bộ quần áo rồi nói ra nước ngoài?”

Tim Thiên Thụ giật thót.

Hóa ra anh lại đi rồi sao? Mỗi khi tổn thương, mỗi khi trải qua khó khăn không thể giải quyết giữa họ, anh lại một mình lặng lẽ ra đi. Lúc này cô còn lo làm sao đối diện với gương mặt lạnh lùng của anh, hóa ra anh đã đi từ lâu, không muốn nhìn thấy cô. Lần trước cô còn cảm thấy anh gấp rút bỏ đi như vậy, cứ như đại ma vương ra khỏi núi, tiểu yêu tinh được giải phóng vậy; nhưng lần này... lần này tại sao hệt hẳng đến thế, đau khổ đến thế, buồn bã đến thế...

“Còn nữa, Thiên Thụ, trước khi đi nó nói với mẹ, hai đứa quyết định ly hôn?!” Giọng bà Hạ cao lên, có phần tức giận bước một bước đến trước mặt Thiên Thụ. “Thiên Thụ, mày ngốc à? Tại sao đòi ly hôn? Mày có biết Viên Dã tốt với mày nhường nào không? Mày có biết sau vụ tai nạn, nó đã ở cạnh mày ra sao không? Mày làm sao có thể làm thế, quyết định ly hôn với nó?! Con bé ngốc nghếch, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói mẹ biết, nói mẹ biết ngay!”

Bà Hạ giận dữ thật, gần như muốn bóp chặt vai cô lay lắc.

Nhưng ánh mắt Thiên Thụ lại hướng đến bàn trà trong phòng.

Ở đó, có một túi công văn ngay ngắn.

Cô nhớ bìa hồ sơ đặc biệt đó,

Tờ bìa đã từng bị đầu móng tay nhọn của cô đâm thủng một lỗ to – đơn ly hôn, của họ.

Khi xuyên không tỉnh lại, câu đầu tiên nghe từ anh là “chúng ta ly hôn đi”, còn đơn ly hôn cũng vì nguyên nhân kia mà bị niêm phong rất lâu, mà nay, nó lại lần nữa nhảy ra trước mặt cô? Lại lần nữa... quay về điểm xuất phát, đặt dấu chấm hết cho tất cả, là một kết thúc bi thương.

Cô thậm chí nhìn thấy tên anh ký trên đó, rồng bay phượng múa, mạnh mẽ phóng khoáng. Cô từng hoang tưởng nếu cùng ký tên cạnh anh thì sẽ có cảm giác thế nào, nhưng lại không phải cùng ký tên trên tờ đơn ly hôn này.

“Rốt cuộc là tại sao? Thiên Thụ? Tại sao?”, bà Hạ vẫn tức giận chất vấn cô.

Thiên Thụ lại thấy tai ù ù, đầu đau như muốn vỡ ra.

“Xin lỗi, mẹ.”

Không nghe tiếp được nữa, Thiên Thụ đẩy mẹ ra, chạy về phòng.

Cô ngủ liền ba ngày ba đêm.

Không có công việc, không có điện thoại, không liên lạc với bất kỳ ai.

Cả thế giới dường như cách ly hoàn toàn với cô, cô nằm trên giường, chỉ có nước mắt không xua đi nỗi, và nỗi đau tràn ngập trong không khí.

Đã đến nước này rồi. Tự cô dù thế nào cũng không ngờ tới.

Nhưng hình như cũng là kết cục tất nhiên chẳng? Cô xuyên không tới, mơ mộng là Cô bé Lọ Lem trong truyện cổ tích, chỉ cần mở mắt ra thì có được tất cả?

Đây, chẳng qua là nỗi đau khi từ truyện cổ tích rơi xuống hiện thực thôi.

Thiên Thụ thấy đầu đau như vỡ, môi miệng khô ran gần như nứt nẻ. Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng, đi chân trần ra phòng khách.

Mẹ và con gái, dì Trương đều đã ngủ, đêm nay yên tĩnh trầm mặc đến đau lòng.

Trong hoa viên không có bóng anh, như thể cũng mất đi mọi trọng tâm.

Tất cả chỉ là bóng tối, tịch mịch.

Nhưng không biết là ai đã vắn một ngọn đèn trên bàn trong thư phòng anh. Ánh sáng trắng lọt ra từ khe cửa, khiến cô gần như nhìn thấy anh ngồi đó.

Thiên Thụ chậm rãi bước tới, đẩy cửa ra.

Trong phòng không có ai.

Chỉ có đơn ly hôn lặng lẽ nằm dưới ngọn đèn bàn.

Ánh đèn chói mắt chiếu lên chữ ký của anh, cô như tưởng tượng ra vẻ mặt anh khi cầm bút ký, dùng sức nắm cây bút ấy. Nỗi đau và phần nộ khiến đầu bút xuyên qua giấy, tên anh, đau thương và bay bổng.

Có lẽ, nên kết thúc thế chẳng?

Anh và cô... có lẽ chưa từng bắt đầu, chưa từng giao nhau, thời gian không gian xoay chuyển, thứ mang đến chỉ là giấc mộng bị hủy diệt...

Thiên Thụ ngồi xuống bàn.

Lặng lẽ nhìn tờ đơn ly hôn.

Chữ ký của anh giống như đôi mắt lạnh lẽo và tàn khốc của anh.

Thật kém cỏi, mắt cô bỗng nhòa đi, cô cúi người, định tìm một cây bút trên bàn. Nếu anh đã quyết định kết thúc, thế thì...

Cạch!

Một xấp tài liệu bày trên bàn bỗng bị Thiên Thụ xô đẩy, rơi đầy xuống bàn.

Thiên Thụ vội cúi xuống nhặt.

Trong tập tài liệu viết đầy tên công ty Vân Thượng, bỗng xuất hiện tờ bìa tạp chí màu hồng. Nó khiến Thiên Thụ tò mò. Cô lật cuốn tạp chí đó lên, bất ngờ phát hiện, đó là cuốn tạp chí rất lâu trước kia, hoặc có thể nói là cô đã từng viết trước khi xuyên không.

“Phụ nữ online” số mộng ảo màu hồng.

Chuyên đề “Xe tốc hành lãng mạn”, “Gửi tặng người tình tương lai của em” – tác giả, Hạ Thiên Thụ.

45. Chương 44

Chương 44

Gửi tặng người tình tương lai của em,

Chào anh, khi anh đọc được lá thư này, không biết sẽ nở nụ cười như thế nào nhỉ?

Có lẽ là ngọt ngào, có lẽ là buồn thương, hoặc thôi thì là trong veo rung động lòng người? Không biết em lúc đó, có phải cũng e thẹn giấu mình lại như bây giờ, chỉ sợ trái tim mình sẽ bị anh trộm mất?

Anh yêu, cho dù anh của tương lai có vẻ ngoài thế nào, cho dù em của tương lai ra sao, xin hãy tin một câu:

Em yêu anh. Bằng trái tim em, bằng sinh mệnh em, mãi mãi yêu anh.

Có lẽ em lúc đó vẫn ngốc nghếch giống bây giờ, không nấu nổi một bữa sáng dinh dưỡng, không mặc nổi một bộ đồ tôn đường cong, thậm chí không chăm nổi con của chúng ta, không giúp nổi sự nghiệp của anh, nhưng xin anh hãy tin, trong tim em, em luôn luôn yêu anh, sùng bái anh, thương anh.

Anh là người em chờ đợi suốt đời.

Anh là người em mãi mãi lưu luyến trong sâu thẳm trái tim.

Tuy đã từng vô số lần vẽ nên cảnh gặp anh trong lòng, nhưng dần dần cảm thấy những thứ đó đều không quan trọng, điều quan trọng là tình yêu của chúng ta đã có với nhau, liệu có đang được nuôi lớn cẩn thận, vun đắp lâu dài hay không?

Anh yêu, có lẽ chúng ta trong tương lai đang cãi nhau, đang chiến tranh lạnh, đang quên mất lúc ban đầu đầy âm áp, thế thì, chúng ta liệu có nên lật mở lá thư này, nhớ lại những tháng ngày chúng ta chưa từng có nhau? Chúng ta bây giờ, chia cách hai nơi, lạnh lẽo cô đơn, nhưng trong tim chúng ta, mãi mãi có một niềm hy vọng về tương lai, một sự mong chờ về nhau.

Nếu chúng ta gặp gỡ, em nhất định sẽ yêu anh bằng hai mươi phần tình yêu; nếu chúng ta gặp gỡ, em nhất định sẽ khiến anh trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian.

Nếu em làm sai, xin anh hãy tha thứ.

Nếu em vẫn ngốc nghếch khờ khạo, xin anh hãy yêu thương.

Nếu em lạnh lùng cãi nhau với anh, vậy xin anh hãy xem lại câu này lần nữa: “

Anh yêu, em yêu anh.

Bằng trái tim em, bằng sinh mệnh của em, mãi mãi yêu anh.

Nước mắt Thiên Thụ tuôn rơi.

Cô không ngờ cô còn có thể nhìn thấy cuốn tạp chí cũ kỹ trên bàn Viên Dã, càng không ngờ anh lại cẩn thận giữ lại, cũng có thể nhìn thấy dấu vết anh thường xuyên lật giở ra xem, và cả dáng vẻ anh ngồi trước bàn, bên ngọn đèn cô đơn, lặng lẽ đọc lá thư này, từng câu từng chữ.

Cô chưa từng nghĩ rằng anh còn giữ cuốn tạp chí ba năm trước này, và còn giữ lại lá thư cô gửi người tình trong tương lai.

Nhưng họ bây giờ đang chiến tranh lạnh, vào lúc chiến tranh lạnh đến cực điểm, cái mà cô phải đối mặt, là lá đơn ly hôn anh đã ký tên, và cả tình yêu cô không bao giờ tin tưởng nữa.

Anh yêu, em yêu anh.

Bằng trái tim em, bằng sinh mệnh của em, mãi mãi yêu anh.

Nước mắt Thiên Thụ tí tách rơi.

Có một cây bút từ trong đồng tài liệu đó, rơi xuống bàn.

Nhìn cây bút đó, Thiên Thụ càng buồn bã, càng đau thương.

Lẽ nào.... Lá đơn ly hôn này, phải ký thật sao?

Thiên Thụ đang cô đơn, đau khổ gần như khóc nức lên, thì điện thoại trên bàn bỗng đổ chuông. Để không đánh thức người nhà, cô vẫn lau nước mắt, nghe máy.

“Thiên Thụ! Thiên Thụ!”, trong điện thoại vẳng ra tiếng kêu hoảng loạn của Tiểu Vi, “Ông trời phù hộ! Thiên Thụ, cuối cùng cậu cũng chịu nghe máy! Mau mở tivi, mau mở tivi đi!”

“Tiểu Vi?”, giọng Thiên Thụ hơi khàn, “Xảy ra chuyện gì? Muộn thế này cậu còn gọi điện...”

“Đừng hỏi nhiều, cạnh cậu có tivi không? Mau mở lên!”, Tiểu Vi cuống quýt hét, gần như đã đến mức hoảng loạn.

Thiên Thụ chùi mắt, trong thư phòng có một chiếc tivi, cô cầm điều khiển lên, bấm nút mở.

Tivi lóe sáng, nữ phát thanh viên của bản tin khuya đang ngồi nghiêm chỉnh, dùng giọng nói vang rõ tường thuật tin vắn ở khắp nơi trên thế giới.

“Tiểu Vi, cậu bảo tớ xem cái gì? Nửa đêm...”, giọng Thiên Thụ đã khàn lắm rồi.

“Xem tiếp đi”, Tiểu Vi kêu.

Lúc này trng tivi văng vẳng giọng nói có vẻ căng thẳng của nữ phát thanh viên.

“Thưa các vị khán thính giả đang theo dõi chương trình tin tức, theo thông tin đài truyền hình chúng tôi vừa nhận được, do quân đội phản chính phủ của nước T đang phát động cuộc nội chiến, tổng thống bị ép từ chức, cuối cùng vào chiều nay nước T đã xảy ra một cuộc bạo loạn có sự tham gia của các tỉnh thành. Các phân tử bạo loạn đều trang bị vũ khí, có mặt khắp các ngã đường, bao vây sân bay và phòng họp, phát sinh xung đột căng thẳng với cảnh sát. Xung đột còn tác động đến rất nhiều người dân vô tội, không thể thống kê số cửa hàng bị đập phá trong cuộc bạo loạn, đồng thời có rất nhiều người dân vô tội bị đánh trọng thương và tử vong. Nghiêm trọng nhất chính là đảo Bali, điểm du lịch nổi tiếng, cũng không tránh khỏi

cuộc bạo loạn này. Theo phóng viên thường trú báo cáo, trên đảo Bali đã xảy ra cuộc nổ súng nghiêm trọng, dẫn đến việc hơn hai mươi du khách và thường dân tử vong, rất nhiều người bị thương. Theo đại sứ quán đóng tại đó nhận định, trong số tử vong có hai người đàn ông mang quốc tịch Trung Quốc...”

Thiên Thụ cầm điện thoại, chờ dẫn nhìn màn hình.

Đó chính là tin mới nhất vừa truyền về Trung Quốc, hình ảnh mờ nhạt và rung lắc, lơ mơ trong thấy những cảnh đầm máu... Có người đang gào khóc, có người đang bỏ chạy, có người đang chảy máu, có người nằm gục dưới đất, đã bất động... Khói lửa mù mịt, hỗn loạn khôn tả...

Tiểu Vi không nghe thấy cô, cuống lên hỏi, “Thiên Thụ, cậu có đang xem không? Có xem không? Đây là chuyện xảy ra hồi chiều nay, cả sân bay nước T đều không vào được! đây không phải là chuyện quan trọng nhất, quan trọng nhất là... ba hôm trước Viên Dã đã đến đảo Bali!”

Cạch!

Điện thoại trượt khỏi tay Thiên Thụ, đập mạnh xuống bàn.

“Thiên Thụ, Thiên Thụ!”, Tiểu Vi gào lên từ đầu dây bên kia.

Thiên Thụ trong tích tắc thấy đầu óc trống rỗng, tai ù ù, không nghe thấy gì, cũng không nhìn thấy gì nữa...

Trong tivi vẫn là những hình ảnh được quay vội, rung lắc dữ dội, tiếng khóc to, máu đầm đìa, xe cảnh sát hú còi, và cả bom chưa biết sẽ nổ lúc nào, những tên cướp hung ác. Sự cố nổ súng nghiêm trọng trên đảo Bali, rất nhiều người bị thương và thiệt mạng, trong đó có hai người đàn ông quốc tịch Trung Quốc!

Và câu quan trọng nhất – ba hôm trước Viên Dã đã đến đảo Bali!

Trong tích tắc, cô thấy chân nhũn ra, gần như ngất xỉu.

Bà Hạ nghe tiếng động lạ trong thư phòng thì khoác áo chạy vào. Mới ngó vào trong đã thấy con gái sắc mặt trắng bệch ngã ngồi xuống đất.

“Sao thế? Thiên Thụ con sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

Thiên Thụ hoàn toàn rối loạn, cô chờ dẫn nhìn mẹ. “Mẹ... làm sao đây? Làm sao đây... Anh ấy vẫn ở đó...”

“Sao vậy Thiên Thụ?”, bà Hạ đỡ lấy con gái, giờ mới nhìn rõ tin tức đang chiếu trên tivi. “Chắc không phải Tiểu Dã...”

Tay Thiên Thụ bỗng run bắn lên.

“Mẹ... Mẹ...”, cô nắm chặt tay mẹ, đã hoảng loạn tới mức không biết phải làm sao.

“Thiên Thụ, Thiên Thụ, cậu còn nghe máy không? Có ổn không? Cậu khoan đừng sợ, đừng cuống, tớ sẽ nhờ bạn xác nhận xem, mấy vị lãnh đạo bên công ty Vân Thượng cũng đã đến sân bay và đại sứ quán...”, giọng Tiểu Vi vẫn vang vang.

Thiên Thụ bỗng đứng bật dậy.

Cô quay người chạy ra ngoài, bà Hạ vội theo sau. “Thiên Thụ, con đi đâu? Khoan đã!”

“Con phải... Con phải tới sân bay, con phải tới đại sứ quán, con phải gặp anh ấy... Con con phải đi gặp anh ấy! Bây giờ! Lập tức!”, Thiên Thụ gần như không còn khả năng suy nghĩ, trong đầu chỉ còn lại bản năng, và trái tim.

Dù khó khăn thế nào, dù phía trước ra sao, cô phải đi ngay, phải gặp anh ngay, đến cạnh anh ngay lập tức.

“Khoan đã! Tiểu Thụ, khoác áo vào! Giày của con nữa!”, bà Hạ cuống lên gọi với theo.

Nhưng Thiên Thụ đã bất chấp tất cả, chạy ra khỏi nhà như người điên, chạy điên cuồng về phía tương lai không thể dự đoán.

Sân bay, hỗn loạn.

Mọi chuyến bay đến nước T đều tạm ngưng, các du khách phải ở lại sân bay đang lớn tiếng oán trách, người nhà hành khách bay chuyến trước đó đều cuống cuống hỏi thăm tin tức người thân, nhân viên phụ trách xử lý công việc này cũng lập một gian phòng làm việc ở sân bay, mấy nhân viên bị bao vây kín mít, hỏi tới tới tầm mặt mũi, khô cả miệng mồm.

Có một cô gái còn mặc áo mỏng, chân trần lao vào sân bay, tiến thẳng đến quầy làm việc của các tiếp viên hàng không, mắt sưng húp, hoảng loạn gào, “Xin cho tôi một vé bay đến Bali!”

Các cô tiếp viên hàng không vội đứng lên, khách sáo giải thích, “Xin lỗi cô, vì nước đó đang xảy ra bạo loạn, để đảm bảo an toàn cho du khách, mọi chuyến bay đến nước T đều tạm ngưng, còn cụ thể khi nào bay lại thì phải đợi thông báo.”

“Xin bán cho tôi vé đến Bali!”, cô gái đỏ hoe mắt vẫn cuống quýt lặp lại.

“Xin lỗi cô, chúng ta vừa nói rồi...”, cô tiếp viên nhẫn nại giải thích lần nữa.

“Xin bán cho tôi vé đến Bali! Xin các cô! Xin các cô! Người thân của tôi còn ở đó... Tôi... chồng tôi còn đang ở Bali...” Thiên Thụ kích động bịt miệng, nước mắt rơi lã chã.

Cô tiếp viên thấy cô đau lòng cũng có phần bất nhẫn. “Xin lỗi, tôi không thể giúp cô. Nhân viên chính phủ xử lý việc này đang ở bên kia, cô đến báo tên người thân, có lẽ sẽ có kết quả...”

Thiên Thụ không còn nghe được nữa.

Cô đau lòng tuyệt vọng ngã ngồi xuống đất, lấy điện thoại ra gọi.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được ...”, trong máy cũng lại vẳng đến giọng tiếng Anh vô tình lạnh nhạt.

Thiên Thụ lại gọi.

Lại bị từ chối.

Lại gọi.

Lại bị từ chối..

Lại... Rồi lại... Rồi lại....

Nếu như thời gian có thể lặp lại... Nếu như, tình yêu có thể lặp lại một lần nữa... Nếu như, cuộc đời có thể quay lại... Nếu như, tất cả có thể trở lại... Em nhất định sẽ không nói ra câu nói vô tình đó, em nhất định sẽ nói anh biết... rốt cuộc em đã...

“Theo tin tức của phóng viên, sáng sớm nay tình hình lại chuyển biến xấu... Một tỉnh nào đó lại bị đánh bom xe hơi, số lượng thương vong và tử vong chưa thể thống kê, nhưng dự đoán có ít nhất trên bảy mươi người... Các công ty lữ hành ngoại giao đã phát thông báo, hy vọng người dân trong nước khi chưa gặp trường hợp bất đắc dĩ thì cố gắng không đến nước T... Trong tình huống đảm bảo sự an toàn cho người dân, các chuyến bay đến T đều bị tạm hoãn...”

Trên màn hình tivi lớn trong sân bay lại vẳng ra tiếng tường thuật bản tin sớm,

Đám người trong sân bay lại sôi sùng sục, người thì khóc, kẻ thì gào thét, lo lắng và kêu thét... như cơn sóng nhấn chìm cả đại sảnh sân bay...

“Hãy để chúng tôi đến T, con gái tôi còn ở đó!”

“Hãy mở một chuyến bay đi, cha mẹ tôi đang đi du lịch ở đó!”.

“Hãy cho chúng tôi đi đón người thân về, họ hiện giờ đang bị thương, sống chết chưa rõ!”

“Xin các anh... cứu lấy người nhà chúng tôi... xin các anh...”

Tiếng khóc tiếng hét, đều vì người thân yêu nhất của mình.

Thiên Thụ đã gọi cho anh vô số lần, không thể kết nối... không thể kết nối... không thể kết nối...

Thượng Đế! Tại sao người lại hành hạ con như vậy? Tại sao lại để con ép anh phải đi... Tại sao bức anh ấy phải đến cái nơi nguy hiểm kia... Tại sao tại sao... Thượng Đế... hãy đưa con đến bên anh ấy, hãy để con chịu mọi tổn thương thay anh ấy! Thượng Đế...

Thiên Thụ chân trần ngồi trên mặt sàn giá lạnh, nước mắt như mưa.

“Thiên Thụ, Thiên Thụ! Sao cô lại ở đây?”

Bỗng trên đầu cô văng đến một giọng nói kinh ngạc.

Hạ Thiên Thụ ngẩng lên, trong mơ hồ, chỉ thấy một gương mặt xinh đẹp, và cả bộ đồng phục tiếp viên hàng không xinh đẹp.

46. Chương 45

Chương 45

Một đôi cánh bạc cực lớn phá vỡ tầng mây, bay thẳng lên bầu trời xanh bao la.

“Đi máy bay đến HongKong trước, ở đó có một chuyên cơ sẽ bay trước đi đón các du khách Hongkong về, tôi đã nói với đồng nghiệp bên Hongkong để họ đưa cô lên chuyến bay đó. Nhưng tình hình ở đó thì không ai rõ, phái chuyên cơ đi đón chắc chắn là nguy hiểm rất lớn, có lẽ sẽ không thể hạ cánh, có khi hạ cánh rồi cũng sẽ gặp phải nguy hiểm, cô không sợ thật chứ?” Quan Nguyệt San nhìn Thiên Thụ với vẻ cuồng quýt và lo lắng.

Thiên Thụ ra sức lắc đầu. “Tôi không sợ. Là tôi không tốt, tôi ép anh ấy tới đó, nên cho dù xảy ra chuyện gì, tôi phải ở bên anh ấy!”

“Tôi hiểu tâm trạng của cô, nhưng... nếu gặp anh ấy thật, thì đừng nói thế với anh ấy. Không có cường ép hay phải trái gì ở đây, điều mà cô cần nói với anh ấy, là trái tim của cô.” San San giữ lấy tay cô. “Được rồi, đi đi, đến Hongkong sẽ có người đón cô.”

“Vâng, cảm ơn cô, San San”.

“Đừng khách sáo, chuyện khác tôi không giúp được, chuyện máy bay thì...”, San San bỗng nắm tay Thiên Thụ. “Thiên Thụ à, đến đó rồi nhất định phải cẩn thận. Dù là cô, hay là anh ấy, cũng phải an toàn quay về cho tôi, biết chưa?”

“Ừ”, Thiên Thụ gật mạnh đầu.

Cô ngồi bên cửa sổ, có vẻ căng thẳng nhìn ra ngoài thế giới hỗn loạn kia.

Trong tay cô còn có một cái hộp giữ ấm rất to, đó là mẹ và Tiểu Vi đã vội đến sân bay đưa cho cô. Cô biết sự khổ tâm của mẹ, càng biết nỗ lực và lo lắng của bạn thân, nên cho dù sắp phải đối diện với tình huống nào, phải chạm trán với mối nguy nào, cô cũng không sợ, không lùi bước. Cô nhất định phải tìm ra anh, nhất định phải thấy anh bình yên, nhất định phải nắm tay anh yên ổn trở về.

Nhưng chặng đường phía trước là gì? Là nguy hiểm? Là mây đen bão tố? hay sương mù dày đặc tầng tầng lớp lớp không nhìn thấy tương lai...

Thiên Thụ căng thẳng nắm chặt hộp cơm trong tay, dường như chỉ có thế mới cảm nhận được sức mạnh đến từ người thân và bạn bè.

Nước T, đảo Balli.

Nơi đây từng là thánh địa nghỉ mát nổi tiếng thế giới, mà nay lại biến thành vùng đất tai ương, hết như phim thảm họa Hollywood phiên bản thực tế.

Những đám người la hét chạy náo loạn trên phố, có người khóc, có người bị thương, thỉnh thoảng lại có tiếng nổ đầu đó vọng tới, cả hòn đảo biến thành hải dương hỗn loạn.

Chiếc xe của họ bất ngờ dừng phải một người, người đó máu me đầm đìa, nằm gục trên cửa kính phía trước.

Rất nhiều người đang chạy điên cuồng, la hét.

Không biết từ đâu bỗng vang tới tiếng súng.

Đám đàn ông trong xe nhìn đầu tay đầy máu, toàn bộ đều hoảng hốt dờ dẩn.

Viên Dã nhìn ra ngoài, dòng người đã hỗn loạn lắm rồi.

“Xuống xe!”, anh cau mày lạnh lùng ra lệnh, “Chúng ta lập tức quay về khách sạn”.

“Tổng giám đốc...”, ba vị lãnh đạo cấp cao đều không che giấu sự sợ hãi. “Chẳng lẽ không đến sân bay à? Hoặc có thể tìm chuyến bay rời khỏi nơi quỷ quái này...”

Viên Dã nhíu mày. “Tình hình này sân bay còn có chuyến nào cất cánh?! Việc đầu tiên chúng ta phải làm là bảo đảm an toàn! Lập tức xuống xe, quay về khách sạn.”

Đoàng!

Không biết ở đâu lại vang lên tiếng súng, khói bụi mù mịt.

Ba vị kia không dám nói nhiều, vội xách hành lý chạy ra ngoài.

Mấy người vừa nhảy xuống xe đã nghe một loạt súng nổ.

Quay lại nhìn, chiếc xe ban nãy chỗ họ đã bị đám phần tử nổi loạn nổ súng phá tan! Cửa kính vỡ vụn bay tứ tung, máu chảy khắp nơi.

Mọi người đều bàng hoàng sợ hãi.

Cũng may Viên Dã đã kịp thời bảo họ xuống xe, nếu không bị đám kia bao vây, lại thấy họ là người nước ngoài thì thảm rồi!

Mọi người không dám nhìn nữa, vội xách hành lý chạy về khách sạn.

Vừa ra khỏi con hẻm, thấy sắp về tới khách sạn họ ở, thì không biết từ đâu một đám phần tử nổi loạn người bản địa ùn ùn chạy tới, thấy họ là người nước ngoài thì chẳng nói chẳng rằng, lao tới định cướp túi của họ!

Ba vị kia đều dờ người sợ hãi!

Chỉ Viên Dã phản ứng nhanh, quát họ. “Ném hết hành lý, mau chạy về khách sạn!”

Có hai vị lập tức ném hành lý đi, co chân bỏ chạy. Nhưng lại có một người đàn ông không phản ứng kịp, hay là trong túi có đồ quan trọng gì đó, nên nín chặt ba-lô của mình, sống chết không chịu buông. Gã người bản địa kia không giật được thì thẹn quá hóa giận, hươ dao đâm về phía anh ta!

“Coi chừng!”, Viên Dã vừa thấy lập tức giơ tay ra gỡ tay của anh chàng tiếc đồ kia, rồi kéo mạnh anh ta về phía sau.

Dao nhọn sáng lóa lướt qua.

Máu lập tức phun ra.

“Tổng... giám đốc!”, anh chàng đó gần như nghẹt ra, hét lên.

Viên Dã ôm lấy vết thương trên cánh tay, còn đẩy anh ta một cái. “Chạy nhanh! Về khách sạn.!”

Anh chàng đó dờ người, bị anh đẩy mạnh thì vội vàng bỏ chạy.

Viên Dã ấn chặt vết thương, máu vẫn trào ra như suối. Người kia không cướp được đồ nên vẫn cầm hận, lại lia dao về phía anh. Viên Dã ôm chặt cánh tay né sang một bên, lưỡi dao sắc nhọn trượt qua gương mặt anh.

Mấy người này điên hết rồi, chán sống rồi!

Nhân lúc tên kia hươu dao, chưa kịp quay lại, Viên Dã nhấn chân lên đạp vào phía sau đầu gối của hắn.

Tên kia đau quá, ngã lăn ra đất.

Nhân lúc đó, Viên Dã lập tức quay đi, chạy về khách sạn.

Nhân viên bảo vệ của khách sạn biết họ là khách ở khá lâu trong đó nên vội kéo cửa an toàn, cho họ chạy vào trong, sau đó lại kéo mạnh cánh cửa sắt nặng xuống.

Tên cướp đồ kia bị đạp một cú thì lao theo, đá đập liên tục không chịu thua. Nhưng cũng may cánh cửa sắt của khách sạn cũng khá chắc chắn, dày nặng, nên mới nhốt họ lại bên ngoài. Quậy phá một lúc lâu, đám người đó mới chịu bỏ đi.

Du khách trốn trong khách sạn thở phào.

Lúc này anh chàng họ Lâm vừa được cứu mới phát hiện vết thương trên tay Viên Dã, máu đã thấm đỏ áo sơ mi của anh. “Tổng giám đốc, anh bị thương rồi! Xin lỗi, đều tại tôi...”

Viên Dã nghiêng rằng, vết thương quả thực rất đau, máu đầm đìa chảy. “Không sao, vết thương nhỏ thôi. Nhưng lúc căng thẳng thế này thì đừng quan tâm đến vật ngoài thân nữa.”

Anh chàng họ Lâm rơi nước mắt. “Trong túi đó có tấm bùa hộ thân con gái tôi tặng lúc đi... và cả thuốc nước trị ho mà vợ tôi nhét vào túi... Sống ở bên ngoài mới càng thấy nhớ người thân.”

Sắc mặt Viên Dã cứng lại.

Trong khách sạn có nhân viên cầm thuốc nước và bông băng lại, giúp anh băng bó vết thương trên cánh tay.

Viên Dã nhíu mày hỏi họ. “Xin hỏi còn có cách nào liên lạc với bên ngoài không?”

Vì đám đông nổi loạn bên ngoài quá hung hăng, chính phủ và các cơ quan ban ngành đều đã bị chiếm lĩnh, ngay cả điện thoại, mạng internet v.v... đều bị cắt đứt, sóng điện thoại lúc có lúc không, lại thêm số người sử dụng quá đông nên mạng bị nghẽn, mọi người gần như không có cách nào liên lạc với thế giới bên ngoài.

Nhân viên khách sạn giúp băng bó nghĩ ngợi rồi nói, “Còn một máy điện thoại vệ tinh dùng lúc nguy cấp, nếu các anh rất cần thì...”

“Xin hãy giúp chúng tôi!”, Viên Dã trịnh trọng nói.

Trong sân bay nơi Quan Nguyệt San làm việc, đám đông đã rất hỗn loạn.

Mọi người kẻ thì ngồi trước màn hình lớn đợi xem tin tức, người thì ngồi luôn trước quầy làm thủ tục mà khóc lóc, đa số thì không ngừng gọi điện cho người thân, nhưng bất lực là tất cả chỉ phí công. Đến khi nhân viên công bố danh sách người bị thương và tử vong thì có người lập tức ngất xỉu, khóc thảm thiết không ngừng.

Tiểu Vi dìu bà Hạ ra ngồi ở khá xa, San San sau khi đọc danh sách thì vội vàng chạy tới. “Bác gái, Tiểu Vi, hai người cứ yên tâm, không có tên anh ấy.”

Bà Hạ thấp thỏm mãi cuối cùng mới hơi yên tâm được, nhưng vẫn cuống quýt vỗ vỗ tay cô gái xinh đẹp đó. “Nó bình an là được, nhưng cháu nên thông báo cho người nhà Tiểu Dã nhanh lên, nói cho cha mẹ nó biết chuyện này. Còn Thiên Thụ... Thiên Thụ đến Hongkong chưa? Lên máy bay chưa? San San cháu mau dò hỏi tin tức đi.”

“Vâng, bác gái, cháu đi đây, bác đừng lo quá nhé”, San San vội an ủi bà Hạ, “Tiểu Vi ở lại cạnh bác gái nhé.”

“Ừ, được, cô yên tâm, cứ giao cho tôi”, Đồng Tiểu Vi cũng vội gật đầu.

San San chưa kịp đi thì điện thoại của Tiểu Vi vang lên.

Là một dãy số rất dài và lạ, Tiểu Vi vội nghe máy. “Alô, xin chào, tôi là Đồng Tiểu Vi.”

“Tôi là Viên Dã”, nên trong vẳng đến một giọng nói trầm trầm.

“Viên Dã!”, Tiểu Vi hét lên, “Trời ơi, anh đã gọi điện về rồi, anh bây giờ thế nào? Đang ở đâu? Có an toàn không?”

Tiểu Vi cuống quýt hỏi một tràng, bà Hạ và San San nghe thế lập tức nôn nóng vây quanh.

Viên Dã cầm điện thoại, trả lời, “Tôi đang ở khách sạn, cũng có thể nói là an toàn. Tôi gọi về nhà nhưng không ai nghe, họ đâu cả rồi?”

“Chúng tôi đang ở cạnh nhau đây”, Tiểu Vi vội đáp. “Chúng tôi đang ở sân bay, vì chuyện của bên anh mà mọi người đều tới đây nghe ngóng tin tức, bác gái cũng ở đây, San San nữa... Nhưng anh gọi điện về, có phải là gặp Thiên Thụ rồi không? Nó có ổn không? Hai người có bình an quay về được không?”

Bên kia bỗng im lặng.

Ba giây sau, Viên Dã hỏi nhỏ, “Hạ Thiên Thụ... bay tới đây sao?”

“Vâng!”, San San cũng nôn nóng giắt lấy điện thoại. “Bên Hongkong có chuyến quá cảnh để đón người Hoa về, Thiên Thụ nóng ruột không chịu được nên em đã giúp cô ấy quá cảnh ở Hongkong rồi bay tới chỗ anh. Bây giờ chắc hạ cánh rồi, anh vẫn chưa gặp cô ấy ư? Cô ấy có bình an không?”

Viên Dã cầm điện thoại, quay đầu lại.

Trong tivi mà khách sạn luôn mở cũng đang phát tin tức. Lúc này phát thanh viên đang tường thuật.

“Rất nhiều chính phủ các nước đều hy vọng phái chuyên cơ đi đón công dân nước mình về, nhưng hiện giờ các sân bay lớn đều bị phần tử vũ trang phản chính phủ chiếm đóng, một đám đông trang bị súng đang ở bên ngoài các sân bay, trạm xe, ga tàu v.v... các cơ quan nhà nước khác, chuyên cơ của các nước phải đến rất có khả năng không thể đáp xuống đất nước ta, cho dù là máy bay dân dụng bay qua thì khả năng gặp nguy hiểm trên không phận cũng rất lớn... Bộ quốc phòng đã phái một số lượng lớn không quân, cam kết sẽ nỗ lực hết sức, bảo đảm sự an toàn cho các chuyến bay...”

“Cô ngốc này!”

Viên Dã mắng một câu rồi lập tức cúp máy.

47. Chương 46

Chương 46

Bầu trời âm u.

Trong thành phố rất hỗn loạn, gần như cả bầu trời cũng bị nhiễm không khí đó, từng đám sương mù dày đặc vây kín trời, đôi cánh màu bạc xuyên qua những đám sương mù đầy nguy hiểm đó, trong khoang máy bay như chui vào đường hầm thời gian, lúc tỏ lúc mờ.

Trong khoang máy bay trống trải, vài nhân viên đều ngồi nguyên tại chỗ, thắt chặt dây an toàn.

Những hành khách lác đác còn lại cũng căng thẳng ngồi trên ghế, chỉ mỗi Thiên Thụ ôm hộp cơm, nhìn ra ngoài trời qua cửa kính.

Không nhìn rõ thành phố, không nhìn rõ đại dương đã từng là màu xanh ngọc bích, chỉ thấy mọi thứ xám xịt, thành phố khắp nơi khói bụi mù mịt, hỗn loạn vô cùng. Họ tuy ở nơi cao nhất trên thành phố, nhưng cô lại như chỉ có thể nghe thấy tiếng súng, tiếng nổ, tiếng khóc, và cả máu đỏ khắp nơi...

Còn anh, đang bị chìm trong dòng hỗn loạn đó, không biết ở đâu.

Bỗng hận bản thân, tại sao lúc đó lại nói tuyệt tình như vậy, tại sao không cho anh chút thời gian, không nghe anh giải thích, không hỏi Đan Lâm cho rõ... Nếu cho anh thời gian nói, có lẽ sẽ không có tình cảnh và

kết cục thế này. Cô cứ chẳng cảm nhận được rằng, trong cuộc đời cô, anh lại có vị trí quan trọng đến thế, mà khi nhìn thấy tin báo kinh khủng đó, cô lại thấy bầu trời chao đảo, mất đi mọi màu sắc vốn có.

Từ khi cô mở mắt, dường như anh luôn trầm lặng và lãnh đạm, nhưng nghĩ lại thì thực ra anh luôn bảo vệ cô, yêu thương cô, chiều chuộng cô. Cho dù cô làm sai chuyện gì, anh cũng gánh vác thay cô, cho dù cô làm bao nhiêu trò cười, anh cũng sẽ giúp cô thoát ra; anh chưa từng cười nhạo vẻ lóng ngóng vụng về của cô, thậm chí còn cho cô mọi thứ cô cần.

Nhưng cô, cô lại cố chấp hưởng thụ mọi thứ anh cho, tòa soạn, gia đình, hơi ấm, thậm chí khi cô thất vọng, anh đã đặt lên trán cô một nụ hôn dịu dàng, và cả câu duy nhất anh từng nói đó nữa.

“Cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì, thì đầu tiên phải về nhà. Vì trong nhà có người thân của em... và anh.”

Nhưng cô lại không hiểu câu anh nói. Cô chỉ nhốt mình trong cái vòng luẩn quẩn kỳ quặc sau khi xuyên không, cứ loay hoay, do dự, thương cảm, sợ hãi. Cô chưa từng kể anh nghe cảm giác đó, chưa từng chia sẻ thế giới của cô với anh, cô chỉ cố gắng đầu hưởng thụ, hưởng thụ mọi thứ anh cho.... Hơi ấm... và tình yêu...

Lúc đọc tin tức ấy, cô bỗng sợ hãi quá.

Sợ rằng nếu mất anh như vậy... nếu giống như xuyên không, lại quay về chuỗi ngày không có anh... cô còn có thể đi xem mắt như chưa từng có chuyện gì không? Còn có thể một mực chờ đợi Thiên Ân? Còn có thể cho rằng mình sẽ sống cô đơn nhưng hạnh phúc không?

Không... cô có thể... Không thể! Vì anh từng xuất hiện trong cuộc đời cô, cho dù... đây chỉ là một giấc mơ xuyên không mà có!

Nếu được, cô tình nguyện cho thời gian quay ngược trở lại, để cô xuyên không trở về, để anh tiếp tục cuộc sống bình lặng mà hạnh phúc, cùng Quan Nguyệt Tịnh, hoặc San San đều được... Chỉ cần anh bình an, chỉ cần anh hạnh phúc...

Trong mắt Thiên Thụ đỏ hoe.

“Đã vào khu vực hạ cánh, xin quý hành khách hãy sẵn sàng”, giọng cơ trưởng vang lên trong loa.

Mọi người lập tức trở nên căng thẳng.

Giọng cơ phó cũng vang lên, “Thưa quý hành khách, lần này chúng ta đang gánh một trách nhiệm vô cùng nặng nề, hạ cánh trong khu vực bạo loạn rất có khả năng sẽ gặp phải xung đột đẫm máu, xin quý khách chuẩn bị tinh thần. Đồng thời thời tiết nơi đây rất xấu, sương mù dày đặc, tầm nhìn rất kém, chúng ta sẽ phối hợp với yêu cầu của chính phủ nước sở tại, hạ cánh ở một sân bay quân dụng nhỏ, đường băng rất nhỏ hẹp, xin quý vị hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Các nhân viên và hành khách đều quay lại kiểm tra vật dụng mình phụ trách mang theo, chắc chắn không có vấn đề gì, tiếp viên trưởng gọi điện thông báo tới phòng lái, “Cơ trưởng, trong khoang đều bình thường, xin hãy yên tâm.”

“Tốt, các bạn hãy sẵn sàng, chúng ta sẽ hạ cánh trong vòng ba phút!” giọng cơ trưởng cao lên.

Thiên Thụ hơi căng thẳng, kéo dây an toàn trên người.

Cô đã sắp đến gần thành phố này, ở hòn đảo khắp nơi đều hỗn loạn và nguy hiểm đó sẽ không còn vẻ nhàn tản và đẹp đẽ của thánh địa nghỉ mát nữa, bên ngoài kia sẽ là mịt mù khói lửa, khắp nơi tiêu điều, tiếng súng vang dậy.

Thiên Thụ cứ nhớ rằng anh đang ở trong thành phố này, không biết có bình an hay không, có bị thương không, thậm chí có...

Chữ đó khiến tim cô run bắn.

Cuối cùng đã biết vì sao khi cô nói chữ đó, anh lại hôn cô với vẻ trầm phạt, chữ đó thật sự khiến người ta khiếp đảm, như đứt từng khúc ruột.

“Đã nhìn thấy đường băng! Xác định khoảng cách, tắt chế độ lái tự động!”, trong loa, giọng cơ trưởng có vẻ căng thẳng.

“Tốc độ hạ cánh đừng quá nhanh! Đường băng rất ngắn! Hạ cánh xuống!”

“Cơ trưởng, ngoài sân bay có vụ nổ”, cơ phó bỗng hét to.

Trong khoang, mọi người đều thất kinh, nhìn đảo dác ra ngoài.

Quả nhiên ở nơi không cách sân bay bao xa, phía quân đội và các phần tử nổi loạn đang giao đấu ác liệt. Vòi lửa của quân đội ánh lên chói mắt trong ánh sáng nhấp nháy mờ tối, tiếng bom nổ vang vang khiến người ta hoảng loạn.

Mọi người chưa ai từng tận mắt chứng kiến cảnh đó, cứ cảm thấy đầu sùng, đánh nhau... đều là chuyện rất xa vời, nhưng không ngờ hôm nay những việc đó lại xảy ra trước mắt mình! Mà tiếng sùng tiếng nổ kia, rất có khả năng chỉ cần bắt cần thì sẽ lấy mạng tất cả mọi người.

“Bình tĩnh”, tiếng cơ trưởng lớn tuổi vang lên, “Các bạn trong khoang đừng hoảng hốt! Quân đội địa phương đã điện cho tôi, họ sẽ toàn lực bảo đảm sự an toàn ở sân bay, đã có một tốp đồng bào của chúng ta đang trên đường đến đây, yêu cầu chúng ta phải hạ cánh!”

Mọi người kinh hoàng, nhìn ánh lửa chớp lóe ngoài kia mà thất kinh hồn vía.

“Giữ vận tốc này, nhắm thẳng đường băng, chuẩn bị – hạ cánh!”, cơ trưởng hạ lệnh.

“Vâng!”, cơ phó đáp, rõ ràng, vang dội.

Uỳnh!

Đúng lúc càng hạ cánh của máy bay chạm xuống đường băng quân dụng vừa nhỏ vừa hẹp này, bỗng có một quả bom bất ngờ nổ tung bên cạnh đường băng!

“Không được không được, cơ trưởng có bay lên lại không? Đường băng bị phá hủy rồi!”, cơ phó hét thất thanh.

“Không thể lên được! Nếu thế sẽ không bao giờ hạ cánh nữa!”

“Nhưng nếu tiếp tục trượt thì càng máy bay sẽ bị hỏng!”

“Nếu lại bay lên sẽ đụng cánh máy bay, có khả năng sẽ thiệt hại về tính mạng!”

Tiếng tranh cãi trong phòng lái khiến mọi người trong khoang thất sắc! Mọi người đều căng thẳng toát mồ hôi, không biết mình sẽ đối diện với kết quả nào! Có lẽ rất có khả năng rằng giây sau đó sẽ có thương vong!

Ầm ầm!

Bên ngoài cửa sổ tia lửa bắn khắp nơi, thân máy bay như lăn qua hố sâu nào đó, bỗng rung lắc dữ dội!

Có người hét, có người phát khóc.

Thiên Thụ bị dây an toàn giữ chặt trên ghế, hộp cơm trong lòng rung rắc dữ dội gần như văng ra. Nhưng cô giữ chặt lấy nó, giữ chặt... thật chặt... Giống như lần đó, anh ôm cô thật chặt trong lòng...

Cô rất sợ, vô cùng vô cùng sợ hãi, nhưng cô lại không sợ, không hề sợ chút nào!

Chỉ cần phía trước có anh, chẳng có gì phải sợ!

Ầm ... Ùng!

“Tổng giám đốc! Tổng giám đốc Viên! Không được, anh không thể đi! Bên ngoài giờ rất hỗn loạn, lao ra ngoài chỉ có chết!”, anh chàng họ Lâm kéo chặt áo Viên Dã, gần như sắp khóc tới nơi.

Hai vị lãnh đạo kia cũng hoảng loạn, không chú ý.

Viên Dã lại giằng mạnh tay quản lý Lâm ra, “Buông ra, tôi phải đi tìm cô ấy!”

“Không được, tổng giám đốc! Sân bay đã bị đóng cửa rồi, máy bay của họ chắc chắn sẽ không hạ cánh được, họ sẽ bay một vòng rồi đi ngay! Tổng giám đốc, anh mà đi thế này là sẽ chết đấy!”, quản lý Lâm lo đến mức phát khóc.

“Cô ấy còn không sợ chết, làm sao tôi lại sợ?!” , Viên Dã cau mày, trong đôi mắt sắc nhọn chỉ có ánh sáng kiên nghị.

Trên màn hình tivi trong khách sạn, phát thanh viên đang đọc bằng tiếng Anh.

“Quân đội mà chính phủ phái đến đang tỏa đi các tỉnh thành đang bạo loạn, tình thế ở đảo Phuket đã được kiểm soát tốt, tỉnh Bali và các đảo xung quanh đều có không quân... Các hành động kiểm soát lực lượng vũ trang phản chính phủ đang được tiến hành, các cửa khẩu, hải cảng cũng sắp được giành lại... Những chuyến bay đến cứu công dân các nước phái đến cũng đang nỗ lực khai triển ở sân bay quân sự, những chuyến bay đầu tiên đều hạ cánh thuận lợi, nhưng gần sân bay quân dụng ở đảo Bali đã có một vụ nổ súng, phần tử vũ trang phản chính phủ chưa xác định được đang chiếm lĩnh nơi đó... Một chiếc máy bay của Trung Quốc từ Hongkong đến đã gặp vụ nổ bom đột kích, càng máy bay khi hạ cánh đã bị hỏng nặng, thân máy bay rời khỏi đường băng, bị hỏng hóc nghiêm trọng, hiện số người thương vong và tử vong vẫn chưa xác định...”

Viên Dã hất mạnh tay quản lý Lâm ra. “Để tôi đi!”

Quản lý Lâm nhìn Viên Dã chạy ra khỏi khách sạn, nhanh nhẹn vượt qua cửa an toàn, bắt giắc nước mắt lưng tròng. “Tổng giám đốc... Anh không thể đi... Tổng giám đốc...”

Viên Dã một mình chạy thẳng ra đường cái.

Tuy vết thương trên cánh tay vẫn nhói đau, nhưng chẳng là gì so với cơn đau trong tim anh.

Không, không thể, không thể! Cô không thể chết, cô tuyệt đối không thể chết! Tuy cô rất ngốc nghếch khờ khạo, biết rõ ở đây là nơi sống còn, mà lại ngốc nghếch bảo San San đưa tới đây! Lẽ nào cô không sợ ư? Lẽ nào không nghĩ tới an nguy của mình? Mà lại dám ngốc nghếch xông tới... Quá khờ dại! Quá ngốc nghếch! Ngốc tới nỗi anh chỉ muốn ôm siết cô, ngốc tới mức anh chỉ muốn hôn cô thật mạnh! Nén, cô tuyệt đối không được chết, tuyệt đối không được!

Viên Dã chạy như điên trên đường, có người phát hiện ra anh là người nước ngoài nên định lao tới ra tay, cũng may lúc đó có một chiếc xe quân sự chạy tới, người trên xe nổ súng dọa cho đám người nhàn chấy nhà mà hôi của kia phải bỏ chạy!

Các binh lính trên xe hỏi anh đi đâu, Viên Dã trả lời họ bằng tiếng Anh là muốn đến sân bay quân dụng xảy ra tai nạn máy bay kia!

Các binh lính trên xe vẫy tay gọi anh lên, vì họ cũng đang chạy tới đó. Viên Dã lập tức nhảy lên xe, chiếc xe lao vút đi, nhắm thẳng tới sân bay quân dụng ở ngoại ô.

Chưa tới sân bay đã ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc.

Một số phần tử vũ trang đã bị tiêu diệt, nhưng chiếc máy bay Hongkong bị trượt ra khỏi đường băng đang bốc cháy nằm trên cánh đồng bên ngoài sân bay. Thân máy bay bị hỏng nặng, càng máy bay bị gãy đôi, cắm sâu vào thân máy bay! Rất nhiều xe chữa cháy, cảnh sát, quân sự đều bao vây bên ngoài, bọ trong bình chữa cháy bắn ra, lao vào ngọn lửa lớn ngùn ngụt kia.

Viên Dã ngồi trong xe đã nhìn thấy ngọn lửa đó.

Chưa bao giờ hoảng loạn và sợ hãi đến thế, trong tích tắc, sống lưng anh như có một luồng điện, lao thẳng vào trong đầu!

Anh gần như run bắn lên, hơi thở gấp gáp, tim như ngừng đập!

Không! Không thể! Không thể nào!

Thiên Thụ không chết, sẽ không chết!

Chiếc xe dừng lại, binh lính đã vội vàng chạy đến hiện trường. Các bác sĩ trên xe lao vào đám cháy, khiêng một người máu me đầm đìa ra ngoài.

Viên Dã nhảy xuống, cơ thịt toàn thân cứng đờ.

Chưa từng có cảm giác như vậy, chưa có chuyện gì lại khiến Viên Đại Boss đầu đội trời chân đạp đất có cảm giác như vậy! Chiến tranh, hỏa hoạn, tai nạn máy bay, máu chảy, tử vong... Từng cảnh cứ nổ ra như bom

trước mắt anh... Không phải bất lực, không phải hoảng loạn, mà là sợ hãi... Sợ trong chớp mắt sẽ nghe thấy tin anh mất đi cô!

Không thể tin, không thể tin, không thể tin!

Thiên Thụ sẽ không chết, tuyệt đối không!

“Mau đến giúp! Xe cấp cứu!”, có người hét lên.

Có người vội vã chạy qua anh.

Trên blouse trắng dính đầy máu.

Viên Dã gần như vô thức túm lấy bác sĩ quân y đang chạy ngang, bầu chặt lấy áo ông ta, hỏi như gầm lên, “Where is she?! Where is she?!”[1]

[1] Cô ấy đâu? Cô ấy đâu?

“Who? Who is she?!”[2], ông bác sĩ bị anh lắc mạnh, “Maybe she dead...”[3]

[2] Ai? Cô ấy là ai?

[3] Có khi cô ấy chết rồi...

Viên Dã mất đồ ngẫu, gầm lên như con sư tử mất đi tất cả. “Where is my wife?”[4]

[4] Vợ tôi đâu?

Bác sĩ đáng thương gần như bị người đàn ông nổi điên này bóp chết.

“Viên... Dã...”

Bỗng không biết từ đâu, vẳng đến một giọng nói nho nhỏ, yếu ớt, khẽ khàng, như muỗi kêu, nhưng lại rõ ràng với anh đến thế.

Viên Dã quay phắt lại.

Trong lùm cây ven đường băng sân bay.

Một bóng người nho nhỏ đang ngồi.

Áo rách nát, da mặt sạm đen, mắt sưng đỏ, mắt tái nhợt. Tay và chân lộ ra ngoài đều có những vết thương nhỏ chi chít, máu tươi đang rịn ra. Cô như thể trông rất xấu xí, dơ bẩn, thảm hại.

Nhưng chỉ đôi mắt to đen nháy đang lấp lánh nhìn anh.

Giống như tia sáng lóe lên trên bầu trời, chiếu sáng cả thiên đường.

Viên Dã nhìn cô, như cách cả thế kỷ.

Anh hơi loạng choạng bước lại, túm lấy cô như mất ý thức.

“Viên Dã... Em... Cuối cùng đã tìm ra anh...”, cô ngẩng gương mặt đầy vết thương lên, dè dặt nhìn anh.

Anh lại nâng mặt cô lên.

Hôn mạnh.

48. Chương 47

Chương 47

Hôn... đến thiên hoang địa lão, núi non biến sắc, nhật nguyệt lu mờ, trời đất thay đổi.

Bầu trời u ám, ánh lửa chớp lóe, bọt chữa cháy bay đầy trời, đám người chạy nháo nhào, tiếng hét tiếng la, những chiếc xe âm âm lao tới, tiếng súng tiếng nổ xa xa vang đến... Thế giới hỗn loạn ấy trong tích tắc đã biến thành bối cảnh xa mờ, chỉ còn riêng đôi tình nhân đang ôm hôn nhau... trong thế giới loạn lạc ấy, cứ phóng to lên vô hạn...

Môi anh xoay chuyển trên môi cô, hơi thở của anh bao bọc lấy cô, mọi thứ của anh gần như bao vây lấy cô.

Cô chỉ run rẩy nấp trong lòng anh, để mặc anh cướp đoạt hơi thở của cô...

Nếu như tích tắc này hóa thành vĩnh hằng, thế thì cô cam tâm tình nguyện.

Tiếng bom nổ, đám đông hỗn loạn, xung đột đẫm máu, đám cháy rừng rực, đều lùi ra xa... Cả thế giới chỉ còn lại anh, chỉ còn lại nhau... Cho dù lúc này ôm nhau mà chết... thì cũng chắc chắn là tay nắm tay hạnh phúc, cùng sống trọn kiếp sau...

Sau một nụ hôn, cô run lấy bầy, môi tê dại, cơ thể hơi nóng lên, mang chút e thẹn, cuối cùng cảm thấy tim như ngừng đập, không thở nổi!

“Ôi...”, cô rên khẽ.

Anh bỗng buông cô ra.

“Em tỉnh rồi.”

Ừm... Ừm...?

Thiên Thụ chớp mắt, bỗng cảm thấy mọi thứ mờ nhòe, không còn là sân bay quân dụng đang cháy nữa, mà ngược lại là trong một ngôi nhà gỗ nhỏ chật hẹp và mộc mạc?

“Em... Chúng ta... Sao... Đây là đâu?”, cô chớp hàng mi dài, thắc mắc nhìn Viên Dã.

Viên Dã cau mày. “Em bị ngất.”

Khi đã trải qua chuyến bay gian nan, hỏa hoạn ở không trung, sợ hãi và mệt mỏi, cô chỉ lao vào lòng anh là đã đuối đến độ ngất xỉu. Cũng lúc đó quản lý Lâm và mấy người khác cũng chạy tới sân bay, nói có một máy bay nhỏ có thể bay đến một đảo nhỏ an toàn hơn, Viên Dã đã bế cô lên, rồi cùng họ bay đến hòn đảo không quá xa này, còn nhận được sự sắp xếp của chính phủ bản địa, ở lại căn nhà gỗ nhỏ ven biển mà bình thường vẫn chuẩn bị sẵn cho du khách. Chính quyền địa phương đã nhận lời sẽ xếp chuyến bay cho những người nước ngoài như họ được trở về đất nước.

“Em... đã ngất đi ư?”, Thiên Thụ chớp chớp mắt, chẳng trách lúc này trong mơ cứ nhớ lại lúc anh nhìn thấy cô, anh gần như đỡ dẫn bước tới, nâng mặt cô lên, rồi hôn thắm thiết.

Nụ hôn đó, rất mềm mại, rất thâm tình, rất ngọt ngào, khiến cô không nỡ rời xa...

Cô ngẩng đầu lên, nhìn đôi môi của anh.

Anh thấy ánh mắt cô nhưng chỉ khẽ nói một câu, “Chúng ta hiện giờ rất an toàn.”

“Ồ... Ồ”, Thiên Thụ cảm thấy như bị anh túm được, vội vàng nhìn đi nơi khác.

Không khí như lại quay về như lúc họ ở nhà, vẻ mặt lạnh lùng của anh, tâm trạng bối rối của cô, nụ hôn cuồng nhiệt lúc đó, tình cảm sâu đậm lúc đó, cứ như... một giấc mơ. Một giấc mơ chỉ xuất hiện trong phim điện ảnh... Sao cô lại ngất xỉu nhỉ, cô vẫn muốn nghe xem anh lúc đó đã nói những gì...

Viên Dã cầm lấy hộp thuốc để bên giường, ngồi xuống cạnh cô.

Gương mặt vẫn đẹp trai, lạnh lùng ấy, anh lấy ra bông băng thuốc đỏ với đáng vẻ cực ngẫu, bắt đầu giúp cô lau rửa những vết thương chi chít trên người.

Thuốc chạm vào vết thương đã đông máu, cảm giác nhói đau.

Thiên Thụ rụt lại. “Đau...”

“Sợ đau còn dám tới đây?”, anh không ngẩng lên, nhưng lại lấy bông gòn chấm mạnh vào vết thương của cô.

Cô đau tới hít hà. “Em... Em lo cho anh...”

©STENT

Bông gòn đang chà trên vết thương của cô hơi khựng lại. Lấy thuốc bột ra, anh rắc lên vết thương.

“A... Đừng...” Thiên Thụ hít một hơi.

“Bây giờ biết nói đừng rồi hả?”, anh cúi xuống nhướn mày.

Cô nhìn gương mặt đẹp trai của anh, hàng lông mày đậm nhướn cao, tủi thân muốn khóc. Cô bay ngàn dặm tới đây, từ Hongkong chuyển máy bay, nhờ người khác giúp đỡ, trải qua chuyến bay kinh hoàng, tận mắt thấy bom nổ ngay bên cạnh, suýt nữa thì rơi vào ngọn lửa ngục, chỉ để gặp anh sớm một chút, sớm một chút nhìn thấy anh bình an, sớm một chút nói với anh câu đó...

Nhưng xem ra cô khổ sở như vậy mà không có tác dụng gì. Anh vẫn còn giận, giận những gì cô đã làm trước kia, anh vẫn muốn ly hôn với cô, không phải sao? Cô bỗng thấy rất buồn, rất đau lòng, nước mắt bắt đầu dâng lên, rồi rơi tí tách xuống.

“Em biết, em biết anh vẫn còn giận em... giận em hôm đó đã nói ‘ly hôn’ với anh, là em không đúng, em không nên nông nổi như vậy, không nên không thèm nghe anh giải thích, hôm đó không nên cho Thiên Ân cớm hộp mà mẹ làm cho anh... Tuy anh ta rất đáng thương, tuy anh ta rất khiến người ta thương cảm, nhưng em... em không nên giải thích gì cả, đều là lỗi của em... Em biết anh không còn muốn tiếp tục cuộc hôn nhân của chúng ta nữa, nhưng Viên Dã à, em đến đây chỉ để nói với anh một câu... Em xin lỗi.”

Nước mắt của cô rơi xuống mu bàn tay anh.

Giọt nước mắt ướt đầm, trong veo ấy long lanh như giọt sương ban mai, từ mu bàn tay anh từ từ lăn xuống.

Gương mặt lạnh lùng của anh hơi cứng đờ, ba mươi giây sau cũng không có động tác gì.

Thiên Thụ cũng không dám nói, cũng không dám thở mà nhìn anh, cô mong chờ anh sẽ có cử động gì đó, cho dù là rất nhỏ, mỉm cười chẳng hạn... cũng được.

Nhưng không, không có gì cả.

Anh còn đột ngột đứng lên, khi cô kích động ngỡ anh định nói gì, thì lại thấy anh cầm một miếng băng cá nhân, đập mạnh lên vết thương của cô.

“Á...”, Thiên Thụ đau quá hét toáng.

Anh lạnh lùng nhướn mày. “Sợ đau thì đừng đến!”

Viên Dã quay phắt đi, như thể không thấy nước mắt của cô.

Lúc này, Thiên Thụ đã thật sự đau lòng.

Nhìn bóng dáng anh lạnh lùng quay đi, cô thật sự cảm thấy giữa họ đã xong rồi. Cho dù cô bay qua ngàn vạn dặm tới đây, cho dù cô trải qua bao khổ sở và hành hạ, cho dù gặp nhau có xúc động đến mấy, anh cũng thật sự không quay đầu lại nữa...

Nước mắt trào ra.

“Viên Dã!”, cô cắn môi gọi anh, “Em biết anh không chịu tha thứ cho em, vì trước kia trong lòng em cứ nhớ tới Thiên Ân! Nhưng... Nhưng em đã nói với anh rồi, em từ ba năm trước xuyên không tới, em hoàn toàn không biết trong ba năm nay đã xảy ra chuyện gì, em đã lấy anh như thế nào, rồi sinh con ra sao... Em không biết, em không nhớ... Trí nhớ của em chỉ dừng lại ở hôm Thiên Ân cầu hôn cô gái kia... Anh phải biết là hôm đó đối với em là đau khổ thế nào, thương tâm thế nào...”

Em đã yêu anh ấy bảy năm, trọn bảy năm... Chúng em từ nhỏ là hàng xóm, gần như là thanh mai trúc mã, anh ấy luôn biết em thích anh ấy, cũng chính vì thế anh ấy càng không quan tâm em... Anh ấy cảm thấy em sẽ luôn ở phía sau, cho dù anh ấy có bao nhiêu bạn gái, yêu đương bao lần, cô nàng ngốc nghếch này sẽ luôn chờ đợi, dõi theo... Anh ấy đau lòng đã có em an ủi, lúc anh ấy vui thì em ở cạnh... Dẫn vật bao lần như vậy, tim em đã đau đến tê dại, đau đến mức không còn cái tôi nữa... Đến khi nhìn thấy anh ấy cầu hôn

cô gái kia... Em biết mọi thứ đã kết thúc. Thế giới của em đã hoàn toàn sụp đổ... Em rất buồn... Còn nhớ năm bảy tuổi ăn Tết, anh ấy luôn nói, em sẽ là cô dâu tương lai của anh ấy, nhưng bây giờ... mọi thứ đã kết thúc... Em buồn lắm... Em sẽ không bao giờ có thể gả cho anh ấy...

Nên xin anh hãy tha thứ cho em, em thật sự không cố ý phớt lờ anh, thật không cố ý gọi tên anh ấy... Em chỉ không thể nhổ bỏ cái gai trong tim, sự phản bội của anh ấy, sự xa cách của anh ấy. Đến hôm đó, em gặp anh ấy ở ngoài Vân Thượng, anh ấy khóc lóc với em, vì người anh ấy yêu cũng phản bội... Em nghĩ, đó là báo ứng. Đó chính là mối tình đầu của em, kết cục cuối cùng.

Em sẽ quên hẳn anh ấy, vì chúng em mãi mãi sẽ không có kết thúc nào hết. Bắt đầu từ sự phản bội của anh ấy, thì sẽ kết thúc từ việc anh ấy bị phản bội. Đó là vòng luân hồi, không thể nào quay lại được nữa.

Còn về Tiểu Mặc... Cậu ấy là một người rất hiền lành, hơn nữa Đan Lâm nói cậu ấy thích em, đó là chuyện không thể! Tiểu Mặc không nghe thấy em nói, cậu ấy là người khiếm thính, anh có biết không? Em và cậu ấy rất trong sáng, tuy cậu ấy thường ở cạnh em khi buồn, nhưng em thật sự chỉ xem cậu ấy là một người em trai trong sáng đáng yêu, tuyệt đối không có suy nghĩ gì khác...

Nhưng... Nhưng em biết anh sẽ không tha thứ cho em, anh còn cử Đan Lâm đến theo dõi em... Anh muốn ly hôn... có phải không? Được... chúng ta ly hôn...em có thể đi... đi càng xa càng tốt, đi đến nơi anh không còn nhìn thấy, từ nay về sau, sống hay chết..."

Anh bỗng quay lại.

Rồi cắn lên môi cô.

Nước mắt cô đọng trên rèm mi, bị anh dọa cho không dám chớp mắt.

Chuyện gì thế này?

Viên Dã cắn môi cô, thì thầm. "Đã nói với em rồi, không được nói từ đó."

Từ đó? Từ nào? Chẳng lẽ là...

"Chết?!"

Anh cắn mạnh môi cô, dùng răng nhấm nháp. "Em còn dám nói à!"

A... Thiên Thụ muốn rên rỉ cũng không nổi, nhớ lại cảnh trong nhà bếp trước kia, chỉ tưởng anh đang nói đùa, hóa ra anh làm thật!

"Không... Không... Đừng...", Thiên Thụ bị anh cắn lại không kìm được mà rên rỉ.

Hàng lông mày của Viên Dã cuối cùng giãn ra, hơi nhướn lên cao.

Buông môi cô ra, Thiên Thụ sưng sốt, mắt vẫn còn ướt, nhìn nụ cười của anh.

Hình như... bỗng có cảm giác bị đùa giỡn?

"Anh... Chẳng lẽ anh... Không giận em ư?"

Viên Dã nhướn mày. "Anh không vỡ vụn như thế?"

"Nhưng anh để lại đơn ly hôn, rồi chạy tới Bali?", Thiên Thụ mở to mắt.

"Đơn ly hôn là để chọc tức một cô nàng nhỏ mọn nào đó, đến Bali là vì một công chuyện rất quan trọng", anh thông thả nói.

"Chọc tức... Á, lẽ nào, anh cố ý? Lúc này cũng là cố ý? Anh không hề giận em, đúng không?", Thiên Thụ mới chậm chạp nhận ra, hét lên, nhìn người đàn ông đang cười rất đẹp kia.

Viên Dã mày mắt cong cong. "Chẳng lẽ lần nào cũng chỉ có em biết chọc tức anh?"

A a a! Người này hư hỏng mất rồi!

Dám chạy tới đây, để lại đơn ly hôn làm cô khóc cạn nước mắt, mà chỉ là vì muốn chọc tức cô?! Còn làm vẻ mặt lạnh lẽo không cảm xúc, nhìn cô gian khổ chạy tới đây, mà cũng chỉ chọc tức cô?

A a a, thật quá đáng!

Thiên Thụ nhảy nhồm lên trên giường, giơ móng vuốt về phía anh. “A, anh hư quá rồi Viên Dã! Anh dám bắt nạt em! Người ta lúc này còn sợ đến phát khóc!”

“Em khóc xấu thật!”, anh lại còn chọc tức cô.

Thiên Thụ nhào về phía anh. “Anh còn dám nói hử?”

Đầu móng tay vừa chạm tới cánh tay anh, Viên Dã đã rụt phắt lại.

Thiên Thụ nhận ra trên áo sơ mi anh có dấu máu đỏ đỏ, hét lên bàng hoàng, “Anh cũng bị thương ư?”

Anh ấn chặt vết thương. “Không sao, vết thương nhỏ thôi.”

“Cho em xem nào!”, cô lập tức bay đến, kéo tay anh ra.

Vết thương đã băng lại mà vẫn còn dấu máu tím bầm khiến Thiên Thụ nước mắt rưng rưng. Cô đã nhìn thấy anh ở mọi dáng vẻ, lạnh lẽo, đẹp trai, kiêu ngạo, tự phụ, yêu thương con gái, nhưng chưa bao giờ thấy anh như vậy... Vết thương của anh, máu của anh, vết thương rất dài khiến cô xót xa...

Chỉ bị thương chút xíu mà cô đã đau đến khóc lóc âm ỉ, thế anh thì sao? Dài như thế, sâu như thế, máu ra nhiều như thế... Chắc phải đau lắm, khó chịu lắm, anh lại còn tử mĩ giúp cô chữa vết thương.

“Viên Dã, anh là đồ ngốc, anh bị thương sao còn giúp em? Sao không nói em biết, ngốc quá... thật là ngốc...”, nước mắt cô sắp rơi ra.

Viên Dã nhìn cô cúi đầu, nâng cánh tay bị thương của anh lên, rèm mi dài như cánh bướm khẽ lay động, những giọt nước mắt lăn ra như những giọt nước trong veo, anh không kìm được đưa tay kia lên vuốt tóc cô, ấn cô thật chặt vào lòng mình.

“Em mới là đồ ngốc! Còn nghĩ bậy là anh cử Đan Lâm đến giám sát em? Em ở ngay cạnh anh, có cần giám sát không? Ngốc... đúng là siêu ngốc! Nhưng... vì sao anh lại yêu cô ngốc này nhỉ...”

49. Chương 48

Chương 48

Yêu... Anh nói từ “yêu”, cô không bị đụng máy bay đến mức đầu vầng mắt hoa chứ? Cô không bị những khó khăn kia hành hạ đến mức choáng váng đó chứ? Người đàn ông mãi mãi lạnh lùng như núi băng kia, lại nói từ “yêu” với cô?!

Thiên Thụ chớp chớp đôi mắt to, mở lớn mắt gần như không thể tin, nhìn người đàn ông trước mặt.

“Anh... Anh vừa nói gì? Em... hình như em nghe nhầm... Có phải sau khi đụng máy bay sẽ có ảo giác không? Sao em lại nghĩ tới chuyện đó... Em không giống Tiểu Mặc đâu...”, cô kéo tai mình, vắn trái vắn phải, muốn chắc chắn mình có suy nghĩ lung tung hay không.

Viên Dã bỗng cúi xuống, giữ lấy bàn tay đang tự véo tai của cô.

“Em không nghe nhầm.”

A... Hử?!

Thiên Thụ chớp mắt.

Ngón tay anh lại nâng cằm cô lên, nhẹ nhàng nâng gương mặt cô để nhìn vào mắt anh.

“Anh yêu em, Hạ Thiên Thụ.”

Môi anh in lên môi cô.

Trong tích tắc, như có một luồng điện xuyên qua đầu. Chạy dọc sống lưng cô, theo môi cô, nóng bỏng lan tỏa đến từng bộ phận trên cơ thể.

Trời ơi, lần này cô không nghe nhầm chứ? Cô không nghĩ lung tung chứ? Anh đã nói câu ấy thật sao? Câu nói được những người yêu nhau xưng tụng là “câu ba chữ” thần thánh! Đánh chết cô cũng không nghĩ tới, hóa ra có ngày Boss Viên lạnh lẽo cũng biết nói một câu dịu dàng như vậy, Viên Dã lạnh lùng cũng biết tỏ tình như vậy! Cảm giác đó quá thần kỳ, quá kỳ diệu, quá tuyệt vời!

Cơ thể nhẹ bẫng bay lên trời, ngay cả nụ hôn của anh đều trở nên dịu dàng, ẩm ướt, nhẹ nhàng!

Thiên Thụ ngờ nghệch còn chớp mắt, rèm mi dài sắp cọ vào chóp mũi anh.

“Ừm... Cái đó...”, cô hơi rời môi anh ra, “Viên Dã... có thể... có thể nói lại lần nữa không...”

Anh ngẩn người.

Đôi môi mỏng nhướn lên thành một đường cong, anh đưa tay che đôi mắt to lấp lánh của cô lại, nửa cười nửa không thốt ra hai chữ, “Đừng phá.”

“Em không phá, em thật sự muốn nghe... Viên Dã... nói nữa đi... nói lần nữa thôi...”, cô năn nỉ anh như đứa trẻ, tay chụp lấy tay anh, muốn mắt mình lộ ra.

Nhưng anh lại che nửa mặt cô, rồi lại áp môi lên môi cô.

Lần này, càng quẩn quýt, càng nóng bỏng.

Mềm mại, nhẹ nhàng, dịu dàng, quẩn quýt... Anh coi cô như là con búp bê yêu kiều nhất, nụ hôn dịu dàng ấy rơi trên trán cô, chóp mũi, khóe môi, hàng mi... Nước mắt vẫn ẩm ướt, nhưng khi chạm vào môi anh lại trở thành những giọt nước nóng bỏng... Lần này giọt nước ấy rơi vào giữa môi anh và môi cô, lại có chút vị ngọt...

Hóa ra nếu yêu nhau, cho dù là nước mắt, cũng sẽ ngọt ngào sao?

Thiên Thụ không còn thời gian suy nghĩ đến vấn đề cao siêu đó, chỉ thấy anh dịu dàng hôn cô, ngay cả hơi thở cũng sắp ngừng lại. Lần này anh rất nhẹ nhàng, lòng bàn tay giữ sau gáy cô, rất tỉ mỉ, hôn khắp mặt cô...

Đầu lưỡi vẽ theo cánh môi cô, mềm mại trơn trượt chạm qua răng cô.

Cảm giác như bị điện giật lại trở lại, toàn thân máu dồn ngược lên, chỉ dừng lại ở chỗ được anh hôn.

“Ôi...”, cô không thở được, rên rỉ.

Anh lập tức giữ chặt gáy cô, lưỡi luồn vào miệng cô.

Trong phút chốc, hai người như dính chặt vào nhau, cảm giác kỳ diệu ấy khiến cô run rẩy. Cô không chịu nổi áp lực từ anh, cơ thể vô thức ngã ra sau, anh đỡ lấy cô, hai người cứ thế trượt xuống chiếc giường đôi không rộng lắm.

Nụ hôn, vẫn vút.

Trên chiếc giường kiểu Đông Nam Á, chăn lụa mềm mại mát mẻ, cô bị anh đè xuống, chỉ thấy làn da tiếp xúc với drap giường mát lạnh, vết thương trên người hơi nhói, nhưng lại có một cảm giác khác lạ khó tả.

“Ừm... Viên... Viên Dã...”, cô rên rỉ.

Nụ hôn của anh từ môi cô đã trượt xuống hõm cổ.

Anh tỉ mỉ hôn cô, như đang tạo nên búp bê sứ thượng hạng, rất nhẹ nhàng nhưng lại rất thích thú, dè dặt chạm vào, chỉ sợ bất cẩn sẽ đánh vỡ cô. Đôi môi mềm mại chạm đến vùng da nhạy cảm nhất sau tai cô, anh nhẹ nhàng liếm tai cô, cô nóng nực toàn thân, anh lập tức há miệng cắn lấy một cắn hư hỏng!

“Á!”, cô run lấy bầy, cảm giác và kích thích đó đủ để khiến mọi phụ nữ tan thành nước.

Anh rất hài lòng trước phản ứng của cô, dùng răng nhẹ nhàng chà sát tai cô, thỉnh thoảng còn thở ra một hơi, khiến cô mềm nhũn người, đầu óc trống rỗng.

Anh cắn, gặm, hôn, mút vùng cổ trắng nõn như ngọc của cô, ngón tay nhẹ nhàng trượt từ từ vào, dần dà... chạm đến phần eo thon của cô.

Cô đang bận đối phó với sự tấn công phần tai của anh, không ngờ ngón tay anh lại luồn vào trong. Đầu ngón tay hơi lạnh chạm vào da cô, cô lập tức rúm rỏ, kêu lên, “Ui da!”

Anh giữ tay cô, cơ thể hơi nghiêng tới đè cô xuống, “Đừng sợ, Thiên Thụ, là anh.”

Câu nói đó bỗng khiến trái tim cô như biến thành hoa.

Rất dịu dàng, rất ân cần, người đàn ông quá đổi tâm lý này... lại sợ cô e ngại sự tiếp xúc đó... Cô... thực ra không sợ, dù gì lần trước ở khách sạn bấy giờ họ suýt nữa đã... Cô chỉ là chưa tự nhiên lắm, còn cảm thấy e thẹn, còn đỏ mặt...

“Em em em... em không sợ...”, Thiên Thụ xấu hổ tới mức suýt cắn lưỡi mình, “Chỉ là chỉ là chỉ là... tay anh lạnh quá.”

Anh nghe cô nói, hàng lông mày cong cong, nở một nụ cười rất đẹp, lần đầu nói với vẻ trẻ con, “Thế hả? Tay anh lạnh quá à? Vậy... em giúp anh sưởi ấm đi.”

Ngón tay anh lại luồn vào, lần này thật sự tiếp xúc với phần eo mềm mại ấm áp của cô.

“A... Ừm...A...”, Thiên Thụ co rúm.

Ngón tay anh quá lạnh, lạnh hơn da cô khi mới ngủ dậy tới mấy độ, nhưng chính vì sự cách biệt như vậy lại khiến cô càng cảm nhận rõ hơn sự di chuyển của ngón tay anh... Từ phần eo, đến đường cong tuyệt mỹ, rồi đến phần bụng ấm áp, sau đó bàn tay như đang gõ phím đàn, len lén, lặng lẽ, tiến đến gần trái tim cô...

“Ôi không... không... Viên Dã... không... cần... đừng...”, Thiên Thụ run rẩy.

Viên Dã trở mình, lần đầu hoàn toàn đè cô xuống dưới, trọng lượng của anh khiến giường hơi lún xuống, cũng khiến Thiên Thụ lần đầu cảm nhận được sức mạnh đến từ đàn ông.

Anh cúi xuống, hôn cô.

Ngón tay trong chăn cũng nhích lên trên, chạm vào cô.

Cô giật nảy người.

Áo ngoài đã sớm rơi ra trong lúc ngủ, anh nhanh chóng trượt lên trên, căn bản không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Gương mặt cô trong phút chốc đỏ lựng.

Anh cúi xuống nhìn gương mặt đỏ hồng như trái táo ấy, càng thấy cô ngây thơ đến mức đáng yêu. Nụ hôn đốt cháy gò má cô, lại lần nữa cắn lấy vành tai nhạy cảm của cô.

Thiên Thụ run lấy bầy, ngón tay hơi thô ráp của anh lại đùa cợt cô, và rằng anh đang cắn nhẹ lấy cô, đúng là hai sự hành hạ cùng lúc, khiến cô lo bên này lại bỏ lỡ bên kia, mà hai luồng điện ở hai nơi đang lao về phía cô, chạm vào nhau trong lồng ngực, lóe lên những tia rực rỡ.

“Viên Dã... Viên Dã... Viên Dã...”, đầu cô trống rỗng, rên rỉ, duy nhất nhớ được là tên của anh.

Anh thở hổn hển bên tai cô, ngón tay truyền đến hơi ấm khiến bản năng đàn ông trong anh trỗi dậy. Chỉ là anh không muốn quá nhanh, không muốn làm cô sợ... Anh muốn cho cô hồi ức dịu dàng nhất, đẹp đẽ nhất, ngọt ngào nhất...

Anh kìm nén bản thân, lồng ngực phập phồng. “Gọi anh là Dã... Tiểu Dã... Thiên Thụ... Tiểu Thụ...”

Cô thật sự quá mềm mại! Như một vũng nước, lại giống một ngọn lửa... Sao cô có thể nóng bỏng đến thế, lại mềm mượt dịu dàng đến thế... Giống như miếng đậu phụ vừa ra lò, vừa trắng vừa mềm lại căng mịn, dịu dàng ngọt ngào đến mức chỉ muốn cắn nuốt cô xuống... Tại sao trước kia anh còn muốn buông cô ra... cô gái này... Sao anh có thể buông ra... Sự dịu dàng của cô có thể làm tan chảy mọi thứ trong anh, làm sao anh lại ngốc đến thế, muốn buông tay chứ...

“A... A...” Thiên Thụ rên rỉ, ngón tay anh như châm lên những ngọn lửa trên cơ thể cô, sao lại nóng như vậy, sao lại khó chịu như vậy. Chỉ có chạm vào ngón tay của anh mới cảm thấy mát mẻ hơn, mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Nhưng ... xấu hổ quá... xấu hổ quá...

Cô lại thích anh ve vuốt đến vậy... Khi ngón tay hơi buông lỏng, cô nhận ra bản thân lại chủ động ưỡn ngực lên, chỉ khao khát anh đừng rời cô ra nhanh như vậy...

Viên Dã đương nhiên cũng cảm nhận được sự thay đổi của cô, sự chủ động đó khiến anh vui mừng. Anh thậm chí cảm nhận được lòng bàn tay truyền đến một cảm giác nhói nhói, không còn kiềm chế nữa, anh đưa tay kéo áo ngoài đã sắp rơi ra của cô.

Thiên Thụ thấy mặt như sắp bốc cháy tới nơi.

Nhưng lại không kìm được mà thuận theo ngón tay của anh, để anh cởi áo của cô ra. Cô gần như bán khỏa thân nằm trong tấm chăn lụa, cảm giác mát mẻ của làn da trần chạm vào tấm chăn thật khiến người ta run rẩy.

Viên Dã trở mình đè lên cô, hai tay nắm chặt lấy hai tay cô.

Anh hôn lên má cô, lên môi cô, trán cô, rồi tới hàng mi dài.

“Thiên Thụ... anh có thể... biến em thành của anh không?”

Anh thì thầm, dịu dàng, rất dịu dàng, nhưng đầy gợi cảm, hỏi cô như vậy.

Thiên Thụ vui đầu vào chăn, toàn thân sắp bốc cháy. Chưa từng biết đàn ông trước khi đàn ông làm đó lại hỏi phụ nữ như vậy... Nhưng về mặt anh khi hỏi cô sao lại đẹp như thế, sao lại dịu dàng như thế, sao lại khiến cô e thẹn mà gật đầu... A a, cô trở nên hư hỏng rồi, lại khao khát bản thân có thể thật sự... trở thành của anh...

“Thiên Thụ...”, anh nắm chặt đôi tay cô.

Cuối cùng cô như con đà điểu, khẽ khàng gật đầu trong chăn.

Cuối cùng anh như được giải thoát, hôn lên trán cô thật yêu thương, trìu mến.

Toàn thân Thiên Thụ bỏng rát, màu đỏ hồng trên gương mặt đã lan xuống xương quai xanh...

Cô nắm chặt góc chăn, ngay cả sức nhìn lên cũng không có.

Chỉ thấy bên cạnh mình lún xuống, cơ thể anh đã như ngọn lửa, đốt cháy làn da cô.

50. Chương 49

Chương 49

Một đêm trôi qua.

Gió tan mây tàn.

Ban mau màu xanh nhạt trên đảo xuyên qua rèm cửa trắng ngà, dịu dàng chiếu lên chiếc giường lớn phủ lụa trong ngôi nhà gỗ nhỏ. Có một người lười nhác còn vui mình trong đống chăn nệm, mái tóc dài xõa tung, lưng trần như ngọc. Sóng biển ngoài cửa sổ đang vỗ vào đá, gió biển mằn mặn như lớp tơ lụa mềm mại, nhẹ nhàng ve vuốt bờ vai trần của cô...

“Hơ...”, mỹ nhân say ngủ uể oải vươn mình, tỉnh lại sau giấc ngủ ngon.

Dụi dụi mắt rồi tỉnh táo lại, nhận ra cô không ngủ trên chiếc giường nhỏ trong phòng mình.

Ngước lên như phát hiện ra gì đó, cơ thể hơi đau nhức, và cả cảnh quần quýt âu yếm tối qua lại xuất hiện. Ôi trời, Thiên Thụ che mặt, suýt thì biến thành quả táo chín, gần như xấu hổ trốn vào trong chăn, lại phát hiện ra trọng lượng từ người đàn ông của cô ngay bên cạnh đã biến mất, cô không kịp được quay sang nhìn, hóa ra bên đó đã trống vắng tự bao giờ.

Viên Dã không ở đây?

Ngượng ngùng và xấu hổ đã giảm bớt vì anh đã đi, cô tìm thấy quần áo mới ở đầu giường, vội vàng mặc vào.

Nhưng chuyện gì thế này, tay cô thì hơi run, chân cũng cảm thấy nhức nhối không có sức lực, ngay cả giữa hai chân cũng có cảm giác kỳ quặc, không lẽ đó chính là như người ta nói – cái gì đó quá độ?

Thiên Thụ muốn tát mình một cái, cô suy nghĩ bấy bạ quá!

Mặc quần áo xong, Thiên Thụ đẩy cửa ra khỏi căn nhà gỗ. Bên ngoài là hành lang uốn lượn theo đường bờ biển làm bằng gỗ, ban mai sương mù còn mờ ảo, trên bờ biển mặt trời vừa ló dạng, tỏa ánh nắng vàng rực rỡ.

Quản lý Lâm và hai vị đồng nghiệp đang thưởng thức cảnh mặt trời mọc, thấy Thiên Thụ bước ra thì quản lý Lâm cười chào, “Phu nhân tổng giám đốc, chào buổi sáng.”

Phu nhân... tổng giám đốc...

Thiên Thụ bỗng thấy mặt đỏ bừng.

Tuy cô và Viên Dã đã là vợ chồng từ lâu, nhưng dưới ánh mắt nhiệt tình của mọi người, cô vẫn cảm thấy người ta chắc chắn đã biết tối qua xảy ra chuyện gì rồi.

Cô bối rối tới mức muốn khoét lỗ nhảy xuống biển cho xong, biến thành con gái của biển bay theo gió đi!!!!!!
A men!!!

“Chào... buổi sáng...”, Thiên Thụ cắn môi ngượng ngùng đáp lại.

Quản lý Lâm cười tươi, nhìn cô, “Phu nhân muốn tìm tổng giám đốc phải không? Anh ấy đang ở trong gian bếp phía ngoài cùng.”

Nhà bếp?!

Thiên Thụ thắc mắc mở to mắt. “Anh ấy đến đó làm gì?”

Quản lý Lâm chớp mắt đùa. “Đương nhiên là làm bữa sáng tình yêu rồi.”

“No, no”, một vị quản lý cao cấp bên cạnh tiếp lời. “Thực ra tổng giám đốc cảm thấy phu nhân quá vất vả, nấu chút bữa sáng dinh dưỡng, bồi bổ đó mà!”

Quá, vất vả! Bồi... bổ!!!

Từ đó khiến Thiên Thụ xấu hổ muốn chui xuống lỗ cho rồi, mặt đỏ bừng bừng như tôm luộc, cô liền quay lưng bỏ chạy. “Tôi... Tôi đi giúp anh ấy!”

“Toi rồi, anh đặc tội với phu nhân rồi, lát nữa tổng giám đốc sẽ trừ tiền thưởng!”

“Không dám, tổng giám đốc hôm nay đang vui vẻ dịu dàng lắm, gió xuân phơi phới kia kìa!”

“Ồ ha ha ha!”

Tiếng cười của ba người vang lên sau lưng Thiên Thụ.

Phu nhân tổng giám đốc nào đó đã thẹn như quả táo chín, bị cấp dưới của anh đùa cợt thật đỏ mặt mà! Nhưng sao anh lại chạy vào nhà bếp nhỉ? Lúc ở nhà, anh chưa từng vào nhà bếp, trừ lần đó, bắt nạt cô trong nhà bếp... Mặt Thiên Thụ lại đỏ nữa.

Thiên Thụ men theo hành lang gỗ quanh co, cuối cùng đẩy cánh cửa gỗ nhà bếp ra.

Trong đó, lập tức tỏa ra một mùi thơm thức ăn dịu dàng.

Trong tô sứ màu trắng là cháo trắng, trong nồi có viên hoa là hai quả trứng rất đẹp, mùi sữa thơm phức lan tỏa, bánh mì lên men trông mềm mại ngon lành. Thịt xông khói cắt lát mỏng được rưới một lớp mayonnaise, mấy bạn tôm luộc nằm cùng hành lá xanh tươi, trông đẹp tuyệt vời. Mấy viên bánh bao sữa nho nhỏ, vài miếng bánh mì cắt lát, trên bàn ăn nhỏ nhắn đã bày đầy bát đĩa, hương thơm mê hoặc.

Thiên Thụ đói tới nỗi sắp chảy cả nước miếng.

“Vận động” cả đêm khiến cô đói tới mức ngực sắp dán vào lưng, nhưng đây là lúc cấp bách, trong khách sạn cũng không có nhiều đầu bếp và nhân viên phục vụ, cô cũng không nỡ nửa đêm nửa hôm lại gọi “phục vụ thức ăn”. Nhưng vừa sáng sớm đã thấy một bàn điểm tâm phong phú thế này, đúng là đang thử thách khả năng kiềm chế của cô, thử thách con sâu đang gào thét trong bụng cô!

“Muốn ăn thì vào đây”, ai đó đang đứng bên bệ đá, đang cắt gì đó. Thế mà đầu không ngẩng lên lại biết cô đang đứng bên ngoài.

Thiên Thụ nuốt nước bọt, tỏ vẻ thắc mắc, “Sao anh biết là em?”

Ai đó đang thái rau thì ngừng lại, khoe môi cong lên. “Anh nghĩ thấy... mùi hương của em.”

A... Thiên Thụ thấy hàng lông mày giật giật.

Đừng nói mờ ám thế được không? Hại cô lại nhớ tới cuộc “đại chiến” tối qua, anh đã thưởng thức hết sạch mùi vị của cô rồi, cho dù không nên ấy ấy thì tất cả cũng đã... ấy ấy rồi.

Thiên Thụ mặt đỏ bừng bừng lập tức chuyển chủ đề. “Ừm... Cái đó... Sao em không biết anh biết nấu ăn nhỉ? Ở nhà anh chưa từng nấu, mà lại muốn nhìn em nấu tệ hại chứ.”

Ai đó kẹp ớt xanh vào bánh mì, thêm một ít tương cà chua rồi hơi quay đầu lại. Tuy anh mặc đồ thường, rửa tay làm thức ăn, nhưng lại đẹp như tranh, nụ cười tỏa nắng.

“Anh chỉ nấu cho người phụ nữ anh yêu.”

Người phụ nữ... anh yêu...

Người phụ nữ được yêu lập tức đỏ mặt.

“Thế... Thế à? Lẽ nào trước kia anh đều lừa em... Ha ha... Em còn tưởng người đàn ông như anh mãi mãi không biết vào bếp chứ... Ha ha...”, cô nàng ngốc nghếch kia chỉ muốn gạt bỏ sự ngại ngùng.

“Tại sao mãi mãi không vào?”, anh đặt đĩa lên bàn ăn, bước đến trước mặt cô, “Thực ra trong nhà bếp không chỉ là nấu ăn, còn có rất nhiều công dụng khác, lần trước chúng ta chẳng đã thử rồi sao? Em có muốn... lại lần nữa... ở đây không?”

Á... Thiên Thụ lập tức che mặt, suýt thì chui xuống gầm bàn.

Anh anh anh... sao lại như thế! Người ta xưa kia cứ ngỡ anh lạnh như băng tuyết, là tổng giám đốc cao vợi, sao sau khi ăn sạch sẽ người ta cũng biến thành háo sắc thế này? Ánh mắt nhìn cô, cổ áo hé mở, gần như có thể trông thấy xương quai xanh của anh, và trên ngực anh, những dấu hôn và dấu răng mờ mờ...

Mẹ ơi... Tối qua lẽ nào cô lại bạo lực đến thế?

“Em em em... đói chết rồi đây!”

Thiên Thụ không dám nhìn lên nữa, kêu lên một tiếng rồi lao bổ vào bàn ăn thơm phức.

Viên Dã nhìn gương mặt từ tối đến giờ cứ đỏ bừng của cô, nụ cười lại nở ra trên môi anh, anh cười tủm tỉm.

©STENT

Trêu chọc cô xưa nay lúc nào cũng thú vị. Nhìn cô như con tôm luộc như vậy, nhưng tối qua lại dịu dàng nằm dưới thân anh... Trong lòng anh bỗng tràn ngập cảm giác thỏa mãn chưa từng có, còn vui hơn chuyện anh nuốt trọn công ty đối thủ ở nước T vậy. Cô chính là món quà vô giá mà ông trời đã ban tặng cho anh.

Vì “vận động” cả đêm nên đói meo, Thiên Thụ lao đến bàn ăn đã nhòm nhোam rất mất hình tượng, vừa ăn vừa giơ ngón cái lên khen tặng anh.

Thức ăn mà đàn ông nấu thực sự quá ngon, không chỉ cao hơn cô một trăm lần! Cô vừa ăn ngon lành vừa quyết định trong lòng, đợi về nhà rồi nhất định phải bắt anh nấu cơm hàng ngày cho cô ăn! Cho dù cô phải trả giá “gì gì” đi chăng nữa cũng được! Nhưng... đừng quá kịch liệt nhé!!!

Viên Dã nhìn cô ăn uống hùng hổ thì không kìm được cười.

Thiên Thụ vừa ăn vừa hỏi, “Đúng rồi, hành lý lúc em lên máy bay không biết còn không? Mẹ em hôm đó cứ bắt em phải mang một hộp cơm cho anh, bà nói đã đặc biệt chuẩn bị món cơm bình an, bảo chúng ta nhất định phải ăn!”

Viên Dã lấy ra một hộp cơm từ tủ lạnh. “Còn đây, nhưng anh chưa mở ra!”

“Chắc còn ăn được nhỉ? Cơm nắm mẹ em nấu ngon cực kỳ, lúc nhỏ khi em đi học đều cầm theo bốn, năm nắm trên đường vừa đi vừa ăn...”, Thiên Thụ mở hộp cơm.

Tuy hộp cơm đã cùng cô trải qua trăm ngàn khó nhọc, nhưng được anh giữ kỹ trong tủ lạnh nên vẫn chưa hư hỏng gì.

Thiên Thụ lấy ra một nắm cơm, há miệng cắn lấy. “Anh có muốn thử không, ngon thật đó, có trộn mè và thịt nữa, siêu ngon luôn.”

Viên Dã thấy cô ăn cơm lạnh thì vội hỏi, “Anh hâm lại giúp em nhé? Ăn lạnh sẽ đau dạ dày đấy.”

“Không sao không sao, xưa nay em vẫn ăn thế, ăn lạnh càng ngon mà.” Thiên Thụ mặc kệ, ăn ngon lành. Cô đói tới độ bất chấp mọi thứ, bây giờ cho dù có cho cô cả con bò thì cô cũng sẽ tiêu diệt sạch sẽ.

Viên Dã thấy cô như vậy thì mỉm cười lắc đầu, nhưng vẫn ân cần lấy hộp cơm lại, chuẩn bị cho vào lò vi sóng để hâm nóng lại cho cô.

Hai người đang ăn thì điện thoại reo vang, Thiên Thụ vừa ngậm trứng gà vừa nghe máy. “Alô, mẹ ạ? Tiểu Vi? San San? Ồ ồ con rất ổn, bọn con đều khỏe!”

“Thiên Thụ, hai người ổn thật không? Không sao chứ? Bình an hả? Bên này mọi người nghe San San bảo là người ta nói hai người đã được chuyển tới nơi an toàn rồi, sẽ nhanh quay về thôi, đúng không?”, Tiểu Vi cuống quýt hỏi.

“Ừ đúng thế, bọn này đang đợi máy bay, sẽ nhanh quay về thôi”, Thiên Thụ vẫn đang ăn.

“Thực ra hôm qua mọi người đã biết hai người gặp nhau rồi, bình an rồi, ở cạnh rồi”, San San giật máy, “Nhưng bọn này rất chu đáo, không gọi điện cho hai người. Thiên Thụ có cảm kích không? Lúc về nhớ mời bọn này ăn cơm nhé! Còn nữa, kích thích chứ?”

Phụt...

Thiên Thụ tí nữa thì phun ra.

Cái cô Quan Nguyệt San này, chỉ cần mở miệng là bậy bạ! Nhưng... chết tiệt, bị đoán trúng rồi!

San San ở bên kia như nhìn thấy vẻ mặt cô, hưng phấn tới nỗi muốn chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to. “Ôi ha ha! Hai người thừa nhận đi, về thì nhớ khai báo, hai người không qua nỗi con mắt phép thuật của tôi đâu! Ha ha ha ha!”

Thiên Thụ suýt ngã lăn ra đất.

Cuối cùng bà Hạ đã giật được máy. “Thiên Thụ, cơm mẹ làm cho con không hỏng chứ? Con có cho Viên Dã ăn không?”

“Mẹ!”, Thiên Thụ vẫn đang chiến đấu với trứng gà trong miệng. “Mẹ hơi bị quá đáng nhé, con gái mẹ gặp tai nạn máy bay mà mẹ chỉ quan tâm cơm hộp thôi á? Hai mươi tám năm trước mẹ sinh ra con hay là sinh ra hộp cơm đấy?”

“Bớt nói nhảm đi, con bé chết tiệt”, bà Hạ mắng, “Mẹ là tốt cho hai đứa thôi. Được, mẹ chỉ nói một lần, con nghe cho rõ đây. Hộp cơm đó thực ra mẹ đã cho thêm một thứ, mà thứ thuốc đó rất mạnh, bảo đảm có

thể khiến Tiểu Dã... ưm ưm ưm ưm... bảo đảm có thể làm con... a a a... Hiểu chưa hả? Con gái? Nên nhất định phải cho nó ăn nghe chưa, mẹ đợi bé cháu ngoại đó! Bye bye!”

Bà Hạ nói một thôi một hồi rồi cúp máy “rụp” một tiếng.

Thiên Thụ cầm điện thoại, có vẻ không hiểu, chớp chớp mắt.

Mẹ nói gì nhỉ? Trong cơm có cho thuốc? Thuốc rất mạnh? Làm anh ưm ưm ưm ưm? Làm cô a a a a? Thuốc chữa táo bón hả? Nhưng táo bón và cháu nội thì liên quan gì...

Thiên Thụ rất thắc mắc.

Nhưng bỗng nhiên cô cảm thấy trong cơ thể có sự thay đổi kỳ quặc. Hình như chỗ nào đó nóng nóng, khó chịu, từ trái tim cứ bùng nổ ra, khiến toàn thân cô trở nên mềm nhũn, ẩm ướt, thậm chí có cảm giác tê dại, giống cảm giác hôm qua ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua vậy...

Thiên Thụ bỗng mở to mắt!

Mẹ chắc không phải...

Viên Dã ngồi đối diện cô đột ngột đứng dậy.

“Anh ăn no rồi, còn có việc đây, tạm biệt”, ai kia đương nhiên đã nghe thấy những lời đó, lập tức quay người bỏ chạy.

Thiên Thụ theo phản xạ chớp lấy anh.

“Này, không cần thế mà!”

“Không cần? Anh biết em không cần”, mắt anh đảo đảo, ra sức nén cười.

“Không phải... Không phải thế... Người ta...”, Thiên Thụ kéo gấu áo Viên Dã.

Huhuhu... sao lại thế này? Cơ thể người ta càng lúc càng nóng, càng lúc càng nhũn, càng lúc càng tê... Thái hậu mẹ ơi, mẹ mẹ mẹ... sao mẹ lại làm chuyện này, mẹ muốn hại con gái mẹ bắt nhân bắt nghĩa bắt đạo đức bắt XX sao!!! A a... khó chịu quá... muốn... muốn ôm anh quá... Cơ thể cô nóng quá, tay anh nhất định rất mát...

“Hóa ra không phải em không cần...”, Viên Dã nhướn mày.

Hạ Thiên Thụ mặt đỏ bừng bừng gật đầu.

“Nhưng lúc này khi em vào, rõ ràng em nói là không cần”, tổng giám đốc Viên xấu xa nói thế rồi quay lưng bỏ đi. “Hôm nay anh còn có nhiều việc phải làm, Hạ tiểu thư, em tự nghĩ cách đi nhé.”

“A a a, đừng đi mà! Viên... tổng giám đốc Viên... Viên... Viên Dã... Tiểu Dã...”, cô kéo gấu áo anh, xấu hổ tới mức muốn chôn quách mình đi rồi. Nhưng làm sao đây, cô khó chịu quá, khó chịu quá... Mẹ... thà hồi đó mẹ sinh ra hộp cơm còn hơn!!!

Viên Dã bị cô nàng nắm núm gấu áo thì cười muốn bị chuột rút rồi. Mẹ vợ đại nhân của anh thực sự là quá giỏi.

“Darling[1]...”, ai kia đã áp lồng ngực nóng hổi của mình vào lưng anh.

[1] Anh yêu.

Tổng giám đốc Viên cười gian xảo kia cuối cùng quay lại, bế cơ thể mềm nhũn của cô lên, đặt lên bệ đá. “Cô bé, lần sau nhớ lấy, đừng bao giờ nói ‘không cần’ nữa!”

“A...”

Trong nhà bếp nhỏ, văng đến tiếng kêu hãi hùng.

51. Chương 50

Chương 50

“ Let’s party!”[1]

[1] Mở tiệc thôi!

“Bốp bốp” hai tiếng, hoa giấy nổ tung.

Đồng Tiểu Vi và Quan Nguyệt San hai người một trái một phải, đứng hai bên cửa tòa soạn ‘Phụ nữ online’, mặc bộ đầm màu đỏ tươi, hóa thành hai vị môn thần giữ cửa của tòa soạn. Họ “tả Thanh Long”, “hữu Bạch Hổ” cười tươi rói đón Hạ Thiên Thụ thắng lợi quay về. Vừa nhìn thấy Thiên Thụ xuất hiện, hai người lập tức hưng phấn làm dấu tay “nữ thần thắng lợi”.

Thiên Thụ đứng đó, choáng tới mức muốn xỉu.

Cái gì thế này, hai tên này thật là quá đi mà!

Thiên Thụ lườm họ, quay người đi vào tòa soạn.

Hai nữ thần nhiều chuyện cầm hoa lễ lập tức đuổi theo, Tiểu Vi hỏi ngay, “Này này này, sao rồi? Làm hòa chưa? Chắc ăn chưa? Ăn sạch sẽ chưa?”

San San lập tức cầm bó hoa gõ lên đầu cô nàng. “Xem ăn nói hay chưa, chẳng ra gì cả! Thế nào là làm lành, chắc ăn, ăn sạch sẽ chứ, Thiên Thụ nhà chúng ta không ngại ngần dậm xa xôi cách trở tới tận Bali, Viên Đại Boss nhất định sẽ cảm động nước mắt đầm đìa, người và thần cùng phần nộ, khi nhìn thấy Thiên Thụ, lập tức nước mắt đôi dòng, vô cùng thâm tình chạy như điên tới, rồi ôm chặt Thiên Thụ vào lòng!

Ôi, Thiên Thụ, vợ yêu nhất của anh!

Ôi, Viên Dã, chồng yêu nhất của em!

Ten tén ten tén... ca nhạc vang lên, quần quýt không rời, tình yêu trong khói lửa, thế thì nhạc của Trần Châu Căng là hợp nhất! Cho dù bao tai nạn và nguy hiểm, em mãi mãi là ngọn đèn sáng không bao giờ tắt trong cuộc đời anh! Ôi!”

Ọe...

Thiên Thụ buồn nôn muốn chết rồi.

Đại mỹ nữ Quan Nguyệt San không làm biên kịch phim mà làm tiếp viên hàng không thì quá uổng phí, thế gian này sẽ thiếu vắng đi rất nhiều bộ phim tình cảm thanh xuân sến rện! Thượng đế phù hộ, may mà cô nàng chỉ là tiếp viên hàng không, a men!

“Thêm vào chấp hai người.”

Thiên Thụ bỏ mặc hai người đang vây quanh mình, đi thẳng vào trong.

San san lập tức than thở rõ to. “Nhìn kia! Nhìn kia! Người ta đi Bali một chuyến, quả nhiên khác hẳn hồi xưa! Đây chính là cốt cách! Cốt cách đấy!”

Tiểu Vi lập tức phụ họa. “Không sai không sai, người ta bây giờ là phu nhân tổng giám đốc mà, đương nhiên khí thế khác chúng ta rồi, San San, lần đầu tôi mới biết, hóa ra làm phụ nữ khi thật sự trở thành phụ nữ, ngay cả khí thế cũng sẽ thay đổi!”

“Ha, giờ cô mới biết à?”, San San cười mảy liễu cũng run rẩy, “Không lẽ Đồng Tiểu Vi cô bây giờ vẫn còn là gái trinh ?”

Tiểu Vi tự bẻ đá đập vào chân mình, lập tức mặt đỏ bừng. “Không... phải đâu! Quan San San, cô ghê nhỉ, chuyển đề tài ngay sang tôi!”

“Oa ha ha, mặt cô đỏ rồi, quả nhiên chính là thế!”

Hai nữ thần nhiều chuyện quên bằng sứ mệnh của mình, đứng ở cửa tòa soạn đùa giỡn với nhau.

Thiên Thụ thực sự chẳng có hứng cười nhạo họ nữa, đi thẳng vào bên trong.

Mới được vài bước thì trên bậc thang gỗ cao cao, có một bóng dáng xinh đẹp cao ráo xuất hiện.

Đan Lâm mặc bộ đầm màu hồng đỏ rất đẹp, giày cao gót trắng, buộc mái tóc xoăn lên, nhưng lại đeo cặp kính gọng đen.

Cô ta đứng đó, từ trên cao nhìn xuống Thiên Thụ, cầm hất lên trời. “Bây giờ cô không còn là tổng biên tập nữa.”

Thiên Thụ cười với cô ta. “Tôi biết.”

Có lẽ Đan Lâm không ngờ cô lại cười thản nhiên như vậy, liền hỏi với vẻ ngạc nhiên, “Giả vờ trấn tĩnh hay thật?”

“Không phải giả vờ, tôi chỉ cảm thấy không có gì đáng ngạc nhiên”, Thiên Thụ bình thản cười nói, “Thực ra tôi biết mình không có tài năng gánh vác tòa soạn, có lẽ tôi có thể viết một số bài tình cảm, để lại chút câu chữ gì đó cũng được xem là khá lãng mạn, nhưng muốn làm tòa soạn này trở nên nổi tiếng thì phải cần người như cô. Nên tôi đã sớm đoán ra rồi, làm tổng biên tập tạp chí này, chẳng qua là một giấc mơ đẹp của tôi, bây giờ mộng đã thực hiện được, tôi cũng chẳng còn gì để nuôi tiếc.”

Đan Lâm nghe mà càng tỏ ra ngạc nhiên.

“Thật bất ngờ, cô lại nói như vậy. Tôi tưởng cô sẽ lấy vai trò phu nhân tổng giám đốc để áp bức tôi chứ, ra lệnh cho tôi trả lại chức chủ biên chẳng hạn.”

Thiên Thụ không nhịn được cười. “Đan Lâm, cô là chủ biên thì sao có thể không nhận ra nhân cách của tôi được? Tôi luôn cho rằng, chốn về cuối cùng của người phụ nữ, là tìm được một người đàn ông tốt, có thể giao cả cuộc đời mình cho anh ấy, tạo dựng một gia đình với anh ấy, sinh mấy đứa con, như đa số người phụ nữ trên thế giới này, sống hết một đời bình thường nhưng hạnh phúc. Đó mới là sự theo đuổi cuối cùng trong đời người, không phải sao?”

Đan Lâm sắc mặt cứng đờ.

“Cô đang chế giễu tôi à?”

Thiên Thụ khoát tay. “Không, thực ra tôi không hiểu mấy về chuyện của cô, nhưng tôi biết, cô vì người cô yêu nên mới theo đuổi. Chỉ có điều tôi tìm được người tôi muốn tìm kiếm, còn lần tìm kiếm này của cô không có kết quả thôi. Đừng để bụng, cô vẫn còn lần sau mà. Trong cuộc đời, người mà cô xem trọng nhất, cần nhất, sẽ đứng ở phía trước đời cô. Đan Lâm, cô nhất định sẽ hạnh phúc. Đừng quên, tôi là người viết chuyên mục tình cảm ‘hot’ nhất đấy nhé.”

Đáp án này hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của Đan Lâm, cô ta ngẩn ra đó một lúc lâu vẫn chưa phản ứng được.

Nhưng có thể nhận ra, khí thế cao ngất lúc này đã giảm đi, ánh mắt lạnh lùng cao quý cũng dịu đi nhiều.

Thiên Thụ cười cười, đi về phía phòng biên tập.

Lúc Đan Lâm và cô đi ngang nhau, cô ta bỗng nói, “Không phải anh ấy cử tôi đến theo dõi cô đâu.”

Thiên Thụ khựng lại.

“Là tự tôi xin về tòa soạn, vì tôi không có tình yêu thì không thể mất luôn sự nghiệp. Tôi đề nghị nếu anh ấy cho tôi quay về, tôi có thể giúp anh ấy theo dõi vợ.” Đan Lâm nói, “Nhưng cô đoán xem anh ấy nói gì?”

“Nếu yêu thật lòng thì có cần theo dõi gì không?”, Thiên Thụ không quay đầu lại nhưng trả lời như thế.

“Sao cô biết?”, Đan Lâm sững sốt.

Thiên Thụ giơ hai ngón tay hình chữ “V”. “Vì anh ấy là chồng tôi.”

Im lặng.

Ba giây sau.

Đan Lâm nôn ọe như điên phía sau.

Ồi mẹ ơi, thật sến! Thật khiến cô thấy đáng sợ mười phần hơn cả lúc ban đầu nghe Viên tiên sinh đẹp trai nói câu “tình yêu chân thành là vô địch” nữa! Xã hội bây giờ mà vẫn còn có người tin vào cái gì mà “tình yêu chân thành vô địch”! Quả nhiên là một đôi cẩu... không đúng, là một đôi vợ chồng trai đẹp gái xinh.

Thiên Thụ tâm trạng vui vẻ, sau khi đi vào phòng biên tập lại quay về chỗ ngồi cũ, làm công việc cũ của cô.

Hóa ra làm việc ở đây vẫn còn ngon lành lắm, những câu chuyện viết ra vẫn sến, vẫn rung động như thế.

Lần trước viết “Gửi người yêu tương lai”, lần này chỉ bằng viết “Gửi con trai tương lai” đi! Ha ha.

Làm việc đến buổi trưa thì điện thoại reo.

Thiên Thụ mở máy.

Là một tin nhắn rất ngắn:

Xe ở ngoài cửa, cơm ở trong nồi, anh ở phòng ngủ.

Thiên Thụ đọc tin nhắn đó, cười muốn ngất xỉu.

Một trăm năm trước cũng không nghĩ ra, đẹp trai như thế, lạnh lùng như thế, đại vương mặt Poker như thế, Núi Băng tiên sinh Viên Dã lại tiết ra hormone cao như vậy, một tin nhắn khiến người ta “hồn xiêu phách lạc”.

Nhưng đây đúng là do anh viết.

Chút chuyện sến giữa vợ chồng với nhau hóa ra lại ngọt ngào đến thế.

Thiên Thụ cười, cầm điện thoại lên bấm:

Tổng giám đốc tiên sinh, biên tập viên rất bận, xin đừng lấy vật công sử dụng cho việc riêng.

Tin nhắn lập tức bay tới:

Em muốn làm “vật riêng” chuyên dụng cho riêng mình anh không?

Ồi, không ổn, chộc giận Viên tiên sinh thì cái chức biên tập viên của cô cũng không giữ nổi, phải về nhà ăn thịt chồng ngay thôi!

Không không, Viên tiên sinh, hãy giữ nguyên hiện trạng em rất thích.

Ok, trong vòng mười phút, về ngay.

Thiên Thụ cần điện thoại, cười tít cả mắt. Thật sến muốn chết, chẳng lẽ Quan San San và Tiểu Vi, Đan Lâm đều bị họ làm cho choáng váng hết rồi. Ha ha.

Nhưng tổng giám đốc đại nhân đã ra lệnh rồi, còn cưỡi xe đến đón, cô còn gì mà từ chối không về nhà chứ?

Thiên Thụ lập tức thu dọn đồ đạc, chuẩn bị ra về.

Đồng Tiểu Vi cũng vừa dọn xong hình ảnh để lên lầu báo cáo, thấy Thiên Thụ dọn đồ thì hỏi ngay, “Lại hẹn hò hả? Tổng giám đốc phu nhân?”

“Là về nhà!”, Thiên Thụ mỉm cười.

“Xùy, hai người về nhà hay đi khách sạn thì cũng thế cả thôi.”, Đồng Tiểu Vi nhếch miệng.

Thiên Thụ nhướng mày, phản pháo, “Ngay cả đi khách sạn nghĩa là gì thì cậu cũng có biết đâu, cô gái trinh à.”

“Hạ, Thiên, Thụ!”, hàng lông mày của Tiểu Vi dựng đứng, muốn lao tới cắn cô một phát.

Thời buổi này, cái từ “gái trinh” là danh từ mang nghĩa sỉ nhục.

Thiên Thụ cười. “Thôi, không đùa với cậu nữa, tớ phải về nhà đây.”

Thiên Thụ vừa quay đi, bỗng cảm thấy đầu gối bên phải nhũn ra.

Góc bàn vốn cách cô rất xa lại đập trúng vào góc thái dương của cô, trong tích tắc cô hoa mắt, suýt chút nữa bị thương.

Tiểu Vi thấy cô ngã nhào như mất trọng tâm, cũng giật bản mình, “Thiên Thụ, cậu không sao chứ?”

“Ồ... Không... Không sao...”, Thiên Thụ bò dậy, đưa tay dụi chỗ bị đau, cũng rất thắc mắc sao tự dưng té ngã như vậy? Cô ngồi lên, chỉnh lại quần áo rồi đưa tay lấy túi xách...

Ngón tay trượt đi.

Bỗng dừng ngay cả quai túi xách cũng không sờ được đến.

Kỳ quặc.

Rõ ràng cô thấy túi xách rơi ở gần đó, nhưng khi cô đưa tay ra lấy thì còn không sờ được đến viền túi nữa. Như thể mất đi cảm giác về đo lường khoảng cách, trong tích tắc đầu óc trống rỗng.

Tiểu Vi thấy cô chờ đợi thì chạy lại hỏi, “Thiên Thụ, cậu sao vậy? Vẫn ổn chứ?”

“Ừm ừm.. tớ rất ổn mà.” Thiên Thụ gật đầu, xách túi lên, “Lúc này có lẽ bị ngã nên hoa mắt một chút, giờ thì không sao rồi. Tớ về trước đây Tiểu Vi, bye bye!”

Thiên Thụ bò dậy, quay lưng đi.

Đồng Tiểu Vi đứng chết lặng, nhớ lại cảnh lúc này. Cô không nhìn lầm chứ, Thiên Thụ lại... cả túi xách cũng không chạm được? Chẳng lẽ... tất cả thật sự là không thể trốn tránh được nữa rồi?

52. Chương 51

Chương 51

Lúc về đến nhà, bà Hạ vừa dọn dẹp xong đồ đạc, chuẩn bị về quê.

Thiên Thụ vừa đánh răng rửa mặt thay quần áo, vừa quay lại hỏi mẹ, “Sao bỗng dưng về vội thế mẹ? Nếu ở nhà không có việc gì thì sau này hay là mẹ dọn đến ở chung với bọn con đi. Con nghĩ, anh ấy... chắc không có ý kiến gì đâu.”

“Anh ấy?”, bà Hạ đứng quay lưng cô, cười híp mắt nhìn con gái, “Ý con là Tiểu Dã hả? Cái tên đó cũng tinh lược được nhỉ.”

“Mẹ!”, Thiên Thụ lườm bà Hạ.

Bà Hạ nhìn con gái trong gương, nở nụ cười hiền lành, “Tiểu Thụ, mẹ vốn lo nhất là con, chỉ cần con hạnh phúc vui vẻ là mẹ yên lòng. Tiểu Dã thì mẹ nhắm trúng rồi, mẹ tin nó sẽ bảo vệ cho con, yêu thương con, thay mẹ ở cạnh con nốt quãng đời con lại. Sau này cho dù mẹ trăm tuổi, ở dưới tuổi vàng rồi, cũng dễ nói với bố con...”

“Mẹ!”, Thiên Thụ nghe mẹ nói mà buồn rầu, quay lại ôm bà.

“Nhưng, mẹ sẽ sống tới một trăm hai mươi tuổi!” Bà Hạ bỗng rất mạnh động, siết nắm đấm. “Mẹ nhất định sẽ trông thấy cháu ngoại bụ bẫm ra đời! Nói đến đây, Thụ Thụ, Tiểu Dã có ăn cơm nắm mẹ đưa cho hai đứa không? Ăn xong nó có đặc biệt ‘mạnh mẽ’ không?”

“Hả...”, Thiên Thụ nghe mẹ nhắc thì sững sốt kêu lên, “Mẹ, mẹ không nói thì con cũng không nhớ! Mẹ bỏ cái gì vào đó vậy? Đừng nói là cái khỉ gió đó đó đó nhé... Mẹ, mẹ ra tay thật là mạnh quá!”

“Ồ ha ha, mạnh à? Mẹ biết ngay, phụ nữ nhất định phải ‘mạnh’ với bản thân một chút. Xem ra cũng hay, hai đứa tiến hành rất thuận lợi, cháu ngoại của mẹ chắc sắp có rồi!”, bà Hạ cười như đóa bách hợp rực rỡ.

Thiên Thụ muốn nôn ra máu, có bà mẹ như vậy, không biết là hạnh phúc hay bất hạnh nữa. “Mẹ, cơm nắm đó con ăn hết rồi!”

“Hả? Cái gì?”, bà Hạ nghe cô nói, bàng hoàng tới mức miệng biến thành chữ “O”.

Sau khi bàng hoàng cảm thán ba giây, bà Hạ mới dè dặt hỏi, “Mùi vị ngon chứ?”

“Dạ, cũng tạm, nhưng có chút vị lạ...”, Thiên Thụ lại ngoan ngoãn trả lời, “A a, không phải thế! Mẹ, chẳng lẽ mẹ không xin lỗi sao? Dám cho tụi con ăn thứ đó, biết rõ con từ xa xôi tới tìm anh ấy, trong tình hình căng thẳng như vậy mà còn...”

“Thế chẳng phải càng kích thích hơn à? Tiểu biệt thắng tân hôn mà”, bà Hạ nháy mắt, “Cảm giác tuyệt chứ?”

“Cảm giác... hình như rất nóng...”, Thiên Thụ quá thành thật rồi! “A, không đúng không đúng, mẹ! Mẹ phải xin lỗi con chứ!”

Mẹ lúc nào cũng khác thường, khiến đứa con gái là cô vốn dĩ đã rất bất thường cũng đành bó tay.

Không biết đánh răng chọc vào chỗ nào mà Thiên Thụ lại quay lại nôn khan một tiếng.

Bà Hạ lập tức vỗ tay cười vui vẻ. “A, cháu ngoại của mẹ tới rồi!”

“Mẹ!”, Thiên Thụ bó tay.

Có lẽ không, cô và Viên Dã mới từ Bali về có ba hôm thôi, có cần nhanh thế không? A, không đúng không đúng, đừng nói một lần đã có rồi nhé? Thiên Thụ chớp mắt với mình trong gương.

Nhưng không biết năm đó... họ đã sinh con gái thế nào nhỉ?

Buổi tối, Viên Dã đích thân lái xe đưa bà Hạ đi, lại hẹn phu nhân ở một nhà hàng Ý rất ư là lãng mạn.

Trước kia họ gần như không ra ngoài ăn cơm với nhau, nhưng từ Bali trở về, họ mới giống như một cặp vợ chồng vừa sa vào lưới tình, lúc nào cũng thấy ở bên nhau thật ngọt ngào, thật hạnh phúc. Cho dù tổng giám đốc Viên vẫn mặt lạnh, ngồi trước máy tính làm việc, cho dù cô chỉ bưng một ly Cappuccino ngồi đối diện và nhìn anh, mà vẫn cảm thấy hạnh phúc và vui vẻ vô cùng.

Ngắm đến mười phút.

Tổng giám đốc kia cảm thấy da mặt mình sắp bị ai kia nhìn hao mất một lớp rồi. “Xin trả tiền, Hạ tiểu thư.”

“Hả? Trả tiền gì cơ?”, Thiên Thụ bưng ly, mặt dính chút váng sữa.

“Em đã ngắm anh mười phút rồi”, tổng giám đốc Viên nhanh nhẹn gửi một bức email, dặn dò các công ty con về những chuyện phải làm.

Hạ Thiên Thụ nghe anh nói, cười tít mắt. “Hóa ra trai đẹp không phải ngắm miễn phí sao? Vậy thì phải bao nhiêu tiền để ngắm một phút? Tổng giám đốc Viên, nề tình chúng ta có tình cảm tốt đẹp, giảm giá 80% cho em đi. Mười tệ trước nhé.”

Thiên Thụ móc ra tờ mười tệ nhăn nhúm, đưa cho anh.

Boss Viên nhìn cô. “Mười tệ mà muốn mua anh à?”

Thiên Thụ đảo đảo mắt. “Thực ra em thấy, mười tệ cũng không cần. Trai đẹp Viên à, anh chẳng phải là người em nhật trên đường đó sao?”

Tay Viên Dã đang thao tác trên máy tính bỗng khựng lại.

Thiên Thụ nhìn về mặt cứng đờ của anh, không nhịn được cười. “Sao nào, sao lại phản ứng thế kia? Chẳng lẽ bị em nói trúng rồi hả? Trước kia chúng ta chẳng phải gặp nhau trên đường thật sao? Anh bị em lôi về phải không? Em có làm gì anh không... A, lẽ nào con gái...”

Trí tưởng tượng của ai kia càng lúc càng phong phú, nghĩ mãi rồi muốn nhét cả nắm đấm vào miệng mình.

Viên Dã nhìn vẻ mặt phong phú của cô, ánh mắt hơi xoay chuyển.

Cô hình như rất khác so với trước kia, ngoại trừ vẫn luôn ngầy thơ thẳng thắn ra, thì cô càng dịu dàng và đáng yêu hơn. Anh thích cô bây giờ hơn, vui vẻ, hạnh phúc, ngồi trước mặt anh đây. Cho dù những chuyện cũ đau lòng và buồn bã đến mấy, nhưng sau này nhất định sẽ càng lúc càng tốt hơn, càng lúc càng hạnh phúc và vui vẻ hơn.

“Ôi, vẻ mặt anh lẽ nào là thật sao... Hóa ra em vẫn luôn là người như thế à...”, Thiên Thụ đỏ mặt, hớp một ngụm café, nhưng lại bất cẩn bị sặc, ho sặc sụa.

Viên Dã lấy ly nước lạnh trước mặt đưa cho cô.

Thiên Thụ uống hai ngụm.

“Sau khi em từ Bali về giống như bị cảm, thường xuyên ho thế này, nhưng không sao, có thể chỉ là ốm vặt thôi, hôm nào đi khám để bác sĩ cho thuốc uống.”

Viên Dã nhìn cô, hàng lông mày hơi cau lại.

“Đi khám đi.”

“Vâng, em sẽ đi”, Thiên Thụ gật đầu.

Cô uống hết café.

Thực ra vừa rồi cô rất muốn hỏi Viên Dã về chuyện trước kia giữa cô và anh, tại sao đã có con gái rồi mà còn định ly hôn. Nhưng trong không khí này, cô lại cảm thấy không thể nói, chỉ sợ những chuyện cũ một khi lật lại thì liệu có khiến cảm giác ngọt ngào hiện tại trở nên nhạt nhẽo hay không.

Nếu hạnh phúc, có thể nào cứ tiếp tục hạnh phúc mãi không?

Giả vờ như ba năm đó chưa từng xảy ra, giả vờ những chuyện không vui trong ba năm đó mọi người đã quên hết.

Cô đã hoàn toàn không nhớ, chắc anh cũng thế?

“Khụ khụ...”

Ba hôm sau, Thiên Thụ càng ho dữ hơn.

Cuối cùng bị Tiểu Vi và Viên Dã thúc giục, cô xin Đan Lâm để nghỉ phép, chuẩn bị đến bệnh viện để khám. Rốt cuộc là do cổ họng, hay là bị cảm thật.

Nhưng cho dù là ngày trong tuần thì bệnh viện vẫn rất đông người.

Thiên Thụ không muốn chen chúc trong dòng người xếp hàng, nên lấy sổ xong, cô đi vòng vòng trong bệnh viện.

Bây giờ người bệnh quá nhiều, cho dù đến đâu cũng thấy người chen chúc lố nhố. Chỉ đến khu nhi đồng ở rất xa thì mới thấy vắng hơn một chút.

Một lát sau, từ đâu vẳng đến tiếng nhạc vui tai.

Thiên Thụ nhìn về phía đó, một đám trẻ con bị thương đang ngồi thành vòng tròn, vỗ tay và hát theo nhịp. Chúng đang hát gì đó thì cô nghe không rõ, nhưng giữa tâm vòng tròn đó có một chàng trai như thiên thần, cậu đang mỉm cười nghe bọn trẻ hát, gương mặt luôn nở nụ cười trong veo, thánh thiện.

Trên người cậu cũng toát lên vẻ trong sáng đó, không vương chút bụi trần. Trên mái tóc nâu hạt dẻ gần như có thể trông thấy ánh sáng của thiên đường.

Cảnh tượng ấy đẹp đến động lòng người như bức bích họa trong nhà thờ Thiên Chúa giáo ở phương Tây.

Thiên Thụ đứng đó, ngẩn đến ngẩn ngơ.

Đến khi họ vỗ tay hát xong bài hát thiếu nhi đó, Thiên Thụ mới bàng hoàng nhận ra, chàng trai trong sáng xinh đẹp đó rõ ràng là Tiểu Mặc.

Tiểu Mạc, Tiểu Mạc!

Cậu cậu cậu... chẳng phải không nghe được sao? Chẳng phải luôn sống trong thế giới không có âm thanh ư? Nhưng nhìn cậu lúc này vỗ tay với đám trẻ kia, không giống như không nghe thấy tiếng nhạc và tiếng hát!

Chẳng lẽ...

Thiên Thụ chờ người.

Tiểu Mạc hình như cũng trông thấy cô đứng cạnh này giờ, quay lại, nở nụ cười tuyệt đẹp với cô.

“Tiểu Mạc, em... em... thực ra em không điếc cũng không câm, đúng không?”

Thiên Thụ bàng hoàng, há mồm tròn mắt nhìn chàng trai trước mặt.

Tiểu Mạc từ từ đi lại chỗ cô, nụ cười dịu dàng và bình thản.

Cậu mỉm cười với cô, sau đó cầm tay cô lên, viết vào lòng bàn tay cô:

Em làm phẫu thuật thanh đới, không thể nói. Nhưng em có thể nghe thấy tiếng của chị.

Á...

Thiên Thụ vừa đọc được, mặt giật giật.

Cậu nghe thấy! Cậu nghe được!

Có làm không??? Trước kia cứ tưởng cậu vừa câm vừa điếc, không nghe thấy cô nói cũng như không thể nói cho ai biết nỗi đau của cô, nên mới xem cậu là thùng rác tình cảm để trút tâm sự, tốt xấu gì cũng kể cậu nghe. Kết quả, thùng rác này căn bản là lừa gạt cô! Cậu nghe được hết! Vậy những chuyện xấu của cô thì sao?!

Thiên Thụ bỗng cảm thấy mặt đỏ bừng bừng.

53. Chương 52

Chương 52

Chàng trai trong sáng như thiên thần, lúc cười vừa dịu dàng lại ngây thơ. Trong mắt cậu, dường như không lẫn bất kỳ tạp chất nào của thế gian, cậu mãi mãi cười dịu dàng như nước, ấm áp, động lòng người.

Nhìn gò má đỏ bừng của Thiên Thụ, cậu nhẹ nhàng vỗ vỗ mu bàn tay của cô.

Sau đó viết một dòng chữ trong lòng bàn tay cô:

Bất cứ lúc nào chị muốn nói, em cũng sẽ lắng nghe.

Thiên Thụ nhìn cậu viết từng nét từng nét trong lòng bàn tay mình, đôi mắt bỗng nhòe đi.

Giữa cô và Tiểu Mạc hình như tồn tại một cảm giác kỳ lạ, nhưng cảm giác này và sự ăn ý của họ lại không giống như những người kia nghĩ là tình cảm nam nữ hay tư tình ái hận. Cậu hình như luôn luôn là thánh giả chân thành nhất của cô, dù là niềm vui, nỗi buồn, chỉ cần cô nói thì cậu sẽ nghe. Cảm giác này thật khiến người ta thấy thật ân cần, ấm lòng.

Thiên Thụ chớp mắt với Tiểu Mạc. “Tiểu Mạc, cảm ơn em.”

Tiểu Mạc mỉm cười.

Cậu nâng tay cô lên, chậm rãi viết một dòng chữ trong lòng bàn tay:

Chị, chỉ cần chị hạnh phúc.

Nước mắt của Thiên Thụ cuối cùng đã trào ra.

Cô không thể nói rõ cảm giác này, nhưng cô biết, Tiểu Mặc đối với cô tuyệt đối không chỉ như Đan Lâm nói, thích hoặc không thích. Tình cảm của cậu dành cho cô rất chân thành và ấm áp. Hơi ấm đó khiến cô cả đời này cũng không thể quên.

Thiên Thụ không kìm được dang hai tay, nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Mặc.

Tiểu Mặc cũng nhẹ nhàng ôm lấy Thiên Thụ, vỗ vỗ lưng cô.

Cảm giác ấm áp này có lẽ chỉ họ mới hiểu được.

“Số 31, Hạ Thiên Thụ.” Ở đằng kia, cô ý tá đang gọi tên cô.

Thiên Thụ quay lại, cười với Tiểu Mặc, chuẩn bị đi khám bệnh. Nhưng vừa quay lại thì bỗng nhìn thấy một bóng người chặn trước mặt cô.

“Thiên Thụ.”

Đàm Thiên Ân có vẻ tiêu tụy đang đứng trước mặt cô.

Thiên Thụ vừa nhìn thấy anh ta thê thảm như vậy thì cảm thấy không thoải mái lắm. Nhưng cũng chỉ một, hai giây thôi, cô đã cười với anh ta. “Chào anh, trùng hợp quá, anh cũng đến đây khám bệnh à?”

Đàm Thiên Ân nghe giọng nói có vẻ lạnh nhạt của cô thì vẻ mặt cứng đờ.

“Thiên Thụ, bây giờ em... thật sự rất hạnh phúc sao?”

Thiên Thụ nghe câu nói đó, nụ cười nở bừng, rạng rỡ từ nội tâm lan tỏa ra ngoài, bất kỳ ai cũng có thể nhận ra.

“Vâng, em thật sự rất hạnh phúc.”

“Với Viên Dã?”, Đàm Thiên Ân hỏi tới.

Ánh mắt Thiên Thụ hơi lấp lánh, nhưng vẫn gật đầu thành thật. “Vâng. Rất hạnh phúc với anh ấy.”

“Anh ta có gì đáng để em yêu chứ? Rốt cuộc là điều gì khiến em hết lòng hết dạ với anh ta như vậy? Viên Dã... anh ta đã cho em cái gì?”, Đàm Thiên Ân hỏi dồn với vẻ không cam tâm.

Thiên Thụ bị hỏi, không cảm thấy phiền mà còn vui vẻ hơn, cô nghĩ ngợi rồi mỉm cười. “Hình như anh ấy chẳng có gì đặc biệt, anh ấy không dịu dàng, cũng không biết nói những lời tình cảm ngọt ngào, nhưng anh ấy cho em hơi ấm nhiều nhất, dù là vì mơ ước của em hay là vì gia đình của em. Ở bên anh ấy, cùng với con gái, em thật sự cảm thấy rất hạnh phúc. Trong cuộc đời của phụ nữ có lẽ tình yêu được coi là thứ nóng bỏng, mạnh mẽ nhất, nhưng khi tình yêu thăng hoa thành một loại tình thân, anh mới thực sự cảm thấy điều đó, là hạnh phúc chân chính của phụ nữ.”

“Phụ nữ... Hạnh phúc chân chính?”, Đàm Thiên Ân nhìn Thiên Thụ, hỏi với vẻ suy tư. “Chẳng lẽ hai người đã... Thiên Thụ, chẳng lẽ anh chưa từng cho em hạnh phúc như vậy?”

“Đúng...”, Thiên Thụ hơi mím môi. “Nếu bảy năm trước thì sẽ như vậy, lúc đó chúng ta chỉ vừa quen nhau, ngày nào em cũng cùng anh đi học, cùng đọc sách, làm bài tập, lúc đó em nghĩ đó chính là hạnh phúc. Nhưng về sau... về sau mọi thứ đã thay đổi, anh và em... không thể nào đi cùng một con đường nữa. Thiên Ân, anh cũng đã chọn lựa cuộc đời của anh, con đường của anh, đúng không? Chúng ta đã tạm biệt nhau từ lâu, điều còn lại phải làm là, chúng ta chỉ là bạn bè bình thường, chỉ cần chúc phúc cho nhau là đủ rồi.”

“Chúc phúc cho nhau? Thiên Thụ, em thật sự làm được rồi”, vẻ thương cảm xuất hiện trên gương mặt Thiên Ân, sự thất vọng không che giấu khiến anh ta càng thêm tiêu tụy.

“Vâng, đương nhiên là làm được”, Thiên Thụ mỉm cười, “Em biết cuộc sống của anh và cô ấy tuy không suôn sẻ, nhưng cô ấy là người anh chọn lựa cuối cùng, đúng không? Bây giờ điều anh cần làm là trò chuyện thẳng thắn với cô ấy, rồi bắt đầu tìm lại hạnh phúc của chính mình.”

“Hạnh phúc của mình?”, Đàm Thiên Ân tự cười nhạo, “Thiên Thụ, em cố ý cười giễu anh phải không? Cười anh lúc đầu đã bỏ rơi em, chọn cô ta? Bây giờ anh thấy hối hận cũng không được sao? Cho anh thêm một

cơ hội được không? Chẳng lẽ một lần lầm lỡ thì cứ thế từ bỏ em ư? Thiên Thụ, chỉ khi mất đi rồi anh mới em quan trọng thế nào trong cuộc đời anh.”

Sắc mặt Thiên Thụ hơi thay đổi.

Câu này mà nói đi nói lại mãi, nếu là bảy năm trước, có lẽ cô thật sự sẽ cảm động; nếu sống lại lần nữa, có lẽ cô sẽ thấy đây chính là điều cô cần, nhưng bây giờ, có còn là trước đây không? Cô có còn là cô nàng ngốc nghếch khờ dại trước đây không?

Thiên Thụ lắc đầu. “Đừng nói nữa, Thiên Ân sư huynh. Chúng ta duyên phận mỏng, cứ thế đi.”

Thiên Thụ quay người định bỏ đi.

“Thiên Thụ!”

Sau lưng bỗng vang lên tiếng “bụp”, Đàm Thiên Ân đã kêu to rất rõ ràng, “Thiên Thụ, bỏ anh ta đi, hãy lấy anh!”

Thiên Thụ cứng đờ người.

Cô gần như không thể tin được, quay đầu lại nhìn.

Quả nhiên, cô nhìn thấy một chiếc nhẫn kim cương lấp lánh đang tỏa sáng trước mặt.

Trong một tích tắc, cô có cảm giác bàng hoàng.

Chiếc nhẫn kim cương óng ánh đã từng ở trước mặt cô gái kia, cũng khoảng khắc đó, cô mới lơ đãng thất thần mà lao ra ngoài đường, bị xe tải đụng phải...

Nhưng bây giờ, bây giờ... Bây giờ anh lại cầm chiếc nhẫn này quỳ xuống trước mặt cô! Chuyện cô từng mơ ước nhất, bây giờ đã ở ngay đây, nhưng... nhưng tâm trạng cô bây giờ sao... có cảm giác khó tả, nghiêng sông đổ bể, trong thất vọng còn có cả cảm giác cuối cùng đã được giải thoát...

Tình cảm bảy năm nay, quả thực đã xa lắm rồi.

Thiên Thụ nhìn anh ta, lại nhìn chiếc nhẫn kim cương trong tay anh ta, mỉm cười. “Thiên Ân, chúng ta đã cạn duyên rồi. Hãy trao tình cảm này của anh cho người khác nhé. Chúc anh hạnh phúc.”

Cô lập tức quay đi, định rời khỏi đây.

Đàm Thiên Ân đứng phắt dậy, bỗng lao đến định níu lấy Thiên Thụ!

Tiểu Mặc này giờ đứng phía sau nghe họ nói, thấy anh ta đứng dậy thì lập tức bước lên ngăn lại.

Đàm Thiên Ân tức tối, đưa tay gạt mạnh Tiểu Mặc ra. “Hạ Thiên Thụ, em đứng lại! Em tuyệt tình thế sao? Tình cảm bảy năm của chúng ta còn không bằng một tờ giấy kết hôn của người khác à? Trước kia anh có lỗi với em, bỏ rơi em, nhưng khi mất em rồi, anh mới thật sự cảm thấy cuộc đời không còn ý nghĩa. Thiên Thụ, em đừng rời bỏ anh, em về đi, được không?”

“Em đã nói rồi, không có chuyện đó đâu”, Thiên Thụ không ngờ anh lại đeo bám lăng nhăng như thế.

Đàm Thiên Ân sắc mặt tái nhợt, cảm thấy cọng cỏ cứu mạng cuối cùng cũng đã mất đi.

“Em rất hạnh phúc, nên từ nay về sau, chúng ta đừng gặp nhau nữa!”

Lần này cô tuyệt đối sẽ không bao giờ quay đầu.

“Hạnh phúc? Em sống cùng một thằng lừa đảo, mà hạnh phúc hả?!” Đàm Thiên Ân bỗng gầm lên, khiến bệnh nhân trong sảnh đều lần lượt quay lại nhìn. “Hắn lừa em đấy! Viên Dã căn bản là lừa em! Hắn không phải chồng em, con bé kia cũng không phải con gái em, em chưa bao giờ lấy hắn, mọi thứ đều là trò lừa đảo!”

Thiên Thụ vốn đã bỏ đi nhưng bất ngờ bị câu nói đó làm cho khựng lại.

Cô quay lại, mở to mắt về bất ngờ và không tin được, hỏi từng chữ, “Anh, đang, nói, gì?! Nói lại!”

Đàm Thiên Ân nhìn ánh mắt kinh ngạc của Thiên Thụ, cuối cùng đã có được khoái cảm trả thù.

Anh ta mím môi, lạnh lùng nói, “Em muốn nghe thì để anh nói lại. Hấn lừa em! Hấn vốn dĩ là lừa em! Mấy hôm trước anh tìm bệnh án của vợ cũ tại bệnh viện này, tình cờ trông thấy bệnh án của em! Hạ Thiên Thụ, ba năm trước em bị xe đâm đưa vào bệnh viện này, trong thời gian ba năm đã hôn mê nằm trong phòng bệnh nặng của bệnh viện, có khả năng nào mà chạy ra ngoài kết hôn với người khác không? Có khả năng sinh con gái cho hấn không?! Tuy anh ra nước ngoài ba năm, không biết tình hình cụ thể của em, nhưng anh nhất định sẽ tìm ra, anh nhất định sẽ điều tra tường tận sự thật, anh nhất định sẽ tìm ra! Trước đó, em vẫn muốn ở bên cạnh một kẻ lừa đảo hả?!”

Thiên Thụ nghe những lời của Đàm Thiên Ân mà dờ người.

Cô dờ nhìn miệng anh ta cứ mấp máy liên tục, mà ngay cả một chữ cũng không nghe rõ.

Ba năm trước, cô bị xe đâm? Hôn mê ba năm trong bệnh viện này? Sao có thể... Cô rõ ràng... rõ ràng đã lấy anh, đã sinh con gái cho anh, rõ ràng đã...

“Nói bậy... Anh... nói lung tung...”, Thiên Thụ chớp mắt, đầu óc trống rỗng. “Hôn mê... sao có thể... Em... Em rõ ràng... là xuyên không tới...”

“Xuyên không?”, Đàm Thiên Ân cười lớn. “Rốt cuộc em đang cười nhạo trí thông minh của anh hay tên Viên Dã lừa đảo?! Cái kiểu xuyên không cũng chỉ có thể gạt những cô gái ngây thơ xem tiểu thuyết ngôn tình quá nhiều như em thôi! Thiên Thụ, hấn đang lừa em! Hấn đang lừa em đấy!”

Thiên Thụ hoàn toàn dờ người.

Chỉ thấy máu toàn thân đổ dồn lên, đầu óc rối bời.

Sao có thể... sao có thể là Viên Dã lừa cô, rõ ràng cô từ ba năm trước xuyên không tới, rõ ràng cô tỉnh dậy mở mắt ra là đã có một anh chồng đẹp trai, một bé gái đáng yêu... Nhưng... Nhưng tai nạn xe... Hôn mê... Mất trí nhớ ư? Một loạt chuyện này đều chỉ là cô hoang tưởng ra ư? Viên Dã... Anh chỉ đang lừa cô sao? Lừa rằng cô là vợ anh? Lừa cô đã có con gái?!

Tại sao... Tại sao... Tại sao???

“Không... Không thể... Không...”, Thiên Thụ thất vọng lùi lại, hoang mang hoảng loạn.

Cô không thể tin Đàm Thiên Ân, cô phải tìm Viên Dã để hỏi, cô phải biết tất cả mọi chuyện rốt cuộc là sao!

Cô kích động quay đi tính bỏ chạy, nhưng không ngờ vừa quay phắt lại thì “ầm” một tiếng, đâm sầm vào một người nào đó!

54. Chương 53

Chương 53

Thiên Thụ suýt nữa ngã nhào xuống đất.

Viên Dã giơ tay ra giữ cô lại.

Cơ thể hơi nóng của cô rơi vào vòng tay anh, nhẹ bẫng như không có trọng lượng. Viên Dã hơi nhíu mày.

Thiên Thụ chỉ thấy mọi thứ mờ nhòe, định thần lại mới nhìn rõ người đó là ai.

“Viên Dã...”, cô gọi tên anh, mơ mơ màng màng như thể lâu rồi không gọi thế.

Viên Dã nhìn vợ, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt hơi lạc thần, vẻ mặt đáng thương khó tả, khi nhìn vào mắt anh, cô tỏ ra buồn bã lạ lùng.

“Khám bệnh chưa?”

“Dạ rồi”, Thiên Thụ gật đầu.

“Vậy tốt, chúng ta đi.” Viên Dã choàng eo cô, đưa cô quay lưng đi.

Tiểu Mặc và Đàm Thiên Ân đứng phía sau thấy vợ chồng tình cảm thắm thiết, quay lưng bỏ đi thì lập tức bước theo.

Thiên Thụ mới sực nhớ ra những lời Đàm Thiên Ân vừa nói, liền khựng lại. “Viên Dã, em... em có chuyện...”

“Có chuyện gì thì về nhà hằng nói”, Viên Dã ôm eo cô.

Không phải anh ngang ngược, cũng không phải nhỏ mọn, chỉ là khi nhìn thấy sau lưng vợ mình còn có hai người đàn ông thì sẽ không phóng khoáng rộng lượng đến nỗi chào hỏi họ.

“Nhưng... Viên Dã...”, Thiên Thụ do dự, cứ đi rồi khựng lại.

Đàm Thiên Ân nóng nảy đã lao lên phía trước, kéo tay Viên Dã lại, rồi siết lấy cánh tay Thiên Thụ. “Viên Dã, chẳng lẽ anh không nghe thấy Tiểu Thụ nói gì hả? Cô ấy có chuyện muốn nói, anh đứng lại!”

Thiên Thụ bị Đàm Thiên Ân kéo lại, người lảo đảo, thoát ra khỏi vòng tay của Viên Dã.

Trong tích tắc, cô chỉ thấy sắc mặt Viên Dã vụt thay đổi.

Gương mặt thường ngày lạnh lùng đẹp trai giờ đây mây đen bao phủ, u ám lạnh lẽo. Đôi mắt đẹp dễ sâu thẳm kia khi nhìn Đàm Thiên Ân lại có một hơi lạnh dựng cả tóc gáy.

Thiên Thụ cảm thấy kỳ lạ nên vội ngăn Viên Dã và Đàm Thiên Ân lại.

“Thiên Ân, anh đừng như vậy...”

Hàng lông mày của Viên Dã nhướng lên.

Người vợ trong lòng anh khi mở miệng, lại gọi tên người khác.

Anh chưa bao giờ ghen tuông gì cả, cũng sẽ không suốt ngày nói lời yêu đương, anh tưởng trái tim anh, cô đã hiểu. Sau khi họ cùng sinh tử, trải qua nguy khốn, họ sẽ mãi tay nắm tay, đến khi bạc đầu.

Nhưng mà, giờ đây...

Đàm Thiên Ân cầm tay Thiên Thụ vung vẩy. “Anh tránh ra cái đã, có chuyện gì thì tôi nói với anh! Để anh rõ xem rốt cuộc anh muốn gì?”

Viên Dã trừng mắt nhìn Đàm Thiên Ân, ánh mắt sắc nhọn.

Khiến Đàm Thiên Ân đang huênh hoang cũng phải rụt lại, không dám nhìn thẳng vào Viên Dã.

“Tôi không có gì để nói với anh.”

Viên Dã đưa tay định kéo Thiên Thụ.

Đàm Thiên Ân nhanh mắt nhanh tay ngăn lại.

Viên Dã không nắm được tay Thiên Thụ, mà ngược lại, Thiên Thụ đã kéo cô vào lòng anh ta!

“Viên Dã, đồ nhát gan, đừng tưởng anh giả bộ lạnh lùng thì tôi sợ, anh chẳng qua chỉ là kẻ...” Đàm Thiên Ân kéo Thiên Thụ lại, còn tức tối quát to.

Bốp!

Không ai ngờ, nắm đấm của Viên Dã đã “thăm hỏi tận tình” gương mặt của Đàm Thiên Ân!

Rầm!

Đàm Thiên Ân không chút phóng tránh, ngã vật ra đất, lăn lông lốc.

Mọi người đều sợ hãi.

Thiên Thụ càng kinh hoàng khi nhìn Viên Dã bước tới, xốc cổ áo của Đàm Thiên Ân lên, chỉ nói một câu, “Mày dám đụng vào cô ấy, tao sẽ ày chết!”

Hạ Thiên Thụ chưa từng thấy Viên Dã giận dữ như thế bao giờ, hoặc trong lòng anh đã hận thù Thiên Ân từ lâu, nhưng anh chưa từng bộc phát, anh lúc nào cũng im lặng, tao nhã, cho dù có tâm sự cũng sẽ giấu kín trong lòng; cho dù có đau buồn cũng chỉ một mình chịu đựng. Anh mãi mãi là người đàn ông cao vời vợi.

Nhưng hôm nay khi anh vung nắm đấm lên với Đàm Thiên Ân, trong lòng Thiên Thụ bỗng thấy vô cùng phức tạp, rối rắm.

Thấy nắm đấm của Viên Dã lại nhắm vào mặt Đàm Thiên Ân, Thiên Thụ hoảng loạn lao tới, kéo tay Viên Dã ra. “Viên Dã, đừng đánh! Đừng đánh nữa, anh ấy bị thương rồi!”

Viên Dã quay lại, lạnh lùng nhìn cô.

Thiên Thụ bị ánh mắt lạnh lẽo của anh nhìn thẳng, bất giác run rẩy.

Những lời lúc nãy của Thiên Ân lại nhảy múa trước mặt.

Hạ Thiên Thụ, ba năm trước em bị xe đâm đưa vào bệnh viện này, trong ba năm đều hôn mê ở phòng bệnh nặng tại đây, có khả năng nào chạy ra ngoài kết hôn với người khác không? Có khả năng nào sinh con gái cho hần không?! Hần lừa em! Hần vốn dĩ là lừa em!

Làm sao có thể? Sao Viên Dã lại lừa cô được? Họ ở đảo Bali đã từng cuồng nhiệt nóng bỏng biết mấy... Sự bảo vệ chăm sóc của anh rất thâm lặng và chu đáo... Sao có thể... Sao có thể...

Viên Dã nhìn Thiên Thụ, nói từng câu từng chữ, “Em, có đi với anh không?”

Thiên Thụ ngẩng lên, dờ dẫm nhìn anh.

Anh hình như cũng cảm nhận ra gì đó, nếu không đã không hỏi cô như vậy, nhưng... nhưng...

“Viên Dã...”, Thiên Thụ nhìn anh, “Em... muốn... Thiên Ân anh ấy...”

Viên Dã buông Đàm Thiên Ân ra, đứng phắt dậy.

Anh trừng mắt nhìn Thiên Thụ nửa quỳ dưới đất, ánh mắt hơi lạnh nhưng lại rất phức tạp. Có lẽ ánh mắt không thể nói lên tâm tư rồi bởi của anh, nhưng bàn tay do dự rồi siết chặt của anh, đã tiết lộ tâm sự từ lâu.

Anh nhìn Thiên Thụ, trong ánh mắt là sự thất vọng.

Thiên Thụ cũng nhìn anh.

Có ngấn nước mắt đang lấp lánh.

Anh bỗng quay phắt đi.

Không nói gì, bỏ đi.

Tim Thiên Thụ như bị đâm trúng, co thắt đau đớn. Cô đứng lên, hét gọi sau lưng anh, “Viên Dã!”

Bước chân anh hơi khựng lại.

“Viên Dã, nói cho em biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh... thật sự lừa dối em ư?”

Anh có phải đã lừa dối em không?

Cô đứng sau lưng anh, nhìn theo bóng anh.

Ánh đèn trắng lóa trong bệnh viện cô đơn chiếu xuống, tỏa lên sống lưng đứng thẳng của anh, toát lên một thứ ánh sáng xa vời và lạnh lẽo.

Thiên Thụ lặng lẽ nhìn anh, như cảm giác thời gian đã trôi xa, dường như họ quay về khởi điểm ban đầu. Cuộc xuyên không của cô, sự ra đi của anh. Nhưng, tất cả thật sự có thể bắt đầu lại từ đầu sao? Tất cả liệu có thể như thời gian chảy ngược, tất cả liệu có thể quay về ban đầu không? Cô liệu có thể quay về cuộc sống bình thường, không còn xuyên không, không còn mơ mộng...

Nhưng, trái tim thì sao?

Trái tim đã trao cho anh từ lâu, lần này còn có thể tùy tiện bắt đầu lại hay không?

Viên Dã quay lưng lại với cô, mãi sau cũng không nói gì.

Nước mắt cô long lanh, rồi từng giọt lặn xuống.

“Anh không lừa em.”

Anh không quay lại, chỉ nói mấy chữ đó. Rất giống phong cách của anh, thậm chí một câu giải thích cũng không nói thêm.

Thiên Thụ nhìn bóng lưng anh, đôi mắt mờ nhòe. “Vậy anh hãy nói em biết, tất cả là thế nào? Có phải em đã bị xe đâm nằm đây ba năm, chúng ta có phải là chưa từng kết hôn? Con gái không phải do em sinh ra đúng không? Tất cả là do anh lừa dối em? Ngay cả lần đầu của chúng ta cũng...”

“Anh đã nói là anh không lừa dối em!”, Viên Dã bỗng quay lại, nhìn đôi mắt thương tâm của cô.

“Vậy anh nói đi, rốt cuộc là tại sao?”, Thiên Thụ nhìn vào mắt anh, những giọt nước mắt đau buồn bỗng không tìm được mà rơi tí tách. “Có phải là ngay cả câu ‘anh yêu em’ lúc ở đảo Bali cũng là giả tạo hay không?”

Sắc mặt Viên Dã lạnh lẽo.

Anh nhìn Thiên Thụ yếu đuối và bị thương, ánh mắt tỏ ra thất vọng, buồn bã, đau lòng, thậm chí khi câu cuối cùng của cô thốt ra, anh cảm thấy trông mắt mình hơi cay cay.

“Anh chẳng có gì để giải thích, chỉ có một câu, anh không lừa dối em. Nếu em nghi ngờ anh, nghi ngờ lời nói anh nói, nghi ngờ tình cảm của anh...”, Viên Dã nhìn cô, giống như ban đầu khi cô tỉnh dậy, ánh mắt hơi lạnh lùng. “Nếu em nghi ngờ anh là người vì muốn có được em mà lừa dối em, nếu em nghi ngờ câu nói anh xưa nay chưa từng nói với bất kỳ cô gái nào... Được, anh nói cho em nghe tất cả mọi việc em muốn biết.

Con gái quả thực không phải là con của em và anh. Năm đó sau khi em bị tai nạn xe, cũng thật sự đã nằm lại đây ba năm. Không có xuyên không, cũng chẳng có mất trí nhớ, em chỉ thoát ra khỏi xã hội này trong ba năm, em chỉ là đánh mất ba năm đó.

Song, anh chưa từng lừa dối em.

Nhưng em... lại nghi ngờ anh. Chẳng lẽ giữa chúng ta còn không bằng một câu nói của kẻ khác? Đàm Thiên Ân nói anh lừa dối em, em thật sự nghi ngờ anh đến nước này sao? Anh chưa từng nói ‘anh yêu em’ với người phụ nữ nào, nhưng Hạ Thiên Thụ... em lại chối bỏ nó.

Được, anh thả cho em đi. Em quay về cuộc sống trước kia của em, từ nay về sau, xem như anh chưa từng xuất hiện.”

Anh quẳng lại câu nói đó rồi lạnh lùng quay lưng bỏ đi.

Thiên Thụ khóc òa thảm thương, không chỉ là cuối cùng cô nghe thấy đáp án cô cần, mà quan trọng hơn là anh đã thực sự đi xa rồi, một lần nữa xóa bỏ cô khỏi cuộc đời anh.

Nước mắt như chuỗi hạt đứt dây cứ lặn xuống không ngừng.

Nhớ lại những ngày đó, anh xuất hiện trong cuộc sống của cô như một giấc mơ, anh là chồng cô, anh và cô có một đứa con gái đáng yêu, anh muốn ly hôn với cô, anh luôn có nhiều điều bất mãn với cô, anh là cấp trên cao nhất của cô nhưng anh lại luôn ở bên cô, không rời một bước. Có lẽ một lúc nào đó, cô là người khờ khạo, ngu muội, vô tâm vô tính, nhưng những gì anh đối xử tốt với cô, cô đều ghi nhớ hết trong lòng, biết hết mọi thứ. Cô biết anh yêu thương cô, biết anh tuy lạnh lùng với cô nhưng thực ra lại rất ấm áp. Đến khi cô thực sự có thể buông bỏ người trong tim, quyết định cùng anh bên nhau trọn đời thì... Hóa ra mọi thứ đều chỉ là trò lừa gạt, một giấc mơ đẹp đến mức khiến cả Cô Bé Lọ Lem cũng phải ngưỡng mộ.

Anh, đã lừa dối cô.

Cô thật sự đã hôn mê ba năm trời, không hề sinh con cho anh, thật sự chỉ là một giấc mơ.

Một giấc mơ khi cô thương tâm, đau lòng, không nhìn thấy tương lai!

55. Chương 54

Chương 54

Phòng biên tập tòa soạn “Phụ nữ online”, các biên tập viên đều đã tan sở, trong căn nhà gỗ nhỏ đã trống vắng rồi. Duy có một ngọn đèn trắng còn sáng trong văn phòng lớn u ám, chiếu đến tận gian làm việc ở góc trong cùng, có một cô gái đang co rúm người ngồi đó.

Cô nằm bò ra bàn, áo quần mỏng manh, dáng người yếu ớt.

Dưới cánh tay còn đề lên một cuốn tạp chí cũ, góc đã ố vàng, quần queo, có vết nước mắt thấm ra sau lưng mặt giấy.

Trên tạp chí in rõ mấy hàng chữ:

Gửi tặng người tình tương lai của em,

Chào anh, khi anh đọc được lá thư này, không biết sẽ nở nụ cười như thế nào nhỉ?

Có lẽ là ngọt ngào, có lẽ là buồn thương, hoặc thôi thì là trong veo rung động lòng người? Không biết em lúc đó, có phải cũng e thẹn giấu mình lại như bây giờ, chỉ sợ trái tim mình sẽ bị anh trộm mất?

Anh yêu, cho dù anh của tương lai có vẻ ngoài thế nào, cho dù em của tương lai ra làm sao, xin hãy tin một câu:

Em yêu anh. Bằng trái tim em, bằng sinh mệnh em, mãi mãi yêu anh.

Có lẽ em lúc đó vẫn ngốc nghếch giống bây giờ, không nấu nổi một bữa sáng dinh dưỡng, không mặc nổi một bộ đồ tôn đường cong, thậm chí không chăm nổi con của chúng ta, không giúp nổi sự nghiệp của anh; nhưng xin anh hãy tin, trong con tim em, em luôn luôn yêu anh, sùng bái anh, thương anh.

Anh là người em chờ đợi suốt đời.

Anh là người em mãi mãi lưu luyến trong sâu thẳm trái tim.

Nước mắt của Thiên Thụ rơi tí tách. Cô nhớ mình đã nhìn thấy cuốn tạp chí anh giữ gìn ở thư phòng của Viên Dã, trong lòng đã cảm động biết bao, khi nghe tin anh xảy ra chuyện, cô rất hoảng loạn, khoảng khắc ấy, tim cô đã bay ra ngoài ngàn dặm, đập vào trái tim của anh, cùng giao hòa, cùng nhịp đập.

Nhưng, mọi thứ lại giống như một giấc mơ.

Khi cô chớp mắt, mộng, đã tỉnh.

Hóa ra mọi thứ chẳng qua chỉ là tưởng tượng của cô, xuyên không gì đó, đến tương lai của chính mình gì đó, bỗng dưng có thêm một đứa con gái và một ông chồng đẹp trai, hóa ra... hóa ra mọi thứ, chẳng qua chỉ là trò lừa gạt của anh.

Nước mắt Thiên Thụ tuôn lã chã, cô tưởng mình sẽ không đau lòng thế này, cô tưởng có thể gắng gượng, thậm chí lúc chạy về tòa soạn, cô vẫn đi với những bước kiên cường. Nhưng khi màn đêm buông xuống, trong văn phòng trống trải chỉ còn lại mình cô, nước mắt cũng không kiềm chế được mà tuôn trào.

Sao anh có thể lừa dối cô? Sao có thể giấu diếm cô? Sao có thể nói con gái là do cô sinh ra? Lần ở Bali, rõ ràng cô cảm thấy cơ thể rất khó chịu... Sao có thể giống như đã từng sinh con cho anh... Nhưng lúc đó họ vừa gặp lại nhau sau bao biến cố, cô rất tin tưởng anh, chìm đắm trong thế giới của anh, quên đi tất cả. Không ngờ, đến hôm nay nghĩ lại mọi việc ngày đó lại cảm thấy đau như cắt da cắt thịt...

Thiên Thụ cúi đầu, giấu những giọt nước mắt vào trong cánh tay.

Không biết bao lâu sau, có tiếng bước chân khe khẽ ngừng lại cạnh cô. Người đó lặng lẽ đứng đó, hơi thở cũng rất khe khẽ, muốn đưa tay xoa đầu Thiên Thụ nhưng lại không dám. Mãi lâu sau, người đó mới thở dài, khẽ hỏi, “Thiên Thụ... Cậu... không sao chứ?”

Bờ vai Thiên Thụ run run, cô từ từ ngẩng lên, nhìn người đứng cạnh.

Hai mắt hơi sưng, nước mắt nhòa nhạt.

Đồng Tiểu Vi nhìn thấy Thiên Thụ như vậy thì cảm thấy sợ hãi và hổ thẹn.

“Thiên Thụ... Cậu... vẫn ổn chứ? Cậu đừng khóc nữa... Thực ra... Thực ra mọi người rất lo cho cậu... Thiên Thụ...”

Thiên Thụ ngẩng lên, dờ dẫm nhìn Đồng Tiểu Vi, đôi mắt cô quan sát Tiểu Vi từ trên xuống dưới, chỉ muốn nhìn cho rõ bạn mình.

Đồng Tiểu Vi bị nhìn tới sồn da gà, liền kéo tay Thiên Thụ. “Thiên Thụ, cậu đừng như vậy, thực ra giữa hai người chỉ có chút hiểu lầm thôi, chỉ cần cậu và Boss Viên nói rõ với nhau thì hai người...”

“Tiểu Vi”, mắt Thiên Thụ hơi sưng, nhưng ánh mắt lại sáng rực trong veo. “Thực ra, cậu biết hết phải không?”

Sắc mặt Đồng Tiểu Vi trắng bệch, cô nhìn ánh mắt của Thiên Thụ, hơi lắp bắp, không biết nói gì.

Thiên Thụ nhìn Tiểu Vi, chậm rãi nói, “Nói đi, nói tới biết, rốt cuộc là chuyện gì?”

Sắc mặt Tiểu Vi tái nhợt, nắm chặt tay bạn, không biết nên thốt ra sao. “Thiên Thụ... Thật đó... Thật sự không như cậu nghĩ đâu, cũng không tệ hại như Đàm Thiên Ân nói... Thực ra... Thực ra Viên Dã... Thực ra tớ...”

“Thực ra hai người đã sớm biết về những ngày tớ hôn mê bất tỉnh, nhưng cậu lại chọn cùng anh ấy lừa dối tớ!”, Thiên Thụ nói tiếp.

“Không phải!”, Đồng Tiểu Vi lập tức phản đối. “Tớ đã nói là Viên Dã không lừa cậu, anh ấy làm thế là có nguyên nhân. Nhưng... Nhưng...”

“Nguyên nhân gì?”, Thiên Thụ truy hỏi.

Tiểu Vi lắp bắp, “Nguyên nhân... Nguyên nhân... Nguyên nhân dù sao cũng không có vô sỉ như Đàm Thiên Ân nói. Viên Dã cũng không vì có được cậu mới lừa dối rằng hai người đã kết hôn, còn có con gái... Mà là... Thực ra là...”

“Sao?”, Thiên Thụ hỏi dồn.

Tiểu Vi bị Thiên Thụ bức tới đường cùng, không biết nên nói gì. Cô nàng nhìn chằm chằm Thiên Thụ, vẻ mặt bất lực và cuống cuống.

“Thiên Thụ cậu đừng như vậy. Cậu làm thế vừa ép mình lại vừa ép người khác”, Tiểu Vi nhìn Thiên Thụ, trong lòng thấy buồn bã khó tả.

“Tớ chẳng ép ai cả”, Thiên Thụ cụp mắt xuống, “Tớ chỉ...”

Trông mắt cô đỏ hoe.

“Tớ chỉ ghét kiểu lừa dối này! Ghét cảm giác bị người ta lừa dối!”

Tiểu Vi dờ người.

Thiên Thụ ngẩng lên, nước mắt tuôn rơi.

“Hai người là người tớ tin tưởng nhất, nhưng... lại lừa dối tớ... Cậu và Viên Dã đều lừa dối tớ!”

Thiên Thụ xúc động đứng phắt dậy, cầm túi xách, quay người bỏ chạy.

Tiểu Vi vội kéo bạn lại. “Thiên Thụ... Đừng như thế... Thiên Thụ...”

Thiên Thụ không còn muốn nghe nữa, cô hất tay Tiểu Vi ra rồi một mình lao vào trong bóng đêm đen đặc.

Đêm khuya, thật sự rất lạnh.

Gió thổi vù vù, lạnh thấu tâm can.

Nhưng cô lại không cảm thấy thế, chỉ thấy trong lồng ngực như thủng một lỗ lớn, sâu hoắm, gió lạnh thổi xuyên qua tim, đã lạnh băng đến tận tầng cuối cùng trong cơ thể, buốt xương.

Cô cứ ngỡ mình hạnh phúc, dù là xuyên không, dù là quen biết với người xa lạ là anh, nhưng họ vẫn sẽ hạnh phúc nắm tay nhau, vẫn còn có một đứa con gái đáng yêu, họ có thể sống hạnh phúc mãi... Nhưng... Nhưng...

Anh lại lừa dối cô.

Có lẽ anh có thể làm tổn thương cô, có thể ghét cô, có thể không nhìn đến cô, nhưng anh không thể lừa dối cô như vậy. Kiểu lừa dối này, cảm giác bị lừa dối này, thật sự rất đau buồn. Cô không biết câu nào anh nói là đúng, rồi cuộc câu nào phát ra từ đáy lòng, hoặc khi ngay cả lúc ở Bali, nụ hôn đó, câu “anh yêu em” đó, đều là lừa dối?

Cứ nghĩ như vậy, cô lại thấy tim đau đớn vô cùng, nhói tận tim gan.

Trong sắc đêm mênh mang, cô không biết mình sẽ đi đâu về đâu.

Hoang mang ngẩng đầu lên, phát hiện ra mình lại về tới nhà họ Viên. Có lẽ đã hình thành thói quen, cho dù tim không muốn quay về, nhưng vẫn không quản được đôi chân, cứ vô thức bước đến đây.

Bên ngoài cổng, trống vắng.

Gió lạnh thổi vù vù, mang theo cả cát bụi.

Cô còn nhớ lần cô bị anh bắt về, anh bước lên bậc cầu thang rồi bỗng quay lại, nhẹ nhàng xia ngón tay vào trán cô, nói: “Sau này dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải nhớ về nhà. Nhà mới là nơi ấm áp nhất, cho dù bên ngoài có bao nhiêu giông bão và gian khó, trong nhà vẫn luôn có người thân của em... và anh.”

Câu nói này rõ ràng đến thế. Nhưng cô không biết cô liệu còn có thể trở về ngôi nhà này, và nhà này có còn là nơi ấm áp nhất không, trong nhà... có còn anh không? Có còn đứa bé đáng yêu của họ, là ngôi nhà ấm áp của họ không?

Cứ nghĩ đến đó là cô lại thấy lòng đau như cắt.

Đã từng nghĩ rằng có thể có một tương lai hạnh phúc, quay đầu lại phát hiện ra, đó chẳng qua chỉ là sống trong trò lừa dối dưới những lời dối trá.

Đau quá.

Thiên Thụ ấn lên ngực, chỉ thấy hô hấp rất khó khăn. Trong đầu cứ ong ong, nặng nề, như thể không nhìn thấy mọi thứ trước mắt.

Đang lúc cô cảm thấy đau đầu, sắp té ngã thì cửa bỗng mở toang, một bóng dáng cao to bước ra.

Hạ Thiên Thụ bỗng ngớ người.

Viên Dã xách một vali màu xanh lam, xuất hiện trước mặt cô.

Có lẽ anh cũng không ngờ cô đang đứng bên ngoài, đôi mắt sưng húp, gò má trắng bệch, thấy anh đi ra, đôi mắt kinh ngạc mở to, giống như một con thỏ bị giật mình đột ngột vậy.

Trái tim Viên Dã cũng đau nhói.

Anh nhìn Hạ Thiên Thụ.

Cô cũng nhìn anh.

Hai người không ai mở lời, chỉ lùi lại một bước.

Đến khi gió đêm thổi qua hai người, Viên Dã mới quay phắt đi.

“Em về đi.”

Anh mở cửa xe, ném vali vào trong.

Thiên Thụ thoáng thay đổi sắc mặt, cô nhìn anh, ngập ngừng hỏi, “Anh... định đi đâu?”

Viên Dã quay lại, nhìn cô chăm chú.

“Cần gì phải hỏi anh? Anh đã nói từ lâu, nếu em không muốn thấy anh, vậy xem như anh chưa từng xuất hiện.”

Anh mở cửa xe, quay đi, chuẩn bị bước lên.

Thiên Thụ nhìn bóng anh, chỉ thấy tim nhói đau.

Nhìn bóng anh lạnh lùng rời xa, cô chùi mạnh nước mắt, bỗng gọi, “Viên Dã.”

Viên Dã khựng lại, quay người nhìn cô.

Thiên Thụ lao đến trước mặt anh.

56. Chương 55

Chương 55

Viên Dã quay lại, sắc mặt cô trắng bệch như giấy. Trong đôi mắt là những giọt lệ long lanh, như những viên kim cương lớn. Bước chân lảo đảo loạng choạng đến trước mặt anh khiến anh xót xa, gần như muốn ôm lấy cô.

Nhưng cô gái thích tỏ ra mạnh mẽ như cô, anh biết, bây giờ anh không thể đưa tay.

“Viên Dã.”

Cô chạy đến, ngược lên. Rèm mi dài ướt đẫm nước mắt đẹp như một cánh bướm. Cô run rẩy, đôi môi yếu đuối như cánh hoa.

“Viên Dã, từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi... Nhưng, trước khi anh đi, có thể nào...”

Cô nhìn anh, nước mắt rơi xuống như tuyết trắng.

“Anh có thể... hôn em lần cuối không?”, cô dè dặt hỏi.

Viên Dã dờ người.

Anh tưởng với tính cách của Thiên Thụ thì cô sẽ khóc, sẽ đau lòng, sẽ la hét, cô sẽ không đề nghị như vậy với anh. Nhưng cô bây giờ đứng đây, rất đáng thương thốt ra câu đó, hàng mi dài rung rung khiến anh xót xa đến mức muốn ôm cô vào lòng. Nhưng anh lại không thể... Anh biết vì sao cô khóc, cũng biết cô đau lòng như thế là vì sao...

Là anh làm tổn thương cô... là anh...

Anh dờ ra đó, không biết nên nhận lời hay nên từ chối cô mà bỏ đi.

Hai người cứ đứng im, nhìn trên gương mặt nhỏ nhắn cô, nước mắt đang ướt đẫm.

Anh nhìn cô run rẩy, đôi môi anh mấp máy như muốn nói lời từ chối.

Đúng lúc anh còn chưa kịp nói thì cô bỗng nhón chân lên, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua cổ anh, rất cố gắng, thành thật, kiên trì, dùng hết sức lực bản thân, chạm vào môi anh.

Đôi môi mềm mại yếu đuối nhưng lại ướt ươn, lạnh lạnh, chạm vào đôi môi của anh, mang theo nỗi tuyệt vọng và thương cảm.

Hơi thở của cô ấm áp gần gũi, anh không kìm được định đưa tay lên, khẽ khàng ôm lấy cô... Nhưng... nhưng anh biết, khoảng cách giữa họ sắp mỗi lúc một xa...

Cô cố gắng hôn anh, ra sức hôn anh, tuyệt vọng hôn anh.

Đôi môi lướt qua nhau, nhưng đau đến tận cùng trái tim.

Nước mắt của cô ướt đầm rơi xuống môi anh, cay đắng bi thương đến cực điểm.

Cô cắn lấy môi anh, nói khẽ, “Viên Dã... bằng cả trái tim... không chỉ có mình anh...”

Viên Dã sờ người.

Cô đã buông anh ra.

Nước mắt từng giọt lớn cứ lăn xuống.

Cô nhìn anh, tầm nhìn đã mờ nhòa.

Nhưng lại nói rất rõ ràng, “Nụ hôn này, xem như chữ ký của em trên đơn ly hôn của anh. Từ nay anh không còn là chồng em, em không còn là vợ anh. Viên Dã, chúng ta... ly hôn đi!”

Trái tim Viên Dã run lên.

Trước nay luôn là anh đề nghị ly hôn, luôn là anh dẫn dắt cô, lần này cuối cùng cũng đến lượt cô thoát ra câu này.

Câu nói như một lưỡi dao, đâm vào tim anh, từng chút từng chút, đau đớn vô cùng; máu tươi rỉ ra từng giọt, chậm rãi và co thắt. Anh đau đến mức không nói nổi một câu, chỉ nhìn theo bóng cô loạng choạng bỏ đi, đau đến mức trái tim như tê dại.

Thiên Thụ bước đi từng bước một.

Vừa đi, vừa khóc.

Dù thế nào đi nữa, cô cũng không thể nghĩ ra được kết cục này. Không ngờ họ vừa có một khởi đầu ngọt ngào, thì đã có kết thúc đau khổ thế này. Cô đã thật lòng với anh, ở Bali khói lửa, lúc lao vào vòng tay anh mới cảm thấy sự sống quan trọng thế nào, cuộc sống có ý nghĩa biết bao. Có anh rồi, mới có lý do để tiếp tục sống.

Nhưng... tại sao chỉ là trò lừa gạt? Tại sao... Tại sao lại lừa cô... Tại sao giả vờ đã kết hôn, tại sao nói con gái là con của cô... Tại sao... Tại sao... Tại sao...

Viên Dã, rốt cuộc là tại sao... Viên Dã... Rốt cuộc anh là ai...

Thiên Thụ ôm ngực, đi từng bước, cô vừa đi vừa khóc, vừa cảm thấy mình sắp ngừng thở đến nơi. Lồng ngực nhức nhối nặng nề, thế giới nhòa nhạt, cô sắp nhìn không rõ nữa, cô sắp tìm không ra bước chân của chính mình, đèn ở đây sao sáng lóa đến thế, con đường dưới chân sao mềm nhũn... Sao cô càng lúc càng không nhìn rõ... Sao càng lúc càng thấy mình như phiêu dạt giữa không trung...

“Thiên Thụ... Thiên Thụ...”

Không biết ai đã cuống cuồng chạy theo cô, kéo vạt áo cô, còn hét hoảng gọi tên cô.

Thiên Thụ mơ mơ màng màng quay lại, chỉ nhìn thấy cô bác sĩ “đẹp trai” lạnh lùng ban đầu đã chữa trị cho cô, đeo mắt kính xuất hiện trước mặt cô.

“Thiên Thụ, Thiên Thụ cô vẫn khỏe chứ? Cô nhìn tôi này... Nhìn tôi này!”, cô bác sĩ nắm chặt vai cô, ra sức lay lắc để cô tỉnh lại.

Hạ Thiên Thụ không còn sức lực, nước mắt đầm đìa.

“Thiên Thụ, cô vẫn nhận ra tôi, tốt quá.” Cô bác sĩ nhìn cô, hơi kích động. “Tôi chỉ sợ ngay cả tôi mà cô cũng quên, Thiên Thụ, cô tỉnh lại đi, nhìn tôi này, tôi có chuyện muốn nói với cô...”

Thiên Thụ toàn thân mềm nhũn, gần như không còn chút sức nào, cô lắc đầu. “Tôi... Tôi không nghe thấy nữa... Bác sĩ Viên... Tôi mệt quá... Tôi khó chịu quá...”

“Đừng như thế, Thiên Thụ, cô gắng lên, Thiên Thụ, mở mắt ra đi”, cô bác sĩ ấn mạnh vai cô, “Cô nghe tôi nói này, cô nhất định phải mạnh mẽ lên, cô không thể ly hôn với Viên Dã! Cậu ấy không lừa dối cô, mọi

thứ không phải trò lừa gạt. Không như cô nghĩ đâu, Tiểu Dã không phải cố ý lừa gạt cô, nó có nỗi khổ của nó.”

Thiên Thụ bải hoải toàn thân, lảo đảo đứng nhìn cô bác sĩ, muốn cười khổ nhưng cũng lại muốn khóc to.

“Nỗi khổ? Nỗi khổ gì? Đừng nói là giống trong phim, đó đều là trò lừa gạt... Bác sĩ Viên, cô không cần nói thay cho anh ấy... Tìm tôi... Tìm tôi lạnh lắm...”, Thiên Thụ chụp lấy bác sĩ Viên, “Tôi tin anh ấy như thế... Tôi tin chúng tôi sẽ mãi mãi ở bên nhau... Nhưng...”

“Hai người nhất định sẽ mãi mãi ở bên nhau!”, bác sĩ Viên nắm chặt tay Thiên Thụ, “Chỉ cần cô có lòng tin, Tiểu Dã nhất định sẽ không rời xa cô!”

“Tại sao cô lại chắc chắn như vậy?”, Thiên Thụ ngược lên.

Bác sĩ Viên đứng trước mặt cô.

Áo khoác màu rượu vang, đôi mắt kính viền vàng không gọng, trông cô rất nhanh nhẹn giỏi giang, toát lên một vẻ hơi lạnh lùng. Đặc biệt là đôi mắt sau cặp kính, sao mà... có chút giống với Viên Dã...

“Cô...”, Thiên Thụ nhìn bác sĩ Viên, trong vẻ do dự còn tỏ ra hoang mang và nghi hoặc.

Bác sĩ Viên đẩy kính trên sống mũi lên. “Thực ra, chị chính là chị của Viên Dã.”

Thiên Thụ chỉ thấy đầu kêu ong ong, bước chân loạng choạng, suýt thì ngã nhào.

Viên Trân vội giữ cô lại.

“Thiên Thụ, cô đừng xúc động, nghe chị nói này.” Viên Trân giữ lấy Thiên Thụ. “Xin lỗi Thiên Thụ, tạo ra chuyện ngày hôm nay, thật sự không phải là tại em trai chị. Nói cho cùng, kẻ đầu sỏ là chị mới đúng. Năm đó khi em bị xe đâm phải vào bệnh viện, chị là bác sĩ trực ban, lúc đó chị thấy em chị đưa em vào bệnh viện, biết nó yêu em, nhưng lúc đó tình hình của em rất nguy cấp, có khả năng nguy hiểm đến tính mạng. Trong tình huống đó, mẹ em khóc ngất đi. Chị đã vận dụng tất cả những gì được học, chỉ muốn cứu sống em. Nhưng em vẫn chìm vào trạng thái hôn mê, em không biết lúc đó Viên Dã đã đau lòng đến nhường nào... Em trai chị thực sự rất yêu em, em có biết không Thiên Thụ?”

Thiên Thụ chóng mặt trước những lời Viên Trân nói, cô không rõ Viên Trân đang nói gì nữa? Viên Dã yêu cô? Luôn yêu cô? Năm đó bị tai nạn xe đã yêu cô? Làm sao có thể, anh và cô vốn chỉ là người xa lạ thôi mà.

“Thiên Thụ, tin chị đi, Tiểu Dã thực sự không lừa em. Về sau em tỉnh lại, nói là em xuyên không, chị nghĩ em đã mất đi ký ức ba năm, chị bằng cho em và Tiểu Dã một cơ hội, nên chị đã đề nghị hai đứa thành vợ thành chồng. Trước khi chị ra nước ngoài đã để con gái lại nhà em, nhờ Tiểu Dã chăm sóc giúp. Thực ra ban đầu em trai chị không chịu làm thế, nhưng khi nó thấy em tỉnh lại bình an vô sự, sự xúc động đó của nó, chị có thể thấy rõ. Tiểu Dã thật sự rất yêu em, nó không thể thiếu em. Nên dù là chị tạo ra chuyện này, nhưng nó vẫn chấp nhận. Không ai có thể khiến đứa em trai lạnh lùng của chị rung động, chỉ có em thôi... Thiên Thụ, chỉ có em!”

Viên Trân đỡ lấy Thiên Thụ, thành thật nói.

Thiên Thụ dựa vào tường, đầu đau như vỡ, lồng ngực như bị một tảng đá lớn đè nặng, sắp ngừng thở tới nơi.

Cô cảm thấy mình càng lúc càng hỗn độn, rất nhiều việc không thể nhìn rõ, cũng nghĩ không ra. Rốt cuộc là chuyện gì, ba năm đánh mất đó đã xảy ra chuyện gì? Viên Dã thực sự không lừa cô ư? Không có sao? Mọi thứ thực sự chỉ là một giấc mơ ư?

Bác sĩ Viên nói câu cuối, “Hơn nữa em trai chị không lừa em, Thiên Thụ, nó đã cưới em, vào lúc em còn hôn mê.”

Thiên Thụ chỉ thấy đầu óc kêu ong ong.

Trời xoay đất chuyển.

Bóng đêm bao trùm lấy cô, cô không thở nổi, không mở nổi mắt, hơi thở sắp ngừng lại, quan trọng hơn là đầu cô đau như muốn vỡ... Nhưng ban nãy bác sĩ Viên đã nói gì? Viên Dã cưới cô thật? Cho dù là khi cô vẫn còn hôn mê? Sao có thể... Sao có thể... Cô và anh rõ ràng chưa từng quen biết, cho dù là từng xem mắt nhưng có người đàn ông nào chịu cưới một người phụ nữ có khả năng chết đi bất cứ lúc nào không? Họ đang cười nhạo cô, họ đang an ủi cô... Làm sao anh lại cưới cô... Sao có thể...

Nhưng, cô thật sự muốn tin, tin rằng anh vốn đã yêu cô đến thế...

Nước mắt cứ tuôn rơi.

Cô lại cảm thấy sức lực của mình mất dần từng chút một. Cơ thể cứ trượt dần xuống, khoe môi lại có vết máu, trào ra từng chút một. Cô đưa tay lên sờ, kết quả là tay đầy máu...

Cô... chảy máu rồi.

“Thiên Thụ! Thiên Thụ! Thiên Thụ! Em hãy cố lên... Mở mắt ra! Không phải bệnh cũ tái phát chứ? Thiên Thụ!”, có người giữ chặt lấy cô.

“Đưa cô ấy vào bệnh viện! Chị sẽ thông báo họ chuẩn bị cấp cứu!”

Tiếng kêu của mọi người xa dần rồi mất hẳn.

Cô chỉ thấy trước mắt là máu... máu đỏ tươi.

Đến khi có một vòng tay ấm áp, choàng ôm lấy cô.

57. Chương 56

Chương 56

Xe cấp cứu lao đi.

Bác sĩ mặc áo cấp cứu màu xanh từ trên xe nhảy xuống, hét lớn, “Người đâu! Người đâu! Bệnh nhân bị thương nặng trong tai nạn xe chảy máu nhiều! Cấp cứu nhanh!”

Trong sảnh lớn của bệnh viện, có y tá và hộ lý chạy ra, tay còn đẩy giường cấp cứu.

Bác sĩ trực ban vội vàng chạy ra, vừa chạy vừa kéo ống nghe trên ngực xuống, hỏi to, “Chuyện gì thế?”

Y tá đi theo xe cấp cứu trả lời ngay, “Tai nạn xe bị thương nặng, có hiện tượng xuất huyết trong nghiêm trọng, đồng tử nở to, hô hấp rất yếu. Huyết áp hạ xuống 80/20, vô cùng nguy hiểm!”

Bác sĩ nữ vội vàng đặt ống nghe lên ngực cô, rồi ra lệnh, “Lồng ngực chảy máu, nứt xương hộp sọ, mất động mạch, có lẽ trong hộp sọ có điểm xuất huyết mãn tính, lập tức thông báo với khoa não ngoại, khoa lồng ngực nội và ngoại cùng phòng phẫu thuật trung tâm cấp cứu, lập tức làm phẫu thuật cho cô ấy!”

“Vâng, bác sĩ Viên, tôi đi ngay!”, y tá lập tức chạy đi.

Một đám người nhắc cô gái gần như đã không còn ý thức lên băng ca, đẩy nhanh vào trong trung tâm cấp cứu của bệnh viện.

Máu tươi của cô rỉ ra theo ngón tay, thấm ướt váy, thấm xuống drap giường trắng tinh. Máu tươi như hạt trân châu, từng giọt từng giọt theo chuyển động của băng ca mà rỏ ra nền gạch trắng của bệnh viện, chảy dài, khiến người ta nhìn mà đau xót.

Cô gần như đã không còn ý thức, chỉ thấy mọi thứ đều trôi trong không trung... Cuộc sống cách cô mỗi lúc một xa, thiên đường, lại mỗi lúc một gần...

Cuộc đời đã đến điểm kết thúc rồi sao?

Khi nhìn thấy anh ta đeo nhẫn vào tay người khác, khi nhìn thấy người con trai mà cô đã yêu say đắm bảy năm trời, cuối cùng đã bỏ rơi cô... Cuộc đời này còn có ý nghĩa gì để sống chứ? Tình đầu khắc cốt, liệu có thể ghi tâm đến kiếp sau... Không, thà rằng đừng có kiếp sau, thà rằng cô biến mất mãi mãi, không còn nhớ lại...

Quên đi... Quên đi...

“Đàm Thiên Ân, em phải quên anh...”, trong mơ hồ, cô thều thào.

“Em nói gì?”, cô bác sĩ bỗng nghe thấy giọng nói yếu ớt của cô, cúi đầu xuống để nghe.

“Tôi muốn... kết hôn... Tôi muốn... quên đi...”, đôi môi trắng bệch của cô run run, ánh mắt lạc đi.

Cô bác sĩ hơi dờ ra.

Mấy cô y tá đẩy giường của cô chạy nhanh vào phòng mổ.

Cô bác sĩ quay lại, bỗng nhìn thấy một bóng hình quen thuộc đứng sau lưng họ.

“Tiểu Dã?”, cô có vẻ không chắc chắn, sao lại xuất hiện ở đây?

“Chị.”

Người đàn ông cao lớn đẹp trai khẽ khàng thốt ra một chữ.

“Sao em lại ở đây? Không khỏe chỗ nào à? Có muốn chị khám...”

Người đàn ông trẻ tuổi nhẹ nhàng lắc đầu.

“Bạn em bị xe đâm.”

Cô bác sĩ ngăn người.

©STENT: .luv-ebook

Cô quay lại nhìn cô gái bị đẩy vào phòng mổ, lại nhìn đứa em trai đang cau chặt đôi mày. Cô ngạc nhiên, “Chẳng lẽ... là cô gái lúc nãy...”

Viên Dã gật đầu.

Bác sĩ Viên sững sốt. “Trời ơi, cô ấy chắc không phải bạn gái em chứ? Bị thương rất nặng, rất có khả năng không cứu được! Bây giờ hộp sọ đã nứt, xuất huyết não, có lẽ ngay sau đó sẽ...”

“Chị, cứu cô ấy đi”, anh mở miệng, lần đầu tiên dùng giọng van nài.

Bác sĩ Viên dờ người, nhìn vẻ mặt lo âu của em trai, hơi mím môi.

“Ừ, chị nhất định sẽ cố gắng.”

Viên Dã đứng đó, đôi mắt hoe đỏ gật đầu với chị.

Bác sĩ Viên quay đi, chạy nhanh vào phòng mổ.

Ba tiếng đồng hồ.

Nặng nề, dài dằng dặc.

Anh cứ đứng ở ngoài phòng mổ, nhìn chăm chăm cánh cửa lớn đóng chặt, không một phút nào rời mắt.

Cô sẽ không chết.

Một cô gái hiền lành trong sáng như thế chắc chắn sẽ không rời xa như vậy. Anh mới tìm thấy cô, không muốn mở to mắt nhìn cô ra đi. Anh còn muốn mang lại hạnh phúc cho cô, niềm vui, và cả tương lai, cho cô tất cả mọi thứ... Cô không thể rời đi như vậy, không thể nhắm mắt mãi mãi như vậy...

Không... Không thể... Anh vừa tìm ra em, em không thể bỏ cuộc như thế!

Cạch!

Cửa phòng mổ bỗng mở tung, bác sĩ Viên toàn thân lấm máu chạy ra.

“Tiểu Dã! Cô ấy... bọn chị đã cố gắng hết sức!”

Viên Dã đỡ người.

Bác sĩ Viên nhìn gương mặt thoát trắng bệch như tờ giấy của em trai, vội nói, “Em đừng buồn, đây cũng là chuyện bất đắc dĩ thôi. Y học hiện giờ luôn có những chuyện không làm được, xuất huyết trong thì đã được cầm lại, nhưng chỗ xuất huyết ở não thì lại không cách nào tìm ra. Thời gian quá gấp, bọn chị không có cách nào mổ hộp sọ cho cô ấy, bây giờ huyết áp đã hạ thấp lắm rồi, đồng tử nở to, hô hấp đã ngừng, e rằng... Em đừng buồn, người tốt sẽ lên thiên đường...”

Viên Dã đứng đó, đờ đẫn, bất động.

Bác sĩ Viên nhìn sống lưng đứng thẳng của em trai, gương mặt lạnh lẽo, và cả ánh mắt gần như tuyệt vọng của anh, cô không kìm được bước đến vỗ vỗ anh. “Tiểu Dã, em có nghe thấy chị nói không? Tiểu Dã? Tiểu Dã!”

Anh đứng đờ ra đó, như không nghe thấy tiếng gọi của chị, không cảm thấy sự tồn tại của thế giới này.

Cơ thể, trái tim, như thể đã bay theo cô rồi.

Đến khi chị anh ra sức lay lắc, mới gọi được anh định thần.

“Em muốn gặp cô ấy.”

Bác sĩ Viên ngẩn người.

“Cho dù cô ấy sắp đi, cũng để em... nhìn cô ấy một lần”, Viên Dã nhìn chị, từ từ nói.

Bác sĩ Viên nhìn em trai, cô biết anh kiên cường, anh chân thật, anh kiên định, một khi đã quyết định chuyện gì thì ai cũng không thay đổi được. Bác sĩ Viên đành gật đầu.

“Được, chị giúp em sắp xếp. Năm phút sau em có thể vào nhìn mặt cô ấy lần cuối.”

Năm phút, trong cuộc đời, năm phút cuối cùng.

Cửa phòng mổ mở ra, cuối cùng anh bước vào trong.

Vách tường trắng lóa, mùi thuốc khử trùng nhức mũi, những dụng cụ kim loại lạnh lẽo, ánh đèn trắng cô đơn. Một mình cô nằm trên bàn mổ hẹp, trên người là drap giường trắng tinh, dấu máu lấm tẩm, giống một cánh hoa màu hồng phấn nở trong đêm tuyết lạnh. Cô lặng lẽ nằm đó, mái tóc đen mun xõa ra trên giường mổ, đôi mắt khép chặt, rèm mi hơi rung rung, như thể cô chỉ đang ngủ say chứ không phải bị thương nặng, sắp lìa xa cõi trần gì cả.

Chỉ ngoại trừ máy theo dõi nhịp tim hơi yếu, và cả máy thở giúp cô hô hấp, thì cô... thật sự chỉ như đang ngủ.

Anh ngồi xuống cạnh cô.

Nhìn gương mặt trắng bệch như tuyết của cô.

Nhìn cô lặng lẽ, im lìm, quỳn luyến.

Tròng mắt, không biết tự bao giờ mà dần dần ướt đẫm.

“Em... đi như thế sao? Ngay cả nhìn anh một cái... cũng không muốn? Chỉ ném cho anh một câu? Hạ Thiên Thụ, sao em có thể nhẫn tâm như vậy, sao em có thể bỏ đi như vậy? Em có biết anh tìm em bao lâu rồi không, em có biết anh đã cố gắng bao lâu không? Cuối cùng anh đã tìm thấy em, sao em có thể đi như vậy được? Chẳng phải em muốn anh cưới em sao? Em dậy đi, dậy đi, anh sẽ cưới em ngay! Chỉ cần em tỉnh dậy, chỉ cần em đừng từ bỏ thế giới này, ra đi như vậy!”

Hạ Thiên Thụ, em tỉnh dậy đi!”

Viên Dã không biết mình tức giận thật sự, hay là bi thương quá đỗi, anh nhìn cô, muốn nắm lấy tay cô nhưng lại không dám đụng đến, anh chỉ đau lòng chất vấn cô, mà ngay cả nước mắt của anh cũng đã sắp trào ra...

Trong phòng mờ tĩnh lặng, cô dường như không thể lên tiếng, đã thật sự ngủ say, mãi mãi không tỉnh lại.

Nước mắt của anh rơi xuống từng giọt.

Gục xuống bên giường cô, khóc to.

Có lẽ Thượng Đế luôn có lòng trắc ẩn.

“Cười ... em...”

Trong tiếng khóc to như vậy, mà anh vẫn có thể nghe thấy tiếng thì thào đó.

Anh ngẩng phắt lên, thật sự... đôi môi trắng bệch không có sắc máu của cô thật sự đã run run như một tờ giấy mỏng trong gió.

“Cười... em... đi... Em muốn... kết hôn...”

Viên Dã nhảy nhồm lên!

Anh nhìn cô chăm chú, ba giây sau lao ra ngoài.

Bác sĩ Viên đang đứng chờ, hơi sững sờ nhìn em trai chạy ra. “Tiểu Dã, sao vậy? Nhịp tim cô ấy ngừng đập rồi à?”

“Không!”, Viên Dã bỗng gào lên, “Em muốn cưới cô ấy!”

“Cái gì?!", cặp kính của bác sĩ Viên suýt rơi xuống đất.

Viên Dã chụp lấy tay chị, tháo luôn chiếc nhẫn cưới trên tay chị ra. “Xin lỗi, chị, cho em mượn một chút!”

Bác sĩ Viên bàng hoàng, lập tức giữ chặt tay em trai, “Tiểu Dã, em điên rồi! Cô ấy đã hôn mê rồi, rất có khả năng mấy tiếng sau đó sẽ không chữa trị được nữa! Cho dù cô ấy có thể gắng gượng thì sau này có khả năng sẽ sống đời thực vật! Em muốn cưới sao?”

“Vâng!”, Viên Dã gật đầu kiên định. “Em muốn cưới cô ấy, cho dù cô ấy thành ra thế nào, cho dù cô ấy sống hay chết. Cho dù cô ấy đeo nhẫn rồi, giây sau đó sẽ đến thiên đường, em cũng phải khiến cô ấy hạnh phúc đến giây cuối cùng còn ở nhân gian! Chị, xin chị hãy thành toàn em, nếu không có cô ấy thì sẽ không có em bây giờ!”

Bác sĩ Viên sững sờ nhìn em trai mình.

“Cả đời này, cô ấy là người duy nhất em yêu.”

Năm phút sau, Viên Dã đã tìm được luật sư công chứng kết hôn, cầm chiếc nhẫn tháo ra từ tay chị, quay đi lao vào phòng mổ.

Viên Trân chờ ra, một phút sau, cô cũng dẫn hai y tá vào phòng mổ.

Viên Dã quỳ một gối bên bàn mổ, nâng ngón tay cô lên, rồi nhẹ nhàng lồng chiếc nhẫn vào ngón tay cô.

“Hạ Thiên Thụ, từ nay về sau, em là vợ của anh. Dù vui sướng hay đau khổ, dù ốm đau hay khỏe mạnh, anh đều chia sẻ cùng em. Người anh yêu nhất, anh sẽ cố gắng hết sức mình, cho em niềm hạnh phúc lớn lao nhất. Anh yêu em, vợ của anh.”

Anh hơi cúi xuống, một nụ hôn hơi lạnh đập xuống môi cô.

Bác sĩ Viên luôn lạnh lùng và cả luật sư công chứng đứng cạnh đều nhìn cảnh tượng xúc động nhưng đau thương đó, nước mắt chực vỡ òa.

“Bác sĩ! Hình như lúc này cô ấy có hô hấp!”, cô y tá bỗng kêu lên.

“Huyết áp đang tăng, máu truyền vào hình như có tác dụng rồi!”, một cô y tá khác đang kiểm tra cũng sững sờ hét lên.

“Thật không?”, bác sĩ Viên chùi đôi mắt đã mờ đi của mình, lập tức lao đến. “Để tôi xem.”

Bên bàn mổ, đôi tân nhân vừa thành vợ thành chồng, đôi tay họ nắm chặt nhau.

Có lúc, cuộc đời luôn có kỳ tích; có lúc, tử thần cũng biết sợ hãi sức mạnh của tình yêu chân thành. Khoảng khắc ấy bác sĩ tin rằng, đôi ta nắm chặt lấy nhau kia có thể chiến thắng thế gian, mọi khó khăn và nguy nan.

58. Chương 57

Chương 57

Mọi người đều chờ bên ngoài phòng cấp cứu.

San San nắm tay Tiểu Vi, cuối cùng cũng biết những chuyện của họ. Sắc mặt Tiểu Vi tái nhợt, giống lần cô nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi đến tòa soạn vào ba năm trước, nước mắt lưng tròng.

Người đàn ông đó vẫn lặng lẽ đứng từ xa.

Dựa vào cửa sổ.

Ngoài kia là bóng đêm tịch mịch và sâu thẳm, cành cây khô gõ vào cửa kính, gió lạnh buốt xương.

Trong không trung như có đám mây đen, cuộn cuộn nhưng cô tịch, không thấy vì sao nào, chỉ có bóng tối vô cùng vô tận đang kéo dài mãi... kéo dài mãi...

Sắc mặt anh cũng nặng nề như bầu trời ngoài kia.

Không ai biết anh đang nghĩ gì, không ai biết trong lòng anh đang cuộn dâng tâm tư nào.

Đến khi hành lang của phòng cấp cứu vắng đến tiếng bước chân dồn dập, Đồng Tiểu Vi thấy ngay bà Hạ đang loạng choạng chạy tới, lập tức bước tới đón. “Dì...”

Chưa nói xong, nước mắt đã rơi.

©STENT

Bà Hạ nắm tay Tiểu Vi, trông mắt hoe đỏ, nhưng lại bước đến trước mặt Viên Dã, sắc giọng hỏi không khách sáo.

“Viên Dã, lúc đầu con đã nhận lời mẹ thế nào?! Chẳng phải con nói sẽ chăm sóc tốt Tiểu Thụ, cho nó cuộc sống hạnh phúc hay sao? Bây giờ con đã làm gì? Tại sao hại nó đến mức bệnh cũ tái phát, hôn mê bất tỉnh?! Viên Dã, con đã từng nói con nhất định sẽ trân trọng yêu quý con gái mẹ mà?!”

Viên Dã đột nhiên bị bà Hạ quở trách thì trên gương mặt tuần tú bỗng tái nhợt.

“Con đã nhận lời mẹ sẽ làm con gái mẹ mãi mãi hạnh phúc mà? Viên Dã... Mẹ tin tưởng con... Mẹ đã trao Tiểu Thụ cho con, nhưng giờ thì sao... Giờ thì sao...”

Nước mắt của bà cuối cùng đã trào ra.

“Con xin lỗi”, Viên Dã hơi cúi đầu, chỉ thốt ra một câu.

“Xin lỗi?! Xin lỗi thì có ích gì! Xin lỗi có thể trả lại mạng sống con gái mẹ không? Xin lỗi thì có thể khiến Tiểu Thụ tỉnh lại không? Lần đó mẹ đến thăm hai đứa, trên đường đi siêu thị, con bảo con để nói gì với mẹ?! Mẹ bảo con tìm cơ hội kể cho Tiểu Thụ biết, mẹ bảo con để nó từ từ chấp nhận, nhưng con đã làm chưa? Viên Dã, một câu xin lỗi thì muốn xóa sạch trách nhiệm hay sao?”

Sự phẫn nộ và đau thương của bà khiến Viên Dã lại cúi thấp đầu, anh không mở miệng nói gì cả.

Tiểu Vi đứng cạnh đầu đón ôm lấy bà Hạ. “Dì, dì đừng trách Viên Dã, đó không phải là lỗi của anh ấy... là con... là con không chịu nói cho Thiên Thụ biết, mới khiến cậu ấy hiểu lầm... Dì, là chúng con không tốt, là chúng con không giấu được Tiểu Thụ, dì đừng trách Viên Dã, được không?”

“Dì không trách nó thì phải trách ai? Là nó đã cưới con gái dì, là dì đã trao con gái cho nó! Nhưng bây giờ nó lại nói với dì là Tiểu Thụ không ổn rồi... Tiểu Thụ không ổn rồi! Nếu nó thực sự không ổn thì ba năm trước không nên để nó sống lại! Viên Dã, nếu con chỉ có thể khiến nó đau lòng mà ra đi thì ba năm trước, con không nên cưới nó!”, bà Hạ khóc gào, giằng kéo Viên Dã.

“Dì ơi, đừng... đừng như vậy...”, Tiểu Vi khóc lóc ôm lấy bà Hạ.

Tay bà Hạ cuối cùng buông xuống.

“Thôi... Dì biết, đó là số phận... Không trách được con, đó là số phận của Tiểu Thụ... Cho dù ba năm trước con cứu sống nó, bây giờ... nó vẫn phải đi. Để lại bà già cô đơn này, bay thật xa... Con gái của tôi...”

Nước mắt lã chã.

Tiểu Vi ôm bà Hạ, khóc thảm thiết.

Viên Dã đứng bên cửa sổ, để mặc bà Hạ giằng kéo vì giận dữ, vẻ mặt anh vẫn không chút thay đổi.

Anh im lặng, lạnh lẽo, tàn khốc, thế giới này như cách biệt hẳn với anh, anh không nghe thấy tiếng gào khóc của họ, không cảm thấy nỗi đau đó, anh chỉ lặng lẽ đứng đó, như thể đã biến thành một pho tượng lạnh lẽo.

Cửa phòng cấp cứu bị đẩy ra.

Viên Trân gỡ khẩu trang xuống, tháo găng tay dính đầy máu ra.

“Nứt hộp sọ dẫn đến chảy máu, thần kinh thị giác bị tổn thương, trong mắt cô ấy toàn là máu... Rất có khả năng không qua được đêm nay. Xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.”

Câu này vừa thốt ra, Tiểu Vi và San San đã khóc to.

“Không... Thiên Thụ! Không!!!”

“Không đâu... Thiên Thụ sẽ không chết đâu!”

Bà Hạ ngất đi, ngã xuống đất.

Tiểu Vi khóc lóc, cùng San San dìu bà Hạ.

Chỉ có người đó, vẫn đứng rất lặng lẽ, xa vời.

Như thể anh không nghe thấy tiếng khóc, không nghe thấy lời tuyên bố của số phận, bi thương không xuất hiện trên gương mặt anh, anh chỉ lặng lẽ đứng, như thể tim đã bay xa, bay đến nơi người khác không nhìn thấy.

Người trên hành lang đau thương thét gào.

Một chàng trai im lặng khác lặng lẽ chùi nước mắt.

Sau đó chậm rãi dùng tay làm dấu lên ngực, rồi lại đưa tay ra cho Viên Dã.

Viên Dã nhìn chàng trai đó.

Anh đứng lên.

“Chị.”

Viên Trân quay lại.

“Cho em gặp cô ấy.”

Anh lặng lẽ nói.

Viên Trân nhìn gương mặt nặng nề nhưng bình thản của em trai, gật đầu.

Tuy cô tin rằng thế giới này luôn có kỳ tích, nhưng Thượng Đế có thể sẽ không chiếu cố họ nữa. Tối nay, tình hình của Thiên Thụ rất nghiêm trọng, có lẽ sẽ không qua khỏi, sẽ không may mắn như ba năm trước. Nhưng sắc mặt của em trai cô vẫn như buổi tối ba năm trước, thành thực đến mức khiến người ta phải chảy nước mắt.

“Đợi chị, năm phút.”

Cô vẫn nói cùng một câu.

Viên Dã lặng lẽ gật đầu.

Năm phút sau, cửa phòng mở từ từ hé mở.

Một mình Viên Dã lặng lẽ đi vào gian phòng trắng toát, lạnh băng đó.

Cũng như cái đêm ba năm trước, y hệt.

Phòng mở hơi tối, trên bàn nhỏ hẹp, ánh đèn vô ánh sáng trắng, cô gái im ắng, nhắm mắt như đang nằm ngủ. Chỉ dấu máu trên gương mặt, mái tóc dài buông xõa đã nói lên sự yếu đuối của cô.

Cô nằm đó, giống như cánh bướm lúc nào cũng có thể bay theo gió, chỉ cần hơi chớp mắt thì cô sẽ vẫy đôi cánh, bay xa... bay xa... bay đến thiên đường...

Anh ngồi xuống cạnh cô.

Trong phòng mở tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng máy theo dõi “tích tích” đều đặn, và hơi thở yếu ớt của cô.

Chỉ nhìn, không nói, nhưng như tim liền tim.

Viên Dã cúi đầu, hàng mi dài tạo thành một đường tối trên gương mặt, anh từ từ đưa tay ra, nhẹ nhàng, chậm rãi, nắm lấy ngón tay gần như đã lạnh băng đặt dưới drap giường trắng toát của cô.

Ngón tay yếu ớt và trắng bệch của cô nằm trong lòng bàn tay anh, như một nhành hoa bách hợp sắp úa tàn.

Anh cúi đầu, nụ hôn nhẹ nhàng đậu xuống mu bàn tay cô.

“Thiên Thụ, xin lỗi.”

Từ khi họ quen biết, anh chưa từng nói những lời tình cảm ngọt ngào với cô, nhưng lần này, anh lại muốn nói ra tất cả.

“Xin lỗi, Thiên Thụ, có lẽ lần này em cho rằng anh lừa dối em, nhưng anh thật sự muốn nói với em rằng anh không làm thế. Có những việc anh không nên giấu em, nhưng em biết không, anh nói anh yêu em là thật sự từ tận đáy lòng, luôn luôn yêu em. Thiên Thụ, anh không lấy ba chữ này ra đùa giỡn, càng không dùng việc như vậy để lừa dối em, em là người phụ nữ đầu tiên anh yêu trong cuộc đời, cũng là người phụ nữ duy nhất anh yêu sâu đậm về sau.

Thiên Thụ, em còn nhớ lần xem mắt đó không?

Có lẽ trong mắt em, chỉ nhìn thấy Đàm Thiên Ân ngồi bên cạnh, ngay cả người đàn ông ngồi trước mặt em là ai, em cũng không nhìn rõ nhỉ? Thiên Thụ, anh nói cho em biết nhé, người mà xem mắt với em, chính là anh.

Là anh nhờ người hẹn em, muốn gặp em lần nữa, nhưng... trong mắt em chỉ có người đàn ông thanh mai trúc mã, cần bản không nhìn anh. Khi em lao đến nói những lời đó với anh, nhưng ngay cả ánh mắt cũng không nhìn anh, anh thật sự rất đau lòng. Anh ngăn dậm xe xô từ nước ngoài về, muốn nghiêm túc yêu đương, tìm một người vợ có thể sống đến bạc đầu, nhưng khi nhìn thấy trong mắt em là người khác... Em có thể tưởng tượng được cảm nhận của anh lúc đó không?

Nhưng em quá ngốc.

Ngốc nghếch nói hết những lời đó rồi lao đi, kết quả gặp tai nạn xe. Thiên Thụ, sao em lại ngốc như vậy, sao lại đánh cược bằng mạng sống của mình... Vì anh ta, ngay cả mạng của mình cũng không cần ư? Cô

gái ngốc nghếch này, chẳng lẽ em không biết, thế giới này ngoài người đàn ông kia, vẫn còn có rất nhiều rất nhiều người yêu em hay sao?

Chẳng hạn mẹ em, và... anh.

Hôm đó, em cũng như bây giờ, nằm trên bàn mổ, hôn mê bất tỉnh. Anh thấy em toàn thân đầy máu, nghe những lời thì thầm rất khẽ của em, em nói muốn kết hôn... Em muốn quên đi quá khứ... Em muốn hạnh phúc. Thế là, anh chỉ nghĩ có một giây, rồi quyết định kết hôn với em. Có lẽ trong mắt em không có anh, nhưng anh nghĩ mình có thể dùng cả trái tim của anh, đợi em tỉnh lại, cho em hạnh phúc. Nên anh đã gọi luật sư tới, kết hôn với em ngay trên bàn mổ này.

Về sau chị nói, tình hình của em ổn định lại, rất có khả năng sẽ tỉnh. Anh rất vui, nhưng không ngờ, em lại bắt anh đợi, đợi tròn ba năm.

Cho dù anh ở cạnh em suốt ba năm, dù câu đầu tiên khi em mở mắt lại là “Thiên Ân, vì sao người anh cười không phải là em...”, anh cũng nguyện buông em ra... cho em tự do, để em đi tìm hạnh phúc của mình...

Thiên Thụy, dù em muốn gì, dù em muốn làm gì, người em muốn yêu là ai, em muốn tìm kiếm cuộc sống thế nào, chỉ cần anh có thể làm, anh sẽ làm cho em. Ly hôn cũng được, kết hôn cũng xong, anh chỉ ở đây, đợi em.

Cho dù bao xa bao lâu, anh... yêu em.”

Anh cúi xuống, nhẹ nhàng hôn lên bàn tay trắng bệch của cô.

Một giọt nước mắt ướt lạnh rơi xuống mu bàn tay trắng như giấy của cô, lan tỏa ra trên làn da cô, như thế... anh đã rải cả trái tim mình lên đó.

“Tiểu Dã, đến giờ rồi, bọn chị phải chuyển cô ấy sang phòng chăm sóc đặc biệt, em nên...”, Viên Trân bước vào, đặt tay lên vai Viên Dã.

Viên Dã cố kìm nén cảm xúc, đứng lên.

Anh bịn rịn nhìn Thiên Thụy, dần dần buông những ngón tay vô tri của cô ra.

Trắng bệch, yếu ớt, như một đóa hoa bách hợp đã héo tàn.

Cuối cùng, anh vẫn bị chị đẩy ra ngoài.

Trong phòng mổ cực kỳ yên tĩnh.

Trên gương mặt cô gái lặng lẽ nằm trên bàn mổ như đang say ngủ kia, bỗng từ khóe mắt, một giọt nước mắt... rơi xuống...

59. Chương 58 End

Chương 58

Thời gian trôi qua.

Các cô y tá đang cười nói, đổi ca trực.

“Tối nay hẹn ở đâu? Lại thay người à?”

“Đừng nói vậy, cậu tương tợ thay quần áo mỗi ngày một bộ hay sao? Tối nay vẫn chỗ cũ, người cũ, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

“Có một người đàn ông chung thủy với cậu là tốt rồi, đừng có đứng núi này trông núi nọ nữa.”

“Tớ muốn chung thủy với anh ấy chứ, nhưng nhìn chồng của người ta, không hâm mộ không được. Hôm nay lại gửi chuyển phát nhanh hoa tươi từ Thái về, cả bệnh viện toàn hoa là hoa, khiến viện trưởng cũng kinh ngạc”, cô y tá làu bàu.

Một người khác nhìn sang, hoa tươi vô cùng rực rỡ, có thể cảm nhận thấy ánh nắng tươi tắn ở Bali.

“Haizz, nói thật đấy, không hâm mộ không được. Người ta là chồng, cho dù vợ hôn mê bất tỉnh cũng ngày ngày đến thăm, cho dù đi công tác không có ở đây, ngày nào cũng tặng hoa cả, người ta số gì thế nhỉ, sao chúng ta không được may mắn như vậy.”

“Thôi đi, cậu còn than vãn nhiều hơn tót. Tan ca đây, hôm nay ngày thứ ba mươi mốt, tình hình ổn định, truyền dịch rất bình thường, đợi lát nữa bác sĩ Viên tới thì đừng quên viết sổ theo dõi mỗi ngày nhé.”

“Ừ, biết rồi.”

Hai cô y tá thay ca xong, một người thay đồ đi mất, người kia sắp xếp dọn dẹp phòng bệnh, kiểm tra tình hình của bệnh nhân, bận rộn một lúc mới có thời gian ngồi xuống uống nước, viết báo cáo.

Chưa viết được mấy thì phát hiện trên bàn có cuốn tạp chí. Thắt dây ruy-băng, có vẻ là món quà rất trang trọng.

Cô y tá buông bút xuống, cầm lên lật xem.

Tạp chí “Phụ nữ online” vừa xuất bản, vẫn còn mùi mực in. Bài đầu tiên là một câu chuyện ngắn rất cảm động, rất ngắn gọn nhưng lại rung động lòng người, cô y tá không kìm được đọc thành tiếng:

Gửi người vợ tương lai của anh,

Vợ tương lai của anh, em có khỏe không? Chúng ta không biết sẽ gặp nhau ở đâu, em sống có tốt không, vui vẻ hay không? Liệu anh đã cho em hạnh phúc, cho em hơi ấm chưa? Anh mong khi em đọc thấy những lời này, trên gương mặt sẽ có nụ cười hạnh phúc.

Vợ của anh, anh thích nhìn nụ cười của em, niềm vui của em, hạnh phúc của em, những điều đó với anh là sự khích lệ lớn nhất. Từ hôm chúng ta gặp nhau, anh luôn muốn ở bên em, ngồi đối diện em, pha một ly café thơm phức ngọt ngào, nhìn em mỉm cười trong lớp bột café, hạnh phúc của em chính là hạnh phúc của anh.

Có lẽ em đã quên mất lần gặp gỡ đầu tiên của chúng ta, có cần anh nhắc không nhỉ?

Vào buổi tối mưa lất phất đó, em mặc một bộ váy đầm màu hồng, cầm chiếc dù trong suốt, đi trên vỉa hè. Lúc đó em đã nhìn thấy một chàng trai ngồi dưới mái hiên, co rúm giống một con chó bị bỏ rơi, mở to đôi mắt, hoảng sợ và thất vọng nhìn thế giới này. Vì tối đó, mẹ qua đời, cha thì rời khỏi nhà, thế giới này đối với anh ta mà nói, chỉ có lạnh nhạt, phản bội, cô đơn và lặng lẽ. Anh ta không biết sống thì có nghĩa lý gì, anh ta cảm thấy bản thân giống con chó bị bỏ rơi, cho dù chết còng trong đêm đông rét buốt cũng không thu hút ánh mắt tội nghiệp của ai cả. Anh ta đang sốt cao, chỉ run lấy bầy cạnh một thùng giấy, anh ta cảm thấy mình không còn tương lai nữa, đến khi...

Có một đôi tay mềm mại đặt lên trán anh ta.

Anh ta ngẩng lên nhìn em.

Em còn nhớ ánh mắt đó không? Giống như nhìn thấy tiểu tiên nữ đang vẫy cánh bay trong đêm mưa. Cả đời nay anh ta sẽ nhớ mãi ánh mắt thương yêu của cô gái đó, vẻ mặt khi nhẹ nhàng xoa đầu anh, ấm áp như đối xử với một con cún đáng thương bị bỏ rơi bên vệ đường vậy.

Chiếc dù của cô đã chặn đứng gió mưa lạnh lẽo bên ngoài, bàn tay cô sưởi ấm cả thế giới của anh ta.

Khoảnh khắc đó, chàng trai không còn muốn chết đi, anh ta cảm thấy thế giới này vẫn còn ánh sáng, vẫn còn thứ có thể sưởi ấm mình. Thế là anh ta về nhà, đón nhận sự sắp xếp của cha, ra nước ngoài, du học, quyết định sẽ tạo ra thế giới riêng mình, phải cho cô gái đó hạnh phúc lớn nhất thế gian này.

Cho dù cô trở nên xinh đẹp, hay xấu xí, anh biết, cô mãi mãi có một trái tim vô cùng xinh đẹp và lương thiện. Cho dù cô mãi mãi nằm trên giường bệnh, anh ta cũng sẽ ở mãi bên cô.

Không có nụ cười ấm áp trong đêm đó của cô, thì sẽ không có anh ta bây giờ.

Vợ yêu quý của anh, em nhất định đã biết, chàng trai như con chó bị bỏ rơi kia là ai rồi chứ? Không sai, đó chính là anh.

Em đã từng vuốt tóc anh và hỏi, anh có em nhặt bên vệ đường không? Lúc đó anh thật muốn nắm tay em, nói với em rằng phải, vợ của anh, là em đã cho anh hơi ấm, cho anh dũng khí, nên anh sẽ dùng mọi thứ của anh, dùng cả hạnh phúc của thế giới để sưởi ấm cho em.

Vợ của anh, bây giờ em có hạnh phúc không? Vui vẻ không?

Anh muốn nói với em, cho dù bây giờ em vẫn đang say ngủ, vẫn ở trong giấc mơ, anh vẫn muốn em nhớ, anh sẽ mãi mãi mãi mãi ở bên em. Cho dù chúng ta ngăn cách ngàn sông vạn núi, trái tim anh mãi mãi sẽ ở cạnh em. Tim em đập, anh cũng sẽ đập theo; em chớp mắt mỉm cười, anh cũng sẽ vui theo; trong mắt em ngập tràn hạnh phúc, anh cũng sẽ thấy hạnh phúc lắm.

Nếu như... em không mở mắt ra nữa, vợ của anh, anh cũng sẽ theo em đến thiên đường, đến một thế giới khác, rồi nắm lấy tay em...

Kiếp này kiếp sau, không rời xa em.

Vợ của anh, anh yêu em.

Đọc xong, cô y tá cảm động xuýt xoa mãi, vừa buông tạp chí xuống vừa lẩm bẩm, “Thế giới này, đàn ông tốt nhiều thật, sao tôi chẳng gặp được ai cả? Người trong báo này thật si tình, còn người bên cạnh thì lại một lòng một dạ...”

Cô ta vừa lẩm bẩm vừa quay lại, kết quả vừa nhìn về phía giường bệnh đã giật nảy mình!

Cô gái hôn mê bất tỉnh ba mươi mốt ngày lại đang mở to mắt, lấp lánh nhìn cô.

Cô y tá sợ hãi nhảy bật khỏi ghế. “Cô cô cô cô... cô tỉnh rồi hay chưa tỉnh?! Cô cô... đừng dọa tôi chứ!”

Cô nằm trên giường bệnh, sắc mặt trắng bệch, nhưng ánh mắt vẫn say đắm. Nhìn vào cuốn tạp chí cô y tá đặt trên bàn, có vẻ rất quyến luyến, bịn rịn.

Cô lặng lẽ nằm đó, nhẹ nhàng nhìn xung quanh rồi khước môi bỗng nở nụ cười, nhưng khước mắt lại có giọt lệ đang rơi ra.

Cô y tá lần này sợ thật, quay người gọi to. “Bác sĩ Viên, bác sĩ Viên!”

Viên Trân vừa đi kiểm tra các phòng quay về, nghe cô y tá gọi thì bất mãn đẩy cửa. “Kêu cái gì, đây là khu bệnh...”

Cô y tá vừa sững sốt vừa vui mừng vừa sợ hãi quay lại chỉ người nằm trên giường. “Bác sĩ Viên, cô ấy...”

Cô nằm đó, nghe tiếng mở cửa nên quay lại nhìn Viên Trân.

Mất to, ánh mắt trong veo.

Viên Trân thấy ánh mắt đó thì giật nảy mình, nhưng lại kìm nén niềm vui sướng, chỉ nhẹ nhàng hỏi, “Thiên Thụ, em tỉnh rồi à?”

“Vâng”, người nằm trên giường nói yếu ớt, giọng mang âm mũi nhẹ. “Bác sĩ Viên, có phải em lại ngủ rất lâu không? Nhưng chị yên tâm, lần này em không quên gì cả.”

Viên Trân nghe thế, nước mắt chực trào. Nhưng người ta là bác sĩ nữ vương lạnh lùng, làm sao có thể rơi nước mắt? Viên Trân lao đến bên giường, kéo tay Thiên Thụ.

“Thế thì, em đã chuẩn bị đi gặp Tiểu Dã chưa?”

Cuộc đàm phán kinh doanh dài dằng dặc và nặng nề. Cũng may cuối cùng đã thành công, hai bên bắt tay nhau hài lòng.

Đối tác người Thái đối diện nói một tràng tiếng Thái lẫn Anh, Viên Dã ngồi trên sofa hơi nhúu mày.

Quản lý Lâm vội nói nhỏ, “Boss, họ nói vô cùng hài lòng với giá cả anh đưa ra, mời chúng ta cùng ăn bữa tối, thêm mát-xa kiểu Thái.”

Viên Dã cau mày. “Không cần thiết.”

Quản lý Lâm vội trả lời, rồi quay lại. “Boss, thực ra sao anh phải mở thêm nhiều công ty con, rồi nhất định mua resort nghỉ mát trên đảo đó làm gì, ở đó không nổi tiếng lắm, du khách cũng ít hơn nhiều so với Phuket, chúng ta đầu tư ở đó...”

“Không phải đầu tư”, Viên Dã ngắt lời, “Chỉ muốn giữ lại chút hồi ức.”

Quản lý Lâm thấy Boss nghiêm túc mà lại “văn chương lai láng” như thế thì toát mồ hôi lạnh.

Cuối cùng ký xong hợp đồng, bên Thái rất nhiệt tình mời họ đi nghỉ ngơi thư giãn, hưởng thụ mát-xa kiểu Thái nức tiếng toàn cầu. Các quản lý đều có ý muốn đi, nhưng ánh mắt Boss trừng lên là lập tức rút tay rút chân, không dám tiến lên.

Khó khăn lắm mới tiễn đoàn Thái về, các vị quản lý theo Boss Viên về khách sạn, rụt rè khép nép đi theo anh, không dám thở mạnh.

Sắc mặt Viên Dã rất khó coi.

Mọi người cũng đã quen rồi.

Từ khi phu nhân bệnh nặng nằm lại bệnh viện, sắc mặt đại Boss chưa từng tươi tỉnh. Không ai dám nói nhiều, chỉ sợ lửa giận của đại Boss quét ngang thì sẽ rơi vào thảm cảnh bị đuổi về nước tự kiếm cái ăn.

Viên Dã cảm thấy bộ dạng khép nép của họ sau lưng, bỗng quay lại nói, “Mọi người cứ tùy thích.”

Đám quản lý suýt nữa thì rú lên “tổng giám đốc vạn tuế” nhưng lại không dám vui vẻ quá trước mặt trước mặt anh, rất cung kính “hành lễ” với anh xong mới rón rén đi. Quản lý Lâm đi được mấy bước lại chạy về, thì thào vào tai Viên Dã, “Boss, anh đã đến Thái rồi cũng không muốn thử cảm giác SPA mỹ nữ sao? Rất thoải mái đó! Đừng cảm thấy có lỗi mãi với phu nhân, phu nhân biết anh chung thủy với cô ấy mà, nhưng ngoài công việc ra có thể đi thư giãn một chút cũng không có gì! Hay là tôi giúp anh sắp xếp một vị tuyệt sắc mỹ nhân...”

Viên Dã ngược lên, hơi nheo mắt nhìn thuộc cấp gần như đã vào sinh ra tử của anh.

“Quản lý Lâm.”

“Boss, anh cứ dặn dò, tôi sẽ làm ngay”, quản lý Lâm cười toe toét.

Boss Viên nghiêm túc, “Nhà anh vẫn còn trẻ con đang đi học nữa, vậy thì tiền lương tiền thưởng không cần trừ hết, tôi sẽ thông báo tài vụ trong vòng nửa năm chỉ phát ba phần lương cho anh.”

“Boss...”, quản lý Lâm vô cùng hoảng loạn nhìn đại Boss cảm thấy kinh dị hơn nhìn thấy đại Boss trong game nữa.

“Anh còn đứng đó, ba phần cũng trừ luôn.”, Viên Dã lạnh lùng ra lệnh.

Quản lý Lâm như tia chớp, thoáng cái đã mất tích.

Viên Dã thở dài.

Màn đêm buông xuống.

Trên hòn đảo nhỏ, tiếng song rì rào, tầng tầng lớp lớp trào lên bãi cát, phát ra âm thanh lạo xạo. Rừng dừa lay động nhẹ nhàng trong đêm, trong không khí có mùi vị ẩm ướt.

Viên Dã cầm một ly rượu vang, đứng một mình trước cửa sổ trong ngôi nhà gỗ.

Rèm cửa trắng lay động trong làn gió biển, anh gần như còn lơ mơ nhớ lúc cô nằm trên giường dưới cửa sổ, chớp đôi mắt to linh hoạt. Đương nhiên còn có nụ cười của cô, hơi ấm của cô, làn da của cô, và hơi thở ấm nóng của cô.

Anh nhớ cô biết bao...

Nhớ từng phút giây ở bên cô.

Không biết bao giờ anh mới có thể cùng cô quay lại chốn này, lại nghe tiếng cô cười, lại ôm cô trong vòng tay. Anh mua lại khách sạn này trên hòn đảo nhỏ, chính là để có một ngày được đứng đây, đợi cô quay về...

Anh hộp một ngụm rượu vang, cầm điện thoại di động bấm số. “Chị, hôm nay cô ấy thế nào?”

Giọng nói rất bình tĩnh vang lên, “Rất bình thường, trạng thái sức khỏe ổn định.”

“Thế...”, Viên Dã khựng lại, không hỏi tiếp.

Viên Trân bên kia biết nỗi lo âu của em trai. “Có phải em muốn hỏi cô ấy có dấu hiệu tỉnh lại không?”

“Vâng”, Viên Dã gật đầu.

Viên Trân thở dài, nhưng lại e dè hỏi anh như không muốn phá vỡ mơ ước của anh. “Tiểu Dã, nếu như em ấy mãi mãi không tỉnh lại, em... phải làm sao?”

Viên Dã chỉ thấy ly rượu trong tay hơi rung lên, rượu vang suýt đổ ra ngoài.

Anh cầm điện thoại, rất nghiêm túc đáp, “Đợi.”

Viên Trân suýt thổ huyết, ông em của cô cái gì cũng tốt, chỉ có một cái không tốt chính là quá trầm mặc, có gì thì chẳng lẽ không nói hết được hay sao? Cứ giữ trong lòng, không bị nội thương thì người khác cũng bị nó làm cho nội thương!

Thôi, cô cũng không quản nổi hai đứa nó.

Viên Trân thở dài, đành nói, “Tốt thôi, em cứ đợi đi, không chừng sẽ vui...”

Viên Trân chưa nói hết thì cánh cửa gỗ sau lưng Viên Dã bỗng bị đẩy ra, tiếng chuông vàng đặc trưng trên trang phục cô gái Thái vang lên vui tai.

“Thưa quý khách, sawatdee ka!”, giọng nói dịu dàng của cô gái vang lên.

Viên Dã chưa nghe điện thoại xong, bỗng thấy có người xông vào mà lại là phụ nữ, còn nói tiếng Thái thì có phần bức bối. Đã nói với quản lý Lâm là anh không cần mát-xa kiểu Thái gì cả, cũng không cần SPA thư giãn, anh chỉ muốn một mình yên tĩnh ở trong căn nhà gỗ nhỏ này, nhớ lại quá khứ của anh và cô là đủ rồi.

Nên anh rất tức giận, ném điện thoại quay lại. “Tôi đã nói với các cô, tôi không cần...”

Ly rượu chao nghiêng, rượu vang sóng sánh rơi từng giọt xuống drap giường trắng muốt.

Viên Dã đỡ đỡ đứng đó.

Ở cửa, một bóng dáng nhỏ xinh, mặc trang phục kiểu Thái màu tím, lộ ra phần cổ trắng muốt và cánh tay xinh xắn. Trên khay cô cầm có vài miếng ăn trang trí tinh tế, còn có hai ly rượu hoa quả, trên gương mặt cô là nụ cười vô cùng ngọt ngào; nụ cười đó như gió xuân, ánh mắt sáng rõ như mưa xuân, lay động lòng người.

Viên Dã đỡ ra, thật không dám tin vào mắt của mình.

Cô đứng đó cười tươi. “Tiên sinh, ngài có cần ăn chút gì không? Ở đây chúng tôi có thể cung cấp món ngon của Thái. Nếu không hợp khẩu vị của ngài tôi còn biết mát-xa kiểu Thái, tiên sinh có muốn thử không? Thủ pháp của tôi rất tốt rất thoải mái, có thể khiến ngài hoàn toàn thư giãn.”

Cô cười, bước lại gần, còn đặt khay thức ăn xuống trước mặt anh.

Viên Dã gần như đỡ người, đôi mắt sâu thăm thẳm thờ nhìn cô như không tin vào mắt mình nữa.

Thiên Thụ thấy anh vẫn đỡ ra thì không nhịn được cười. Vừa cười vừa tỏ vẻ đau khổ, “Ôi trời, không lẽ những thứ này ngài đều không hài lòng? Vậy làm sao, tôi chẳng mang thứ gì khác tới, hay là SPA toàn thân cho ngài...”

Viên Dã chụp lấy cô, kéo mạnh cô vào lòng.

Thiên Thụ bị anh kéo mạnh, đập vào ngực anh. Hơi thở quen thuộc của anh ập tới, lại khiến gò má cô ửng đỏ.

“Em tỉnh rồi... Em tỉnh rồi... Em tỉnh rồi... Ông trời phù hộ... Em tỉnh lại thật rồi...”, Viên Dã ôm cô, gần như trong năm phút anh chỉ lẩm nhẩm câu đó, ôm chặt tới độ cả hai đều không thở nổi.

Thiên Thụ trốn trong vòng tay anh, phải dùng hết sức bình sinh mới lấy được chút khe hở, cô cười tíu mắt. “Ông trời phù hộ? Em không biết hóa ra anh tin ông trời đó, em còn tưởng anh sẽ tin Phật, tin Thiên Chúa giáo, tin Kitô giáo chứ.”

“Cho dù tin gì thì chỉ cần em tỉnh thôi!”, Viên Dã nâng mặt cô lên, nhìn cô như không tin nổi.

Mọi thứ như giấc mơ, anh vừa nhớ lại ký ức ở đây, bao giờ cô còn có thể xuất hiện, xuất hiện trong vòng tay anh, thì giây sau đó cô đã xuất hiện thật, được anh ôm chặt vào lòng thật sự! Chỉ sợ đây là giấc mơ, chỉ sợ mình vừa buông tay thì cô sẽ tan biến như làn khói!

“Ngốc, làm sao em không tỉnh được? Còn ngủ nữa thì em sẽ thành heo mắt. Anh đã nói anh nhất định sẽ ở đây chờ em mà? Nên em vừa mở mắt ra là đến đây tìm anh ngay. Nhưng biểu hiện của anh làm em rất hài lòng, giọng của anh làm em cũng rất hài lòng. Boss Viên, anh tiếp đón em thế thôi à?”

Viên Dã chớp mắt, nhất thời không hiểu ý cô lắm.

Thiên Thụ cười, nhón chân lên, hôn lên môi anh.

Trong tích tắc, mềm mại, dịu dàng, thơm ngát... Những hồi ức đó, những ngày tháng đó, những lúc ở bên cô không rời, lại trở về với họ... Môi cô vẫn thơm ngát như ngày nào, hơi thở của cô vẫn sạch sẽ mát lành như trước đây, cơ thể cô vẫn nhỏ nhắn mềm mại như xưa... Nhưng mọi thứ đều không quan trọng, quan trọng là, cô đã trở về! Lại trở về với vòng tay của anh, lại trở về bên anh!

Cô nhón chân, hôn anh rất tỉ mỉ.

Đôi môi mềm mại đó, đầu lưỡi nhỏ nhắn đó.

“Thiên Thụ...”, anh thở hổn hển.

“Ông xã...”, cô khẽ gọi.

Câu đó khiến Viên Dã cảm thấy như có một hơi ấm vừa chạy qua tim mình.

Không biết anh đã chờ câu này bao lâu, cũng không biết giữa anh và cô đã trải qua bao khổn khổ. Cuối cùng mưa tạnh mây tan, bầu trời trong xanh trở lại.

Anh ôm chặt cô, dùng nụ hôn cuồng nhiệt hơn để hôn trả lại.

Mờ ám trong không khí đang tăng cao, vòng tay của anh cũng bắt đầu cuồng nhiệt. Họ hôn nhau, ôm nhau, trong gió biển lồng lộng, sóng vỗ rì rào, càng lúc càng thân mật, càng lúc càng quấn quýt, càng lúc càng...

“Ông xã...”, cô lại thì thầm.

Viên Dã ôm chặt cô, nhẹ nhàng đặt cô xuống chiếc giường lớn mềm mại.

“Ông xã... anh là ai?”, Thiên Thụ bỗng thốt ra một câu.

Viên Dã bỗng thấy tay nhũn đi.

Thiên Thụ nhìn vẻ mặt đầy vạch đen của Viên Đại Boss mà cười muốn ngạt thở, cô lăn lộn trên giường, ôm bụng cười to. “Có phải anh lại tưởng em mất trí nữa không? Ha ha, thực ra em lừa anh thôi, Viên Đại Boss!”

Viên Dã bó tay, mặt đen như sắp thành Bao Công tới nơi.

Cô vợ nghịch ngợm này, cho dù bị thương nặng như thế cũng không thể thay đổi bản tính ranh mãnh.

“Em...”, Boss Viên tức tới, hậu quả rất nghiêm trọng. “Hậu quả tự chịu.”

Boss Viên không nói nhiều, nhảy phắt lên giường.

Hạ Thiên Thụ bê đá đập vào chân mình, sợ hãi hét lên, nhảy chồm chồm định tránh đi nhưng lại bị Boss Viên một tay kéo lấy, túm chặt cô vào lòng.

Thiên Thụ vừa cười vừa hét, sắp ngã vào lòng anh tới nơi.

Viên Dã ôm cô, như không dám tin rằng cô thật sự đã về với anh. Tương lai hạnh phúc của họ như ở ngay trước mắt...

Nhưng điện thoại của Viên Đại Boss này giờ chưa tắt, bác sĩ Viên đã nghe “kịch tính” dài mấy phút, lúc này hét to trong điện thoại rất không đúng lúc.

“Ông em à, bình tĩnh. Thiên Thụ đã có thai một tháng hai mươi bảy ngày rồi, nếu không muốn đứa con đầu tiên gặp nguy hiểm thì hai đứa nên kiềm chế lại!”

Cái gì?!

Hai người suýt lao vào nhau đều hét lên, xông đến điện thoại bị bỏ quên dưới giường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ong-xa-anh-la-ai>